

ЕМИЛИ ГИФИН НЕЩО НАЗАЕМ

Превод от английски: Мария Неделева, 2007

chitanka.info

На майка ми с любов

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на родителите ми, на сестра ми, на семейството и приятелите ми за тяхната любов и подкрепа.

Благодарна съм на моя агент Стефани Ебане и моя редактор Дженифър Ендърлин за вярата им в мен.

Дълбоко съм задължена на първите ми читатели Сара Гифин, Мери Ан Елгин и Нанси Лекрой Молър за неуморния им принос върху всяка чернова от ръкописа.

И преди всичко благодаря на Бъди Блейха за всичко.

ГЛАВА 1

Бях в пети клас, когато за първи път се замислих за времето, когато ще навърша трийсет години. С най-добрата ми приятелка Дарси случайно попаднахме на един вечен календар на гърба на телефонния указател. Там можеше да се види всяка дата в бъдещето и чрез използването на една малка решетка да се определи в кой ден от седмицата ще се падне. Открихме кога се падат рождените ни дни през следващата година — моят е през май, нейният — през септември. Моят се падаше в сряда — тогава имахме часове до късно следобед. Нейният — в петък. Малка победа, но съвсем типично за нея. Дарси винаги е била късметлийка. Кожата ѝ почерняваше по-бързо, косата ѝ бухваше по-лесно и зъбите ѝ нямаха нужда от шини. Никой не можеше да прави като нея лунната походка, както и странично колело и кълбо напред (Аз пък изобщо не можех да правя кълбо напред.). Тя имаше по-хубава колекция от плакати. И повече значки с образа на Майкъл Джексън. Да не говорим за пуловерите ѝ от „форенза“ в тюркоазно, червено и прасковено (на мен майка ми не ми разрешаваше да нося нито един от тях, защото били прекалено модерни и скъпи). И за джинсите ѝ „Гес“ от петдесет долара, с ципове на глезените (такива също не ми се разрешаваха). Ушите ѝ бяха двойно пробити и имаше брат — макар да беше само един, пак беше по-добре, отколкото да си едно дете, като мен.

Аз обаче бях няколко месеца по-голяма и тя никога нямаше да ме догони. Точно тогава реших да проверя кога се пада трийсетият ми рожден ден — и то в година, толкова далечна, че звучеше като научна фантастика. Падаше се в неделя, което означаваше, че тогава двамата с ослепителния ми съпруг ще осигурим съвестна детегледачка за нашите две (а вероятно и три) деца в неделя вечер, докато ние сме на вечеря в някой елегантен френски ресторант с платнени салфетки, където ще останем до полунощ, за да отпразнуваме технически действителния час на раждането ми. Аз тъкмо ще съм спечелила важно дело — по някакъв начин ще съм доказала, че въпросният мъж е невинен. И

съпругът ми ще вдигне тост за мен: „За Рейчъл, моята красива съпруга, майката на децата ми и най-добрия адвокат в Инди“. Споделих фантазиите си с Дарси, когато открихме, че нейният трийсети рожден ден се пада в понеделник. Пълнен провал за нея. Забелязах я как се нацупи от този факт.

— Знаеш ли, Рейчъл, на кого му пука в кой ден от седмицата ще навършим трийсет години? — заяви тя, свивайки едното си гладко, мургаво рамо. — Дотогава ще сме остарели. А остарееш ли, рождените дни нямат никакво значение.

Замислих се за родителите ми, които бяха прехвърлили трийсетте си години, и за липсата на въодушевление от приближаването на рождените им дни. Баща ми беше подарил на майка ми тостер за рождения ѝ ден, защото нашият се беше счупил предишната седмица. Новият печеше четири филийки наведнъж вместо само две. Това трудно минаваше за подарък, но майка ми изглеждаше доволна от новия си уред. Изобщо не ми направи впечатление разочарованието, което изпитах, когато коледните ми спестявания не оправдаха очакванията. Така че Дарси може би беше права. Забавления като рождените дни нямаше да имат кой знае какво значение до навършването на трийсет.

Следващия път, когато истински се замислих за трийсетата си годишнина, беше през последната година от гимназията. Тогава с Дарси започнахме да гледаме заедно шоуто „Трийсет и няколко“. То не беше от любимите ни предавания — предпочитахме комедийните от рода на „Кой е босът?“ и „Нарастващи болки“ — но въпреки това го гледахме. Големият ми проблем с „Трийсет и няколко“ бяха хленчещите герои и потискащите им проблеми, които си навличаха. Помня какво си помислих тогава за тях — да не се правят на глупаци и да не се подмазват. Да спрат да си блъскат главата за значението на живота и да почнат да съставят списъци на стоки от бакалията. Това беше отдавна — когато си мислех, че тийнейджърските ми години се влачат, а годините между двацет и трийсет ще траят вечно.

После станах на двацет. Първите години на двацетте като че ли наистина продължиха вечно. Когато чувах познати с няколко години по-големи от мен да оплакват края на младостта си, изпитвах самодоволство — все още бях далече от тази опасна зона. Дотогава имах много време. Някъде към двацет и седмата си година, когато

времето да удостоверяваш истинската си възраст отдавна беше отминало, започнах да се удивлявам как изведнъж годините бързо се изнизват (напомнях си за монолога на майка ми всяка година, когато сваляше коледната украса), а с тях се появяват бръчки и по някой и друг сив косъм. На двайсет и девет истинският ужас трайно, са насади в мен и тогава проумях, че в много отношения все едно бях на трийсет. Но не съвсем. Защото все още можех да поставям двайсет отпред. Все още имах нещо общо с колежаните от горния курс.

Съзнавам, че трийсет е просто едно число, че човек е толкова стар, колкото се чувства и неща от този род. Съзнавам също, че в грандиозната схема на нещата, на „трийсет“ си все още млада. Но не „чак толкова“ млада. Минала е по-голямата част от зрелостта и от най-естествените години за раждане, например. Прекалено си стара, да речем, да започнеш да тренираш за олимпийски медал. Дори в най-добрия сценарий — „да умреш от старост“, пак си на близо една трета от пътя до финалната права. Затова не мога да не се чувствам неловко, както си седя сега на тапицирания кафяв диван в тъмния салон в Тъпър Уест Сайд на изненадващото празненство по случай рождения ми ден, организирано от Дарси, която е все още най-добрата ми приятелка.

Утре е неделята, отбелязана в нашия телефонен указател, когато за първи път в пети клас размишлявах за трийсетте си години. След тази нощ двайсетте ми години ще свършат — една глава ще се затвори завинаги. Нагряващото чувство ми напомня за навечерието на Нова година, когато приближава обратното броене и не съм напълно сигурна дали да грабна фотоапарата си, или просто да изживея момента. Обикновено грабвам фотоапарата и по-късно съжалявам, когато снимката не излезе. Тогава се чувствам дълбоко разочарована и си мисля, че нощта трябваше да е по-забавна, дори това да не значи особено много, дори да не съм се насилвала да анализирам къде съм била и къде отивам.

Също като навечерието на Нова година, тази вечер е край и начало. Не обичам края и началото на каквото и да е. Винаги съм предпочитала средата. Най-лошото на този именно край (на моята младост) и началото (на средната възраст) е, че за първи път в живота си осъзнавам, че не знам къде отивам. Потребностите ми са простички: работа, която да харесвам, и мъж, когото да обичам. И в

навечерието на трийсетте си години трябва да се изправя пред факта, че съм 0 на 2.

Първо, аз съм адвокат в голяма нийоркиска фирма. В същината си това означава, че съм злочеста. Да бъдеш адвокат не е чак толкова за хвалене — съвсем не е като в „Законът на Ел Ей“ — шоуто, което в началото на деветдесетте години доведе до наплив от кандидати за Юридическия факултет. Аз работя ужасно много часове за един ограничен и стиснат партньор, изпълнявам предимно отегчителни задачи и този вид омраза към онова, което правиш, за да преживяваш, започва да си казва думата. Затова запомних мантрата на съдружника на адвокатската фирма: *Мразя работата си и скоро ще напусна*. Още щом изплатя заемите си. Още щом изкарам премията за следващата година. Още щом измисля да работя нещо друго, което да плаща наема ми. Или да намеря някой, който да ми го плаща.

Което ме довежда до втората точка: Аз съм сама в мултимилionen град. Имам много приятели, както показва солидното множество тази вечер. Приятели, с които да карам кьнки. Приятели, с които да прекарвам лятото в Хамптънс. Приятели, с които да се срещам в четвъртък вечер след работа за по едно, две или три питиета. А имам и Дарси, най-добрата ми приятелка от родния край, която е на първо място. Но всеки знае, че приятелите не са достатъчни, независимо колко се опитвам да твърдя обратното за пред омъжените или сгодените ми приятелки. Не бях планирала да бъда сама на трийсет. Исках дотогава да имам съпруг, исках да съм булка на двайсет и няколко. Но научих, че човек не може просто да си съставя разписание и да иска то да се сбъдне. И ето ме сега пред прага на ново десетилетие, с мисълта, че да остана сама на трийсет и няколко е плашещо, а мисълта, че вече съм на трийсет ме кара да се чувствам още по-сама.

Ситуацията изглежда още по-мрачна, тъй като моята най-отдавнашна и най-добра приятелка има бляскава работа като PR и отскоро е сгодена. Дарси продължава да е късметлийка. Сега я наблюдавам как разказва нещо на нашата група, която включва и годеника ѝ. Декс и Дарси са изключителна двойка — слаби и високи, с тъмни коси и зелени очи. Те се нареждат сред най-красивите хора в Ню Йорк. Добре облечена двойка, подходяща да купува фин порцелан и кристал от шестия етаж на „Блумингдейлс“. Мразиш тяхното

самодоволство, но не можеш да отвърнеш поглед от тях, когато си на същия етаж и търсиш някакъв не много скъп подарък за поредната сватба, на която си поканена сама. Напрягаш се да зърнеш пръстена ѝ и мигом съжالياваш, че си го направила. Тя забелязва, че я гледаш и ти хвърля надменен поглед. Приискава ти се да не си обула с обувките си за тенис в „Блумингдейл“. Тя вероятно ще си помисли, че именно обувките са част от проблема ти. Купуваш ваза „Уотърфорд“^[1] и бързо изчезваш от магазина.

— Значи, ето какъв е урокът: ако искаш обезкосмяване за бикини, не пропускай да кажеш да ти оставят „листа за приземяване“, иначе ще те направят като десетгодишно момиченце! — Дарси завършва неприличната си приказка и всички избухват в смях. Освен Декс, който поклаща глава, сякаш казва: ама и годеницата ми ги плещи едни...

— Така. Сега се връщам — заявява внезапно Дарси. — Текила за всички!

Докато тя се отдалечава от групата на път за бара, аз връщам мислите си към рождените дни, които сме празнували заедно, за всички значими събития, които отбелязвахме заедно, значими събития, които винаги отбелязвах първа. Взех шофьорска книжка преди нея, можех да пия законно преди нея. Смятах факта, че съм по-голяма, макар и с няколко месеца, за нещо хубаво. Но сега съдбите ни се преобърнаха. Дарси имаше допълнително лято през двайсетте си години — предимството да си роден през есента. Не че това значеше много за нея — когато си сгодена или омъжена, чукнеш ли трийсетте, просто не е същото.

Дарси се обляга на бара и започва да флиртува с двайсет и няколко годишния амбициозен актьор/барман, на когото, както ми беше казала, би му „бутнала“, ако беше свободна. Сякаш Дарси някога е била свободна. Навремето в гимназията беше заявила: „Аз не късам с момчетата, просто ги използвам“. Спазваше думата си и винаги тя ги зарязваше. През тийнейджърските години, в колежа и всеки ден през двайсетте ни години тя винаги си имаше някого. Често дори излизаше с повече от едно момче по едно и също време.

Хрумна ми, че аз мога да сваля бармана. Напълно съм свободна — не съм излизала с никого от близо два месеца. Но ми се струва, че не е редно да правиш такова нещо на трийсет. Свалките за една нощ са

за двайсетгодишните момичета. Доколкото зная. Бях прилежна — следвах пътя на добродетелния човек, без да се отклонявам. В гимназията имах само шестици, после продължих в колеж, завърших magna cum laude^[2], изкарах приемния изпит за Юридическия факултет и ме приеха веднага, а след това постъпих на работа в голяма адвокатска фирма. Не съм била на туристически поход в Европа, нямах луди истории, нито нездравословни, похотливи връзки. Не криех никакви тайни. Не съм се забърквала в непозволена любовна връзка. А сега ми се струва, че е твърде късно за което и да е от тези неща. Защото това само би забавило постигането на целта ми да си намеря съпруг, да се задомя, да имам деца и щастлив дом със зелена морава, гараж и тостер, който да изпича по четири филийки наведнъж.

И така, бъдещето ми е неясно и по някакъв начин съжалявам за миналото. Казвам си, че ще имам време за размишления утре. В момента ще се забавлявам. Това е от онези неща, които един дисциплиниран човек може да разреши съвсем просто. А аз съм прекалено дисциплинирана — бях от онези деца, които си написват домашното в петък следобед веднага след училище, сега съм от онези жени (тъй като от утре вече по никой параграф няма да минавам за момиче), които всяка вечер чистят зъбите си с копринен конец и всяка сутрин си оправят леглото.

Дарси се връща с питиетата, но Декс отказва своето, затова тя настоява аз да изпия две. Преди да се усетя, нощта започва да приема онази замъгленост, когато преминаваш от леко опиянение до пиянство, като губиш усещане за време и ясна представа за нещата. Очевидно Дарси е достигнала тази точка дори по-рано, защото сега танцува върху плота на бара. Върти се и се извива спираловидно в къса, червена рокля с гол гръб, покачена на осемсантиметрови токчета.

— Открадва шоуто на твоето празненство — казва ми под сурдинка Хилари, най-добрата ми приятелка от адвокатската фирма. — Как не я е срам!

Засмивам се.

— Да. Това се очакваше.

Дарси надава вик и започва да пляска с ръце над главата си, после ме приканва да отида при нея с помахване и изкусително изражение, което би се харесало на всеки мъж, ако някога си е падал по ухажване между жени.

— Рейчъл! Рейчъл! Ела тук!

Аз никога не съм танцувала върху бара. Не знаех какво бих могла да правя там, освен да падна. Поклащам глава и се усмихвам — учтив отказ. Всички чакаме следващото ѝ изпълнение и тя наистина zakършва ханш в непогрешим такт с музиката, навежда се бавно, после рязко се изправя и косата ѝ се разпилява във всички посоки. Гъвкавото движение ми напомня за свършеното ѝ имитиране на Тоуни Китаен в клипа на „Уайтснейк“ — „Ето ме пак“, как се търкулваше и правеше шпагат върху капака на БМВ-то на баща си за радост на съседски момчета в пубертетна възраст. Поглеждам Декс, който в такива моменти никога не знае дали да се забавлява, или да се ядосва. Да се каже, че е търпелив, ще означава, че го подценявам. В това отношение Декс и аз си приличаме.

— Честит рожден ден, Рейчъл! — извиква Дарси. — Да вдигнем чаши за Рейчъл!

Което всички правят. Без да отместват очи от нея.

След минута Декс бързо я сваля от бара, подпира я на рамото си и с едно плавно движение я оставя на пода до мене. Пролича си, че го е правил и друг път.

— Е, аз отивам да прибера вкъщи нашата малка организаторка на празненства — обявява той.

Дарси грабва питието си от бара и тропва с крак.

— Ти не си ми шеф, Декс! Нали, Рейчъл? — Докато изтъква независимостта си, тя се препъва и разлива мартинито си върху обувката на Декс.

Декс прави гримаса.

— Пияна си до козирката, Дарс. Това не е забавно за никого, освен за теб.

— Добре. Добре. Тръгвам си... И без това нещо не ми е добре — отговаря тя и наистина изглежда, че ще повърне.

— Ще се справиш ли?

— Да, не се безпокой. — Вече играе ролята на смело, болно момиченце.

Аз ѝ благодаря за празненството, казвам ѝ, че е било пълна изненада — което е лъжа, защото знаех, че Дарси ще се възползва от трийсетгодишнината ми, за да си купи нов тоалет, да организира луд купон и да покани толкова нейни приятели, колкото ще са и моите.

И все пак беше мило от нейна страна, че организира празненство и аз съм доволна от това. Тя е от онези приятели, които винаги правят нещата да изглеждат по-специални. Прегръща ме силно и казва, че е готова на всичко за мен и се пита какво би правила без мен, нейната шаферка, сестрата, която никога не е имала. До подобни излияния се стига винаги, когато е прекалила с пиенето.

Декс я прекъсва.

— Честит рожден ден, Рейчъл. С теб ще разговаряме утре. — И ме целува по бузата.

— Благодаря ти, Декс, — отговарям. — Лека нощ.

Наблюдавам го как извежда Дарси навън и я хваща за лакътя, когато тя залитна и за малко не падна на тротоара. *Ех, да си имаш такъв грижовник.* Да можеш да пиеш до припадък и да знаеш, че ще има кой да те прибере вкъщи благополучно.

Малко по-късно Декс отново се появява в бара.

— Дарси си загубила чантата, смята, че я е забравила тук. Малка, сребърна чанта. Да си я виждала?

— Загубила е новата си чанта „Шанел“? — Поклащам глава и се размивам, защото е типично за Дарси да си губи нещата. Обикновено аз внимавам за тях, но на рождения си ден не бях „дежурна“. Въпреки това помагам на Декс да потърсим чантичката и накрая я намираме под едно от високите столчета на бара.

Декс тъкмо се обръща да си тръгва, когато приятелят му Маркълс, един от шаферите му, го увещава да остане.

— Хайде, човече. Какво си се разбързал.

И Декс се обажда на Дарси, а тя завалено дава съгласието си и му казва да се забавлява без нея. Макар вероятно да си мисли, че такова нещо едва ли е възможно.

Постепенно приятелите се разотиват, изричайки последни пожелания за рождения ми ден. Декс и аз оставаме, дори след Маркълс. Седим на бара и разговаряме с актьора/барман, който има татуировка „Ейми“ и нулев интерес към застаряваща адвокатка. Минава два, когато решаваме, че е време да си ходим. Нощта е повече като в средата на лятото, отколкото пролетна и топлият въздух ме лъхва с внезапна надежда: *Това ще е лятото, в което ще срещна своя мъж.*

Декс махва на такси за мен, но когато колата спира, той ме пита:

— Какво ще кажеш да идем в друг бар? За по още едно питие?

— Добре. Защо не.

Двамата се качваме и той казва на шофьора, че ще помисли малко докъде да ни закара. Стигаме в Алфabet Сити, пред един бар на Седма и Авеню В, с лесно запомнящото се име „7 В“.

Обстановката не е особено приятна — „7 В“ е мрачен и опушен. На мен обаче ми харесва — не е лъскава, но не е и долнопробна кръчма, стремяща се да бъде страхотна, защото не е лъскава.

Декс посочва едно сепаре.

— Иди да седнеш. Аз идвам след малко. — После се обръща. — Какво да ти поръчам?

Казвам му каквото поръча за себе си, сядам в сепарето и го чакам. Наблюдавам го как казва нещо на момичето, седнало на бара, облечено в панталон в милитари стил и тясна деколтирана блуза без ръкави, с надпис „Паднал ангел“. То се усмихва и поклаща глава. Музикалният фон е „Омаха“. Това е една от песните, които са едновременно меланхолични и весели.

След минути Декс се настанява срещу мен и побутва към мен халба бира.

— „Нюкасъл“ — съобщава той и се усмихва, около очите му се появяват къдриви бръчици. — Харесваш ли я?

Кимвам и се усмихвам.

С угълчето на окото си виждам как Падналият ангел се обръща на високото си столче и оглежда Декс, попивайки изсечените черти, къдравата коса, плътните му устни. Веднъж Дарси ми се беше оплакала, че Декс събирал повече погледи и непринудени закачки, отколкото тя. И все пак, за разлика от половинката си, Декс като че ли не забелязва отпращаното към него внимание. Сега Падналият ангел отмества поглед към мен, вероятно питайки се какво ли прави Декс с жена на средна възраст. Надявам се тя да ни мисли за двойка. Тази вечер никой не бива да узнава, че съм само член на сватбено тържество.

Двамата с Декс разговаряме за работата си, за съвместното ни пребиваване в Хамптънс, което започва след една седмица, и за много други неща. Нито Декс, нито аз отваряме темата за сватбата им през септември.

След като изпиваме бирата си, отиваме при джубокса и го охранваме с монети, търсейки хубави песни. Натискам два пъти кода

за „Тъндър роуд“, защото ми е любимата песен. Казвам му това.

— Да. Спрингстийн е на първо място и в моя списък. Била ли си на негов концерт?

— Да. Два пъти. На „Борн ин дъ Ю Ес Ей“ и „Танъл ъф лав“.

За малко да му кажа, че отидох с Дарси в гимназията, като почти я завлякох насила, защото тя предпочиташе групи като „Пойзън“ и „Бон Джоуви“. Но си замълчах. Така щях да го подсетя да се прибере при нея, а аз не исках да остана сама в стопяващите се мигове на двайсет и няколко. Естествено, предпочитам да съм с гадже, но Декс е по-добре от никого.

В „7 В“ подканват за последни поръчки. Ние си вземаме още две бири и се връщаме в сепарето. По някое време по-късно сме отново в такси и пътуваме на север по Първо авеню.

— Две спирания — съобщава Декс на шофьора, защото двамата живеем от двете страни на Сентръл Парк. Декс държи чантичката „Шанел“, която изглежда съвсем мъничка и не на място в големите му ръце. Поглеждам сребърния циферблат на ролекса му — подарък от Дарси. Часът е точно четири.

Пътуваме мълчаливо десет-петнайсет пресечки, като всеки гледа през своя прозорец, докато таксито улучва дупка на пътя и аз залитам към средата на задната седалка, а кракът ми се бутва в неговия. После изневиделица Декс ме целува. А може би аз — него. Както и да е, но ние се целуваме. Всичко се заличава от съзнанието ми, докато се вслушвам в тихия звук на устните ни, които се докосват отново и отново. В един момент Декс почуква на плексигласовата преграда, отделяща ни от шофьора, и му казва — между целувките — че в крайна сметка отиваме само на един адрес.

Пристигаме на ъгъла на Седемдесет и трета и Трета, близо до апартамента ми. Декс подава на шофьора двайсет долара и не чака за рестото. Измъкваме се от таксито и отново се целуваме на тротоара, после пред Хосе, портиера. Целуваме се през цялото време, докато сме в асансьора. Аз съм притисната до стената на кабината, ръцете ми са около врата му. Изненадана съм от меката му коса.

Бъркам в чантата за ключа си, завъртам го в погрешната посока, докато Декс е обгърнал с ръка талията ми, устните му докосват врата ми, бузата ми. Накрая отварям вратата и ние продължаваме да се целуваме наред гарсоньерата ми, както сме прави и облежани на

нищо, освен един на друг. Препъваме се към оправеното ми легло, изпънато по войнишки в ъглите.

— Пияна ли си? — Гласът му е шепот в тъмнината.

— Не — отговарям, защото човек винаги така казва, когато е пиян. Но колкото и да съм пияна, в един ярък миг си давам ясна сметка какво съм изпуснала в двайсетте и какво искам да имам през трийсетте си години. Изведнъж ми идва наум, че в известен смисъл мога да имам и двете в тази важна рождена нощ. Декс може да бъде моята тайна, последният ми шанс за една потайна двайсет и някоя глава, може да бъде също и вид прелюдия — обещание за появата на някой като него. Дарси е в ума ми, но е избутана назад от сила, по-могъща от нашето приятелство и моята съвест.

Декс се премества върху мен. Очите му се затварят, после се отварят и пак се затварят.

След това незнайно как аз правя секс с годеника на най-добрата ми приятелка.

[1] Изделия от стъкло и кристал с голяма стойност, произведени в ирландското градче Уотърфорд — Бел.прев. ↑

[2] С високи отличия (лат.). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

Събуждам се от телефонен звън и за секунда не мога да се ориентирам в собствения си дом. После от телефонния секретар чувам гласа на Дарси с висок регистър, който ме подканя да вдигна, да вдигна, *вдигни, моля те*. Престъплението ми изведнъж идва на фокус. Сядам бързо в леглото и стаята започва да се върти. Гърбът на Декс е до мен, изваян и на лунички. Забивам силно пръст в него. Той се претъркулва и ме поглежда.

— О, Боже! Колко е часът?

Вграденият в радиото ми часовник показва седем и петнайсет. От два часа вече съм на трийсет. Поправка — от един час; родена съм в пояса с централно време.

Декс скача и си събира дрехите, разхвърляни от двете страни на леглото. Телефонният секретар бийпва два пъти и прекъсва Дарси. Тя звъни отново и говори несвързано, че Декс изобщо не се е прибирал. Машината ми отново я смълчава наред изречението. Тя се обажда трети път и хленчи:

— Събуди се и ми се обади. Имам нужда от теб!

Понечвам да стана от леглото, но осъзнавам, че съм гола. Сядам отново и се покривам с възглавница.

— О, Божичко! Какви ги вършим? — Гласът ми е сипкав и треперещ. — Да се обадя ли и да ѝ кажа, че си пренощувал тук?

— Глупости, не! Не вдигай... Нека помисля за секунда. — Той сяда, за да обуе боксерките си и потрива брадичката си, с вече набола брада.

Залива ме болезнен, изтрезняващ ужас. Разплаквам се. Което никога не помага.

— Чуй ме, Рейчъл, не плачи. Всичко ще бъде наред.

Той си слага джинсите, после — ризата, вдига спокойно ципа, напъхва ризата и я закопчава, сякаш е една обикновена сутрин. После проверява съобщенията си по клетъчния си телефон.

— По дяволите. Дванайсет пропуснати обаждания — отбелязва той прозаично. Единствено очите му издават безпокойство.

Вече облечен, той сяда отново на ръба на леглото и опипва челото си. Чувам тежкото му дишане през носа. Вдишване и издишване. Вдишване и издишване. После ме поглежда, напълно спокоен.

— Виж. Ето как ще постъпим. Рейчъл, погледни ме.

Подчинявам се, все още притискайки възглавницата до себе си.

— Всичко ще е наред. Само слушай — продължава той, сякаш говори на клиент в заседателна зала.

— Слушам.

— Ще ѝ кажа, че съм останал до пет, пет и нещо, после съм закусил с Маркъл. Ние сме прикрити.

— А аз какво да ѝ кажа? — Лъжата никога не е била силната ми страна.

— Ще ѝ кажеш просто, че си си тръгнала и си се прибрала вкъщи... Кажи ѝ, че не си спомняш със сигурност дали все още съм бил там, но мислиш, че май съм останал с Маркъл. Но непременно кажи „мисля“, не бъди прекалено сигурна. И само толкова знаеш, чу ли? — Посочва телефона ми. — А сега ѝ се обади... А пък аз ще се обадя на Маркъл още щом си тръгна оттук. Разбра ли?

Кимам, очите ми отново се пълнят със сълзи, когато Декс става.

— И се успокой — добавя той тихо, но твърдо. В следващия момент вече е до вратата, едната му ръка е върху бравата, другата прокарва през тъмната си коса, която е точно толкова дълга, колкото да изглежда секси.

— Ами ако тя вече е говорила с Маркъл? — питам, когато той прекрива прага. После добавям повече на себе си. — Адски сме го загазили.

Декс се обръща и ме поглежда от рамката на вратата. За миг ми се струва, че е бесен, че ще ме нахока да се стегна. Че нещата не опират до живот или смърт. Но тонът му е мек.

— Рейч, изобщо не сме го загазили. Знам как да се оправя. Ти само кажи каквото те посъветвах... И още нещо, Рейчъл?

— Да?

— Наистина съжалявам.

— Да-а-а. Аз също.

За нас ли... или за Дарси?

Щом Декс си тръгва, аз се пресягам за телефона, главата ми е все още замаяна. Отнема ми няколко минути, но най-накрая събирам кураж да позвъня на Дарси.

Тя е в истерия.

— Негодникът не се прибра снощи! Дано да лежи в болнично легло!... Мислиш ли, че ме мами?

Понечвам да отговоря „не“, че вероятно е някъде с Маркълс, но размислям. Няма ли да е прекалено очевидно? Да кажа ли, че не знам нищо? Не съм в състояние да мисля. Главата и сърцето ми туптят, стаята продължава да се върти с прекъсвания.

— Сигурна съм, че не те мами.

Тя издухва носа си.

— Откъде си сигурна?

— Защото просто не би ти го причинил, Дарс. — Не мога да повярвам на думите си — колко лесно ми дойдоха.

— Къде е тогава, дявол да го вземе? Баровете затварят в четири или пет. А вече е седем и половина!

— Не знам... Но съм сигурна, че има логическо обяснение.

Което, фактически, е така.

Тя ме пита в колко часа съм си тръгнала и дали той е бил все още там и с кого — точните въпроси, чиито отговори ми беше казал Декс. Отговарям както бях инструктирана. Предлагам ѝ да звънне у Маркълс.

— Вече го направих. Но оня тъпанар не вдига проклетия си мобилен.

Да. Имаме шанс.

Чувам кликването за изчакване и Дарси се изгубва, после пак ми се обажда и ми казва, че Декс ѝ се обажда и че ще ми позвъни веднага щом може.

Ставам и тръгвам с несигурни крачки към банята. Поглеждам се в огледалото. Кожата ми е на петна и зачервена. Около очите си имам кръгове от спирала и очна линия и ми парят, тъй като бях спала с контактните си лещи. Свалям ги бързо, миг преди да повърна в тоалетната. Не съм повръщала от препиване от колежа и то беше само веднъж. Защото се уча от грешките си. Повечето колежани се заричат: „Никога няма да го допусна отново“ и го допускат още на следващия

уикенд. Но аз удържам на думата си. Такава съм си. Ще си взема урок и от този случай. Дано само ми се размине!

Пускам душа, измивам дима от косата и кожата си — телефонът ми е на мивката, в очакване съм да чуя от Дарси, че всичко е наред. Но часовете минават, а тя не се обажда. Около обяд започват да ми звънят с поздравления за рождения ми ден. Родителите ми правят годишната си серенада и отправят вечния въпрос: „Познай къде бях преди трийсет години на този ден?“. Успявам да запазя спокойствие и им влизам в тона, но не е толкова лесно.

Наближава три часът, без още да съм се чула с Дарси и все още ми е притеснено. Изпивам голяма чаша вода, вземам два адвила^[1] и размишлявам дали да си поръчам пържени яйца с бекон, в които Дарси се къльне, когато е махмурлия. Но знам, че нищо няма да облекчи болката от чакането, от въпроса какво става, дали Декс се е провалил, дали и двамата сме се провалили.

Дали някой ни е видял в „7 В“? В таксито? Или на улицата? Някой, освен Хосе, чиято работа е да не знае нищо? Какво ли става в техния апартамент в Ъпър Уест Сайд? Дали е откачил и си е признал? Дали тя си опакова багажа? Дали не са правили любов цял ден, за да облекчи той съвестта си? Дали все още се карат и се въртят в кръг в размяна на обвинения и отричане?

Изглежда, че страхът ми е изместил всички други емоции — задушил е срама или съжалението — защото колкото и да е налудничаво, аз като че ли не чувствам вина, задето предадох приятелката си. Дори и когато намирам използван презерватив на пода. Единствената истинска вина, която мога да изпитам, е вината, че не чувствам вина. Но по-късно ще се разкайвам, още щом разбера, че ми се е разминало. *О, моля те, Господи. Никога не съм постъпвала така. Моля те, нека ми се размине сега. Ще жертвам цялото си бъдещо щастие. Всеки шанс да срещна съпруг.*

Замислям се за всички тези „сделки“, които се опитвах да склуча с Него всяка година, докато ходех на училище. *Моля те, нека не получа по-ниска оценка от „добър“ за теста по математика. Моля те, ще направя всичко: ще работя в безплатна трапезария за бедни всяка събота вместо веднъж месечно.* Такива дни бяха. Да си мисля, че „тройка“ символизира всичко нередно в моя мъничък свят. Как съм могла изобщо, дори мимолетно, да се стремя към тъмната страна?

Как съм могла да направя такава огромна грешка, която потенциално би променила живота ми?

Накрая не издържам. Звъня по мобилния телефон на Дарси, но веднага се включва гласовата поща. Звъня на домашния им телефон, надявайки се тя да го вдигне. Вместо нея се обажда Декс. Смразявам се.

— Здравсти, Декс. Рейчъл се обажда. — Опитвам се да звуча нормално.

Нали се сещаш, шаферката на предстоящата ти сватба... жената, с която прави секс снощи?

— Здравей, Рейчъл — отговаря той нехайно. — Забавлява ли се снощи?

За секунди си помислям, че ме пита за нас и съм ужасена от равнодушния му тон. После обаче чувам, че Дарси настоява да вземе слушалката и осъзнавам, че ме пита за празненството.

— О, да, прекарах страхотно... беше невероятен купон. — Прехапвам устни.

Дарси вече е измъкнала слушалката от ръката му. Тонът ѝ е весел, напълно възстановен.

— Здравсти. Извинявай, че забравих да ти се обадя. Но нали знаеш, за известно време тук се разигра голяма драма.

— Но вече си добре, нали? Всичко е наред с теб... и Декс? — Затруднявам се да произнеса името му. Сякаш гласът ми по някакъв начин ще ме издаде.

— Хм, да, почакай секунда.

Чувам я да затваря врата — тя винаги отива да говори по телефона в спалнята. Представям си леглото им с колона във всеки ъгъл, което ѝ помогнах да избере от „Чарлс П. Роджърс“. И което скоро щеше да стане брачното им ложе.

— О, да. Вече съм добре. Той бил с Маркълс. Останали до късно, после отишли в ресторанта да закусят. Но, разбира се, знаеш, аз продължавам да се правя на бясна. Казах му, че е напълно жалък, че вече е трийсет и четири годишен, сгоден мъж, а се заседява навън цяла нощ. Жалък е, не мислиш ли?

— Да, предполагам. Но и съвсем безобиден. — Преглъщам силно и си мисля, да, би бил съвсем безобиден. — Е, радвам се, че двамата оправихте нещата.

— Дааа. Преодолях го. И все пак... той трябваше да ми се обади. На мен тя не ми минават, нали разбираш?

— Разбирам — и добавям смело: — Нали ти казах, че не те мами.

— Знам... но въпреки това си го представях с някаква стриптийзърка от „Скорс“ или от другаде. Нали имам развнтено въображение.

Така ли мина снощи? Знам, че не съм „празноглава мацка“, но дали това не беше някакъв съзнателен негов избор да си легне с някоя преди сватбата? Положително не. Положително не би избрал шаферката на Дарси.

— Но както и да е, как мина според теб празненството? Аз съм толкова лоша приятелка... Натрясках се и си тръгнах рано. И, о, по дяволите! Та то всъщност днес е рожденият ти ден! Честит рожден ден! Господи, аз съм ужасна, Рейч!

Дааа, ти си лошата приятелка.

— О, беше чудесно. Такъв забавен купон се получи. Благодаря ти, че го организира... Беше пълна изненада... наистина... страхотна...

Чувам, че вратата на спалнята им се отваря и Декс казва нещо от рода, че закъсняват.

— Да, всъщност трябва да бягам, Рейч. Отиваме на кино. Искаш ли да дойдеш?

— Ммм, не, благодаря.

— Добре. Но вечерята довечера остава, нали? В „Рейн“, в осем?

Напълно бях забравила, че имах план да се срещна с Декс, Дарси и Хилари за малка вечеря по случай рождения ми ден. Не, нямаше начин да погледна в лицето Декс или Дарси тази вечер... особено пък двамата заедно. Казвам й, че не съм много сигурна, че не ми е до това — имам тежък махмурлук. Макар че съм спряла да пия към два, добавям, преди да се сетя, че лъжците изричат прекалено много подробности. Дарси не обръща внимание.

— Е, може би по-късно ще се почувстваш по-добре... Ще ти се обадя след киното.

Затварям телефона с мисълта, че всичко е минало много лесно. Но вместо облекчение, обзеха ме смътна неудовлетвореност, копнеж и желание да бях отишла на кино. Не с Декс, разбира се. Просто с

някого. Колко бързо обръщам гръб на сделката с Бога. Искам отново съпруг. Или поне гадже.

Седя на дивана с ръце в скута и си мисля какво сторих на Дарси, очаквайки да почувствам вина. Нищо подобно не се случва. Дали извинението ми е, че бях пила алкохол? Бях пияна и не на себе си. Спомням си за часа по криминално право в първата си година. *И нетрезвото състояние, като невменяемостта, непълнолетието, принудата и провокирането към наказуемо деяние е законно извинение, оправдание, при което подсъдимият не е виновен, задето е показал поведение, което иначе би се считало за престъпление.* По дяволите! Това беше само неволно нетрезво състояние. Защото Дарси ме накара да изпия онези питиета. Но такава принуда не води до неволно нетрезво състояние. И все пак това е смекчаващо вината обстоятелство, което съдебните заседатели може и да вземат предвид.

Естествено, обвини жертвата. Какво ми става?

Може би съм просто лош човек. Може би единствената причина да съм била добра до този момент няма нищо общо с истинската ми нравствена същност, а по-скоро със страха от това да ме хванат. Играя по правилата, защото не съм склонна към рискове. В прогимназията не одобрявах кражбите от магазина „Уайт Хен Пантри“ отчасти защото знаех, че не е редно, но предимно защото бях сигурна, че ако хванат някого, то това ще съм аз. По същата причина никога не хитрувах на изпити. Дори сега не задигам никакви канцеларски принадлежности от кантората, защото предполагам, че по някакъв начин камерите за наблюдение във фирмата ще ме уловят. Така че, ако това е мотивацията ми да бъда добра, наистина ли заслужавам доверие? Наистина ли съм добър човек? Или съм просто страхлив песимист?

Добре. Всъщност може и да съм лош човек. Няма друго правдоподобно обяснение за липсата на каквото и да е чувство за вина. Изпитвам ли такова към Дарси? Ревност ли ме накара да постъпя така снощи? Негодувам ли срещу съвършения ѝ живот... срещу това, че всичко при нея става толкова лесно? Или може би подсъзнателно, в пияното си състояние, съм се разплащала за минали нередности. Дарси невинаги е била безупречната приятелка. Съвсем не. Започвам да представям моя случай пред съдебните заседатели, спомняйки си Итън в началното училище. Аз съм по следите на нещо... *Дами и господа съдебни заседатели, вземете предвид историята на Итън Ейнсли...*

Дарси Роун и аз бяхме близки приятелки, докато растяхме, свързваше ни географското положение — сила, по-голяма от всичко друго, когато си в началното училище. Ние се преместихме на една и съща задънена улица в Нейпървил, Индиана, през лятото на 1976 година, точно навреме, за да участваме в парада по случай двестагодишнината на града. Двете марширувахме една до друга, удрайки червен, бял и син барабан, които бащата на Дарси ни беше купил от „Кмарт“. Помня как Дарси се наведе към мен и ми рече: „Хайде да се правим, че сме сестри“. Настръхнах от предложението й — *сестри!* И за нула време тя стана точно такава за мен. През учебната година всеки петък и събота и повечето вечери през седмицата се редувахме да спим ту-у тях, ту-у нас. Поглъщахме нюансите от живота на всяко от семействата ни — с онези подробности, каквито могат да се научат само когато живееш в съседство с приятел. Научих например, че майката на Дарси сгъва хавлиените кърпи на три, докато гледа „Младите и неспокойните“, а пък баща й е абониран за „Плейбой“, че сутрин закусват нездравословна храна и че изрази като „майната ти“ и „по дяволите“ се използват съвсем свободно. Сигурна съм, че Дарси също е попивала какво става в нашата къща, макар че е трудно да се каже кое прави живота ти уникален. Ние си поделияхме всичко — дрехи, играчки, дворове, дори любовта си към Анди Гиб^[2] и еднорозите.

В пети клас открихме момчетата. Коего ме отвежда към Итън, първата ми истинска свалка. Дарси, както и всяко друго момиче в класа, обичаше Дъг Джаксън. Аз разбирах привлекателността на Дъг. Харесвах русата му коса, с която ни напомняше на Бо Дюк^[3]. Харесвах как дънките му се опъваха на бедрата му, с черното му гребенче, втъкнато в задния ляв джоб. И превъзходството му в тедърбола^[4] — как спокойно и без никакво усилие запращаше нагоре топката под такъв остър ъгъл, че никой не можеше да я стигне.

Но аз обичах Итън. Обичах разрешената му коса, бузите му, които порозовяваха в междучасието — тогава той заприличваше на образ от картина на Реноар. Обичах начина, по който винаги, когато се съсредоточеше напълно, въртеше молив номер 2 между устните си и оставяше симетрични малки следи от зъбите си близо до гумичката.

Обичах да го виждам колко е превъзбуден и радостен, когато играеше фор скуеър^[5] с момичета (той беше единственото момче, което играеше с нас — другите предпочитаха тедърбол и футбол). И още, харесвах го затова, че винаги се държеше мило към най-невзрачното момче от класа ни — Джони Редмънд, който силно заекваше и беше подстриган като с паница.

Дарси се изумяваше, дори се дразнеше, когато не се съгласявах с нея. Същото изпитваше и нашата приятелка Анализе Джайлс, която дойде на нашата глуха улица две години след нас (това закъснение и фактът, че вече имаше сестра, означаваше, че тя никога не можеше да ни настигне и да получи статуса на най-добра приятелка). Дарси и Анализе харесваха Итън, но не по този начин и настоявах, че Дъг е много по-сладък и готин — двата атрибута, които ще те вкарат в беля, когато си избираш момче или мъж, чувство, което имах дори на десетгодишна възраст.

Всички вярвахме, че Дарси ще грабне наградата „Великия Дъг“. Не само защото Дарси проявяваше по-голяма дързост от останалите момичета, като, например, да се приближи важно до Дъг в бюфета или на игрището, но и защото тя беше най-хубавото момиче в нашия клас. С високи скули, огромни, силно раздалечени очи и изящен нос, тя имаше лице, което се харесва на всяка възраст, въпреки че петокласниците не могат да определят кое точно го прави хубаво. Не мисля, че на десет години съм разбирала какви са скулите и костната структура, но знаех, че Дарси е красива и завиждах на външния ѝ вид. Анализе също. Тя дори открито го заявяваше на Дарси при всеки удобен случай, което ми се струваше напълно излишно. Дарси вече знаеше, че е хубава и според мен не беше нужно да ѝ се натяква всеки ден за това.

И тъй, същата онази година, на Хелюин, Анализе, Дарси и аз се събрахме в стаята на Анализе, за да приготвим импровизирани си костюми — Дарси беше изтъкнала, че случаят е великолепно извинение да си сложим силен грим. Докато оглеждаше чифт обици от изкуствени диаманти, купени съвсем наскоро от „Клеърс“, тя се погледна в огледалото и рече:

— Знаеш ли, Рейч, права си.

— За кое? — попитах я, изпълвайки се с внезапно чувство на задоволство и питайки се кой ли минал спор има предвид.

Тя сложи обичата на ухото си и ме погледна. Никога няма да забравя онази лека самонадеяност по лицето ѝ — едва забележима самодоволна усмивка.

— Права си за Итън. Мисля, че и аз съм на път да го харесам.

— Какво означава това „на път да го харесам“?

— Писна ми от Дъг Джаксън. Вече харесвам Итън. Харесват ми трапчинките му.

— Той има само една — сопвам се аз.

— Добре, де, тогава харесвам *трапчинката* му.

Поглеждам Анализе за подкрепа, за думи, с които да изразя, че човек не може просто да реши да хареса някого. Но, разбира се, Анализе не продумва и продължава да нанася рубиненото си червило, нацупила устни пред ръчно огледалце.

— Не мога да повярвам, Дарси!

— Какъв ти е проблемът? Анализе не обезумя, когато харесах Дъг. Ние си го поделияхме месеци наред през целия срок. Нали, Анализе?

— Дори по-дълго. Аз започнах да го харесвам през лятото. Помниш ли? На басейна? — обади се Анализе, която, както винаги, не схвана същността на разговора.

Изгледах я кръвнишки и тя гузно сведе поглед.

Това беше различно. Ставаше дума за Дъг. Той принадлежеше на обществото. Докато Итън беше само мой.

Онази вечер не казах нищо повече, но доверието беше изгубено. На другия ден в училище Дарси подаде бележка на Итън с въпроса дали харесва мен, нея или никоя от нас, като до всеки избор беше изписала малки квадратчета и инструкцията да попълни верния. Той вероятно беше попълнил квадратчето до името на Дарси, защото до междучасието те вече бяха двойка. Кое то идва да покаже, че двамата оповестиха, че „ходят“, но така и не прекараха реално време заедно, освен ако не се брояха няколкото телефонни разговори късно вечер, често написани предварително и с Анализе, която се кикотеше до нея. Аз отказвах да участвам или да обсъждам нейния нов роман.

В съзнанието ми нямаше значение, че Дарси и Итън никога не се бяха целували или че бяхме едва в пети клас, или че скъсаха две седмици по-късно, когато Дарси загуби интерес и реши, че отново харесва Дъг Джаксън. Или че, както казваше майка ми за утеха,

имитацията е най-искрената форма на ласкателството. Имаше значение единствено, че Дарси ми открадна Итън. Може би го направи, защото наистина промени решението си за него; това именно си внушавах, за да престана да я мразя. Но по-вероятното е Дарси да ми беше отнела Итън само за да ми покаже, че е способна на това.

И тъй, дами и господа съдебни заседатели, в известен смисъл на Дарси Роун така ѝ се пада. Каквото повикало, такава се обадило. Може би това ѝ е заслужено наказание.

Представям си лицата на съдебните заседатели. Те са непоколебими. Мъжете изглеждат объркани — сякаш смисълът изцяло им е убягнал. Не става ли така, че най-хубавото момиче винаги взема най-желаното момче? Точно това е начинът, за който се отнася изрече „би трябвало“. Възрастна жена с подходяща за нея рокля цупи устни. Отвратена е от самото сравнение — годеник и увлечение в пети клас! Боже мой! Много добре облечена, дори красива жена, в яркожълт костюм „Шанел“ вече се беше идентифицирала и съюзила с Дарси. Не мога да кажа нищо, с което да променя решението ѝ или да смекча постъпката си.

Единствената от съдебните заседатели, която като че ли се трогна от разказа за Итън, е леко пълничка млада жена, с късо подстригана коса с цвят на престоляло кафе. Тя седи отпуснато в ъгъла на ложата и току повдига очилата си върху носа. Бях спечелила съпричастието на тази жена, чувството ѝ за справедливост. Тя тайничко е доволна от това, което правех. Може би защото и тя има приятелка като Дарси, приятелка, която винаги получава това, което иска.

Връщам мислите си към гимназията, когато Дарси продължи да има всяко момче, което пожелаеше. Виждам я как целува Блейн Конър до личните ни шкафчета и си спомням за завистта, която бликна в мен, когато аз, без никакво гадже, бях принудена да свидетелствам за безсрамното ѝ поведение. Блейн се беше прехвърлил в нашето училище от Кълъмбъс, Охайо, през есента на предпоследната ни година и веднага стана хит навсякъде, освен в класната стая. Въпреки че не блестеше с ум, той беше звездата, посрещаш топката във футболния ни отбор, гард в баскетболния отбор, който винаги беше в стартовата петица, и, разбира се, питчера, който подава топката. А и с

кукленската си хубост той привличаше момичетата. Дъг Джаксън номер две. Но уви, той си имаше приятелка — Касандра — в Кълъмбъс, с която, както твърдеше, бил „110 процента обвързан“ (този смешен израз винаги ме дразнеше, тъй като математически беше напълно невъзможен). Или поне беше обвързан, преди Дарси да се набърка, след като заедно гледахме бейзболния мач срещу „Сентръл“, в който Блейн блесна, и тя реши, че трябва да го има. Още на следващия ден го покани на „Клетниците“. Човек би си помислил, че атлет като Блейн, увличащ се по три вида спорт, едва ли си пада по мюзиклите, но той с ентузиазъм прие. След представлението в дневната на Дарси Блейн ѝ бе оставил голямо петно на шията. И на другата сутрин една Касандра от Кълъмбъс, Охайо, беше напълно зарязана.

Помня как говорих на Анализе за очарователния живот на Дарси. Ние с нея често я обсъждахме, което ме караше да се питам доколко пък те двете клюкарстваха за мен. Анализе твърдеше, че това се дължало не само на хубавия ѝ външен вид или съвършено тяло, а и на самоувереността и чара ѝ. За чара ѝ не знам, но връщайки се в спомените си, съм съгласна с Анализе за самоувереността ѝ. Дарси сякаш имаше перспективата на трийсетгодишната жена, докато беше още в гимназията. Нейното схващане беше, че нищо в действителност няма значение, че веднъж се живее и можеш преспокойно да преследваш до дупка. Нея нищо не я заплашваше, нищо не я правеше несигурна. Тя въплъщаваше онова, което всеки казваше, когато си спомнеше за гимназията: „Ако тогава знаех“.

Но едно нещо трябва да призная на Дарси и нейните срещи: тя никога не ни пренебрегваше заради момче. Винаги поставяше приятелките си на първо място — което е удивителна постъпка за една гимназистка. Понякога тя зарязваше напълно гаджето си, но по-често просто включваше и нас. Четиримата един до друг на театър. Любимецът на месеца — до Дарси, до нея Анализе и накрая аз. И Дарси винаги коментираше шепнешком, обърната към нас. Беше безразсъдна и независима, за разлика от повечето момичета в гимназията, които позволяваха на чувствата си към момче да ги завладеят. През цялото време си мислех, че тя не ги обича достатъчно. Но може би Дарси просто искаше да владее положението и тъй като тя беше тази, която обичаше по-малко, точно това имаше. Дали я беше

по-малко грижа или просто се правеше, че е така, но тя държеше всяко от момчетата на каишка, дори след като ги пуснеше. Ето, например, Блейн. Той живее в Айова със съпруга, три деца и два шоколадови на цвят лабрадора, но всяка година праща на Дарси имейл за рождения ѝ ден. Ами това си е някакъв вид власт.

И до днес Дарси говори с носталгия колко страхотно било в гимназията. Всеки път се свивам, като я чуя да го казва. Естествено, и аз имам някои скъпи спомени от онези дни, и аз се радвах на умерена популярност — приятна облага от това, че бях приятелка на Дарси. Обичах да ходя с Анализе на футболни мачове — тогава си боядисвахме лицата в оранжево и синьо и, загърнати в одеяла на скамейките, помахвахме на Дарси, която се проявяваше като мажоретка на игрището. Обичах нашите разходки в събота вечер до „Колониъл Айс Крийм“, където винаги си поръчвахме едно и също: един сладолед със сироп, един пай „Сникърс“, едно парче кейк с много шоколад и след това си ги разделяхме. И обичах първото си гадже — Брандън Биймър, който ме канеше да излизаме през предпоследната година. Брандън също беше почитател на правилата — моя католическа версия. Не пиеше, не вземаше наркотици и се чувстваше виновен в разговори за секс. Дарси, която загуби девствеността си в десети клас от един ученик на разменни начала от Испания на име Карлос, непрекъснато ме караше да „обезчестя“ Брандън. „Хвани го ей така за пениса и ти гарантирам, че работата ти е в кърпа вързана.“ Но аз се чувствах напълно доволна от дългите ни натискания с Брандън в седана на родителите му и изобщо не ме безпокоеше безопасния секс и шофирането в нетрезво състояние.

Така че, ако спомените ми не бяха бляскави, то поне имах някои чудесни моменти.

Но ми се случваха и лоши неща: ужасните дни на окосмяването, младежките пъпки, грозните снимки на класа, неподходящите дрехи, с които се обличах, липсата на партньор за танци, бебешката си пухкавост, която не можех да скрия, отпадането от отборите, губенето на избора за ковчезник на класа. И онова прекомерно чувство на тъга и тревожност, което ме връхлиташе и отминаваше волю-неволю (или по-точно, веднъж в месеца) и беше извън контрола ми. Типични тийнейджърски проблеми, наистина. Клишета — понеже се случва на всеки. На всеки, освен на Дарси, всъщност, която мина през тези

шумни четири години, без някога да е била отхвърляна, без да е била докосната от грозната пръчка на юношеството. Разбира се, тя обичаше гимназиалното училище — и то на свой ред я обичаше.

Много момичета с това схващане за тийнейджърските си години като че ли не загубват кураж и по-късно в живота. Те идват на десетгодишнината от завършването ни, натрупали десет килограма отгоре, разведени и си спомнят за своите далечни славни дни. Но приливът на славните дни за Дарси не се отдръпваше. При нея нямаше провали или парливи проблеми. В действителност животът ѝ продължаваше да става все по-сладък. Както каза веднъж майка ми, нехарактерно за нея: „Дарси е хванала света за топките“. Беше — и все още е — най-точното описание. Дарси винаги получава каквото поиска. И това включва Декс, нейния мечтан годеник.

Оставям на Дарси съобщение на мобилния телефон, който ще бъде изключен по време на филма. Казвам ѝ, че съм много уморена и няма да дойда на вечерята. След намирането на извинение да не отида вече ми е по-добре. Дори напротив — изведнъж огладнявам. Намирам си менюто и поръчвам по телефона хамбургер със сирене чедър и пържени картопки. Предполагам, няма да отслабна с два килограма до Деня на загиналите във войните. Докато чакам доставката, си представям как двете с Дарси преглеждаме вечния календар на гърба на телефонния указател през всичките изминали години, питайки се за бъдещето и какво ли ще ни донесе трийсетгодишнината ни.

И ето ме сега тук, без ослепителен съпруг, без отговорна детегледачка, без двете деца. Вместо това моят знаменателен рожден ден е завинаги позорно опетнен със скандал... Е, добре. Няма смисъл да се измъчвам за това. Натискам бутона на телефона за повторно набиране и добавям към поръчката млечен шейк. Виждам моето момиче в ъгъла на джубокса да ми намига. Тя мисли, че млечният шейк е превъзходна идея. В края на краищата, не заслужава ли всеки няколко мига на слабост за рождения си ден?

[1] Болкоуспокоително лекарство. — Бел.ред. ↑

[2] Най-младият от братята Гиб от групата „Би Джийс“. — Бел.ред. ↑

[3] Герой от американския телевизионен сериал „The Dukes of Hazzard“. — Бел.ред. ↑

[4] Игра между двама играчи, при която за метален прът е вързана топка и играчите се опитват да я ударят в противоположни посоки. — Бел.ред. ↑

[5] Игра с топка между четирима играчи на квадратно игрище, разделено на четири квадранта. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 3

Когато на другата сутрин се събуждам, от високомерното момиче, пиещо млечен шейк, няма и помен — смачкано е от вина и трийсетгодишно спазване на правилата. Повече не мога да разсъждавам над онова, което извърших. Беше невъобразима постъпка спрямо приятелка, нарушен основен принцип на сестринството. Оправдание няма.

И така, към план Б: Ще се правя, че нищо не се е случило. Прегрешението ми беше толкова голямо, че нямам избор, освен просто да искам цялото това нещо да се заличи. И като се залавям с работа, както обикновено, прегръщайки рутината на понеделнишката сутрин, тъкмо това гледам да стане.

Взимам си душ, изсушавам косата си, слагам си най-удобния черен костюм и обувки с ниски токчета, отивам с метрото до „Гранд сентръл“, поръчвам си кафе в „Старбъкс“, взимам „Ню Йорк таймс“ от моя щанд и с два ескалатора и асансьора стигам до кантората си в „Мет Лайф Билдинг“. Всяка част от рутинните ми действия представлява една стъпка по-далече от Декс и Инцидента.

Влизам в кантората си в осем и двацет — доста рано за стандартите на юридическите фирми. Коридорите са притихнали. Дори секретарките още не са дошли. Разгръщам вестника на новините от региона и както отпивам от кафето си, забелязвам мигащата червена лампичка за съобщения на телефона — обикновено предупреждение, че ме чака още работа. Сигурно някакъв тъп партньор ми се е обаждал през уикенда, когато съм пропуснала да проверя съобщенията си. Парите ми са при Лес — доминиращият човек в живота ми и най-противният партньор измежду всички останали от шестте етажа. Вкарвам паролата си, изчаквам...

— Имате едно ново съобщение отвън. Получено днес в седем и четирийсет и две сутринта... — уведомява ме записващото устройство. Мразя тази автоматична жена. Тя редовно ми носи лоши новини, при

това с весел глас. Трябва да пренастроят това записващо устройство в адвокатските фирми, да направят гласа по-сериозен.

— Тъъ... ооо! — на фона на зловещата музика от „Челюсти“ — имате четири нови съобщения...

Какво има този път? — помислям си и натискам бутона за прослушване.

„Здрасти, Рейчъл... Аз съм... Декс... Искан да ти се обадя вчера, за да поговорим за събота вечер, но... просто не можах. Трябва да поговорим за това, нали? Обади ми се, когато можеш. Ще съм на разположение целия ден.“

Сърцето ми подскача. Защо той не може да възприеме добрата, стара техника на подминаване на случилото се и никога вече да не споменава за това? Такъв беше моят план за действие. Нищо чудно, че мразя работата си. Аз съм юрист, който мрази конфронтацията. Вземам една писалка и почуквам с нея ръба на бюрото си. Чувам как майка ми казва да не се притеснявам. Оставям писалката и се заглеждам в мигащата лампичка. Жената настоява да взема решение относно това съобщение — да отговоря, да го съхраня или да го изтрия.

За какво иска да говорим? Какво има за казване? Връщам съобщението, очаквайки да ми дойдат отговори от тона на гласа му, от интонацията му. Но той нищо не издава. Още веднъж пускам съобщението, после пак и пак, докато гласът му започва да звучи изкривено, точно както някоя дума се променя в устата ти, когато я повториш няколко пъти. *Яйце, яйце, яйце, яйце*. Тази ми беше любимата. Повтаряла съм я неведнъж, докато започнеше да звучи като напълно неподходяща дума за жълтата субстанция, с която щях да закуся.

Изслушвам за последен път Декс, преди да го изтрия. Гласът му определено звучи различно. Разбираемо е, понеже в някои отношения той е различен. И двамата сме различни. Защото дори ако се опитам да залича случилото се, дори ако Декс изостави Инцидента след кратък, неловък телефонен разговор, ние винаги ще бъдем в нечий друг Списък — онзи списък, който всеки човек има, било то записан в таен бележник със спирала, или запечатан в най-далечното кътче на

съзнанието. Било то дълъг или къс. Класифициран по реда на изпълнението, важността или хронологията. Попълнен с първото, средното или последното име или просто физически описания като в Списъка на Дарси. „Делта Сигма с убийствени мускули...“

Декс е в моя Списък завинаги. Без да искам, изведнъж се замислям за нас двамата в леглото. За онези кратки моменти той беше просто Декс — отделно от Дарси. Нещо, което не е бил от много дълго време. Нещо, което не е бил от деня, когато ги запознах.

Аз се запознах с Декс през първата година в Юридическия факултет на Нюйоркския университет. За разлика от повечето студенти по право, които идват направо от колеж и не могат да измислят нищо по-добро със своите звездни студентски характеристики, Декс Талер беше по-възрастен и с истински житейски опит. Бе работил като анализатор в „Голдман Закс“^[1], което взриви лятното ми чиновническо стажуване в болница от осем до пет, където картотекирах и отговарях на телефонните обаждания. Той беше самоуверен, спокоен и такъв сладур, че беше трудно да не го загледаш. Бях сигурна, че ще стане следващият Дъг Джаксън или Блейн Конър от Юридическия факултет. Естествено, едва беше започнала първата ни седмица на занятия, когато започна шушукането за Декстър — момичетата обсъждаха статуса му, забелязваха, че няма пръстен на лявата му ръка, или пък се безпокояха, че е прекалено добре облечен и красив, за да е истински мъж.

Аз обаче още от самото начало не обърнах никакво внимание на Декс, внушавайки си, че съвършената му външност е скучна. Кое се оказа удачно поведение, защото разбрах също, че той не е от моята класа. (Мразех този израз и презумпцията, че хората си избират приятели изцяло на базата на външния вид, но е трудно да се отрече принципът, когато се огледаш наоколо — партньорите обикновено са на едно и също ниво по привлекателност, а когато не е така, то е достойно за внимание.) Освен това аз не вземах трийсет хиляди долара годишно, за да мога да си намеря приятел.

В действителност вероятно щяха да минат три години, преди да си разменим дума с него, но понякога се озовавахме един до друг в часа по Гражданско право, в класа със схема на постоянните ни места в аудиторията, където преподаваше язвителният професор Зигман. Въпреки че много преподаватели в Нюйоркския университет

използваха метода на Сократ, единствено Зигман го използваше като инструмент, за да унижава и измъчва студентите. Дватама с Декс се обединихме в омразата си към нашия тесногръд преподавател. Аз много се страхувах от Зигман, докато реакцията на Декс се доближаваше повече до отвращение. „Ама че задник, измърморваше той след часа, често след като Зигман беше разплакал някой състудент. Направо ми иде да залича самодоволството от високомерното му лице.“

Постепенно негодуванието ни премина в по-дълги разговори на чаша кафе в студентския клуб или по време на разходки из парка Уошингтън Скуеър. Започнахме да учим заедно в часа преди лекцията, подготвяйки се за неизбежното — деня, когато Зигман щеше да ни изпита. Ужасявах се от идването на реда ми, знаейки, че ще настъпи кървава разправа, но тайничко едва чаках първо Декстър да бъде изпитан. Зигман тормозеше слабите и шашардисаните, но Декстър не беше от тях. Сигурна бях, че няма да се предаде без бой.

Помня добре един случай. Зигман седеше зад катедрата си и преглеждаше схемата на местоположението ни, схема с нашите лица от снимки, изрязани от годишника от първата ни година, и едва ли не лигите му потичаха, докато избираше жертвата си. След това погледна над малките си, кръгли очилца (от ония, които би трябвало да се наричат „зъркели“) в наша посока и каза:

— Господин Талер.

Произнасяше фамилията на Декс погрешно — „Толър“.

— Талер — поправяше го Декс, без да му мигне окото.

Поех си дълбоко въздух — никой не си позволяваше да поправя Зигман. Декс наистина щеше да си изпати.

— О, пардон, господин Талер — отвърна Зигман с подигравателен лек поклон. — „Полсграф срещу Железопътната компания на Лонг Айлънд.“

Декс седеше спокойно със затворен учебник пред себе си, докато останалите в аудиторията нервно запрелистваха, за да открият казуса, който ни беше поръчал да прочетем предишната вечер.

Казусът се отнасяше до железопътна злополука. Докато тичал да хване влака, един железничар избил от ръката на пътник пакет с динамит, вследствие на което била ранена пътничката г-жа Полсграф. Съдия Кардозо, взел предвид решението на мнозинството съдебни

заседатели, се произнесъл, че госпожа Полсграф не била „предвидим ищец“ и като такава не можела да бъде обезщетена от железопътната компания. Може би железопътните служители трябвало да предвидят вреда на носещия пакета пътник, обяснил съдът, а не вреда на госпожа Полсграф.

— Трябва ли ищецът да получи обезщетение? — попита го Зигман.

Декс не отговори. За част от секундата се паникьосах при мисълта, че е онемял като другите преди него. Кажу „не“, изпратих му аз силни мозъчни вълни. Взех съдебното решение на мнозинството. Когато обаче погледнах изражението му и начина, по който беше скръстил ръце пред гърдите си, разбрах, че той само печели време за очебиен контраст на начина, по който повечето първокурсници изтърсваха на бърза ръка нервни, несъстоятелни отговори, сякаш времето за реакция щеше да компенсира разбирането.

— Според мен ли? — попита Дакс.

— Към вас се обръщам, господин Талер. Да, питам ви как е според вас.

— Би следвало да кажа „да“, ищецът е трябвало да бъде обезщетен. Поддържам несъгласието на съдия Андрю.

— Ооооо! Наистина ли? — Гласът на Зигман беше висок и носов.

— Да, наистина.

Изненадах се от отговора му, тъй като ми беше казал малко преди да влезем в час, че не е знаел, че чистият кокаин се е появил тук през 1928 г., но съдия Андрю със сигурност го е пушил, когато е писал несъгласието си. Дори още повече се изненадах от дръзкото „наистина“ на Декстър, добавено в края на отговора му, сякаш се надсмиваше на Зигман.

Мършавите гърди на Зигман видимо се издуха.

— Значи смятате, че пазачът е трябвало да предвиди, че безвредният пакет, дълъг четирийсет сантиметра, загърнат във вестник, е съдържал взривно вещество и е щял да причини щета на ищца?

— Било е напълно възможно.

— Трябвало ли е той да предвиди, че пакетът е можел да навреди на всеки човек в света! — попита Зигман с нарастващ сарказъм.

— Не казах „всеки човек в света“. Казах „ищеца“. Госпожа Полсграф, по моему, е била в опасна зона.

Зигман се приближи до нашия ред, изправен като бастун, и подхвърли своя „Уолстрийт джърнъл“ върху затворения учебник на Декстър.

— Бихте ли ми върнали вестника?

— Предпочитам да не го правя — отвърна Декс.

Шокът в залата беше осезаем. Останалите от нас биха върнали вестника.

— Предпочитате да не го правите? — Зигман вирна глава.

— Точно така. Вътре може да има динамит.

Половината клас ахна, другите се закикотиха.

Очевидно Зигман имаше някаква тактика, някакъв начин да обърне фактите срещу Декс. Но Декс не му се даваше. Зигман беше видимо неудовлетворен.

— Добре, да предположим, че изберете да ми го върнете и той наистина съдържа пръчка динамит и наистина причини щета на личността ви. Какво следва тогава, господин Талер?

— Тогава ще заведа дело срещу вас и вероятно ще спечеля.

— И това възстановяване ще бъде ли съвместимо с обоснованието на съдия Кардозо с решението на мнозинството?

— Не, няма да бъде.

— О, така ли? И защо няма да бъде?

— Защото аз бих ви съдил за преднамерено гражданско правонарушение, а Кардозо е говорил за небрежност, нали? — Декс повиши тон в съответствие на тона на Зигман.

Мисля, че тогава затаих дъх, защото Зигман събра длани и ги доближи до гърдите си, сякаш се молеше.

— Аз задавам въпросите в тази учебна стая. Това устройва ли ви, господин Талер?

Декс сви рамене, все едно казваше: както искате, все ми е едно.

— И тъй, да предположим, че аз случайно изпусна вестника върху банката ви, вие ми го връщате и се наранявате. Ще ви разреши ли господин Кардозо пълно обезщетение?

— Със сигурност.

— И защо?

Декс въздъхна, за да покаже, че упражнението му е досадно, после отговори бързо и ясно:

— Защото е било напълно предвидимо, че динамитът би могъл да ми причини щета. Това, че изпуснахте вестник, съдържащ динамит, в моето лично пространство, наруши правата ми, предвидени в закона. Вашата немарливост причини опасност, очевидна за обикновеното бдително око.

Огледах подчертаните пасажии в учебника си. Декс цитираше дословно части от мнението на Кардозо, без да поглежда учебника или записките си. Целият клас беше като омагьосан — никой не правеше това добре, особено когато Зигман се е навел над него.

— А ако госпожица Майърс заведе дело — продължи Зигман, сочейки разтрепераната Джули от другата страна на аудиторията, жертвата му от вчерашния ден, — на нея щеше ли да ѝ бъде разрешено обезщетение?

— Според съдебното решение на Кардозо или според несъгласието на съдия Андрю?

— Според това на последния. Тъй като вие споделяте същото мнение.

— Да. Всеки дължи на света като цяло задължението да се въздържа от действия, които неоправдано заплашват безопасността на другите — отвърна Декс с друг точен цитат от несъгласието на съдия Андрю.

И така продължи през целия час, като Декс различаваше нюансите в променените граници на фактите, без изобщо да трепне и винаги с решителен отговор.

В края на часа Зигман на практика каза:

— Много добре, господин Талер. Това беше отлична оценка.

Напуснах часа ликуваща. Декс беше победил от името на всички нас. Случаят се разпространи из целия първи курс и му донесе още точки от страна на момичетата, които дълго време след това бяха единодушни, че той е напълно свободен.

Разказах случая и на Дарси. Тя се беше преместила в Ню Йорк почти по същото време, когато и аз, само че при съвсем други обстоятелства. Аз бях дошла, за да стана адвокат, а тя дойде без работа или някакъв план, нито с много пари. Пуснах я да спи върху футона^[2] в стаята ми в общежитието, докато накрая си намери съквартирантки

— три стюардеси от „Америкън Еърлайнс“ търсят да притиснат четвърто тяло в тяхната преградена до крайност гарсоньера. Тя взе назаем пари от родителите си, докато си търсеше работа и накрая стана барманка в бар „Мънки“. За първи път в приятелството ни аз бях по-щастлива в живота от нея. И аз бях бедна, но поне имах план. Перспективите на Дарси не изглеждаха големи със средния ѝ успех от университета в Индиана.

— Късметлийка си ти — току проплакваше Дарси, докато се опитвах да уча.

Не, ти имаш късмет, казах си мислено аз. Късмет е да си купиш лотариен билет, заедно с твоето „Уха!“ и да забогатееш неочаквано. Нищо в живота ми не е ставало с късмет — всичко съм постигала с усилен труд, с голяма борба. Но, разбира се, изобщо не ѝ казах това. Казах ѝ само, че животът ѝ скоро ще се подреди.

И естествено, така и стана. След около две седмици един мъж влязъл в бар „Мънки“, поръчал си уиски и започнал да си бърбри с Дарси. Когато си допил питието, обещал да ѝ намери работа в една фирма за връзки с обществеността в Манхатън. Казал ѝ да се яви на събеседване, но щял (намигване, намигване) да се погрижи да получи работата. Дарси взе визитката му, накара ме да прегледам кратката ѝ биография, отиде на събеседването и веднага получи предложение. Началната ѝ заплата беше седемдесет хиляди долара. Плюс пари за разноски. На практика толкова, колкото щях да печеля, ако се бях учила по-добре в училище, за да получа работа в някоя нюйоркска фирма.

И тъй, докато аз се потях и трупах дългове, Дарси започна своята бляскава кариера като PR. Организираще празненства, представяше последните за сезона модни тенденции, получаваше безплатно много неща и излизаше с върволица от красиви мъже. В рамките на седем месеца тя остави стюардесите в праха зад себе си и се премести да живее с колежката си Клеър — снобка от Гринуич с големи връзки.

Дарси се опита да ме включи в скоростния си живот, макар че рядко имах време да ходя на нейни събития, празненства или срещи с непознати дотогава мъже, за които се кълнеше, че били „страхотно привлекателни“, но аз знаех, че те просто са били шартирани от нея.

Което ме връща отново към Декс. Аз говорех разпалено за него на Дарси и Клеър, казах им колко невероятен е той: умен, красив,

забавен. Като се замисля сега, не съм сигурна защо съм го правила. Отчасти защото беше вярно. Но може би малко ги ревнувах за бляскавия им живот и исках и моят да изглежда по-интересен. Декс беше най-доброто нещо в моя арсенал.

— Тогава защо не си с него? — беше ме попитала Дарси.

— Той не е мой тип. Ние сме просто приятели.

Което беше самата истина. Разбира се, неведнъж бях чувствала мигновен изблик на интерес или пулсът ми се ускоряваше, когато седях до Декс. Но бях нащрек да не се влюбвам в него, като винаги си напомнях, че момчета като Декс излизат само с момичета като Дарси.

Едва през следващия семестър двамата се запознаха. Група от факултета, в която беше и Декс, решихме един четвъртък да прекараме импровизирана вечер навън. Дарси от седмици ме караше да я запозная с Декс, затова ѝ се обадох и ѝ казах, че след осем часа ще бъдем в „Ред Аайън“. Тя дойде, но Декс — не. Затова според мен Дарси погледна на това излизане като напразно усилие, оплака се, че „Ред Аайън“ не бил по вкуса ѝ, че не я привличали тези мръсни студентски барове (които посещаваше само допреди няколко месеца), че оркестърът бил кофти и хайде моля ви, да идем на някое по-приятно място, където хората оценяват хубавите дрехи.

В този момент Декс влезе спокойно в бара, облечен с черно кожено сако и красив кашмирен пуловер с цвета на овесена каша. Запъти се право към мен и ме целуна по бузата, на което все още не бях свикнала — хората от Средния запад не се целуват и поздравяват по този начин. Представих го на Дарси и тя пусна чара си, започна да се кикоти и да играе с косата си, кимаше подчертано на всяко нещо, казано от него. Декс се държеше любезно с нея, но не изглеждаше особено заинтересован и в един момент, когато тя престана да разпитва за имената Голдман.

— Познаваш ли този или онзи? — Декс потисна една прозявка. Той си тръгна преди всички нас, като помахаше за довиждане и подметна на Дарси, че му било приятно да се запознае с нея.

Докато вървахме към стаята ми, я попитах какво ѝ е впечатлението от него.

— Сладък е — отвърна Дарси с минимално одобрение. Липсата ѝ на ентузиазъм ме подразни. Не го оцени, понеже той не показа, че се

е прехласнал по нея. Дарси очакваше тя да е преследваната. Същото очаквах и аз.

На другия ден, докато двамата с Декс пиехме кафе, зачаках той да заговори за Дарси. Много бях сигурна, че ще го направи, но се излъгах. Веднъж някой да не се претрепе в желанието си да бъде с нея.

Трябваше да съм по-разумна.

Около седмица по-късно Декс изневиделица поиска да узнае нещо повече за приятелката ми.

— Коя приятелка? — направих се на ударена аз.

— Ами онази, тъмнокосата, която беше в „Ред Лайън“.

— О, Дарси ли? — И веднага преминах направо на въпроса: — Да ти дам ли телефонния ѝ номер?

— Ако е свободна.

Още същата вечер ѝ предадох новината. Тя се усмихна престорено свенливо.

— Той наистина е много сладък. Ще изляза с него.

Декс ѝ се обади едва след две седмици. Ако го беше направил умишлено, то стратегията му проработи чудесно. Тя направо се побърка, докато стане време да я заведе в „Юниън скуеър кафе“. Очевидно срещата беше минала добре, тъй като на другата сутрин двамата отидоха на солидна, дълга закуска-обяд във „Вилидж“. Скоро след това Дарси и Декс станаха двойка.

В началото романът им беше бурен. Винаги съм знаела, че Дарси обича да воюва с гаджетата си — не ѝ беше забавно, ако няма дълбока драма — но аз познавах Декс като рационален, хладнокръвен и сговорчив човек. Може би се е държал така и с другите момичета, но Дарси го повлече в своя свят на хаос и силни емоции. Веднъж намерила телефонен номер в един от бележниците му от правния факултет (беше се самопровъзгласила за „слухарка“), направи проучване, което я отведе до едно негово бивше гадже и престана да разговаря с него. Веднъж той дойде в часа по Гражданско право с вид на недоспал и с прорезна рана на челото, точно над лявото му око. В изблик на ревност Дарси го била замерила с телена закачалка.

Действаше се и по друг начин. Ще излезем всички, а Дарси ще се появи в бара с друго момче. Виждах как Декс им хвърля крадешком безразличен поглед, докато не му прекипеше. Тогаваше да я издърпа — гневен, но сдържан — а аз я чувах да се оправдава за

флиртуването ѝ с момчето: „Искам да кажа, че ние просто си говорихме за братята си, как те били в същата странна организация. За бога, Декс! Не е нужно да преиграваш!“.

Но в крайна сметка връзката им се стабилизира, кавгите вече не бяха толкова разгорещени и толкова чести. И тя се премести в апартамента му. После, през зимата, която мина, той ѝ предложи брак. Избраха си един уикенд през септември и тя ме покани да ѝ стана шаферка.

Аз първа го познавах, мисля си сега. Връзката им не е по-непоклатима от защитата на Итън, но аз се придържам към това за момента. Представям си моята съчувстваща съдебна заседателка как се е навела напред и попива цялото това откровение. Тя дори повдига въпроса по време на дебатите. „Ако не е била Рейчъл, Декс и Дарси никога нямаше да се познават. Така че, в известен смисъл, Рейчъл заслужава да бъде веднъж с него.“ Другите съдебни заседатели я гледат и недоумяват, а Костюмът „Шанел“ ѝ казва да не става смешна, че това няма нищо общо с каквото и да е. „В действителност може да се тълкува по друг начин — възразява Костюмът «Шанел». — Рейчъл е имала шанса да бъде с Декс — но това вече е загубило значението си. И сега тя е шаферка. Шаферка! Това е чисто предателство!“

Същата тази нощ работя до късно и се бавя да отговоря на обаждането на Декс. Дори възнамерявам да изчакам до сутринта, дори до средата на седмицата, без изобщо да се обаждам. Но колкото повече изчаквам, толкова по-неловко ще стане, когато неизбежно го видя. Затова се насилвам да седна и набера номера му. Надявам се да попадна на гласовата му поща. Часът е десет и половина. С малко късмет ще си е тръгнал, ще се е прибрал при Дарси.

— Декс Талер — отговаря той съвсем делово. Отново е при „Голдман Закс“, разумно избирайки банковия път пред юридическия. Работата е по-интересна, а и парите са много по-добри.

— Рейчъл! — Радостта, че ме чува, звучи искрена, макар че е някак нервен; гласът му е малко по-висок. — Благодаря, че се обади. Почнах да мисля, че няма да те чуя.

— Смятах да ти се обадя. Само че... бях наистина заета... Безумен ден. — Заеквам, устата ми е суха като пясък.

— Даа, и тук беше пълна лудница. Типичен понеделник — допълва той, вече малко по-спокоен.

— Даа...

Настъпва неловко мълчание... поне за мен. *Дали очаква аз да повдигна въпроса за Инцидента?*

— Е, как се чувстваш? — Гласът му става по-нисък.

— Как се чувствам ли? — Лицето ми пламти, потя се и не мога да изключа възможността, че ще повърна сушито, което изядох на вечеря.

— Имам предвид какво мислиш за събота вечер? — Гласът му продължава да е нисък, почти шепот. Може би просто е дискретен, старе се никой в офиса да не го чуе, но тонът му се превежда като интимен.

— Не разбирам какво точно ме питаш...

— Чувстваш ли се виновна?

— Разбира се, че се чувствам виновна. А ти? — Поглеждам през прозореца светлините на Манхатън, по посока на офиса му в центъра.

— Ами, да — отговаря той искрено. — Очевидно. Не биваше да се случва. Дума да няма. Беше грешка... и аз не искам да си мислиш, че... нали разбираш, че това е практика при мен. Дотогава не бях изневерявал на Дарси. Никога... Вярваш ми, нали?

Отговарям, че му вярвам, разбира се. Искам да му вярвам.

Ново мълчание.

— Така че, да, беше ми за първи път — продължава той.

Отново мълчание. Представям си го с крака, подпрени върху бюрото, с разкопчана яка, с връзка, метната през рамо. Той изглежда много добре в костюм. Всъщност, изглежда много добре във всичко. И по нищо.

— Ъхъ — изричам и стисвам слушалката толкова силно, че чак пръстите ме заболяват. Разменям ръцете си и избърсвам потната длан в полата си.

— Чувствам се толкова зле, че вие с Дарси сте приятелки отдавна и случилото се между нас... те поставя наистина в отвратително положение. — Той прочиства гърлото си и продължава: — В същото време обаче... не знам...

— Какво не знаеш? — питам, въпреки по-добрата преценка да приключи разговора, да затворя телефона и да избира инстинкта си за

бягство, който толкова пъти ми е помагал.

— Не знам. Аз просто... как да кажа, в някои отношения... нали разбираш, обективно казано, знам, че постъпката ми е нередна. Но изобщо не се чувствам виновен. Не е ли ужасно това?... Паднах ли ти в очите?

Нямам представа как да отговоря. „Да“ ще прозвучи злобно и осъдително; „не“ може да отприщи сълзи. Избирам златната среда.

— Нямам право да съдя никого, нали? И аз участвах... И аз също го направих.

— Разбирам, Рейчъл. Но вината е моя.

Спомням си за асансьора, за усещането на косата му между пръстите ми.

— И двамата имаме вина... Бяхме пияни. Толкова питиета... тъй неусетно ги изпих, а не бях хапнала почти нищо през деня — избъбрям набързо, надявайки се, че приключваме разговора.

Декс ме прекъсва.

— Аз не бях чак толкова пиян — заявява той прямо, почти отбранително.

Не си бил чак толкова пиян? И сякаш прочел мисълта ми, продължава:

— Да, вярно, изпих няколко питиета... обикновено пия много по-малко... но съзнавах какво правя и мисля, че донякъде исках да се случи. Е, сигурно това е доста очевидно твърдение... Но онова, което искам да кажа, е, че съзнателно исках да се случи. Не че беше обмисляно предварително. Но по-рано са ми минавали през ума подобни мисли по различни поводи...

По различни поводи? Кога? В Юридическия факултет ли? Преди или след като се запозна с Дарси?

Изведнъж си спомням един случай преди Дарси, когато Декс и аз учехме в библиотеката за изпита по Гражданско право. Беше късно и двамата бяхме затъпели и почти не на себе си от безсъние и прекалено много кофеин. Декс започна да имитира Зигман, като цитираше някои негови любими изрази и аз се смеех толкова силно, че накрая се разплаках. Когато се свързах, той се наведе над тясната маса и избърса сълзите ми с палец. Също като сцена от филм, само дето там обикновено сълзите са тъжни. Очите ни се срещнаха.

Аз първа отклоних погледа си и го сведох към книгата си — думите скачаха из цялата страница. За нищо на света не можех да се съсредоточа върху причина поради нехайство или поради непосредствена причина. Чувствах единствено неговия палец върху лицето си. По-късно Декс предложи да ме изпрати пеша до общежитието. Аз учтиво отказах, с обяснението, че предпочитам сама да се прибера. Когато заспивах същата вечер, реших, че съм си въобразила за намерението му, че Декс никога не би се заинтересувал от мен в друг смисъл, освен в приятелския. Той просто беше вежлив.

И все пак, понякога се питах какво би се случило, ако не бях толкова предпазлива. Ако бях приела да ме изпрати онази вечер. Сега се питам много по-задълбочено.

Декс продължава да говори.

— Разбира се, напълно съзнавам, че повече няма да се повтори — казва той убедително. — Нали така? — Последната дума е откровена, едва ли не уязвима.

— Точно така. Никога вече — отговарям и мигом съжалявам за незрелия детински избор на думи. — Беше грешка.

— Аз обаче не съжалявам. Би трябвало, но не съжалявам — казва той.

Толкова е странно, мисля си, но не казвам нищо. Просто седя безмълвно и го чакам да заговори отново.

— Във всеки случай, Рейчъл, съжалявам, че те поставих в това положение. Но мисля, че трябваше да знаеш как се чувствам — завършва той, после се размива нервно.

Казвам добре, сега вече знам и смятам, че трябва да продължим напред и да оставим случилото се назад, както и всички други неща, заради които предположих, че Декс ми се обажда, за да сподели. Казваме си довиждане, после аз затварям телефона и замаяна поглеждам навън през прозореца. Обаждането, което би следвало да доведе до заключителен етап, внесе само още повече смут. И един мъничък трепет вътре в мен, трепет, който решавам да потуша.

Ставам, загасям лампата в кантората си и се запътвам към метрото, опитвайки се да избия Декс от главата си. Но докато чакам на перона, мислите ми се връщат към целувката в асансьора. Допира на косата му. И начина, по който изглеждаше, докато спеше в леглото ми, полупокрит с чаршаф. Тези именно картини ми се запечатаха най-ярко

в ума. Те са като снимки на бивши гаджета, които много силно ти се иска да изхвърлиш, но сърце не ти дава. Затова ги запазваш в някоя стара кутия за обувки, в дъното на килера, с мисълта, че няма нищо лошо да ги съхраниш. Просто в случай, че поискаш да отвориш някой ден кутията и да си спомниш за доброто старо време.

[1] Една от най-големите инвестиционни банки в света със седалище в Ню Йорк. — Бел.ред. ↑

[2] Японско ватирано дюшече, което се използва за спане на пода. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Остават дни до официалното начало на лятото и Дарси говори само за Хамптънс. Непрекъснато ми се обажда по телефона или ми пише имейли, в които ми предава информация за празненствата по случай Деня на загиналите във войните, за резервации в ресторанти и за разпродажбите, за които е гарантирано, че ще намерим най-страхотните летни облекла. Разбира се, аз напълно се ужасявам от това. Както и предишните четири лета, ще бъда в една къща с Дарси и Декс. Тази година при нас ще дойдат Маркъс, Клеър и Хилари.

— Мислиш ли, че трябваше да е пълен дял от наема на къщата^[1]? — пита Дарси за поне двайсети път. Не познавам друг човек, който да досажда по този начин. Тя изпитва гузната съвест на клиента, когато си тръгва от „Баскин-Робинс“^[2].

— Не, половин е достатъчен. Човек никога не използва пълен дял — отговарям в слушалката, притисната с рамо до ухото ми, тъй като продължавам да преработвам паметните си бележки, обобщавайки разликата между презастрахователното право във Флорида и Ню Йорк.

— Пишеш ли? — пита Дарси, очакваща винаги цялото ми внимание към нея.

— Не — излъгвам и продължавам да пиша, но по-тихо.

— По-добре недей да...

— Няма.

— Е, може би си права, половин дял е по-добре... Ние така или иначе имаме много работа да вършим за сватбата в града.

Сватбата е единствената тема, която искам да избегна повече от темата „Хамптънс“.

— Тъхъ.

— И тъй, какво решаваш, да пътуваш с нас с колата или с влака?

— С влака. Не знам дали ще мога да се измъкна оттук в удобен час — отговарям, защото не ми се иска да седя притисната до нея и

Декс в колата. Не съм виждала Декс, откакто си тръгна от апартамента ми. И Дарси не съм виждала от предателството.

— Така ли? Щото си мислех, че определено, ама *определено* трябва да тръгнем с кола... Не ти ли се ще да имаш кола през първия уикенд извън града? Нали разбираш, особено като се има предвид, че уикендът ще е дълъг. Защо да бъдем зависими от таксите и други подобни. Хайде, тръгни с нас!

— Ще видим — казвам като майка, която с този отговор иска да накара детето си да смени темата.

— Никакво „ще видим“. Идваш с нас и точка.

Въздишам и ѝ казвам, че ми е време да се залавям за работата си.

— Добре. Ще те оставя да си вършиш своята толкова важна работа... А за довечера остава, нали?

— Какво беше за довечера?

— Ехо, *госпожице Забраванке!* Не смей да ми казваш, че ще работиш до късно... Ти ми обеща. Бикини? Напомня ли ти нещо?

— О, да. — Напълно бях забравила обещанието си да отида с нея да си купи бански костюм. Една от най-малко приятните задачи на света. Наред с търкането на тоалетни и почистването на зъбни канали, разбира се. Ще дойда.

— Чудесно. Ще се видим на щанда за дрехи в сутерена на „Блумис“^[3]. Нали разбра, до щанда за дрехи за пълни жени. Точно в седем.

Пристигам на гарата на Петдесет и девета улица петнайсет минути след определената ни среща и се затичвам към сутерена на „Блумингдейлс“ притеснена, че Дарси ще е ядосана. Нямам намерение да полагам усилия да оправям едно от настроенятия ѝ, тя обаче изглежда доволна — седи зад плота с купичка йогурт със замразени ягоди. Усмивва ми се и ми помахва. Поемам си дълбоко въздух, като си напомням, че на гърдите ми няма извезана алена буква.

— Здравсти, Дарси.

— Здравсти и на теб! О, Боже мой! Ще съм толкова подута, докато пробвам банските! — Тя посочва корема си с пластмасовата лъжичка. — Но карай да върви. Свикнала съм да съм дебела.

Извъртам очи нагоре.

— Не си дебела.

Говорим за това всяка година по време на плажния сезон. Господи, говорим го буквално всеки ден. Килограмите на Дарси са постоянен източник на енергия и обсъждане. Тя ми казва, че тежи... винаги малко или повече над петдесет и четири, винаги прекалено много според нейните строги стандарти. Целта ѝ е да поддържа петдесет и четири килограма, което, твърдя аз, я прави доста слаба за ръста ѝ от метър и седемдесет и два. Тя ми праща имейл, докато нагъва пакет чипс: „Накарай ме да спра! Помощ! Обади ми се час по-скоро!“. Ако ѝ се обадя, ще ме попита: „Много ли са петнайсет грама тлъстини?“ или „Колко грама тлъстини се равняват на половин килограм?“. Нещото, което ме дразни, обаче, е, че тя е със седем сантиметра по-висока от мен, а с два килограма по-слаба. Когато изтъквам това, тя отговаря: „Да, но твоите цици са по-големи“. „Но не и с два килограма“, възразявам. „И все пак, настоява тя, ти изглеждаш съвършено в тоя си вид“. *Пак аз.*

Аз съвсем не съм дебела, но това, че на тази тема тя ме използва като летва за измерване на ръста, е все едно да се оплаквам на сляпа жена, че трябва да нося лещи.

— Толкова съм дебела. Ужасно много! А на обяд кльопах. Но както и да е. Стига да не съм дебела крава в сватбената си рокля... — казва тя, докато довършва последната си лъжица йогурт и хвърля купичката в кошчето. — Само ми кажи, че имам много време, за да отслабна преди сватбата.

— Имаш много време — отговарям.

И аз имам много време преди сватбата да престана да мисля за факта, че правих секс с бъдещия ти съпруг.

— Не е зле да се обуздая малко, нали разбираш, иначе ще трябва да купувам дрехи оттук. — Дарси посочва секцията за по-голям размер облекла, без да се увери, че наблизно няма някоя пълна жена.

Казвам ѝ да не става смешна.

— Клеър обаче — продължава тя, докато се качваме с ескалатора на втория етаж — твърди, че вече остаряваме за бикини. Целият бански бил класика. Ти какво мислиш за това! — Изражението и тонът ѝ дават ясно да се разбере, че обмисля мнението на Клеър относно банските костюми.

— Според мен няма точно определена граница на възрастта за бикини.

Клеър е пълна с изтощителни правила. Веднъж ми каза, че черното мастило трябвало да се използва само за писане на съболезнования.

— Пра-вил-но! И аз това ѝ казах... На всичко отгоре тя вероятно говори така, защото не изглежда добре в бикини, не смяташ ли?

Кимам. Клеър прави много добросъвестно упражнения и не е докосвала пържена храна от години, но е предопределена да е закръглена. Тя обаче компенсира с безупречно и скъпо облекло. Току ще се появи на плажа в цял бански за триста долара, с подходящо парео, красива шапка и маркови очила и всичко това успешно ще замаскира излишната тлъстина на талията ѝ.

Ние тръгваме из етажата, за да търсим щендери с приемливи бански костюми. В един момент забелязвам, че и двете се спират на черни бикини на „Ан Клайн“. Ако и двете бяхме решили, че ги искаме, Дарси или щеше да настоява, че тя първа ги е видяла, или щеше да предложи и двете да си ги купим. Тогава тя щеше да изглежда по-добре от мен през цялото лято. А, не, благодаря.

Това ми напомни за времето, когато тя, Анализе и аз отидохме да си купим училищни раници седмица преди да тръгнем на училище в четвърти клас. И трите веднага се хвърлихме на една и съща раница. Беше моравка със сребърни звезди върху външния джоб — някак по-готина от останалите чанти. Анализе предложи и трите да си купим такива, но Дарси отсече „не“, защото било прекалено детинско да имаме еднакви раници. Това повече подходило на третокласнички.

Затова теглихме чоп. Спечелих аз и метнах моравата ученическа раница в общата количка. Анализе се заинати и захленчи, че сме знаели, че моравото е любимият ѝ цвят. „Рейчъл, доколкото знам, ти харесваш червения цвят!“

Анализе не можеше да ми се противопостави. Просто ѝ отвърнах: „Да, наистина предпочитам червения цвят“, но както можеше да види тя, червени раници нямаше. И така, Анализе се примири с жълтата раница с усмихнато лице върху джоба. Дарси започна да се тормози коя от останалите да избере и накрая ни каза, че ще изчака и ще дойде с майка си на другия ден. Забравих за избора на Дарси, докато не дойде първият учебен ден. Когато отидох на

автобусната спирка, заварих там Дарси със същата морава раница като моята.

Посочих я, невярваща на очите си.

— Имаш като моята раница.

— Знам. Реших, че искам точно нея. На кого му пука, че са еднакви?

Не беше ли тя, която каза, че било детинско да имаме еднакви раници?

— На мен — отвърнах, чувствайки как ядът се надига в мене.

Дарси извъртя нагоре очи и млясна с дъвката си.

— О, Рейчъл, като че ли има значение. В края на краищата това е просто една раница.

Анализе също се разстрои, поради нейна собствена причина.

— Как тъй вие двете ще имате еднакви, а мен ме отписахте? Моята раница е толкова ярка.

Ние с Дарси не ѝ обърнахме внимание.

— Но нали ти каза, че не бива да сме с еднакви раници — обвиних аз Дарси, когато автобусът се зададе от ъгъла и изскърца със спирачки пред нас.

— Така ли съм казала? — почуди се тя, прекарвайки пръсти през твърдата си, бухнала коса, напръскана току-що с няколко пласта „Брек“. — Хм, на кого му пука?

Дарси употребяваше „на кого му пука“ (заменено по-късно с „както и да е“) като заключителен пасивно-агресивен отговор. Тогава не разпознавах тактиката ѝ като такава, знаех само, че тя винаги успяваше да се наложи и да ме накара да се чувствам глупачка, ако ѝ отвърнех.

Качихме се на автобуса — Дарси първа. Тя седна, аз седнах зад нея, все още бясна. Видях, че Анализе се колебае и накрая седна до мен, съзнавайки, че правото беше на моя страна. Въпросът с моравата чанта можеше да ескалира в истинска свада, но аз отказах да допусна предателството на Дарси да развали първия ми учебен ден. Не си струваше да се спори с нея. Крайният резултат рядко беше удовлетворителен.

Тайничко върнах банския на „Ан Клайн“ на щендера, когато продължихме към дългата опашка за пробната. Когато ни дойде редът, Дарси реши да я използваме заедно, за да не губим време. Тя се съблече и остана по прашки и дантелен сутиен, размишлявайки кой бански да пробва първо. Хвърлих ѝ крадешком поглед в огледалото. Тялото ѝ беше още по-хубаво от миналото лято. Дългите ѝ крайници бяха съвършено хармонични от редовните тренировки заради сватбата, кожата ѝ вече имаше бронзов загар от системното мазане с крем за добиване на тен и от време на време подлагане на процедури за изкуствен тен.

Мисля за Декс. Несъмнено той е сравнявал телата ни след (или през — тъй като „не бил чак толкова пиян“) прекараната заедно нощ. Моето не е особено хубаво. Аз съм по-ниска, по-отпусната, по-бяла. И макар гърдите ми да са по-големи, нейните са по-хубави. Те са повирнати, с идеалното съотношение зърно-ареола-гърда.

— Престани да гледаш колко съм дебела! — изписква Дарси, улавяйки погледа ми в огледалото.

Сега съм принудена да ѝ направя комплимент.

— Не си дебела, Дарс. Изглеждаш страхотно. Личи си, че си тренирала.

— Наистина ли? Коя част от тялото ми се е подобрила? — Дарси обича оценката за нея да бъде точно дефинирана.

— Ами всяка една. Краката ти са стройни... хубави. — Само толкова изкопчва от мен.

Тя ги оглежда и се мръщи на отражението.

Аз се събличам, забелязвайки собственото си памучно бельо и несъответстващия, леко сивкав сутиен. Бързо обличам първия бански — танкини в моркосиньо и бяло, които разкриваха пет сантиметра от корема ми. Това е компромис между целия бански на Клеър и предпочитаните бикини на Дарси.

— Боже мой! Този ти стои страхотно! Купи си го! Ще си го купиш ли?

— Май да. — Не е чак толкова страхотен, но не е и лош. Преглеждала съм достатъчно много списания за бански костюми и телесни недостатъци, така че знам какъв бански ми отива. Този става.

Дарси облича бикини с триъгълно горнище и едва покриващо задните части долнище. С тях изглежда великолепно.

— Харесват ли ти?

— Хубави са — отговарям и си помислям, че Декс много ще ги хареса.

— Да ги купя ли?

Казвам ѝ да пробва и другите, преди да реши. Тя се вслушва в съвета ми и сваля следващия бански от закачалката. Разбира се, всеки бански ѝ стои удивително. Тя не попада в нито една от категориите за тела с недостатъци в списанията. След дълго обсъждане аз се спирам на танкините, а Дарси — на три оскъдни чифта бикини — червени, черни и с телесен цвят, с които ще изглежда като гола от всякакво разстояние.

Когато отиваме да плащаме, Дарси ме хваща за ръката. „О! По дяволите! Забравих да ти кажа!“

— Какво? — питам, стресната от внезапния ѝ изблик, макар да знам, че няма да ми каже: „Забравих да ти кажа, че знам, че си спала с Декс“.

— Маркъс те харесва! — Тонът и използването на думата „харесва“ ме върнаха в десети клас.

Умишлено се правя на тъпа.

— И аз го харесвам — казвам. — Той е приятен човек.

И адски навременно алиби.

— Не, глупи, знаеш в какъв смисъл те харесва. Изглежда си се представила много добре на купона, защото се обадил на Декс да иска телефона ти. Май ще те покани да излезете този уикенд. Естествено, аз пожелах да излезем заедно, но Маркъс отказа, не искал да има свидетели. — Тя оставя бикините си на щанда и започва да рови в чантата си за портфейла.

— Взел е телефона ми от Декс? — питам и си мисля, че това се казва развой на събитията.

— Да. Декс беше особен, когато ми го каза. Като че ли искаше... — тя поглежда нагоре, търсейки точната дума — да те предпази.

— В какъв смисъл да ме „предпази“? — питам, повече заинтересована за ролята на Декс в тази размяна, отколкото за намеренията на Маркъс.

— Ами даде номера ти на Маркъс, но когато затвори телефона, започна да ми задава въпроси от рода на дали излизаш с някого и дали

според мен ще харесаш Маркъс. И, нали разбираш, дали е достатъчно умен за теб. Такива неща. Беше много особено.

Обмислям информацията, докато продавачката обслужва Дарси на касата.

— А ти какво му каза?

— Просто казах, че ти си съвсем сама и, разбира се, че Маркъс ще те заинтересува. Той е толкова сладък. Не мислиш ли?

Свивам рамене. Маркъс дойде в Ню Йорк от Сан Франциско само преди няколко месеца. Знам съвсем малко за него, освен че той и Декс станали приятели в Джорджтаун, където Маркъс се прочул с това, че завършил последен по успех. Очевидно той почти не е влизал в час и през цялото време е бил дрогиран. Историята с най-позорна слава е тази, че се успал в деня на последния изпит по статистика. Появил се с двайсет минути закъснение само да установи, че вместо калкулатор е сложил в раницата дистанционното си. Още не съм определила дали той е свободен дух или кръгъл глупак.

— Е, реши ли се? Ако излезеш с него, преди да започне плащането на дяловете от наема на къщата, ти ще предявиш претенции към него пред Клеър и Хилари.

Разсмивам се и поклащам глава.

— Сериозно говоря — Дарси разписва чека и хвърля усмивка на продавачката. — Клеър с удоволствие би забила нокти в него.

— Кой е казал, че ще изляза с него?

— О, мо-о-оля те. Дори не започвай с тия глупости. Ще излезеш. Той е толкова сладък(А) и (Б), Рейчъл, нищо лично, но не можеш да си позволиш да избираш прекалено, госпожице Не съм си Лягала с Никого... откога? Повече от година?

Продавачката ме поглежда със съчувствие. Аз мятам кръвнишки поглед към Дарси, докато плъзвам моите танкини по плота. Да, точно така... от година.

Напускаме магазина и се оглеждаме за такси на Трето авеню.

— Е, ще излезеш ли с Маркъс?

— Предполагам.

— Обещаваш ли? — пита, докато изважда мобилния си телефон от чантата си.

— Да не искаш да ти дам кръвна клетва? Да, ще изляза. На кого се обаждаш?

— На Декс. Басира се с мен на двайсетачка, че няма да излезеш.

Дарси е права — в момента нямам никого. Но истинската причина да се съглася да изляза с Маркърс, когато ми се обади и ме покани, е, че Декс е казал, че няма да изляза. И просто в случай, че той си мисли, че ме е омагьосал по някакъв начин и няма да изляза с Маркърс, защото вниманието ми е заето с Инцидента, аз ще изляза с Маркърс.

Но още щом се съгласявам, ме завладява мисълта какво *всъщност* знае Маркърс. Дали Декс му е казал нещо? Решавам, че трябва да се обадя на Декс и да го попитам. Затварям телефона три пъти, преди да набера номера докрай. Стомахът ми се свива, когато той отговаря след първото позвъняване.

— Декс Галер.

— Всъщност какво знае Маркърс за случилото се миналата събота? — избълвам аз с разтуптяно сърце.

— О, здравей и на теб.

Омеквам леко.

— Здравей, Декс.

— За миналата събота ли? Какво е станало миналата събота? Опресни ми паметта.

— Говоря сериозно! Какво си му казал? — улавям се, че говоря превзето момичешки, хленчейки по начина, който Дарси беше усъвършенствала, и това ме ужасява.

— Какво мислиш, че съм му казал?

— Декстър, кажи ми!

— О, успокой се. — Тонът му е все още шеговит. — Нищо не съм му казал... Какво според теб е това? Гимназиалното помещение с личните шкафчета? От къде на къде ще разправам на някого за нашите неща?

Нашите неща. *Нашите. Ние. Нас.*

— Просто исках да разбера какво знае той. 'Щото нали си казал на Дарси, че си бил с него онази вечер...

— Да, казах: „Маркърс, бил съм с тебе снощи и на сутринта сме закусвали заедно... става ли?“. И това беше. Знам, че това не се отнася за вас, момичетата... жените.

— В какъв смисъл?

— Имам предвид, че ти и Дарси си споделяте една на друга всичко до последната отегчителна подробност. Като, например, какво сте яли този и този ден, каква марка шампоан възнамерявате да си купите.

— И кога съм спала с нечий годеник ли? Такива подробности ли? Това размива Декс.

— Да, това може да е друг пример.

— Или че си се басирал, че ще откажа на Маркъс.

Той отново се размива, разбирайки, че е „разжалван“.

— Значи ти е казала, така ли?

— Да. Каза ми.

— И това обиди ли те?

Съзнавам, че започвам да се отпускам, едва ли не ми е приятно да си бърбим.

— Не... но ме накара да приема поканата на Маркъс.

— О! — засмива се той. — Разбирам как е подействало. Значи казваш, че ако тя не беше споделила тази част от информацията с теб, ти щеше да отрежеш моя човек?

— Не би ли искал да знаеш? — питам аз престорено свенливо и не мога да се позная.

— Всъщност бих. Моля те, осветли ме.

— Не съм сигурна... Защо си решил, че ще му откажа?

— Не би ли искала да знаеш?

Усмивам се. Това си е чиста закачка с цел флиртуване.

— Добре. Помислих, че ще му откажеш, защото Маркъс май не е твоят тип — заявява той най-накрая.

— А кой е моят тип? — питам и мигом след това съвестта започва да ме гризе. Такова флиртуване не е път към избавлението. Не е начин да поправа грешката си. То е каквото мозъкът ми казва, а сърцето ми препуска, докато изчаквам отговора му.

— Не знам. От седем години се опитвам да разбера.

Питам се какво иска да каже с това. Навивам кабела на слушалката около пръстите си и не мога да измисля нищо в отговор. Би трябвало да затваряме вече. Разговорът тръгва в друга посока.

— Рейч? — Гласът му е нисък и интимен.

Дъхът ми секва, като чувам да изговаря името ми по този начин.
Единствената сричка е позната, топла.

— Да?

— Още ли си там?

Успявам да отговоря:

— Да, още съм тук.

— Какво мислиш?

— Нищо — излъгвам.

Трябва да излъжа. Защото си мисля: *Може би ти си моят тип малко повече, отколкото навремето си мислех.*

[1] Става дума за наемане на къща за лятото от няколко души. — Бел.ред. ↑

[2] Фирма за сладолед — Бел.прев. ↑

[3] Съкратено от „Блумингдейлс“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Може би аз изобщо нямам тип. Като се замисля за миналите си връзки, картината не е сложна. Не че примерът би се счел статистически значим — с изключение на Брандън в гимназията, съм имала само три гаджета.

Истинските ми срещи започнаха през първия семестър в колежа „Дюк“. Тогава живеех в смесено общежитие и вечер се събирахме в общия салон да учим (или да се правим, че учим), размотавахме се или гледахме сериали като „Бевърли Хилс, 90210“ и „Мелроуз плейс“. Тъкмо в този салон хлътнах сериозно по Хънтър Брей, от Мисисипи. Той беше мършав интелектуален маниак, но аз полудях по него. Харесвах интелигентността му, бавния му, провлачен говор и начина, по който кафявите му очи се съсредоточаваха в теб, когато говориш, сякаш наистина го интересува онова, което имаш да кажеш. Съквартирантката ми Пам от Джърси, с огромна коса, определи чувствата ми като „напълно шибана загадка“, но въпреки това ме насърчаваше да поканя Хънтър да излезем някоя вечер. Не го направих, но работех усърдно за развитието на приятелство, като разчупвах свенливата му външност с разговори за поезия и литература. Наистина мислех, че напредвам с Хънтър, когато на сцената се появи Джоуи Мерола.

Джоуи беше пълна противоположност на Хънтър — буен спортист, с висок смях. Той участваше във всички възможни спортове между студенти и винаги влизаше в общия салон потен и с някаква история за това как изоставащият му отбор се стегнал в последната секунда и спечелил играта. Беше от момчетата, които се гордееха колко много ядат, и от факта, че си изкарвал бележките по литература, без дори да прочете една книга.

Веднъж в четвъртък вечерта Джоуи, Хънтър и аз останахме последни в салона и се заприказвахме за религия, за смъртното наказание и значението на живота — неща, които си бях представяла да обсъждам в колежа, далече от Дарси и нейните по-плитки

стремежи. Джоуи беше атеист и подкрепяше смъртната присъда. Хънтър, като мен, беше методист и против смъртната присъда. И тримата не бяхме наясно за смисъла на живота. Дълго говорихме и аз реших да се отдръпна от Джоуи и да продължа с Хънтър. Но по едно време, когато минаваше два часът, Хънтър се призна за победен.

— Айде чао, утре имам ранни занятия.

— Стига, де, човече. Пропусни ги. Мен никога ме няма в осем — гордо изтъкна Джоуи.

Хънтър се разсмя.

— Аз пък мисля, че щом си плащам, трябва да отида.

Това беше друга черта, заради която харесвах Хънтър. Той плащаше за образованието си, за разлика от повечето богати студенти в „Дюк“. И така, той ни пожела лека нощ, а аз го наблюдавах натъжена как излиза с бавна походка от салона. Джоуи не млъкна нито за миг, продължи да бърбори, преразказвайки стария факт, че и двамата сме от Индиана — просто от различни градове — и че бащите ни са учили в „Индиана“ (неговият баща бил резерва в баскетболния отбор). Започнахме да цитираме имена и попаднахме на двама познати. Джоуи познаваше Блейн бившето гадже на Дарси — от спортната страница на местния вестник. А двамата познавахме Трейси Пърлингтън, хаотично момиче от града, разположен между нашите.

Накрая, когато казах, че наистина трябва да си лягам, Джоуи ме изпрати до горе и ме целуна на стълбището. Помислих си за Хънтър, но отвърнах на целувката му, развълнувана, че придобивам повече истински колежански опит. Анализе вече беше срещнала сегашния си съпруг Грег (от когото загуби девствеността си), а Дарси беше излизала с четири момчета според последните ми сметки.

На сутринта съжалих, че целунах Джоуи. Още повече съжалих, когато зърнах Хънтър да клечи в библиотеката, навел глава над някаква книга. Но съжалението не беше достатъчно дълбоко да ме опази пак да целуна Джоуи през уикенда, този път в пералното помещение, където чакахме дрехите ни да изсъхнат. И това продължи, докато всеки в общежитието, включително Хънтър, разбра, че ние с Джоуи сме двойка. Пам се вълнуваше за мен — каза, че Джоуи издухал Хънтър и че имал най-готиното дупе в общежитието. Писах на Дарси и Анализе за новия си приятел и че приключих с Хънтър (само отчасти вярно) и

колко съм щастлива (достатъчно щастлива). И двете ми зададоха въпроса дали ще стигна докрай с Джоуи.

По отношение на секса изпитвах противоречиви чувства. Част от мен искаше да изчака, докато се влюбя силно, дори до брака си. Но в същото време бях особено любопитна да разбера за какво е цялата шумотевица и много исках да бъда изискана и земна. Затова, след като двамата с Джоуи ходихме цели шест седмици, аз отидох в училищната здравна клиника и се върнах в общежитието с рецепта за „Ло Оврал“ — противозачатъчни хапчета, за които Дарси гарантираше, че от тях не се пълнее. Месец по-късно, с допълнителното предпазване с презерватив, Джоуи и аз извършихме великия акт. На него също му беше за първи път. Земята не се помръдна през двете и половина минути, както твърдеше Дарси, че станало първия път при нея с Карлос. Но също така и не болеше много, както ме беше предупредила Анализе. Олекна ми, че го направих и бях щастлива да се присъединя към женската слава на приятелките от родния ми град. Джоуи и аз се прегърнахме на долното ми легло и си казахме, че се обичаме. Нашият първи път беше по-добър от повечето други.

Но същата пролет се развяха две червени знаменца, показващи, че Джоуи не е мъжът на мечтите ми. Първо, той постъпи в някакво братство и го прие прекалено сериозно. Една вечер, когато го подразних за тайното им ръкостискане там, той ми каза, че щом не уважавам братството му, значи не уважавам и него. Ах, представи си! Второ, Джоуи се пристрасти към баскетболния отбор на „Дюк“, спеше в палатка, за да си купи билети за големите мачове и боядисваше лицето си в синьо, скачаше край игрището наред с другите „Камерън Крейзис“. Цялата сцена ми идваше малко в повече, но предполагам, че щях да споделям ентусиазма му, ако той беше от Ню Хампшир или от друг щат със слаба традиция в баскетбола. Но той беше от Индиана. Страната на „Големите десет“. Та баща му беше играл за „Хузиърс“, за бога! И ето го сега, с тази внезапна твърдоглавост на фена: „Обичам «Дюк» от памтивека и съм свързан с Боби Хърли, защото веднъж той пи в дома на един от братството ми“. Но аз подминавах тези несвършенства и ние продължавахме напред към втори, после към трети курс.

Една нощ, след като „Уейк форест“ би „Дюк“ с малка разлика, Джоуи се появи в стаята ми в ужасно настроение. Започнахме да

спорим за нищо и за всичко. Отначало беше за незначителни неща — той каза, че съм хъркала и съм превземала цялото легло (как да не се превземе двойно легло?); аз се оплаках, че той непрекъснато обърква четките ни за зъби (кой прави такава грешка?). Спорът ескалира до по-значими неща. И нямаше връщане назад, когато той ме нарече скучна интелектуалка, а аз него — безсрамен клакьор, който всъщност вярва, че боядисаното му в синьо лице допринася за шампионата на „Дюк“. Той ми отвърна да си оправя настроението и да се изпълня с малко училищна гордост и излезе като хала от стаята.

На другия ден се върна със сериозно лице и с наизустеното въведение „трябва да поговорим“, последвано от заключението „винаги ще бъдем близки“. Бях повече изумена, отколкото тъжна, но се съгласих, че може би трябва да имаме по-различен колежански опит, което всъщност означаваше да ходим на срещи с други хора. Казахме си, че завинаги ще си останем приятели, макар да знаех, че ние нямахме много общо, за да се случи това.

Не пролях нито сълза, докато не го видях на един купон, хванат за ръка с Бетси Уингейт, която също живееше в нашето общежитие. Аз не исках да бъда победена, затова бях наясно, че реакцията ми е просто смесица от носталгия и наранена гордост. И съжаление, че може би трябваше да си остана с Хънтър, който отдавна беше грабнат от друга прозорлива студентка.

Телефонирах на Дарси, търсейки утеха от професионалистка по взаимоотношения. Тя ми каза да не се обръщам назад, че имам радостни спомени с Джоуи, нещо, което не бих имала с Хънтър, който щял да ме тегли надолу от социална гледна точка.

— Освен това — допълни тя искрено, — Джоуи те научи на основното в предсказуемия мисионерски секс. А това е нещо ценно, нали? — такава беше представата ѝ за повдигащ духа разговор. Струва ми се, че донякъде ми помогна.

Продължих да се надявам, че Хънтър и приятелката му ще скъсат, но това не стана. Докато бях в „Дюк“ и почти през цялото време в Юридическия факултет повече не излязох с никого. Дългата „суша“ най-сетне приключи с Нейт Менке.

С Нейт се запознах на едно тържество през първата ми година в юридическия, но в следващите три години рядко се спирахме да разговаряме, само се разминавахме с поздрав. После и двамата се

оказахме в един и същ малък курс — „Упълномощаване от свое име: Закон и общество в епохата на индивидуализма“. Нейт често вземаше думата в час, но не просто да се чуе как говори, като повечето студенти по право. Той наистина казваше интересни неща. След като един ден направих скромно изказване, той ме попита дали искам да продължим дискусиата на по чаша кафе. Той поръча своето черно и си спомням, че и аз поисках същото, защото ми се стори по-изискано, отколкото да го пия с мляко и захар. След това тръгнахме на дълга разходка във Вилидж, като се спирахме в магазини за компактдискове и употребявани книги. После обядвахме и към края на вечерта вече беше ясно, че сме на път да станем двойка.

Вълнувах се, че отново имам приятел и в много отношения бързо се увлякох по Нейт. Харесвах лицето му — това първо. Той имаше най-страхотните очи — леко повдигнати в краищата, което му придаваше малко азиатски вид, но иначе бяха светли. Харесвах също и неговата индивидуалност. Той говореше тихо, но решително и беше предизвикателно активен политически, дори доста се разпалваше понякога. Трудно беше да съм в крак с каузите му, но се опитвах, дори убеждавах себе си, че и аз чувствам същото. В сравнение с Джоуи, който можеше да трупа страст само към баскетболния отбор, Нейт изглеждаше съвсем реален. Такъв беше и в леглото. Въпреки че беше имал малко партньорки преди мен, той се показва доста опитен и винаги ме караше да опитваме по нещо ново. „Как е така?“, „А така?“, питаше той, после запаметяваше положението си и следващия път го повтаряше.

Двамата с Нейт завършихме юридическия и прекарахме лятото в града, където учихме за приемния изпит за встъпване в адвокатската колегия. Всеки ден отивахме заедно в библиотеката, като прекъсвахме само за да хапнем нещо и да поспим. Час след час, ден след ден, седмица след седмица ние вливахме хиляди правила, факти, закони и теории в претъпканите си мозъци. И двамата бяхме подтиквани не толкова от желанието да успеем, колкото от всепроникващия страх от провал, който според Нейт се дължал на факта, че сме само деца. Безжалостното ни изпитание ни сближаваше. И двамата се чувствахме злочести, но щастливи в общата ни злочестина.

Същата есен обаче, само един от нас остана злочест. Нейт започна работа като помощник-окръжен прокурор в Куинс, а аз

постъпих в адвокатска фирма в Мидтаун. Той обичаше работата си, аз мразех своята. Докато Нейт разпитваше свидетели и се готвеше за съдебен процес, на мен ми бе възложено да водя документацията — най-непрестижната задача в правната професия. Всяка вечер сядах в заседателната зала и изучавах купища книжа, събрани в безброй кашони. Поглеждах датите на тези документи и си мислех: Когато това писмо е било писано, аз си вземах шофьорската книжка, а ето че то все още се намира в един безкраен цикъл на съдебен процес. Всичко това ми се струваше толкова безсмислено.

Така животът ми стана безрадостен — с изключение на връзката ми с Нейт. Все повече и повече започнах да разчитам на него като на единствен източник на щастие. Често му казвах, че го обичам и когато той ми отвърнеше същото, чувствах повече облекчение, отколкото радост. Започнах да мисля за брак, дори подмятах на теория за нашите деца и къде бихме живели.

Веднъж отидохме с Нейт на бар във Вилидж, за да чуем една фолкпевица от Бруклин на име Карли Уайнстейн. След изпълнението ѝ ние с Нейт и още няколко човека си поговорихме с нея, когато тя остави настрана китарата с нежността на първеския.

— Лириката ви е прекрасна... Какво ви вдъхновява? — попита я Нейт с всепоглъщащи очи.

Мигом се разтревожих — помнех този поглед от първата ни среща на кафе. Все повече се обезпокоих, когато той донесе копие от нейния компактдиск. А тя не беше чак толкова добра. Мисля, че седмица по-късно Нейт и Карли се срещнаха, защото имаше една вечер, за която той нищо не каза и не отговаряше на мобилния си телефон до полунощ. Много се страхувах да го питам къде е бил. Освен това вече знаех. Той се промени. Гледаше ме по различен начин, с помръкнало лице, умът му беше някъде другаде.

Разбира се, след това проведохме дълъг разговор. Той беше много откровен.

— Имам чувства към друга жена — сподели той. — Обещавал съм ти, че ще ти кажа, когато се случи.

Помня добре тези разговори, помня, че ми харесваше силния, уверен начин, по който прозвуча гласът ми, когато му казах, че ако някога срещне друга жена, да ми каже веднага, ще мога да се справя. Разбира се, тогава не мислех, че такова признание някога ще напусне

хипотетичното царство. Исках да си върна всички мои безцеремонни напътствия назад и да му кажа, че ще предпочета една благородна лъжа от рода, че му е нужно пространство или да се разделим за известно време.

— Карли ли е тази жена? — попитах със секнал глас.

Той се втрещи.

— Как разбра?

— Не беше трудно — отвърнах и не можах да сдържа хлипането си.

— Много съжалявам — каза той и ме прегърна. — Съсипва ме, като знам, че те наранявам. Но трябваше да бъда честен. Дължа ти го.

И тъй, той имаше ново момиче и трябваше да се покаже благороден. Аз се помъчих да се ядосам, но как може да се ядосаш на някого, задето не иска да бъде с теб? Вместо това изпаднах в лошо настроение, напълнях с няколко килограма и се зарекох да не се занимавам повече с мъже.

След като скъсахме с Нейт, в продължение на няколко месеца той продължи да ми се обажда. Знаех, че го прави от вежливост, но обажданията му ми вдъхваха фалшива надежда. Така и не можах да се въздържа да не го питам за приятелката му.

„Карли е добре“, отговаряше той стеснително. После веднъж каза:

— Ние заживяхме заедно... и май скоро ще се сгодим... — Гласът му заглъхна.

— Поздравления. Това е чудесно. Наистина се радвам за теб.

— Благодаря ти, Рейчъл. За мен значи много да чуя това от теб.

— Да-а-а... Желая ти късмет и всички там пожелания, но не ми се иска да ми се обаждаш повече, чу ли?

— Разбирам — отвърна той, вероятно облекчен, че се е откопчил.

Оттогава не съм се чувала с Нейт. Не съм сигурна дали или кога се е оженил, но понякога продължавам да търся името на Карли Уайнстейн, когато си купувам компактдискове. Засега не е направила хит.

Като се обърна назад, се питам дали наистина съм обичала Нейт, или само сигурността на връзката ни. Питам се дали чувствата ми към него нямаха нещо много общо с омразата към работата ми. От изпита за встъпването ми в адвокатската колегия до първата ми адска година

като съдружник Нейт беше моето убежище. И понякога това може ужасно много да се сбърка с любов.

Мина доста време след Нейт. Свалих натрупаните след раздялата килограми, изсветлих косата си и се впуснах в поредица от безразсъдни срещи. В най-лошия случай те бяха ужасни. В най-добрия — просто неподходящи и забравими. После, в „Спай Бар“ в Сохо, срещнах Алек Каплан. Бях с Дарси и нейни близки колежки. Той и неговите направо великолепни приятели ни заговориха. Алек, естествено, отначало се залепи за Дарси, но тя го избута към мен — в буквалния смисъл, с опакото на ръката си отзад в кръста му — с твърдите инструкции „разговаряй с приятелката ми“. В случая тя прояви нещо повече от щедрост. Макар да ходеше с Декс, тя никога не би отблъснала нечие мъжко внимание. „Той е много сладък — продължи да шепне Дарси, — хайде, давай!“

И беше права — Алек наистина беше сладък. Но обръщаше много внимание на външността си. Беше от момчетата, които разменяха колежанската си униформа на „яко“ момче — зацапани и нарочно пробити бейзболни шапки, тениски от студентски купони и плетени кожени колани — за униформата на двасет и няколко годишно градско „яко“ момче — тесни, еластични тениски, впити, леко лъскави черни панталони и тонове гел за коса. Разказваше много вицове, започващи с „Влиза мъж в един бар“ (нито един от тях смешен) и военни истории (нито една впечатляваща). Когато същата онази вечер ме почерпи питие, подхвърли на бармана стодоларова банкнота и му каза на висок глас, че за съжаление нямал по-дребни. Накратко казано, той се вмести в определението ПМК, което Дарси и аз използвахме — съкратено от „Прекалено много се кипри“.

Иначе Алек беше много умен, много забавен, много приятен. Затова, когато поиска телефонния ми номер, аз му го дадох. И когато се обади и ме покани на вечеря, отидох. А когато след четири срещи ми направи предложение, с презерватив в ръка, вътрешно свих рамене, но приех. Той имаше чудесно тяло, но сексът му беше средна работа. Мислите ми често отскачаха към работата ми, а веднъж, когато чух на заден план „Спортен център“, си го представих, че е Пит Сампрас. Много пъти се канех да скъсам с него, но Дарси ме увещаваше да му дам още един шанс, защото бил богат и сладък. В известен смисъл по-богат и по-сладък от Нейт, изтъкваше тя. Сякаш аз само това търсех.

Една вечер Клеър видяла Алек да целува една дребничка и някак долнопробна на вид блондинка в „Мършънтс“. Когато момичето отишло до тоалетната, Клеър застанала пред Алек и го предупредила, че ако той не си признае изневярата, тя лично щяла да ми каже. На другия ден Алек се обади и заплеци извинения, обяснявайки, че се връща при бившата си — предположих, че е въпросното момиче от „Мършънтс“. За малко да му кажа, че аз също исках да скъсаме, което беше самата истина. Но до такава степен не ми пукаше, че нямах намерение да си правя труда да поставям рекорд. Просто отвърнах „добре“ и „късмет“. И това беше.

От време на време се натъквам на Алек в спортния клуб, който е близо до кантората ми. Държим се сърдечно един към друг — а веднъж дори използвах стеърмастъра до неговия, без да ме интересува, че лицето ми беше потно или че бях с най-раздърпания си сив спортен екип (Дарси казва, че той изобщо не е за пред хора). Тогава се разприказвахме. Попитах го за приятелката му и го оставих да бърбори за предстоящото им пътуване до Ямайка. Не ми струваше никакво усилие да бъда мила — поредният ясен знак, че не бях инвестирала нищо истинско в нашата връзка. В някои отношения всъщност дори не бих включила Алек в категорията „сериозни приятели“. Но понеже бях спала с него (и виждах себе си от типа жени, които спят с мъж, когато имат законна връзка), аз го поставих в този злощастен ексклузивен клуб.

Преразгледах тримата си приятели, тримата мъже, с които бях спала през двайсетте си години, търсейки някаква обща нишка. Нямаше такава. Нямаше и никакви съвместими физиономии, цвят, положение, индивидуалност. Но една тема изпъкна — всички те ме бяха избрали. И после ме бяха изоставили. Аз играех пасивна роля. Чаках Хънтър, накрая тръгнах с Джоуи. Чаках да почувствам нещо повече към Нейт. После чаках да чувствам по-малко. Чаках Алекс да си тръгне и да ме остави на мира.

А сега Декс. Моят номер четири. И аз продължавам да чакам.

Всичко това да отmine.

Сватбата му през септември.

Някой да ми даде онова трепетно чувство, докато го гледам как спи в леглото ми в някоя ранна неделна сутрин. Някой, който не е сгоден за най-добрата ми приятелка.

ГЛАВА 6

В събота вечер взех такси и отидох в „Готъм бар и грил“ с непредубеденост и положителна нагласа — половината битка преди всяка среща — с мисълта, че може би Маркърс ще се окаже мъжът, когото търся.

Влизам в ресторанта и веднага го зървам да седи на бара, в провиснали джинси и леко смачкана риза на зелени карета с небрежно навити ръкави — пълна противоположност на ПМК.

— Извинявай, че закъснях — казвам, когато Маркърс става да ме поздрави. — Трудно намерих такси.

— Няма нищо — отвърща той и ми предлага високото столче до него.

Сядам. Той се усмихва, разкривайки два реда много бели, прави зъби. Може би най-хубавата му черта. Или това, или трапчинката на квадратната му брадичка.

— Какво да ти поръчам? — пита той.

— Ти какво пиеш?

— Джин и тоник.

— И за мен същото.

Той поглежда към бармана, протегнал ръка с двайсетачка, после ме поглежда отново.

— Изглеждаш страхотно, Рейчъл.

Благодаря му. Отдавна не бях получавала комплименти от мъж. Струва ми се, че Декс и аз не стигнахме до комплиментите.

Най-сетне Маркърс привлича вниманието на бармана и ми поръчва „Бомбай Сапфир“ с тоник. После казва:

— И тъй, последния път, като те видях, ние бяхме доста поркани... Беше забавна вечер.

— Да, аз не бях на себе си — казвам, надявайки се Декс да ми е казал истината, че не е споделял нищо с Маркърс. — Но поне се прибрах преди изгрев-слънце. Научих от Дарси, че ти и Декс сте продължили до късно.

— Да. Поостанахме малко — потвърждава той, без да ме поглежда. Това е добър знак. Той прикрива приятеля си, но му е неудобно да лъже. Прибира рестото от бармана, оставя две банкноти и някакви монети, и ми подава чашата. — Заповядай.

— Благодаря. — Усмиввам му се, разбърквам питието и отпивам с тънката сламка.

Една азиатка в кожени панталони и силно очертани устни потупва Маркърс по рамото и казва, че масата ни е готова. Ние тръгваме след нея с питиетата в ръка към ресторанта от другата страна на бара. Когато сядаме, момичето ни подава огромни карти с менюто и отделен лист за вината.

— Вашата сервитьорка ще дойде веднага — обявява тя, преди да отметне с ръка дългата си черна коса и да се отдалечи с валсова стъпка.

Маркърс преглежда листа с вината и ме пита дали искам да поръчаме бутилка.

— Разбира се.

— Червено или бяло?

— Няма значение.

— Смяташ ли да си поръчаш риба? — Той гледа менюто.

— Може би. Но нямам нищо против да пия червено вино с рибата.

— Аз не разбирам много от вина — казва той, пукайки с кокалчетата на ръцете си под масата. — Искаш ли да погледнеш?

— Не държа. Ти избери. Което е добро.

— Добре тогава, ще импровизирам — казва той и ми хвърля усмивка, означаваща „никога не излизам без да се подсигура“.

Изучаваме менюто и обсъждаме кое ни се струва вкусно. Маркърс премества стола си напред и допира коляното си до моето.

— За една бройка да не те поканя, тъй като ще бъдем в една и съща лятна къща и от сорта — продължава той, без да вдига поглед от менюто. — Декс ми каза, че това било едно от кардиналните правила там. „Не се забърквай с никого от лятната къща. Не и до август месец.“

Той се размива, а аз съхранявам този факт за по-късен анализ: *Декс обезсърчава тази наша среща.*

— Но после си рекох, нали разбираш, я стига, аз си я харесах и затова ще взема да ѝ се обадя. Мисълта ми е, че си мислех да ти се

обада, откакто Декс ни запозна. Тъкмо се бях преместил тук. Но тогава все още се виждах с момичето от Сан Франциско и реших, че първо трябва да си уредя нещата, преди да ти се обадя. Нали разбираш, просто всичко да бъде както трябва. Накрая приключих онази история... И ето ни тук. — Той избърсва чело с опакото на ръката си, сякаш изпитва облекчение от признанието.

— Мисля, че си взел правилното решение.

— Да чакам ли?

— Не, да ми се обадиш. — Поднасям най-съблазнителната си усмивка, като мимоходом се сецам за Дарси. *Тя не владее пазара за женска привлекателност*, помислям си. *Не е нужно винаги аз да съм сериозната, старомодната.*

Нашата сервитьорка прекъсва мига.

— Здравейте. Как се чувствате тази вечер?

— Добре — отговаря весело Маркърс и добавя с нисък глас: — За първа среща.

Засмивам се, а сервитьорката скалъпва само стегната усмивка със затворени устни.

— Да ви предложи ли специалитетите?

— Давайте — подканя я Маркърс.

Тя се заглежда в пространството над главите ни, изброявайки бързо списъка със специалитетите, определяйки всеки с „хубав“: „хубав костур“, „хубаво ризото“ и така нататък. Кимам и слушам с едното ухо, защото се сецам, че Декс е казал на Маркърс да не ми се обажда и се питам какво ли може да означава това.

— Желаете ли да започнете с нещо за пиене?

— Да... Смятам да започнем с бутилка червено. Каква марка ще ни препоръчате? — Той хвърля бърз поглед на листа.

— Пино ноар „Марджъри“ е превъзходно. — Тя посочва най-долу в листа.

— Добре. Тогава него. Чудесно.

Тя ми хвърля нова превзета усмивка.

— Готови ли сте да поръчвате?

— Да, мисля, че сме готови — отговарям и си поръчвам салата и риба тон.

— Как ще искате да е изпечена рибата?

— Средно — уточнявам.

Маркърс си поръчва грахова супа и агнешко.

— Превъзходен избор — казва нашата сервитьорка с престорено наклоняване на главата. После събира менютата и се обръща на пети.

— Божичко!

— Какво?

— Тая жена е толкова безлична.

Засмивам се.

Той се усмихва.

— За какво говорехме?... А, да, за Хамптърнс.

— Точно така.

— Значи Декс казва, че изобщо не е добра идея да излизаш с някого от собствената ти къща. А моят отговор е по-скоро: „Човече, няма да играя по тъпите ти, източнокрайбрежни правила“. Ако приключим мразейки се един друг, значи се намразваме.

— Не вярвам да се намразим — казвам.

Нашата сервитьорка се връща с виното, отваря бутилката и налива малко в чашата на Маркърс. Той отпива солидна глътка и обявява, че е страхотно, пренебрегвайки обичайната претенциозна церемония. Една жена може да разбере много за мъжа, като го наблюдава как отпива първата глътка вино. Не е добър знак, ако започне да разклаща виното, да завира нос в чашата, да отпива бавно и замислено глътка, да спира с набръчкано чело, последвано от леко кимване, сякаш не иска да изглежда прекалено ентусиазиран, а се опитва да каже: „Това става, но съм пил далече по-хубаво“. Ако мъжът е истински познавач, това е друго нещо. Но обикновено си е чисто шоу, мъчително за гледане.

Докато сервитьорката налива в чашите ни, питам Маркърс дали знае за баса.

Той поклаща глава.

— Какъв бас?

Изчаквам да останем отново сами — вече е достатъчно кофти, че сервитьорката разбра, че това е първа среща.

— Декс и Дарси се хванали на бас дали ще приема поканата ти, ако ми се обадиш.

— А стига! — Той провесва челюст за по-голям ефект. — И кой е сметнал, че ще приемеш и кой е казал, че ще ми откажеш?

— О, забравих. — Правя се на объркана. — Не в това е въпросът. Въпросът е...

— Че те се бъркат в нашата работа — клати глава той. — Негодници.

— Знам.

Той вдига чашата си.

— Да се изплъзнем от Декс и Дарси. Никакви подробности за тази вечер с тия любопитни свраки.

Разсмивам се и казвам:

— Все едно дали ще е чудесна, или ужасна тази наша среща!

Чашите ни се допират и ние отпиваме едновременно.

— Тази среща няма да е ужасна. Имай ми вяра. Усмиввам се.

— Вярвам ти.

Наистина му вярвам, мисля си. Има нещо обезоръжаващо в чувството му за хумор и непосредственото му, характерно за Средния запад държане. И не е сгоден за Дарси. Хубаво предимство.

После, сякаш подсетен, той пита откога познавам Дарси.

— От двайсет и няколко години. Първия път, когато я видях, тя беше облечена с една красива малка лятна рокличка, а аз — с едни шибани къси панталони. И си помислих: „Ето това е момиче със стил“.

Маркъс се засмива.

— Обзалагам се, че си била много сладка в къси панталони.

— Не съвсем...

— А после ти си запознала Дарси и Декс, нали? Щото той каза, че двамата сте били добри приятели в юридическия.

Така е. Моят добър приятел Декс. Последният, с когото съм спала.

— Тъхъ. С него се запознах през първия семестър в юридическия. Но веднага разбрах, че той и Дарси много ще си подхождат. — Малко преувеличавам, но искам да изтъкна, че никога не съм искала Декс за себе си. Кое то беше истина. И все още е истина.

— Те дори си приличат... Ясно е и как ще изглеждат децата им.

— Да. Ще бъдат красиви. — Чувствам необясним възел в гърдите си, като си представям Декс и Дарси как люлеят новороденото си бебе. По някаква причина никога не съм се замисляла за времето след сватбата им през септември.

— Какво има? — пита Маркърс, явно забелязал изражението ми. Което не означава обезателно, че той е схватлив. Това е проклятие.

— Нищо — усмихвам се и сядам малко по-изправена. Време е да променим темата. — Стига сме говорили за Декс и Дарси.

— Дааа, точно така.

Подхващаме характерния за първа среща разговор: за работата ни, за семействата ни и за миналото изобщо. Обсъждаме начинанието му в Интернет, което се провалило, и преместването му в Ню Йорк. Поръчката ни идва. Храним се, говорим си и поръчваме още една бутилка. Повече се смеем, отколкото мълчим. Даже не ми е неудобно да опитам от агнешкото му, когато той ми предлага.

След вечеря Маркърс плаща сметката. Винаги се чувствам неловко в такъв момент, макар че предложението да платя (било то искрено или с престорено посягане към чантата) е много по-неловко. Благодаря му и ние се запътваме към вратата, където решаваме да изпием по още едно питие някъде.

— Ти избери мястото — предлага Маркърс.

Избирам един наскоро открит бар близо до жилището ми. Вземаме такси и през целия път до Търър Ийст Сайд разговаряме. После сядаме в бара и продължаваме да си приказваме.

Карам го да ми разкаже за родния му град в Средния запад. Той замълчава за секунда, после казва, че има хубава история за мен.

— Само десет процента от нашия клас постъпиха в колеж — започва той. — В нашата гимназия повечето ученици дори не си правят труда да се явяват на приемни изпити. Аз обаче го изкарах и то добре, подадох документи за „Джорджтаун“ и ме приеха. Разбира се, не споменах на никого в училище — просто си продължих постарому, излизах с момчетата и такива работи. После плъзна слух за „Джорджтаун“ и един ден учителят ми по математика, господин Гилхули, го взе присърце и съобщи моята добра новина пред класа.

Той поклаща глава, сякаш споменът е болезнен.

— И тъй, всеки започна да възкликва неща от рода на „К'во от това? Голяма работа“. — Маркърс имитира досадните си съученици, като скръства ръце върху гърдите си, после потупва устата си с отворена длан. — Предполагам, че тяхната реакция е вбесила господин Гилхули. Той искаше те наистина да схванат дълбочината на своята неадекватност и бъдеща съдба. И продължи да чертае голяма диаграма

на дъската, за да покаже печеливения ми потенциал с колежанска степен срещу техните печеливши потенциални заети маси в „При Шоуни“. И как с времето пропастта ще става все по-дълбока и по-дълбока.

— Стига, бе!

— Да. И те всички седят там като „шибания Маркър“, нали? Като, мисля си, нещо изключително, щото един ден ще печеля шестцифрени суми. Исках да убия това конте. — Маркър разперва ръце нагоре. — Благодаря, за нищо, господин Гилхули. Начин да ми спечелите приятели.

Засмивам се.

— Е, и какво се очакваше да правя? Да се преборя с образа на задръстения зубрач, така ли? Тогава се отклонявам от пътя, за да покажа на всички, че не давам пукнатата пара за университета. Започнах всеки ден да пуша трева и продължих, без да спирам, в колежа. Поради тази причина, нали разбираш, завърших предпоследен по успех в „Джорджтаун“. Сигурно си чула за това? — пита ме той, докато бели етикета на своята „Хайнекен“.

Усмивам се и го потупвам по ръката.

— Да, чух. Но разбрах, че си завършил последен.

— Леле Боже! — поклаща глава Маркър. — Декс така и не схвана този кофти случай правилно. Оценката ми една-точка-шест-седем се слага на предпоследно място. На предпоследно място, пич! На предпоследно!

След второто питие си поглеждам часовника и казвам, че е късно.

— Добре. Ще те изпратя до вас.

— Чудесно.

Тръгваме пеша по Трето авеню и се спираме пред моя блок.

— Е, лека нощ, Маркър. Благодаря ти много за вечерята. Прекарах наистина чудесно — казвам и го вярвам.

— Да, аз също. Беше приятно. — Той бързо облизва устните си. Знам какво ще последва. — И се радвам, че ще бъдем в една къща това лято.

— И аз.

После той пита дали може да ме целуне. Това е въпрос, който обикновено не харесвам. *Просто го направи.* Но незнайно защо, този

път, изречен от Маркърс, не ме подразни.

Кимвам и се накланям и той ме целува продължително.

Разделяме се. Сърцето ми е разгуптяно, но аз съм доволна.

— Дали Декс и Дарси са се хванали на бас и за това? — пита той.

Засмивам се, защото и аз си помислих същото.

— Как мина? — крещи в телефонната слушалка Дарси. Току-що съм излязла от банята и от мен капе вода навсякъде.

— Къде си?

— В колата с Декс. Връщаме се в центъра. Бяхме да избираме антики. Нали помниш?

— Да, помня.

— Как мина? — повтаря тя, дъвчейки дъвка. Дори няма търпение да се прибере вкъщи, за да разбере клюка за срещата ми.

Не отговарям.

— А?

— Връзката е лоша. Телефонът ти прекъсва. Не те чувам.

— Хайде, изпълни обещанието.

— Какво обещание?

— Рейчъл! Не ме баламосвай. Разкажи ми за срещата си! Ние умираме да узнаем.

Чувам Декс да се обажда.

— Просто умираме.

— Беше прекрасна вечер — казвам, опитвайки се да увия хавлиената кърпа около главата си, без да пускам телефона.

Тя изписква.

— Да! Знаех си! И тъй, подробности! Давай подробности!

Казвам й, че сме били в „Готъм бар и грил“, че съм си поръчала риба тон, а той — агнешко.

— Рейчъл, мини на по-съществените неща. Свалихте ли се?

— Не мога да ти кажа това.

— Защо?

— Имам си причини.

— Това означава, че сте се свалили. Иначе щеше да кажеш „не“.

— Мисли каквото си искаш.

— Хайде де, Рейчъл!

Повтарям й, че няма да й кажа, че няма да ставам нейното забавление в колата. Тя предава думите ми на Декс и аз го чувам да уточнява: „Брус е нашето забавление в колата. Кажи й го“.

В колата им звучи „Ганъл ъф лав“.

— Кажи на Декс, че това е най-лошият албум на Брус.

— Неговите всички са лоши. Спрингстийн е кофти. „Това ли каза току-що тя, че този албум е лош?“ — чувам Декс да пита Дарси.

Дарси отговаря „да“ и след секунди гръмва „Гъндър роуд“. Дарси му крещи да намали звука. Усмиввам се.

— Е, и? — пита пак Дарси. — Ще ни кажеш ли, или не?

— Не.

— А ако обещава да не казвам на Декс?

— Пак не.

Дарси издава звук на раздразнение. После ми казва, че така или иначе ще разбере и затваря телефона.

Следващия път, когато се чувам с Декс, е в четвъртък вечер, деня преди заминаването ни за Хамптънс.

— Искаш ли да тръгнеш с нас? Имаме място за още един човек в колата — казва той. — И Клеър идва, както и приятелят ти.

— Е, в такъв случай предпочитам колата — казвам, опитвайки се да звуча безгрижна и нехайна. Трябва да покажа, че съм продължила напред. Аз *наистина* продължих напред.

В пет часа на другия ден се събираме в колата на Декс с надеждата да изпреварим натоварения трафик. Но пътищата вече са задръстени. Отнема ни цял час, докато минем през тунела Мидтаун и близо четири, за да изминем 176-те километра до Ийст Хамптън. Аз седя на задната седалка между Клеър и Маркърс. Дарси е в превъзбудено настроение. Тя прекарва повечето време обръната с лице към нас тримата на задната седалка, като повдига различни теми, задава въпроси и в общи линии води разговора. Прави нещата да изглеждат празнични; доброто й настроение е заразително, а лошото — покваряващо. Маркърс е вторият най-приказлив от групата. В продължение на близо петдесет километра той и Дарси си разменят смешки и се забавляват. Тя му казва, че е мързел, а той пък, че била

скъпо гадже. На практика Декс не приказва. Толкова е мълчалив, че в един момент Дарси му изкрещява да престане да бъде такава скука.

— Аз шофирам — оправдава се той. — Трябва да внимавам в пътя.

После ме поглежда в огледалото за обратно виждане. Питам се какво ли си мисли. Очите му не издават нищо.

Стъмва се, когато спираме да хапнем и пийнем бира на една бензиностанция по шосе 27. Клеър се промъква до мен пред чипса, увива ръка около моята и казва:

— Със сигурност мога да кажа, че той наистина те харесва.

За секунда се стресвам, защото си мисля, че говори за Декс. После осъзнавам, че има предвид Маркъс.

— Ние с Маркъс сме само приятели — казвам, докато си избирам кутия „Прингълс Лайт“^[1].

— О, я стига. Дарси ми разказа за срещата ви.

Клеър винаги е в течение на нещата — последните модни тенденции, новооткрит бар, предстоящ голям купон. Маникюрът ѝ следва пулса на деня. Подробности за манхатънските самотници също е част от аксесоарите ѝ.

— Това беше просто една среща — отговарям, доволна, че Дарси не е описала какво се е случило с Маркъс, въпреки водопада от въпроси. Тя дори му е пратила имейл; той ми препредаде съобщението със забележката „Любопитни свраки“.

— Е, лятото е дълго — добавя Клеър мъдро. — Ти си достатъчно умна, за да се обвържеш, преди да видиш какво друго те очаква.

Пристигаме в лятната къща — малка селска къщурка с ограничено очарование. Клеър я беше намерила, когато дошла сама в средата на февруари, възмутена от всички нас, задето не сме пожертвали нито един свободен уикенд в търсене на къща. Тя организира всичко, включително уреждането на другата половина от дяла. Докато правим обиколка на къщата, тя още веднъж се извинява, че няма басейн и се оплаква, че общите помещения не са достатъчно големи за хубави купони. Ния я уверяваме, че големият заден двор със скара компенсират това. Освен това се намираме съвсем близо до плажа, което според мен е най-важното за една лятна къща.

Сваляме си багажа от колата и се разпределяме по стаите. Дарси и Декс се настаняват в стаята с двойното легло. За Маркърс е определена самостоятелна стая. Клеър също взима самостоятелна стая — награда за усилията ѝ. Аз ще деля стая с Хилари, която днес кръшна от работа и взе влака още снощи. Хилари редовно кръшка от работа. Не познавам друг човек, който да е по-безхаберен към работата си, особено в голяма фирма. Тя идва на работа късно — с всяка изминала година все по-близо и по-близо до единайсет часа — и отказва да играе игрите, които другите съдружници играят като например, да си оставят сакото на облегалката на стола или пълна чаша с кафе на бюрото си, преди да си тръгнат вечер, за да изглежда в очите на съдружниците, че са излезли от стаята за кратка почивка. Тя беше работила по-малко от две хиляди часа миналата година и, естествено, не получи премия. „Само пресметни и ще видиш, че работването на премия излиза по-малко на час от това да продаваш бургери в «Мақдоналдс», каза тя тази година в деня, когато връчваха чековете.“

Сега ѝ се обаждам по мобилния си телефон.

— Къде си?

— В „При Сирил“ — надвиква тя тълпата. — Тук ли да остана, или да се видим всички някъде другаде?

Предавам въпроса ѝ на Дарси и Клеър.

— Кажи ѝ, че отиваме направо в „Токхаус“ — съобщава Дарси. — Вече е късно.

После, както очаквах, Клеър и Дарси настояват да се преоблекат. Маркърс, който е все още в работното си облекло, също отива да си смени дрехите. И така, Декс и аз оставаме да седим един срещу друг в дневната и да чакаме. Той държи дистанционното в ръката си, но не включва телевизора. За първи път от Инцидента насам сме сами. Съзнавам, че се потя под мишниците. Защо съм неспокойна? Случилото се е зад нас. Всичко свърши. Трябва да се отпусна, да се държа естествено.

— Няма ли да идеш и ти да се издокараш за твоя приятел? — пита тихо Декс, без да ме поглежда.

— Много смешно. — Дори най-обикновената размяна на думи звучи незаконно.

— Кажи де, няма ли да идеш?

— Добре съм и с тези — казвам и поглеждам към любимите си джинси и черната плетена блуза. Онова, което той не знае, е, че аз много мислих, преди да се спра на това облекло, когато се преоблякох след работа.

— Така, ти и Маркъс изглеждате адски готина двойка. — Той поглежда скришом към стълбите.

— Благодаря. Вие с Дарси — също.

Разменяме си продължителни погледи, с твърде много подтекст, за да бъдат изтълкувани. После, преди той да каже нещо в отговор, Дарси се втурва по стълбите в несиметрично закопчана бледозелена рокля. Тя подава ножици на Декс, кляка в краката му и си повдига косата.

— Ако обичаш, би ли отрязал етикета?

Той го отрязва. Тя става и се завърта.

— Е? Как изглеждам?

— Добре — отговаря той, после ме поглежда плахо, сякаш комплиментът от една дума, отправен към годеницата му, ще ме разстрои по някакъв начин.

— Изглеждаш умопомрачително — казвам, за да му покажа, че това не ме разстройва. Ни най-малко.

Плащаме си куверта и се промъкваме през гъстото множество в „Стивънс Токхаус“, любимия ни бар в Амейгънсет, поздравяваме се с всички, които познаваме от различни кръгове в големия град. Откриваме Хилари край бара с халба „Будвайзер“. Тя е облечена със срязани джинси, бяла тениска с изрязано деколте и най-обикновени сини джапанки, които Дарси и Клеър биха обули само при педикюриса си. Няма нищо претенциозно по тялото на Хилари и както винаги съм радостна, че я виждам.

— Здравейте, компания! — провиква се тя. — Защо се забавихте толкова?

— Движението беше ужас — отговаря Декс. — А после някои хора трябваше да се пременят.

— Ами да, естествено, че трябваше да се пременим! — отговаря Дарси, оглеждайки тоалета си.

Хилари настоява да дадем „силен“ старт на вечерта и поръчва питиета за всички. После ни ги подава, както сме застанали в плътен кръг един до друг, готови да отпием едновременно.

— За най-хубавото лято! — вдига тост Дарси и отбелязва дългата си, ухаеща на кокосов орех коса. Тя казва това в началото на всяко лято. Винаги има безумно високи очаквания, които аз никога не съм споделяла. Но може би това лято тя ще има право.

Ние всички изпиваме наведнъж питието си, което има вкус на чиста водка. После пък Декс поръчва за всички и когато ми подава бирата, пръстите му леко докосват моите. Питам се дали го направи нарочно.

— Благодаря — казвам.

— Няма защо — смотолевя той, срещайки погледа ми.

Броя наум до три и поглеждам настрани.

Докато вечерта се изнизва, аз се улавям, че наблюдавам взаимодействието между Декс и Дарси. Изненадват ме пробожданията, които чувствам, като ги гледам заедно. Това не е точно ревност, но нещо отнасящо се до ревност. Забелязвам дребни неща, на които никога не съм обръщала внимание. Като например, когато тя пъха четири от пръстите си отзад в джинсите му. И другия път, когато той, застанал зад нея, събира косата ѝ в едната си ръка, задържа я в нещо като конска опашка и я пуска отново върху раменете ѝ.

В момента той се навежда и ѝ казва нещо. Тя кима и се усмихва. Представям си, че ѝ е казал: „Искам те тази вечер“ или нещо подобно. Питам се дали са правили секс, откакто ние с него бяхме заедно. Положително да. Кое по някакъв странен начин ме обезпокоява. Може би това се случва всеки път, когато наблюдаваш как някой от твоя Списък е с друга. Казвам си, че нямам право да ревнувам. Че преди всичко не ми е работа да го включвам в Списъка си.

Опитвам се да съсредоточа вниманието си върху Маркъс. Седя до него, разговарям с него, смея си на шегите му. Когато ме поканва на танц, се съгласявам без колебание. Тръгвам след него към претъпкания дансинг. Ние хубавичко се изпотяваме, докато танцуваме и се смеем. Съзнавам, че макар да няма особена химия, аз се забавлявам. А и кой знае? Може това да доведе до нещо.

— Те умират да разберат какво се е случило на срещата ни — казва Маркъс в ухото ми.

— Защо го казваш?
— Защото Дарси пак ме подпиша.
— Така ли?
— Ъхъ.
— Кога?
— Снощи. Още щом пристигнахме.
Замълчавам за миг, после питам:
— А Декс каза ли нещо?
— Не, но стоеше до нея и изглеждаше адски заинтересован.
— Ама че нахалство! — подмятам игриво.
— Така е, любопитни свраки са... Не поглеждай натам, но знай,
че ни наблюдават. — Лицето му докосва моето, бакенбардите
одраскват бузата ми.
Аз провесвам ръце около врата му и се притискам до него.
— Добре тогава — казвам, — нека наистина им дадем нещо,
което да наблюдават.

[1] Марка чипс. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

— Е, какво става между теб и Маркърс? — пита ме Хилари на другата сутрин, докато рови из купчината дрехи, които беше оставила до леглото си. Едва се сдържам да не ѝ ги сгъна.

— Нищо, наистина. — Ставам от леглото си и започвам да го оправям.

— А потенциално? — Тя си обува клин и връзва шнура ниско под талията си.

— Може би.

Миналата година Хилари скъса с Кори, неин приятел в продължение на четири години — приятен, умен, всестранно развит, чудесен млад мъж. Но Хилари беше убедена, че колкото и добра да е била връзката, не ѝ е било достатъчно. „Той не е Човекът“, често повтаряше тя. Помня как Дарси я караше да преосмисли решението си, тъй като е в средата на трийсетте си години — изявление, което ние с Хилари предъвкахме по-късно. Класически, нетактичен дарсизъм. И все пак, с течение на времето, не мога да не се запитам дали Хилари не допусна грешка. Ето я сега тук, година по-късно, въввлечена в безплодна сцена на среща с *непознат* мъж, докато според слуховете бившето ѝ гадже заживял с двацет и три годишна студентка по медицина — двойница на Камерън Диас. Хилари твърди, че това не я безпокои. Доста ми е трудно да го повярвам, дори за човек с нейния кураж. Във всеки случай тя не създава впечатлението, че бърза да намери заместник на Кори.

— Летен потенциал или дългосрочен? — продължава тя, прекарвайки пръсти през късата си пепелива коса.

— Не знам. Може би дългосрочен.

— Да знаеш, че снощи приличахте на истинска двойка. Там, на дансинга.

— Наистина ли? — питам и си казвам, че ако наистина сме изглеждали така, то Декс трябва да е разбрал, че аз не мисля постоянно за него.

Тя кима, намира тениската си с „Корпорейт чалъндж“ и я помирихва под мишниците, преди да я метне към мене.

— Я помириши. Чиста ли е?

— Няма да ти мириша тениската — казвам и ѝ я мятам обратно.
— Ама че си груба.

Тя се размива и си слага очевидно чиста тениска.

— Дааа... Вие двамата непрекъснато си шепнехте и се смеехте. Снощи си помислих, че ще отидеш в стаята му и аз ще се разполагам тук сама.

Засмивам се.

— Съжалявам, че съм те разочаровала.

— Него си го разочаровала повече.

— Нее. Като се прибрахме, той просто ми каза лека нощ. Дори не ме целуна.

Хилари е добре запозната с първата целувка.

— Защо?

— Знам ли. Мисля, че и двамата действаме предпазливо. Ще имаме достатъчно контакти от днес до септември... Нали разбираш, той също ще бъде на сватбата. Ако нещата се провалят, ще стане кофти.

Тя като че ли обмисля гледната ми точка. За секунда се изкушавам да ѝ кажа всичко за Декс. Имам ѝ доверие. Но не смея, с оправданието, че винаги мога да ѝ кажа, но кажа ли ѝ, няма да мога да залича познанието от ума ѝ. Когато сме всички заедно, ще се чувствам дори по-неудобно, знаейки, че и тя мисли за същото. А и във всеки случай... всичко свърши. Наистина няма нищо за казване.

Слизаме долу. Нашите съквартиранти вече са се събрали около кухненската маса.

— Навън е страхотно — казва Дарси, като става да се протегне и показва плоския си корем под скъсената си тениска. После пак сяда и връща вниманието си към пасианса.

Клеър вдига поглед от мъничкия си бележник.

— Само за плаж.

— Само за голф — вметва Хилари и поглежда Декс и Маркълс. — Проявявате ли интерес?

— Ммм, може би — отговаря Декс, поглеждайки я над спортната страница. — Искаш ли да се обадя и да попитам дали ще ни отпуснат

време?

Дарси тръсва шумно картите си на масата и ни оглежда предизвикателно.

Хилари като че ли не забелязва възмущението на Дарси за една игра на голф и добавя:

— Или пък можем просто да наминем да погледаме.

— Не! Не! Не! Никакъв голф! — Дарси удря отново по масата, този път с юмрук. — Не и още първия ни ден! Трябва да бъдем заедно! Всички. Нали, Рейчъл?

— Предполагам, това означава никакъв голф днес — обажда се Декс, преди насила да бъда въввлечена в голям спор за голф. — Заповеди на Дарси.

Хилари става от масата, по лицето ѝ е изписано отвращение.

— Просто искам всички да бъдем заедно на плажа — пояснява Дарси, влагайки доброжелателна нотка в проявата си на егоизъм.

— И смяташ, че това е толкова приятна перспектива. — Декс става, отива до мивката и започва да прави кафе.

— Какъв ти е проблемът, нацупен задник? — казва Дарси на гърба му, сякаш той току-що ѝ е казал как да прекара деня си. — Станал си такъв борсук.

— Какво точно е „борсук“? — пита Маркърс, почесвайки ухото си. Това му е първото включване в сутрешния разговор.

— Ами, можеш да видиш такъв в момента — казва Дарси и посочва Декс. — Той е вкиснат от мига, в който пристигнахме тук.

— Не е вярно — оправдава се Декс.

Иска ми се да се обърне, за да видя изражението му.

— Вярно е. Нали? — иска Дарси отговор от всички нас, но най-настойчиво гледа мен. Приятелството ми с Дарси ме е научило на изкуството да заглаждам нещата. Но това, че спях с годеника ѝ, бе притъпило инстинкта ми. Не съм в настроение да се намесвам. И никой друг не иска да бъде въввлечен в техния личен спор. Всеки вдига рамене или отклонява поглед.

В интерес на истината, обаче, Декс е унил по някакъв начин. Питам се дали аз имам нещо общо с настроението му. Може би му е неприятно да ме гледа с Маркърс. Не напълно ревнив, само някакви бодежи, които изпитвам и аз. Или може би мисли за Дарси, като я вижда каква властна личност е. Винаги съм била наясно с

изискванията на Дарси — човек не може да ги пропусне — но напоследък не съм чак толкова толерантна с нея. Уморих се винаги да става както тя иска. Може би и Декс чувства същото.

— Какво да правим за закуска? — пита Маркъс през шумна прозявка.

Клеър поглежда към украсения си с диаманти часовник „Картие“.

— Искаш да кажеш закуска-обяд.

— Каквото и да е. Нещо за ядене — пояснява Маркъс.

Обсъждаме вариантите и решаваме да избегнем претъпкания Ийст Хамптън. Хилари казва, че онзи ден е купила ядки.

— Под ядки разбираш „Поп Тартс“^[1] ли? — пита Маркъс.

— Ето. — Хилари слага на масата купички, лъжици и кутия „Райе Криспис“^[2]. — Добър апетит!

Маркъс отваря кутията и си сипва малко в купичката си. Поглежда ме.

— Искаш ли?

Кимам и той приготвя и моята купичка. Не пита никого друго дали иска оризова закуска, просто избутва кутията към средата на масата.

— Банан? — пита ме отново.

— Да, ако обичаш.

Той обелва банана, нарязва го в неговата и в моята купички, поделайки всяко парче. Нараненото взима за себе си. Ние си поделяме банан. Това значи нещо. Погледът на Декс отскача върху мен, когато Маркъс пуска последното цилиндрично парче в моята купичка, като оставя потъмнелия край в кората, където му е мястото.

Няколко часа по-късно най-сетне сме готови да тръгнем за плажа. Клеър и Дарси излизат от стаите си със стилните си плажни чанти, пълни догоре с чисто нови плажни кърпи, списания, лосиони, термоси, мобилни телефони и грим. Хилари носи само една малка хавлиена кърпа от къщата и фризби. Аз съм някъде между тях с плажна кърпа, с моя дискмен и шише с вода. Шестимата тръгваме в редица, джапанките ни шляпат по паважа с приятния звук на лято. Клеър и Хилари вървят в двата края, обградили двойката на къщата и

вероятно бъдещата двойка. Прекосяваме паркинга за плажа и се изкачваме по една дюна, където се спираме, за да хвърлим първия си колективен поглед към океана. Доволна съм, че вече не живея в Индиана, който няма излаз на море, и където хората наричат езерото Мичиган „плажа“. Гледката е вълнуваща. Почти ме кара да забравя, че съм спала с Декс.

Декс ни повежда надолу към претъпкания плаж и намира място на половината път между дюните и океана, където пясъкът е все още мек, но достатъчно равен, за да проснем кърпите си. Маркъс разстила кърпата си до моята; Дарси е от другата ми страна, Декс до нея. Хилари и Клеър се настаняват пред нас. Слънцето е ярко, но не прекалено горещо. Клеър ни предупреждава за ултравиолетовите лъчи, че това са дните, когато човек наистина трябва много да внимава.

— Можеш силно да изгориш и да разбереш едва когато е станало късно — допълва тя.

Маркъс предлага да ми намаже гърба с лосион против изгаряне.

— Не, благодаря — отговарям, но когато се мъча да достигна средата на гърба си, той взема шишенцето от ръцете ми и ме намазва, като добросъвестно маневрира около краищата на банския ми.

— Намажи ме, Декс — весело подканва Дарси, като сваля белите си шорти и кляка пред Декс в черните си бикини. — Ето. Използвай, моля те, кокосовото масло.

Клеър се оплаква, че в маслото няма SPF и казва, че сме прекалено възрастни, за да добиваме тен и че Дарси ще съжалява, когато се набръчка. Дарси извъртява очи към нея и отговаря, че не ѝ пука за бръчките, тя живее за момента. Знам, че по-късно Дарси ще ми проглуши ушите с коментари, че Клеър просто ревнува, защото нейната кожа от бяла ще стане направо яркорозова.

— Ще съжаляваш, когато станеш на четирийсет — продължава Клеър, чието лице е засенчено от широкопола сламена шапка.

— Няма начин. Просто ще си направя лазерно изглаждане на бръчките. — Дарси нагласява горнището на бикините си и намазва още веднъж глезените си с бързи, точни движения.

Повече от петнайсет години съм я наблюдавала как се маже. Всяко лято целта ѝ е да направи възможно най-силен загар. Често лягахме в задния им двор с голяма туба „Криско“, шише „Сън-ин“ и градинския маркуч за периодично разхлаждане. Беше абсолютно

мъчение. Но аз го изтърпявах, вярвайки, че тъмната пигментация е вид предимство. Кожата ми е бледа като на Клеър, затова Дарси непрекъснато ме подканя да лежа на слънце.

Клеър отбелязва, че козметичната хирургия не лекува рака на кожата.

— О, за бога! — възразява Дарси. — Тогава си стой под шибаната шапка!

Клеър отваря уста, после бързо я затваря, по лицето ѝ се изписва обида.

— Извинявай. Исках само да помогна.

Дарси ѝ изстрелва помирителна усмивка.

— Знам, миличка. Не исках да ти се сопвам така.

Декс ме поглежда и прави физиономия, с която като че ли изразява желание двете да млъкнат. Това е първото ни директно общуване за целия ден. Позволявам си да му се усмихна. По лицето му се разлива прекрасна усмивка. Той е до болка красив. Сякаш гледаш в слънцето. По едно време става за момент да оправи кърпата си, нагъната от вятъра. Заглеждам се в гърба му, после в прасците му и усещам бодж от спомена. Този мъж беше в леглото ми. Не че искам да се повтори. Но, ох, какво тяло има той — стройно, но широкоплещесто. Аз не си падам по телосложенията, но не мога да не оценя съвършеното. Той сяда в мига, когато поглеждам настрана.

Маркъс пита дали някой иска да играе фризби. Аз отговарям „не“, но си мисля, че последното нещо, което искам, е да търча наоколо с мекия си, бял стомах, надничач от танкините ми. Хилари обаче приема и двамата се отдалечават — портрет на двама добре настроени плажуващи, които оставят другите от компанията да бездействат.

— Подай ми блузата — казва Дарси на Декс.

— Моля?

— „Моля“ е даденост — отвръща Дарси.

— Кажу го — казва той и пъхва канелено бонбонче „Алтоидс“ в устата си.

Дарси го удря силно в корема.

— Ооох! — Гласът му е монотонен, за да покаже, че не го е заболяло ни най-малко.

Тя замахва да го удари отново, но ръката му сграбчва китката ѝ.

— Дръж се по-прилично. Същинско дете си — смърря я той нежно. Няма и помен от сутрешната му раздразнителност.

— Не съм. — Тя се прехвърля върху кърпата му, притиска пръсти в гърдите му и застава в очакване на целувка.

Слагам си тъмните очила и отмествам поглед. Да кажа, че това, което чувствам, не е ревност, ще е пряко сили.

Същата вечер отиваме на купон в Бриджхамптън. Къщата е голяма, с красив плувен басейн във формата на буква Г, заобиколен от прелестен пейзаж и най-малко двайсет факли във формата на древни амулети. Погледът ми пробягва върху гостите в задния двор, без да пропусне нито една от пурпурните, яркорозови или оранжеви рокли и поли. Като че ли всяка жена е прочела същата статия, която и аз: „На мода са ярките цветове, черното е демоде“. Бях последвала съвета и си бях купила лятна рокля с цвят на зелен лимон, който е също много ярък и запомнящ се, за да се носи отново преди август, което означава, че ще ми струва около сто и петдесет долара на обличане. Но аз съм доволна от избора си, докато не зървам същата рокля, с близо два размера по-малка, на гърба на една слаба блондинка. Тя е много по-висока от мен, затова роклята ѝ стои по-къса и излага на показ безкрайно дългите ѝ бронзови бедра. Правя съзнателно усилие да остана на отсрещната страна на басейна, далече от нея.

Отивам до тоалетната, после, на път да открия Хилари, се натъквам на Холис и Дюи Малоун. Преди време Холис работеше в нашата фирма, но напусна в деня, когато се стоди за Дюи. Дюи е непривлекателен и незабавен мъж, но има огромен попечителски фонд. Оттам е и интересът на Холис към него. Развеселих се, когато Холис ни каза, че Дюи бил такава „душичка“ и дъра-бъра, в безплоден опит да замаскира истинските си намерения. Завиждам ѝ, че напусна фирмения ад, но все пак предпочитам да съм още там, отколкото да се омъжа за Дюи.

— Животът ми стана още по-хубав — изчурулика тя тази вечер. — Фирмата беше същинска отрова! Направо се задушавах там! Смятах, че ще пропусна интелектуалния стимул... но не стана така. Сега имам време да чета класика и да размишлявам. Страхотно е. Толкова освобождаващо.

— Тъхъ... Това е чудесно — казвам, като си вземам бележка наум да го споделя с Хилари.

Холис продължава да ми говори за техния апартамент на покрива сред парка, колко усилено работила за обзавеждането му и как уволнила трима дизайнери, които не се придържали към нейното виждане. Дюи не обели и дума по време на разговора ни, само хрускаше сладоледа си и изглеждаше отегчен. Веднъж улових погледа му, вперен в задника на Дарси, стегнат в пурпурни панталони „Капри“.

Изведнъж Маркъс се озовава до мен. Запознавам го с Дюи и Холис. Дюи се ръкува и пак продължава да диша през устата си и да изглежда разсеян. Холис бърза да попита Маркъс къде живее и с какво се занимава.

Очевидно, адресът му на Мъри Хилс и работата му в маркетингова фирма не са „на нашето ниво“, защото те намират извинение и се отправят към по-състоятелни гости.

Маркъс повдига вежди.

— Дюи, а?

— Да.

— Дююю-иии сливи ли има в устата, или какво?

Засмивам се.

Той изглежда горд от шегата си, доволен, че ме е разсмял.

— Е, забавляваш ли се?

— Мисля, че да. А ти?

Той свива рамене.

— Май хората тук се вземат много на сериозно, нали?

— Това е Хамптънс!

Оглеждам присъстващите. Купонът изобщо не може да мине за съседско барбекю, както е в Индиана. Част от мен се чувства удовлетворена, че съм разширила хоризонта си. Но по-голямата част от мен се чувства неудобно всеки път когато отивам на купон като този. Аз съм позьорка, опитваща се да се смеси с хора, за които Индиана е просто местност в Средния запад, терен, който трябва да се прекоси по пътищата им за Аспен или Лос Анджелис. Наблюдавам как Дарси прави обиколки заедно с Декс. В нея не е останала и следа от Инди; като я наблюдаваш, ще речеш, че е израснала на Парк авеню. Децата ѝ ще израснат в Манхатън, дума да няма. Когато аз имам деца, ако изобщо имам, смятам да се преместя в някое от предградията.

Поглеждам Маркърс и се мъча да си го представя как вкарва от улицата велосипеда на сина ни. Той свежда поглед към малкото ни момченце, чието лице е омърляно с „Попсайкъл“, и го предупреждава да не слиза от тротоара. Момчето има късите вежди на Маркърс, повдигнати в краищата във вид на обратно V.

— Хайде — подканва ме Маркърс, — да идем да си вземем по още едно питие.

Докато вървим към бара покрай басейна, отново се замислям за Индиана и си представям Анализе и Грег със съседите си, прърснати из тяхната прясно окосена среднозападна морава. Ако някой носи същите шорти от „Гап“ в цвят каки като нейните, на никого няма да му направи впечатление.

След купона откриваме друг купон и накрая завършваме в „Токхаус“, където аз отново танцувам с Маркърс. Към три часа всички се набутваме в колата и се прибираме. Хилари и Клеър се качват направо в стаите си, а двете двойки оставаме в дневната. Дарси и Декс си държат ръцете, а ние с Маркърс седим на съседния диван един до друг, без да се докосваме.

— Е, добре, младежи, отдавна трябваше да съм в леглото — казва Дарси и изведнъж се изправя на крака. Поглежда към Декстър. — Идваш ли?

Погледът ми среща погледа на Декстър. И двамата едновременно поглеждаме настрани.

— Да-а-а. Идвам след малко.

Ние тримата разговаряме още няколко минути, докато не чуваме Дарси да вика Декс от горната площадка на стълбите.

— Хайде, Декс. Те искат да останат сами!

Маркърс се подсмивва, аз оглеждам една луничка на ръката си.

Декс прочиства гърлото си, изкашля се. Лицето му е напълно сериозно.

— Добре тогава. Май ще трябва да се качвам. Лека ноц.

— Да, човече. До утре — казва Маркърс.

Аз просто смънквам „лека ноц“; ужасно ми е неудобно да гледам как Декс си тръгва.

— Най-сетне — казва Маркърс. — Най-сетне сме сами.

Чувствам неочаквано пробуждане, свързано с Декс, което по някакъв начин ме връща към момента, когато Хънтър оставя Джоуи и мен сами в общия салон в „Дюк“, но аз го преодолявам и се усмихвам на Маркърс.

Той се настанява по-близо и ме целува, без да ме пита този път. Много приятна целувка, може би дори по-приятна от първата. Незнайно защо се сещам за епизода от „Брейди Бърч“, когато Боби загубва и ума, и дума, когато целува Милисърнт (която, без да знае как се е почувствал Боби, се цупи). Когато за първи път видях епизода, бях на възрастта на Боби, така че целувката ми се струваше сериозна работа. Спомням си, че си помислих, че някой ден и аз ще загубя и ума, и дума. Но Маркърс се доближава точно като всеки друг преди него.

Целувките ни ескалират до следващото ниво и тогава казвам:

— Мисля, че трябва да си лягаме.

— Заедно ли? — пита той. Според мен — шеговито.

— Много смешно — отговарям. — Лека нощ, Маркърс.

Целувам го още веднъж, преди да тръгна към стаята си и да мина покрай затворената врата на Декс и Дарси.

На другата сутрин проверявам гласовата си поща. Лес ми е оставил три съобщения. Той може да mine за свидетел на Йехова — такава внимание обръща на ваканциите. Пише, че иска да прегледа няколко неща утре в ранния следобед. Знам, че той неслучайно не назовава нищо определено, не споменава точен час или инструкции да се срещна с него в кантората или да му се обадя. По този начин може да е сигурен, че ми е съкратил наполовина Деня на загиналите във войната. Хилари ми казва да се направя, че не съм получила съобщението му. Маркърс пък ме съветва да му отвърна със съобщение, в което да го пратя „да върви на майната си — това е национален празник!“. Но, разбира се, аз послушно проверявам разписанията на влаковете и автобусите и решавам да тръгна още този следобед, за да избегна натоварения трафик. Дълбоко в себе си знам, че работата ми е само извинение, за да си тръгна — дотегна ми от цялата тази странна динамика. Харесвам Маркърс, но е изтощително да бъдеш край човек, който, както казва Хилари, „е потенциален“. А още по-изтощително е

да избягвам Декс. Избягвам го, когато е сам, избягвам го, когато е с Дарси. Избягвам да мисля за него и за Инцидента.

— Наистина трябва да тръгна — въздишам, сякаш това е последното нещо, което ми се прави.

— Не може да си тръгнаш! — намесва се Дарси.

— Налага се.

Когато тя се намусва, ми се прииска да изтъкна, че деветдесет процента от времето, в което сме в Хамптънс, умът ѝ е другаде, като пеперуда каца от едно светско място на друго. Но на глас повтарям само, че се налага да си тръгна.

— Направо ни скапа настроението!

— Тя не може да не работи, Дарси — обажда се Декс. Може би го казва, защото тя често му пили същото и на него. Или пък просто иска да си тръгна по същите причини, поради които искам и аз.

След обяда си опаковам багажа и слизам в дневната, където всички са се разплули и гледат телевизия.

— Може ли някой да ме закара до автобуса? — питам, очаквайки Дарси, Хилари или Маркърс да откликнат.

Но Декс реагира пръв.

— Аз ще те закарам. И без това искам да ида до магазина.

Казвам „довиждане“ на всички, Маркърс стиска рамото ми и казва, че ще ми се обади другата седмица.

После Декс и аз тръгваме. Сами цели шест километра.

— Приятно ли прекара уикенда? — пита ме той, докато излизаме на заден ход от алеята за коли. Няма и следа от шеговития тон, който беше излязъл на повърхността веднага след Инцидента. И той, като Дарси, беше престанал да пита за Маркърс, може би защото е повече от ясно, че ние сме станали поредния номер в програмата.

— Да, беше приятно — отговарям. — А на теб?

— Да. Много приятно.

След кратко мълчание заговаряме за работа и общи приятели от Юридическия факултет, неща, за които бяхме говорили преди Инцидента. Нещата изглеждат отново естествени или поне толкова естествени, колкото могат да бъдат след грешка като нашата.

Пристигаме на автобусната спирка рано. Декс спира на паркинга, обръща се на седалката си и ме оглежда със зелените си очи по начин, който ме кара да отвърна поглед. Пита ме какво ще правя във вторник вечер.

Мисля, че знам защо ме пита, но не съм напълно сигурна, затова избъбрям:

— Ще работя. Както обикновено. В петък трябва да взема показания под клетва, а дори не съм почнала да се подготвям за тях. Единствените въпроси в схематичното ми изложение са: „Бихте ли казали последното си име за съдебния репортер?“ и „Пили ли сте някакви лекарствени средства, които биха могли да попречат на способността ви да отговаряте на въпросите за тези показания?“ — размивам се нервно.

Неговото лице остава сериозно. Явно показва, че не проявява никакъв интерес към въпросната ми работа.

— Виж, Рейчъл, искам да те видя. Ще намина при теб към осем. Във вторник.

И начинът, по който го казва — по-скоро като решение, отколкото като въпрос — свива стомаха ми на топка. Всъщност това не е стомашната болка, която изпитвам преди уредена първа среща. Не е и нервността преди последен изпит. Не е и чувството, че „ще бъда арестувана, задето постъпих така“. Нито пък е онова замайване, което придружава хлътването по човек, когато той току-що те е забелязал и ти се е усмихнал или поздравил. Нещо съвсем различно е, но не мога да го определя.

Прибирам усмивката си, за да подхождам на сериозното му лице. Иде ми да му кажа, че молбата му ме изненадва, хваща ме неподготвена, но си помислям, че част от мен го е очаквала, дори се е надявала да чуе това от мига, когато предложи да ме закара. Не го питам защо иска да ме види или за какво иска да говорим. Не повтарям, че ще имам работа, нито казвам, че идеята не е добра. Просто кимам и добавям:

— Добре.

Уверявам себе си, че единствената причина да се съглася да се видим е да обсъдим веднъж завинаги станалото между нас. И следователно нямам намерение да извърша нова постъпка срещу Дарси; просто се опитвам да поправам извършената вече щета. Казвам

си също, че ако наистина има друга причина да искам да видя Декс, то тя е просто защото ми липсва като приятел. Замислям се отново за рождения ми ден, за времето, прекарано в „7 В“, преди да правим секс, спомняйки си колко се радвах на самотната му компания, колко се радвах, че Декс е далече от изискванията на Дарси. Липсва ми неговото приятелство. Искам да си говорим само двамата. Нищо повече.

Автобусът пристига и хората започват да се качват един след друг. Аз слизам от колата, двамата не си разменяме нито дума.

Когато се настанявам на седалката до прозореца зад една наперена блондинка, която говори високо по мобилния си телефон, изведнъж ми става ясно какво ми е на стомаха. По същия начин се бях чувствала след секса с Нейт в онези последни дни, преди той да ме зареже заради китаристката еколожка. Това е смесица от искрена емоция към друг човек и от страх. Страх от това да загубя нещо. В този момент разбирам, че като разрешавам на Декс да ме навести, аз рискувам нещо. Рискувам приятелство, рискувам сърцето си.

Блондинката продължава да говори, повтаряйки прекалено често „невероятно“ и „удивително“, за да опише „злочесто прекъснатия“ уикенд. Тя съобщава, че има „отвратителна мигрена“ от „буйната веселба“ на „фантастичния купон“. Иде ми да ѝ кажа, че ако намали силата на гласа си дори с една степен, главоболието ѝ може и да премине. Затварям очи, надявайки се батерията на телефона ѝ да се изтощи. Но знам, че дори жената да престане да бърбори на висок глас, аз пак няма да мога да заспя с растящото в мен особено чувство. То е и хубаво, и в същото време лошо, като да пиеш прекалено много кафе в „Старбъкс“. Аз съм както възбудена, така и изплашена, сякаш очаквам някоя вълна да се разбие над главата ми.

Нещо се задава и аз не правя нищо да го спра.

Вторник вечер, двацет минути пред осем. Вкъщи съм си. Не съм се чувала с Декс целия ден, затова допускам, че уговорката остава. Изчиствам с конец зъбите си и ги измивам. Запалвам свещ в кухнята, за да прогоня и най-слабата миризма, останала от тайванската храна, която си бях поръчала за самотната си вечеря по случай Деня на загиналите във войните. Сменям костюма си, обличам черно бельо —

макар да знам, да знам, да знам, че нищо няма да се случи — джинси и тениска. Слагам си малко руж и гланц на устните. Изглеждам небрежно и удобно облечена, точно обратното на това как се чувствам.

Точно в осем часа Еди, който замества Хосе, позвънява по домофона.

— Имате гост — извиква той.

— Благодаря, Еди. Нека се качи.

След секунди Декс се появява на вратата в тъмен костюм на бледосиви райета, синя риза и червена вратовръзка.

— Портиерът ми се захили самодоволно — казва той, докато влиза в апартамента ми и се оглежда наоколо, сякаш идва за първи път.

— Невъзможно, така ти се е сторило.

— Не ми се е сторило. Познавам самодоволните усмивки.

— Това не е Хосе. Бъркаш портиера. Тази вечер е Еди. Съвестта ти е гузна.

— Вече ти казах. Не се чувствам виновен за онова, което направихме. — Гледа ме право в очите.

Имам чувството, че ме изпива с поглед; решението ми да бъда добър човек, добра приятелка се изпарява. Отмествам нервно поглед, питам го дали иска нещо за пиене. Той казва, че чаша вода ще му дойде добре. Без лед. Нямам бутилирана вода, затова пускам чешмата, за да изстудя водата. Напълвам по чаша за двама ни и сядам до него на дивана.

Той отпива няколко големи глътки, после оставя чашата си върху подноса на масичката за кафе. И аз отпивам от чашата си. Чувствам, че ме гледа, но не отвърщам на погледа му. Гледам право напред, където е леглото ми — сцената на Инцидента. Нужен ми е подходящ едностаен апартамент или поне параван, за да отдели спалното помещение от останалата част на гарсоньерата.

— Рейчъл, погледни ме.

Поглеждам го, после — към масичката за кафе. Той ме хваща за брадичката и обръща лицето ми към своето.

Чувствам, че се изчервявам, но не се помръдвам.

— Какво? — изпускам нервен смях.

Изражението му не се променя.

— Рейчъл.

— *Какво?*

— Имаме проблем.

— Така ли?

— Голям проблем.

Той се навежда напред, лявата му ръка е подпряна върху облегалката на дивана. Целува ме леко, после по-настойчиво. Усещам миризма на канела. Помислям си за металната кутия с канелените бонбонки „Алто-идс“, които носеше със себе си през целия уикенд. Аз също го целувам.

И ако смятах Маркърс за добър в целувките, или пък Нейт, или който и да е друг, много съм бъркала. За сравнение всеки друг беше просто умел. Целувката на Декс кара стаята да се върти. И този път не от пияната ми глава. Тази целувка е като целувката, за която съм чела милиони пъти и съм виждала на кино. Целувка, която не вярвах, че съществува в действителния живот. Никога не бях се чувствала по този начин, фойерверки и от сорта. Точно като Боби Брейди и Милисът.

Целуваме се дълго, много дълго. Без да прекъсваме. Дори не сменяме положението си върху дивана, макар да сме на неестествено разстояние за такава страстна целувка. Не знам за него, но за себе си знам защо не се помръдвам. Защото не искам целувката да свършва, не искам да дойде следващата ужасна стъпка, когато може да задаваме въпроси от рода какво правим. Не искам да говорим за Дарси, нито дори да чувам името ѝ. Тя няма нищо общо с този момент. Абсолютно нищо. Тази целувка си е сама за себе си. Тя е извадена от времето или обстоятелствата, или от тяхната сватба през септември. Това се опитвам да си внушавам. Когато най-сетне Декс се отдръпва, то е само за да се премести по-близо до мен, да ме обгърне с ръцете си и да прошепне в ухото ми:

— Не мога да престана да мисля за тебе.

Аз също не мога.

Но мога да контролирам това, което правя. В него има емоция, има онова, което ти се иска да правиш. Отдръпвам се, но не надалече, и поклащам глава.

— Какво? — пита той тихо, ръката му почти ме е прегърнала.

— Не бива да правим това — казвам. Протестът е неубедителен, но все пак е нещо.

Дарси може и да е досадна, властна и дразнеща, но тя ми е приятелка. Аз съм добра приятелка. Добър човек. В момента това не

съм аз. Трябва да престана. Няма да се познавам, ако не престана.

Въпреки това не се помръдвам. Чакам да бъда убедена в нещо друго, с надеждата, че той ще ме придума. И ето думите му:

— Напротив, трябва. — Думите на Декс са сигурни. Никакво двоумение, нито съмнения или безпокойство. Той държи лицето ми между дланите си и ме гледа право в очите. — Трябва.

В думите му няма хитрост, само искреност. Той е мой приятел, приятелят, когото познавах и харесвах, преди Дарси да се запознае с него. Защо не разпознах чувствата си по-рано? Защо поставих интересите на Дарси пред моите? Декс се навежда и ме целува отново, но с чувство на абсолютна решителност.

Но това не е редно, протестирам наум, знаейки, че е твърде късно, че вече съм се предала. Пътищата ни се пресякоха. Защото, въпреки че спяхме заедно, това всъщност не се брой. Бяхме пияни, безразсъдни. Всъщност нищо не се е случило преди тази целувка. Нищо, което да не може да бъде натъпкано в килера или объркано със сън, може би дори напълно забравено.

Сега всичко това се промени. За добро или лошо.

[1] Вид правоъгълни бисквитки с пълнеж. — Бел.ред. ↑

[2] Марка зърнена закуска с ориз — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 8

Винаги мисля най-добре, когато съм под душа. Нощта е за безпокойство, размисъл, анализи. Но на сутринта, под горещия душ, виждам нещата по-ясно. И така, докато насапунисвам косата си и вдъхвам шампоана с ухание на грейпфрут, аз окастриям всичко до съществената истина: това, което двамата с Декс правим, е нередно.

Снощи ние се целувахме дълго, после той още по-дълго ме държа в прегръдките си, без почти да разменим дума. Сърцето ми туптеше до неговото, докато си казвах, че като не наблюдаваме на физическата част, ние печелим някакъв вид победа. Но тази сутрин знам, че и това беше нередно. Просто нередно. Трябва да спра. Ще спра. Започвам от този момент. Като малка броях наум до три, когато исках да започна ново начало. Улавяла съм се да си гриза ноктите, да изваждам рязко пръстите от устата си и да броя. Едно. Две. Три. Сега. И се очиствах от всичко минало. Оттам нататък вече не си гризях ноктите. Използвах тази тактика за много от лошите си навици. Така че, като броя до три, ще се отърся от навика „Декс“. Ще стана отново добрата приятелка. Ще залича всичко, ще оправя всичко.

Броя бавно до три, после използвам визуалната техника, която бях научила от Брандън по време на бейзболния сезон. Той казваше, че щял да си представи как бухалката му удря топката, чува удара, вижда как прахът хвърчи, докато той се плъзга благополучно в хоума. Съсредоточавал се само върху добрата си игра, а не върху провалите си.

Затова и аз правя така. Съсредоточавам се повече върху приятелството си с Дарси, отколкото върху чувствата си към Декс. „Пускам“ видео в главата си и го изпълвам със сцени на Дарси и мен. Виждам как двете клечим в нейното легло, когато оставах да спя у тях. Обсъждаме планове за бъдещето, колко деца ще имаме, как ще ги кръстим. Виждам Дарси на десет години, подпряна на лакти, с малките си пръсти в устата, да обяснява, че ако имаш три деца, средното трябва

да е от другия пол, така че всеки да има по нещо специално. Сякаш човек може да контролира такива неща.

Представям си ни в коридорите на гимназията в Нейпървил, когато си подавахме бележки в междучасията. Нейните, сгънати по сложен начин, като оригами, бяха много по-забавни от тези на Анализе, които просто съобщаваха колко ѝ е скучно в клас. Дарсините бяха пълни с интересни наблюдения върху съучениците ни и със злонамерени забележки към учителите. И с малки игрички за мен. Написваше цитати в лявата страна на страницата и имена на хора — в дясната, които да съответстват на цитатите. Аз избухвах в смях, когато теглех черта от, да речем, „Хубав блясък, друже“ до бащата на Анализе, който правеше тази забележка всеки път, когато шофьорите забравяха да изгасят дългите светлини на колите си. Дарси беше забавна. Понякога язвителна, дори злобна. Но това я правеше още по-забавна.

Изплаквам косата си и си спомням нещо друго — един спомен, който не беше изплувал досега. Все едно да намериш своя снимка, за която изобщо не си знаел, че си правил. Дарси и аз бяхме осмокласнички в гимназията и след часовете стояхме до личните си шкафчета. Беки Зурик, едно от най-популярните момичета от последния клас (популярно, но не в добрия смисъл, по-скоро беше злобно и всяваше страх), мина покрай нас с гаджето си, Пол Кинсър. С несъществуващата си в действителност брадичка и прекалено тънки устни Беки изобщо не беше хубава, макар че тогава тя по някакъв начин успяваше да убеди много хора, включително и мен, в обратното. Затова, когато Беки и Пол минаха покрай нас, аз ги погледнах, защото и двамата бяха популярни и привличаха вниманието ми или поне любопитството ми. Сигурна съм, че съм искала да чуя за какво си говорят, за да добия някакво впечатление от това какво е да си осемнайсетгодишна (толкова стара!) и страхотна. Аз си мислех, че само съм им хвърлила поглед, но, изглежда, е бил по-настойчив.

Във всеки случай Беки ме изгледа свирепо и очите ѝ сякаш щяха да изхвъркнат. Тя допълни погледа си с презрителна и оголваща зъби като хиена усмивка и изрече:

— К'во зяпаш, а?

А Пол вметна:

— Мухи ли ловиш? (Сигурна съм, че дружбата на Пол с Беки го беше направила злобен или пък той просто смяташе, че злобата ще му спечели точки по-късно.)

Наистина, устата ми беше широко отворена. Мигом я затворих, изпълнена с унижение. Беки се разсмя, горда, че е засрамила една осмокласничка. После тя си сложи още лъскаво розово червило, пъхна ново парче дъвка в злобната си малка уста и като капак ми направи още една последна гримаса.

Дарси ровеше из книгите в шкафчето ни, но ясно видях какво става. Тя се завъртя на пети и погледна двойката с отвращение — изражение, което беше практикувала и усвоила. След това изимитира пискливия смях на Беки, проточи неестествено шия назад и събра устни така, че да изпъкнат. Изглеждаше грозна и заприлича напълно на Беки, избухнала в кикот.

Аз сдържах усмивка, а Беки мигом се стъписа. Като се съвзе, направи крачка към Дарси и изсъска: „кучка“.

Дарси дори не трепна, продължи да гледа кръвнишки двамата и рече:

— Пак е по-добре, отколкото да си „грозна“ кучка. Нали така, Пол?

Сега Беки на свой ред започна да гледа кръвнишки, с увиснала челюст, новоизлюпената си противничка. И преди да успее да формулира отговора си, Дарси добави още една обида.

— Между другото, Беки, какво е това червило? Толкова е старомодно.

Всички подробности на онзи момент изведнъж ми изплуват съвсем ясно. Виждам шкафчето ни, украсено със снимки на Патрик Суейзи в „Неприлични танци“. Долавям силната миризма на колосани покривки и месо от близката закусвалня. Чувам гласа на Дарси — силен и уверен. Естествено, Пол не отговори на въпроса на Дарси, тъй като на нас четиримата ни беше повече от ясно, че Дарси е права — тя беше по-хубавата от двете. А в гимназията това понякога е решаващата дума за теб, дори да си осмокласничка. Беки и Пол бързо се изнизват и Дарси довършва онова, което беше започнала да ми говори преди това, сякаш Беки и Пол бяха напълно незначителни. Каквито бяха всъщност. Когато си на петнайсет, ти е нужно доста време да го проумееш.

Спирам водата, увивам една хавлиена кърпа около тялото си и друга — около главата си. Ще се обадя на Декс веднага щом отида на работа. Ще му кажа, че това трябва да спре. Този път го мисля наистина. Той ще се жени за Дарси, а аз ще съм шаферката. Ние и двамата я обичаме. Вярно, тя си има недостатъци. Може да е разглезена, егоцентрична и деспотична, но в същото време може да е лоялна, мила и безумно забавна. И е най-близкото до сестра същество, което съм имала.

Докато пътувам за работа, преговарям мислено какво ще кажа на Декс, дори в един момент заговарям гласно в метрото. Когато пристигам в кантората, съм запомнила „речта си“ толкова точно, че вече не звучи като написана предварително. Бях включила съвсем на място паузите в Декларацията на разума и бъдещите намерения. Готова съм.

Тъкмо се пресягам да вдигна телефона, и забелязвам, че имам имейл от Декс. Отварям го, очаквайки и той да е стигнал до същото заключение. На реда „Относно“ пише: „Теб“.

„Ти си удивителен човек и аз не знам откъде идват чувствата, които ми даде. Знам само, че съм изцяло и напълно луд по теб и искам време да охладнея, за да мога да бъда с теб през цялото време и да не трябва да мисля за нищо друго. Харесвам буквално всичко в теб, включително начина, по който лицето ти изразява всяка твоя мисъл, и особено начина, по който изглеждаш, когато сме заедно и косата ти е пригладена назад, очите ти са затворени, устните ти — съвсем леко разтворени. Така. Това е всичко, което исках да ти кажа. Изтрий го после.“

Дъхът ми секва, главата ми се замайва. Никой никога не ми е писал такива неща. Прочитам го отново, като поглъщам всяка отделна дума. *Харесвам буквално всичко в теб.*

И ето че решението ми се стопява отново. Как да сложа край на нещо, което не съм изпитвала преди? Нещо, което чакам цял живот? Никой преди Декс не ме е карал да се чувствам така. Ами ако никога вече не изпитам подобни чувства? Ако това именно са те?

Телефонът извънпява. Вдигам го с мисълта, че е Декс и с надеждата да не е Дарси. Точно сега не мога да разговарям с нея. Дори не мога да мисля за нея в момента. Възбудена съм от моето електронно любовно писмо.

— Здравей, мила.

Итън е. Обажда се от Англия, където живее от две години насам. Радвам се да го чуя. Той има усмихнат глас, винаги звучи така, сякаш всеки момент ще прихне. Повечето неща у Итън си останаха такива, каквито бяха в пети клас. Все още е състрадателен, все още има ангелско лице, което порозовява при студ. Гласът му обаче е друг. Беше се променил в гимназията — по време на пубертета, дълго след като приятелството беше заместило хлътването ми по него.

— Здравей, Итън!

— Какъв е срокът за давност да бъде поздравен човек за рождения му ден? — пита той. Откакто влязох в юридическия, той обича да си служи с нашите правни термини, често изопачени. Любимият му е „Престъпление против ягодите“.

Това ме разсмива.

— Не се безпокой за това. Беше едва трийсетгодишният ми.

— Да не би да ме мразиш? Трябваше да ми се обадиш да ми напомниш. Чувствам се като пълен тъпанар, след като осемнайсет години не го забравях. Мамка му. Умът ми напредва, а аз съм все още в двайсетте си години — да не го натяквам повече.

— Ти забрави и двайсет и седмия ми — прекъсвам го.

— Наистина ли?

— Да.

— Не ми се вярва.

— Дааа... тогава беше с Бран...

— Спри. Не споменавай това име. Права си. Забравих за двайсет и седмата ти годишнина. В такъв случай това нарушение става по-малко ужасно, нали? Друг път не съм го пропускал... Е, как е? — И подсвирва. — Не мога да повярвам, че си на трийсет. Трябва да си все още на четиринайсет. Чувстваш ли се по-стара? По-мъдра? По-земна? Как прекара голямата вечер?

Той изстрелва въпросите си по френетично, лишено от внимание безредие.

— Всичко е същото. И аз съм същата — излъгвам го. — Нищо не се е променило.

— Сериозно? — На него му е присъщо да иска да чуе още нещо. Сякаш подозира, че не казвам всичко.

Мълча, умът ми препуска. Да му кажа ли? Какво ли ще си помисли за мен? Какво ли ще каже? Итън и аз останахме близки и след училище, макар да не поддържахме често връзка. Но когато се чуехме, продължавахме оттам, докъдето бяхме стигнали. От него ставаше добър довереник в тази възникнала сага. Итън познава всички главни играчи. И което е по-важно, знае какво може да се изпорти.

При него нещата тръгнаха в правилна посока. Той се представи добре на приемните изпити, завърши втори по успех и произнесе приветственото слово; смяташе се, че ще успее, ще победи Ейми Чой, нашата отличничка, която беше прекалено кротка и плаха, за да спечели гласове за каквото и да било. Приеха го в „Станфорд“ и след завършването на университета започна работа в една инвестиционна банка, макар да беше специализирал история на изкуството и не проявяваше интерес към финансите. Той мигом презря всичко, свързано с банковата култура. За него купоните до зори били неестествено нещо и разбра, че предпочита съня пред парите. Той смени кон за кокошка и през следващите няколко години обикаля Западното крайбрежие нагоре-надолу, като снимаше езера и дървета и събираше приятели по пътя си. Пое часове по литература, изкуство и фотография, издържайки се от странната работа като барман, а през лятото — от риболов в Аляска.

Именно там се запознал с Бранди — Бранди с „а“, както я наричах аз, преди да осъзная, че той истински я харесва и че тя не е просто за забавление. Няколко месеца след романтичната им връзка Бранди забременяла (настоявала, че се оказала от онази злочеста част от 0,5 процента жени, вземащи противозачатъчни хапчета, макар че аз имах съмнения). За аборт не искала и да чуе, затова Итън постъпил така, както мислил, че е редно в такива случаи, и се оженил за нея в кметството в центъра на Сиатъл. Двамата разпратили саморъчно направени сватбени покани с черно-бяла снимка от тяхно пътешествие. Дарси веднага се беше присмяла на прекалено късите и стегнати джинсови шорти на Бранди със забележката: „Кой, по дяволите,

пътешества обут в «Дейзи Дюкс»?“ Но Итън изглеждаше напълно щастлив.

Същото лято Бранди роди момченце... прекрасно, едро ескимосче, чиито очи мигом станали смолисточерни. Бранди, която имаше сини като на Итън очи, го помолила да ѝ прости. Итън веднага анулира брака и Бранди се върна отново в Аляска, вероятно да открие любовника си сред местните.

Мисля, че Бранди подтикна Итън към изцяло нов, безгрижен начин на живот. Или пък той просто е искал нещо ново. Защото се премести в Лондон, където сътрудничи с материали към едно списание и работи върху книга за лондонската архитектура — интерес, какъвто не беше проявявал, преди да стъпи на английска земя. Но такъв си е Итън. Той всичко решаваше в движение, винаги готов да спре и започне отначало, без изобщо да се прекланя пред напрежението и очакванията. Ще ми се и аз да бях донякъде като него.

— Е, и как прекара рождения си ден? — пита Итън.

Затварям вратата на кантората си и избъбрям:

— Дарси ме изненада с купон в моя чест, аз се натрясках и се свалих с Декс.

Предполагам, че така става, когато не си свикнал да имаш тайни. Не научаваш изкуството да не ги издаваш. Дори съм изненадана, че си мълчах толкова дълго. Чувам смущения по линията, докато новината пътува над Атлантическия океан. Обзема ме паника, приисква ми се да върна назад признанието.

— Я стига! Занасяш ме, нали?

Мълчанието ми му подсказва, че говоря сериозно.

— Оооо, мамка му. — Гласът му продължава да се усмихва.

— Какво? Какво мислиш? — Имам нужда да знам дали ме осъжда. Имам нужда да знам какво мисли за мен, дали е на страната на Костюма „Шанел“.

— Я почакай. Какво искаш да кажеш с това, че си се свалила с Декс? Не си спала с него, нали?

— Ммм, напротив. Точно това направих.

Олеква ми, като го чувам да се смее, макар да му казвам, че не е смешно, че работата е сериозна.

— О, повярвай ми. Наистина е смешно. Представям си трапчинката на лявата му буза.

— И какво по-точно му е забавното?

— Госпожица Прилежна чука годеника на приятелката си. Това си е груба комедия в най-добрия случай.

— Итън!

Той престава да се смее, за да попита дали има вероятност да съм надула корема.

— Не. Внимавахме в това отношение.

— Тъй да се каже?

— Да. — Какъвто и каламбур да съм правила някога, е било случайно.

— Значи няма нанесени щети, така ли? Било е грешка. Получило се е гадост. Хората допускат грешки, особено като са натряскани. Вземи за пример мен и Бранди с „а“.

— Предполагам, но все пак...

Итън подсвирква, после изговаря очевидното — че Дарси ще откачи, ако разбере. Другата ми линия звъни.

— Трябва ли да се обадиш? — пита Итън.

— Не, ще оставя да се включи гласовата поща.

— Сигурна ли си? Може да е новият ти приятел.

— Запитай се дали си ми в помощ — казвам, макар да съм облекчена, че не ми чете „конско“ и не е сериозен. Това не е в стила на Итън, но човек никога не знае кога някой ще заеме високи морални позиции. И в случая наистина става дума за високи морални позиции, особено като се има предвид, че Дарси е и негова приятелка. Не толкова близка, колкото сме аз и той, но и те се чуват понякога.

— Извинявай. Извинявай. — Той се кикоти. — Добре. Само още един съществен въпрос.

— Казвай.

— Беше ли хубаво?

— Итън! Нямам представа. Бяхме пияни.

— Значи е било мърлява работа?

— Стига де, Итън! — казвам го така, сякаш не мисля за подробностите. Междувременно през съзнанието ми минават кадри от Инцидента: пръстите ми притиснати в гърба на Декс. Съвършено изрисуван образ. В него няма нищо мърляво.

— Разговаряла ли си с него оттогава?

Казвам му за уикенда в един от курортите на Хамптънс и срещата ми с Маркъс.

— Хубав номер. Домогване до приятеля му. По този начин, ако се омъжиш за Маркъс, вие ще станете двойки, разменящи партньорите си.

Подминавам забележката му и продължавам по-нататък — как Декс ме закара до автобуса, за снощи и накратко за получения имейл.

— Леле! Мамка му. А ти... ти имаш ли чувства към него?

— Не знам — отговарям, макар да знам, че отговорът е „да“.

— Но сватбата продължава да е на дневен ред, нали?

— Да. Доколкото знам.

— Доколкото знаеш?

— Да. Няма промяна.

Мълчание. Той вече не се смее, затова чувството ми за вина ме връхлита отново с пълна сила.

— Какво мислиш сега?

— Питам се докъде искаш да стигне това — отговаря той. — Какво искаш от цялата ситуация? Това просто забавление ли е било, или искаш той да отмени сватбата?

Трепвам от думата „забавление“. Съвсем не беше просто забавление, но в същото време не мисля, че искам Декс да отмени сватбата. Не мога да си представя да причиня това на Дарси. Казвам на Итън, че не знам, че не съм сигурна.

— Хм... Добре де, а той спомена ли изобщо за годежа?

— Не, не спомена.

— Хм.

— Какво? Какво значи това „хм“?

— Значи, че той би трябвало да отмени проклетата сватба.

— Заради мен? — Стомахът ми се свива при мисълта да бъда причина за отменената сватба на Дарси. — Може би просто го е страх.

Чувам, че гласът ми стана по-висок от надеждата, че него просто го е страх. Защо част от мен иска да е толкова просто? И как е възможно да се вълнувам от това да съм близо до Декс, да се разчувствам толкова дълбоко от имейла му и въпреки това донякъде да искам той да се ожени за Дарси?

— Рейч...

— Итън, знам какво ще ми кажеш.

Не знам какво точно ще ми каже, но от тона му имам подозрението, че то има нещо общо с това докъде ще стигнат нещата, ако не сложа край. Че последствията ще са много лоши. Че някой — вероятно аз — ще бъде наранен. Но аз не искам да го чувам да ми казва такива неща.

— Добре. Просто бъди внимателна. Гледай да не пострадаш. По дяволите!

Чувам го отново да се смее.

— Какво има?

— Просто си мисля за Дарси... Донякъде си го заслужава.

— Защо да го заслужава?

— О, я стига. Не се опитвай да ми казваш, че част от теб не иска да я поразтърси малко. В случая има известна поетична справедливост. Дарси те погазваше доста грубо години наред.

— Какви ги дрънкаш? — Искрено съм изненадана, че описва приятелството ми с Дарси по този начин. Съзнавам, че напоследък тя все повече ме дразни, съзнавам също, че тя винаги е била най-голямата егоистка сред приятелите, но никога не съм смятала, че ме е погазвала грубо. — Това не е вярно.

— Напротив, вярно е.

— Не, не е — възразявам по-твърдо. Не съм сигурна кого защитавам — себе си или Дарси. Да, по едно време беше замесен и ти, Итън. Но ти не знаеш за това.

— О, моля те. Не помниш ли „Нотр Дам“? Изпитът SAT?

Мислите ми се връщат към времето, когато всички получихме от ръководството резултатите от изпита SAT, запечатани в бял плик. Никой не проговаряше, но всеки искаше да знае колко точки са получили другите. Най-накрая, по време на обяд, Дарси изтърси.

— Добре де, на кого му пука? Хайде да кажем кой колко точки е получил. Рейчъл?

— Защо пък аз да съм първата? — попитах. Бях доволна от резултата си, но въпреки това не исках да съм първа.

— Не ставай дете — настоя Дарси. — Просто ни кажи.

— Добре. Хиляда и триста.

— А на устните изпити? — попита тя. Казах й — 680.

— Чудесно — похвали ме Дарси. — Поздравления.

Следващият беше Итън. 1410. Не беше изненада. Не помня колко точно беше получила Анализе — някъде под 1100.

— Е? — обърнах се към Дарси.

— О! Добре. Моите са хиляда триста и пет.

Веднага ми стана ясно, че не може да са 1305. Резултатите от SAT не завършват на пет. Итън също го знаеше, защото ме срита под масата и прикри усмивката си със сандвич с шунка.

Не ме интересуваше, че Дарси излъга в случая. Тя беше известна с преувеличаванията си. Но фактът, че излъга за точките си, за да ме бие с пет — беше друго нещо. Ние нищо не казахме по въпроса. Просто нямаше смисъл.

После тя продължи:

— Е, може би и двете ще ни приемат в „Нотр Дам“.

Домогванията ѝ до Итън в пети клас отново изплуваха на повърхността.

Като повечето деца в Средния запад, мечтата ми беше да вляза в „Нотр Дам“, като порасна. Ние не сме ирландци или католици, но откакто родителите ми ме заведоха на футболен мач на „Нотр Дам“, когато бях на осем години, исках да вляза там. За мен един колеж трябваше да бъде точно такъв — с величествена каменна сграда, окосени морави и много традиции. Исках да бъда част от това. Дарси никога не беше проявявала интерес към „Нотр Дам“ и затова ме подразни, че престъпва границите на моя терен. Но аз не бях особено загрижена за това, че взема мястото ми. Оценките ми бяха по-високи от нейните, точките на приемните изпити вероятно също бяха повече, а освен това всяка година в „Нотр Дам“ влизаше повече от един ученик от нашата гимназия.

Онази пролет времето за получаване на уведомителните писма за приемане и отказ едва се нижеше.

Всеки ден проверявах със свито сърце пощенската кутия. Майк О’Съливан, в чийто род имаше три поколения възпитаници на този колеж и беше председател на класа ни, първи влезе в „Нотр Дам“. Предположих, че аз ще съм следващата, но Дарси получи писмото си преди мен. Бях с нея, когато пощата дойде, но тя не отвори плика пред мен. Прибрах се вкъщи с престъпната надежда, че е получила лоши новини.

Един час по-късно тя ми се обади по телефона и възбудено ми съобщи:

— Не мога да повярвам! Приета съм. Представяш ли си?

Казано накратко — не. Събрах сили да я поздравя, но бях смазана. Новината ѝ означаваше едно от следните две неща: или че тя е заела моето място, или че и двете ще влезем в „Нотр Дам“ и тя ще се държи високомерно с мен още цели четири години. Доколкото знаех, Дарси щеше да ми липсва, ако не ме приемеха; чувствах силно, че имам нужда да се утвърдя далече от нея. Изберяха ли нея, съвършено разрешение нямаше да има.

И все пак, исках повече от всичко на света да ме приемат в този колеж. И излагах на риск гордостта си. Чаках, шепнех молитви, дори ми мина през ума да отида в канцеларията да се помоля да ме приемат. След още една мъчителна седмица писмото ми пристигна. Изглеждаше точно като на Дарси. Втурнах се вкъщи, сърцето пулсираше в ушите ми, докато отварях плика и разгъвах листа, съдържащ съдбата ми.

Внимателно... вие сте много добре подготвена... но нямате шанс.

Бях сразена и на другия ден едва разговарях с приятелите ми в училище, особено с Дарси. На обяд, докато едва възпирах сълзите си, тя ме уведоми, че при всички случаи ще замине за Индиана. Че не искала да има нищо общо с училище, което ме отхвърляло. Съжалението ѝ ме разстрои още повече. Като никога Анализе се намеси:

— Ти взе мястото на Рейчъл, а сега дори не искаш да учиш там?

— Ами това беше първият ми избор. После промених решението си. А и откъде можех да знам, че ще стане така? Мислех, че тя ще влезе, та аз имам само пет точки повече от нея на изпита.

На Итън му дойде в повече.

— Ти не си получила никакви хиляда триста и пет точки, Дарси. Точките за SAT завършват само на десетици.

— Кой каза, че съм получила хиляда триста и пет?

— Ти — отговорихме в един глас Итън и аз.

— Не е вярно. Казах хиляда и триста.

— О, Бож'мой! — възкликнах и погледнах Анализе за подкрепа, но нейната съобразителност беше изчезнала. Тя заяви, че е забравила какво е казала Дарси.

През останалата част на обяда спорихме какво е казала Дарси и защо е кандидатствала за „Нотр Дам“, щом като не иска да учи там. Накрая и двете се разплакахме и Дарси си тръгна по-рано от училище, като каза на медицинската сестра, че са ѝ се схванали мускулите. Цялата работа се размина, когато ме приеха в „Дюк“ и аз си внуших, че съм доволна от резултата. „Дюк“ изглеждаше почти като „Нотр Дам“ — каменна сграда, древен кампус, престиж. Беше на същото ниво като „Нотр Дам“ и може би беше по-добре да разширя хоризонтите си и да напусна Индиана.

Но и до ден-днешен се чудя защо „Нотр Дам“ предпочете Дарси пред мен. Може би някой по-млад член на комисията е харесал снимката ѝ. А може би просто типичният късмет на Дарси беше проработил.

Във всеки случай съм доволна, че Итън ми напомни за този случай. Той измества конфликта с Беки Зурик в предната част на съзнанието ми. Да, Дарси би могла да бъде добра приятелка — каквато е обикновено — но тя също така ме е и прецаквала в някои съществени моменти в живота: първата ми любов, мечтата ми за колеж. Това не бяха незначителни неща.

— Добре — казвам на Итън. — Но си мисля, че ти надценяваш малко въпроса. Аз не бих употребила израза „отнасяла се е грубо“.

— Добре, но разбираш за какво говоря. Има скрита тенденция за съперничество.

— Сигурно. Възможно е — отговарям, мислейки си, че едва ли има съперничество, когато един човек постоянно губи.

— Е, във всеки случай, моля те, дръж ме в течение. Това е интересна история.

Обещавам му.

— О, и още нещо — казва той. — Кога ще ми дойдеш на гости?

— Скоро.

— Все така отговаряш.

— Вярно, но знаеш как е. Работата винаги е безумна... Но ще дойда скоро. Тази година — със сигурност.

— Много добре. Наистина ми липсваш.

— И ти ми липсваш.

— Освен това — добавя той, — сигурно имаш нужда от ваканция, докато приключиш с всичко това.

След като затваряме, отбелязвам със задоволство, че Итън изобщо не ми каза да престана с тази история. Само ме предупреди да бъда внимателна. И аз точно това ще правя. Ще внимавам, когато следващия път се видя с Декстър.

ГЛАВА 9

Три дни избягвам Дарси — нещо много трудно. Ние никога не оставяме да мине толкова време, без да се чуем. Когато най-сетне тя ми се обажда, аз обвинявам служебните си задачи за „изчезването“ ми, казвам, че съм невероятно затрупана с работа — което е вярно — въпреки че намирах достатъчно време да мечтая за Декс, да се обаждам по телефона на Декс, да пращам имейли на Декс. Тя ме пита дали съм свободна за закуска-обяд в неделя. Казвам й „да“, смятайки, че мога и да се отърва от тази среща лице в лице. Уговаряме се да се видим в закусвалнята „И Джей“ близо до жилището ми.

В неделя сутринта пристигам първа в „И Джей“ и забелязвам с облекчение, че заведението е пълно с деца. Радостната им глъч ме разсейва и намалява нервността ми. Но все още съм изпълнена с тревога при мисълта да прекарам известно време с Дарси. Бях готова да се справя с вината си, като избягвам всякаква мисъл за нея, почти да се правя, че Декс е свободен и ние сме отново в Юридическия факултет, преди да ме осени великата идея да го запозная с Дарси. Но днес тази тактика няма да мине. И се опасявам, че прекарването на известно време с нея ще ме принуди да сложа край на нещата с Декс, а не мен никак не ми се иска.

След малко Дарси се задава с грамадната си черна чанта „Кейт Спейд“, онази, която използва за покупки, предимно за сватбата. И наистина, виждам познатата жълта папка да се подава от чантата, натъпкана със страници, откъснати от сватбени списания. Стомахът ми се свива. Току-що се бях подготвила да се видя с Дарси, но не и да се подсецам за сватбата.

Тя ме целува по европейски — по двете бузи, аз се усмихвам, опитвам се да се държа естествено. Тя подхваща разказ за снощната първа среща на Клеър с мъж, когото дотогава не била виждала — хирург на име Скип. Срещата не минала добре, Скип не бил достатъчно висок и пропуснал да я пита дали иска десерт, като с това изключил от строя радара й за дребнавост. Аз си помислям, че е по-

вероятно единственият радар, който е гръмнал, да е бил радарът на „скупния сноб“ Скип. Може би мъжът просто е искал да се прибере и да се „спаси“ от нея. Не изричам обаче гласно предположението си, тъй като на Дарси не ѝ харесва, когато критикувам Клеър, освен ако тя не започне първа.

— Клеър просто прекалено подбира — говори Дарси, докато ни водят към сепарето ни. — Като че ли търси нещо, който да не ѝ хареса, нали разбираш.

— Не е лошо да подбираш — казвам. — Но тя има доста изопачени критерии.

— Защо мислиш така?

— Може би е малко повърхностна.

Дарси ме гледа с празен поглед.

— Искам да кажа, че твърде много я привличат парите, външният вид и социалните връзки на въпросния мъж. Просто намалява изискванията си и... шансовете си да си намери някого.

— Не мисля, че е чак толкова придирчива — възразява Дарси. — Тя щеше да излезе с Маркърс, който няма никакви връзки, идва от някакъв забутан град в Уайоминг. А и косата му почва да оредява.

— Монтана — уточнявам аз и вътрешно се учудвам колко лекомислено звучи Дарси. Предполагам, че тя е такава от пристигането си в Манхатън, а може би и през целия си живот, но понякога, когато не познаваш добре някого, не виждаш какъв всъщност е той. Затова аз честно си помислям, че съм успяла да пренебрегна тази съществена страна от нейната индивидуалност, вероятно поради факта, че не съм искала да виждам най-близката си приятелка в тази светлина. Но след разговора си с Итън нейните нахакани и повърхностни наклонности като че ли са се увеличили и не е възможно да не ги подминеш.

— Монтана, Уайоминг, както и да е — казва тя и размахва ръка, сякаш тя самата не идва от Средния запад. Безпокои ме начинът, по който Дарси подценява корените ни, дори понякога обижда Индиана, като нарича щата изостанал и грозен.

— Освен това аз харесвам косата му — допълвам.

Тя се усмихва самодоволно.

— Ясно. Ти го защитаваш. Интересно.

Подминавам забележката ѝ.

— Чувала ли си се с него скоро?

— Няколко пъти. Общуваме предимно с имейли.

— А по телефона?

— Също няколко пъти.

— А виждала ли си го?

— Още не.

— По дяволите, Рейчъл. Не изпускай момента. — Тя изважда дъвката си и я загъва в салфетка. — Имам предвид да не се колебаеш. Едва ли ще случиш на нещо по-добро.

Започвам да чета менюто и чувствам как вътре в мен се надига вълна от гняв и възмущение. Не че мисля, че Маркът е неподходящ, но защо пък *едва ли ще случи на нещо по-добро?* Какво трябва да означава това? През цялото ни приятелство безмълвно се подразбираше, че Дарси е хубавата, късметлийката, очарователната. Но косвеното разбиране е едно. А да кажеш просто ей така — няма да случиш на нещо по-добро — е съвсем друго. От нахалството ѝ направо ти спира дъхът, формулирам вероятни отговори, но после ги преглъщам. Дарси не съзнава колко е обидна забележката ѝ; тя просто извира от присъщата ѝ безразсъдност. Освен това аз наистина нямам право да ѝ се сърдя.

Вдигам поглед от менюто и я поглеждам, обезпокоена, че тя ще е в състояние да види всичко това, изписано на лицето ми. Но тя нехае. Майка ми все казваше, че нося емоциите си върху ръкавите си, но Дарси не вижда нищо, освен ако не иска да вземе назаем тоалета ти.

Идва сервитьорът и взема поръчките ни, без да ги записва, нещо, което винаги ме впечатлява. Дарси си поръчва препечени филийки и капучино, аз — омлет по гръцки, но не със сирене фета, а с чедър, и пържени картопки. Нека тя да е стройната.

Дарси изважда оранжевата си папка и почва да разлиства страниците.

— Така. Имаме да вършим много повече, отколкото си мислех. Мама ми се обади снощи и ме заля с въпроси: „Направи ли това? Направи ли онова?“ и направо ме травмизира.

Успокоявам я, че имаме много време. Ще ми се да имаме повече.

— Вярно, остават три месеца, Рейч. Но денят ще дойде, преди да сме усетили.

Стомахът ми пак се свива при мисълта още колко пъти ще се видя с Декс през тези три месеца. В кой момент ще престанем. Трябва да е по-скоро, отколкото по-късно. Трябва да стане сега.

Наблюдавам Дарси, която продължава да прелиства страниците, като отмята бележки в полетата, докато келнерът не ни донесе поръчката. Проверявам вътрешността на омлета си — наистина е със сирене чедър. Правилно го е запомнил човекът. Започвам да се храня, а Дарси дърдори за тиарата си.

Аз кимам и почти не я слушам, все още се чувствам засегната от грубите ѝ думи.

— Слушаш ли ме? — пита тя най-сетне.

— Да.

— Добре, какво казах току-що?

— Че нямаш представа къде ще намериш тиара.

Тя отхапва залък от препечената филия и продължава да изразява съмнение.

— Добре. Наистина си ме слушала.

— Казах ти — и посолявам пържените си картопки.

— Знаеш ли къде мога да намеря такава?

— Ами нали видяхме една във „Вера Уанг“, в една стъклена витринка на първия етаж? Освен това съм напълно сигурна, че ги има и в „Бергдорф“.

Мислите ми се връщат към първите дни от годежа на Дарси, когато сърцето ми по някакъв начин бе въвлечено. Макар да завиждах на живота ѝ, който се подреждаше толкова добре, аз искрено се радвах за нея и бях прилежна шаферка. Спомням си колко дълго търсихме сватбена рокля. Сигурно бяхме видели всички такива рокли в Ню Йорк. Отидохме в „Клайнфелд“ в Бруклин. Прегледахме универсалните магазини и малките бутици във Вилидж. Не пропуснахме нито един от големите дизайнери на Медисън авеню — „Вера Уанг“, „Каролина Херера“, „Юми Кацура“, „Амсейл“.

Но Дарси така и не се изпълни с чувството, което се очакваше, онова чувство, от което преливаш от емоции и започваш да хлипаш в пробната. Най-накрая нацелих проблема. Беше същият проблем, който имаше Дарси при избора на бикини. Тя изглеждаше зашеметяващо във всичко. Изпънатите по тялото ѝ рокли показваха стройните ѝ бедра и височината ѝ. Дългите бални рокли тип „принцес“ подчертаваха

тънката ѝ талия. Колкото повече рокли пробваше, толкова повече се обърквахме. Затова най-сетне, в края на една дълга и изморителна събота, когато отидохме на последната ни среща в „Уеъркстат“ в Сохо, аз реших, че тук ще сложим край на обиколките ни. Едно момиче със свежо лице, което още не беше измъчено от живота, попита Дарси как си се представя в специалния ѝ ден. Дарси сви безпомощно рамене и ме погледна за отговор.

— Сватбата ѝ ще бъде градска — подхванах аз.

— Просто обичам манхатънските сватби.

— Добре. И казвате, че ще е през септември. Значи имаме предвид топло време... И ми се струва, че Дарси предпочита семпли рокли без прекалено ненужни украси.

— Но и да не е пък много скучна — отбелязва Дарси.

— Точно така. Да не е прекалено обикновена — добавям. *Не дай боже!*

Момичето притиска пръст в слепоочието си, изчезва от поглед и се връща с четири на практика неотличими една от друга рокли, с линия във формата на А. И точно тогава аз решавам, че една от тези рокли ще бъде нашият избор. Когато Дарси пробва втората рокля — от копринен сатен в мек бял цвят, с ниска талия и мъниста по корсажа, аз ахвам:

— О, Дарси! Тази ти стои прелестно (Кое е самото истинно, естествено.) Тази ще бъде!

— Така ли мислиш? — Гласът ѝ потреперва. — Сигурна ли си?

— Напълно. Трябва да вземеш тази.

След минути поръчваме роклята, говорим за някои допълнения. Дарси и аз сме отколешни приятелки, но си мисля, че за първи път осъзнавам какво влияние имам над нея. Избирам сватбената ѝ рокля — най-важната дреха, която тя някога ще облече.

— Нали нямаш нищо против да дойдеш с мен за някои покупки? — пита ме тя сега. — Единственото, което ме интересува за момента, са обувки. Трябват ми обувки. Смятам да погледнем в „Стюарт Уайцман“, а после да прескочим до „Барнис“. Можеш да дойдеш с мен, нали?

Забивам вилица в омлета си през кетчупа.

— Разбира се... Но трябва и да отида на работа — излъгвам.

— Ти все трябва да работиш! Не знам кой влошава нещата — ти или Декс. Напоследък той работи над някакъв голям проект. Изобщо не се свърта вкъщи.

Продължавам да гледам надолу и търся в чинията си най-хубавото от останалите картофчета.

— Така ли? — изричам, като си мисля за последните нощи, когато Декс и аз оставахме да работим до късно и да си говорим по телефона. — Кофти работа.

— Каж ми какво мислиш за това. Него изобщо го няма, за да ми помага за тази сватба. Наистина започва да ми писва.

След обяда и още много разговори за сватбата, ние тръгваме към Медисън, откъдето завиваме наляво за „Стюарт Уайцман“. Влизаме в магазина и Дарси изпада във възторг от десетина чифта сандали, казва, че моделът на обувките напълно приляга на тесните ѝ ходила с малки пети. Накрая отиваме до сатенените сватбени обувки в дъното на магазина. Тя оглежда внимателно всеки чифт и избира да пробва четири. Наблюдавам я как се издига на пети, докато крачи из магазина и накрая се спира върху чифта с най-високи токчета. Беше ми на езика да я попитам дали е сигурна, че именно тези ще са ѝ най-удобни, но се въздържам. Колкото по-скоро направи избора си, толкова по-бързо ще бъде освободена за деня.

Дарси обаче не е приключила с мен.

— Така и така сме тук, искаш ли да отидем до „Елизабет Арден“ за червила? — пита тя, докато плаща обувките.

Съгласявам се с неохота. Тръгваме по Пето авеню, аз толерирам вайкането ѝ за водоустойчива спирала и че трябва да ѝ напомня да купи такава за сватбения ден, защото нямало начин да издържи церемонията, без да заплаче.

— Разбира се, ще ти напомня.

Налагам си да гледам на тези задачи с обективно око, да бъда безпристрастна като сватбен координатор, който почти не познава булката, а още по-малко нейната най-стара, но най-нелоялна приятелка. Така че, ако се старая да бъда в помощ на Дарси, това може да намали вината ми. Представям си как Дарси разкрива злодеянията ми и аз ѝ казвам: „Да, всичко това е вярно. Но може ли да ти напомня, че нито веднъж не изоставих задълженията си на шаферка!“.

— Мога ли да ви помогна, дами? — пита жената зад щанда на „Елизабет Арден“.

— Да. Търсим розово червило. Хем да е ярко, хем да е меко розово като на невинна булка — казва Дарси.

— Вие сте булката, така ли?

— Да, аз съм. — Дарси ѝ хвърля една от изкуствените си PR-усмивки.

Лицето на жената грейва в отговор и тя прави решителните си препоръки, като бързо изважда пет червила и ги поставя върху щанда пред нас.

— Заповядайте. Най-подходящите.

Дарси ѝ пояснява, че за мен ще е нужен допълнителен оттенък, защото съм шаферката.

— Колко хубаво! Сестри ли сте? — усмихва се жената. Едрите ѝ квадратни зъби напомнят на дъвки „Чиклетс“.

— Не — отговарям.

— Но тя ми е като сестра — допълва Дарси простичко и искрено.

Става ми неловко. Представям си се в „Рики Лейк“^[1] — заглавието на шоуто ще е „Моята най-добра приятелка се опита да ми открадне младоженеца“. Публиката дюдюка и ме освирква, докато аз мълвя извинения и оправдания. Обяснявам, че не съм искала да навредя на никого, просто не съм могла да се въздържа. Много съм се чудила как намираха хора, които са извършили такива деяния на презряна нелоялност (няма значение как те са накарали тия хора да се появят по националната телевизия). Сега вече спадам към категорията на безсрамния живот, карайки Бранди с „а“ да се поизпоти в тази надпревара.

Това трябва да спре. Още сега. В тази секунда. Все още не съм спала с Декс съзнателно, на трезва глава. Но нали пак се целувахме. Да, но беше само целувка. Повратната точка ще бъде изборът на булчинско червило. Още сега. Едно, две, три, давай!

После се сещам за меката коса и устните с дъх на канела на Декстър, за думите му: „харесвам буквално всичко в теб“. Все още не мога да повярвам, че Декс изпитва такива чувства към мен. И фактът, че и аз изпитвам същото към него не е за пренебрегване. Може би така трябва да бъде. В главата ми се вихрят думи като „съдба“ и „сродни души“, думи, на които се присмивах през двайсетте си години.

Забелязвам иронията — дали се предполага, че човек става по-циничен с напредването на възрастта?

— Това харесва ли ти? — Дарси се обръща към мен с издадени напред устни.

— Хубаво е.

— Не е ли прекалено ярко?

— Според мен не е. Не, хубаво е.

— Мисля, че ще бъде много ярко. Не забравяй, че ще съм в бяло. Това ще окаже значение. Помниш ли сватбения грим на Ким Фризби? Не приличаше ли на същинска проститутка? Искам да изглеждам страхотна, но и сладка. Нали разбираш, като девственица. И въпреки това — страхотна.

Изведнъж и неочаквано се улавям, че съм на ръба да се разплача — просто няма да издържа нито секунда повече разговора за сватбата.

— Дарс, наистина ми е време да се връщам на работа. Искрено съжалявам.

Тя се нацупва.

— О, стига, само още мъничко. Не мога да се справя без теб! — после казва на продавачката: — Нищо лично.

Момичето се усмихва, сякаш ѝ влиза напълно в положението, затова не се обижда. Тя разпознава истината в думите на Дарси и вероятно се пита що за шаферка е тази, която ще изостави младоженката в такъв важен момент.

Поемам си дълбоко дъх и ѝ казвам, че мога да остана още няколко минути. Тя пробва още няколко червила, като изтрива с лосион за сваляне на грим всеки нюанс на розовото.

— А това?

— И то е хубаво — усмихвам се искрено.

— Е, да, но „хубаво“ не е достатъчно! — изстрелва тя. — Трябва да е свършено. Трябва да изглеждам свършено!

Докато оглеждам нацупените ѝ, оцветени в ягодово, почти като ужилени от пчела устни и най-малката ми следа от угризение се стопява. Чувствам единствено солидно, пълно възмущение.

Защо всичко трябва да бъде свършено при теб? Защо всичко трябва да ти бъде поднесено в свършена опаковка с панделка от „Марта Стюарт“? Какво направи, че да заслужиш Декс? Аз го познавам преди теб. Аз го запознах с теб. Аз трябваше да го имам.

Защо пак аз го нямам? О, добре, защото си мислех, че не съм достатъчно добра за него. Е, бъркала съм. Очевидно не съм дооценила положението. Може да стане... особено когато човек има за приятелка такава като теб, приятелка, която предполага, че има правото да бъде най-добрата във всяко отношение, приятелка, която е толкова непреклонна в стремежа да те засенчи, че ти да започнеш дори да се подценяваш, да свалиш мерника си. Ти сбърка, Дарси, че взе онова, което преди всичко беше мое.

Аз съм разстроена и отчаяно искам да се измъкна от нея. Поглеждам часовника си и въздишам, едва ли не вярвайки, че наистина трябва да вървя на работа и че Дарси постъпва егоистично, както обикновено, като се възползва от времето ми. Мисля, че работата ми е малко по-важна от твоето червило за събитие, до което остават месеци!

— Съжалявам, Дарс... не е моя вината, че трябва да работя.

— Добре.

— Не съм виновна — казвам отново. Не съм виновна.

Не съм виновна за чувствата си към Декс.

Както и той не е виновен за чувствата си към мен — а аз знам, че те са истински.

Преди да успея да се измъкна, Дарси звъни на Клеър по мобилния си телефон. Дали е опитвала „Боби Браун“, чувам Клеър да пита и после да твърди с авторитета на списание „Булка“, че те имат красива булчинска линия и че червилата им съдържат много влага, но нямат достатъчно гланц.

— Ще дойдеш ли да се видим сега? — умолява я Дарси по телефона. Чувството ѝ да изисква няма граници.

Тя затваря телефона и ми казва, че съм свободна да си вървя, че Клеър ще дойде всеки момент. Тя ми помахва; аз съм „уволнена“.

— Довиждане — казвам ѝ. — Ще се чуем по-късно, нали?

— Разбира се. Както и да е. Чао!

Когато се обръщам да си вървя, тя изстрелва последно предупреждение.

— Ако не си внимателна, ще се наложи да те понижа във второстепенна шаферка и да поставя Клеър на твоето почетно място.

Дотук бяхме с „просто като сестри“.

В мига, когато се изгубвам от погледа ѝ, се обаждам по мобилния на Декс. Това е подъл ход, да се обаждам, докато Дарси прави сватбени покупки, но трябва да изпусна парата, на възмущението. Това заслужава, задето е толкова настоятелна, деспотична и егоцентрична.

— Къде си? — питам Декс, след като си разменяме поздрави.

— Вкъщи.

— О!

— А ти къде си? Мислех, че ще ходиш на пазар.

— Бях. Но казах, че трябва да се връщам на работа.

Забелязвам, че и двамата се въртим около директното споменаване на името на Дарси.

— А трябва ли да се връщаш на работа? — пита той колебливо.

— Всъщност, не.

— Добре. Аз също. Мога ли да те видя?

— Ще си бъда у дома след двацет минути.

Декс ме изпреварва и го заварвам да си бърби с Хосе за времето. Радвам се да го видя, облекчена, че съм далече от Дарси. Усмиввам се и го поздравявам, питайки се дали Хосе е разпознал Декс от предишните му гостувания с Дарси. Надявам се да не го е разпознал. Не само от родителите си искам одобрение. Искам го дори от портиера.

Двамата с Декс се качваме с асансьора и вървим по коридора към апартамента ми. Аз потръпвам от очакване, жадувам за милувките му. Сядаме на дивана. Той взема ръцете ми и започваме да се целуваме настоятелно, като при любовна връзка. Това е сериозна дума... плашеща дума. Тя извиква образи от неделното училище и Десетте Божии заповеди. Но това не е прелюбодеяние. Никой от нас не е женен. Все още. Избутвам всичко от главата си, докато целувам Декс. Няма да има повече вина, не и през следващия отрязък от време.

Изведнъж седенето на дивана ми се струва нелепо. Леглото ми предоставя по-големи удобства. Нищо повече няма да се случи само защото сме на леглото. Това е тийнейджърско възприятие. Аз съм зряла жена с житейски опит (макар и ограничен) и мога да се владея върху собственото си легло. Ставам и го повеждам към другата част на гарсоньерата. Той ме последва, без да пуска ръката ми. Сядаме в

долния край на леглото. Декс сваля мокасините си. Не носи чорапи. Размърдва палците на краката си нагоре-надолу, после потърква ходилата си едно в друго. Сводовете му са високи и изящни, глезените — тънки.

— Ела тук — казва той и ме притегля към себе си; двамата се придвижваме към възглавниците. Той е силен, кожата му е топла. Сега сме обърнати един към друг, телата ни се допират. Той пак ме целува и ние се прекатурваме в неговата посока. Изведнъж той престава да ме целува, прочиства гърлото си и казва:

— Толкова е странно... да бъда с теб в това положение. И в същото време изглежда толкова естествено. Може би защото сме приятели от много отдавна.

Казвам му, че разбирам какво има предвид. Връщам мислите си към Юридическия факултет. В ония дни ние не бяхме най-добри приятели, но бяхме достатъчно близки, за да узнаем много неща един за друг, неща, които излизат на повърхността, дори когато фокусът ти е върху съпричиняваща небрежност и начини да се анулира договор. Подреждам в главата си всичко, което съм научила за Декс през времето преди Дарси. Че е израснал в Уестчестър. Че е католик. Че е играл баскетбол в гимназията и е смятан за фигурант в „Джорджтаун“. Че има по-голяма сестра на име Теса, която учила в „Корнел“ и сега преподава английски в гимназия в Бъфало. Че родителите му се развели, когато той бил малък. Че баща му се е оженил повторно. Че майка му победила рак на гърдата.

После следва и онова, което научих от Дарси, подробности от личния му живот, за които напоследък се улавям, че си представям и размишлявам над тях. Като това, че Декс е кисел сутрин. Че всяка вечер преди лягане прави най-малко петдесет коремни преси и че никога не оставя неизмити съдове върху плота. Че бил съсипан, когато починал дядо му — тогава за първи път го видяла да плаче. Че е имал две сериозни връзки преди Дарси и че едната му приятелка се казва Сюзан Коен, която работела като анализатор в „Голдман Закс“, напуснала го и разбила сърцето му.

Когато събрах всичко това, вече знаех много. Но искам повече.

— Разкажи ми всичко за себе си — подканвам го, сякаш съм осемнайсетгодишна.

Декс погалва лицето ми, после прекарва въображаема линия по носа и устата ми и заковава пръста си върху брадичката ми.

— Първо ти. Ти си загадъчната.

Засмивам се.

— Едва ли — казвам и си мисля, че той обърква „срамежлива“ със „загадъчна“.

— Такава си. В юридическия ти беше затворена книга. Една такава кротка, не искаше да излизаш с никого... въпреки опитите на много момчета... Почти нищо не можах да измъкна от теб.

Засмивам се отново.

— Какво трябва да означава това? Казах ти много неща в юридическия.

— Какви например?

Избъбрям няколко автобиографични данни.

— Нямам предвид такива работи. Говоря за важни неща. Как възприемаш нещата.

— Мразех Зигман — отговарям плахо.

— Знам. Страхът ти беше унищожителен. А после се справи чудесно, когато най-накрая извика името ти.

— Нищо подобно — отговарям, спомняйки си как заеквах през цялата дълга, мъчителна поредица от въпроси.

— Напротив. Ти просто не мислеше, че се справяш. Не се виждаше как изглеждаш.

Извъртам очи и ги спирам върху едно мастилено петно на покривката за легло. Той продължава.

— Ти се виждаш като съвсем обикновена, незначителна. А в теб няма нищо обикновено, Рейчъл.

Не мога да го погледна отново. Лицето ми пламти.

— И знам, че се изчервяваш, когато си притеснена — усмихва се.

— Не е вярно! — покривам лицето си с едната си ръка и извъртам очи нагоре.

— Вярно е. Ти си прелестна. И все пак нямаш представа коя твоя част е най-прелестната.

Никой, дори майка ми, не ме е наричал „прелестна“.

— И си красива. Съвършено, изумително красива по най-свежия и естествен начин. Приличаш на едно от онези момичета от слонова

кост. Нали помниш тия реклами?... Вероятно си прекалено млада. Ти си като модел на Джей Крю. Толкова естествена.

Моля го да престане. Въпреки че ми харесва това, което току-що ми каза.

— Вярно е.

Искам да му вярвам.

Той ме целува по врата, лявата му ръка продължава да лежи върху хълбока ми.

— Декс.

— Ммм?

— Кой е казал, че не съм искала да ходя на срещи в юридическия?

— Ама не си ходила, нали? Ти беше във факултета, за да учиш, а не да ходиш по срещи. Беше повече от ясно.

— Излизах с Нейт.

— Но не до самия край.

— Защото той не ме покани по-рано.

— Смелчага.

Извивам очи.

— Аз бях на път да те поканя, знаеш ли това?

Засмивам се.

— Вярно е. — В гласа му се долавя лека обида. Изглеждам го със съмнение.

— Помниш ли, когато учихме за гражданските правонарушения?

Представям си как палецът му избърсва сълза върху лицето ми. Значи това все пак е значело нещо.

— Знаеш за какво точно говоря, нали?

Чувствам лицето ми да гори, когато кимам.

— Мисля, че да.

— И когато поисках да те изпратя до вас, ти ми отказа. Направо ме застреля.

— Не съм!

— Беше толкова делова.

— Не е вярно. Просто тогава не мислех... — Гласът ми заглъхва.

— Да, а после ме запозна с Дарси. Тогава разбрах, че не проявяваш никакъв интерес към мен.

— Просто не мислех... Не знаех, че си гледал на мен по този начин.

— Обичах да прекарвам време с теб. И все още е така. — Той ме гледа право в очите, без да мига.

Казвам му, че мига по-малко от всеки друг, когото познавам. Той се усмихва, казва, че никога не е губил състезание по втречено гледане. Предизвиквам го, разширявайки очи като него. Забелязвам, че има една тъмна точица в левия си ирис, като очна луничка.

След секунда мигвам. Той ми хвърля бърза, ликуваща усмивка и отново ме целува. Променя силата, натиска и значението на езика, идеалите на целувката, които толкова често биват изоставени в една дълга връзка. Да целувам Декс никога няма да ми втръсне. Той никога няма да престане да ме целува по този начин.

— Разкажи ми за Сюзан — казвам, когато най-накрая се отдръпваме един от друг. — И за гаджето ти от гимназията.

— Алис ли? — Той се размива и заглажда зад ухото ми кичур коса. — Какво да ти кажа за нея? Това е стара история.

Всеки знае, че не се обсъждат бившите, когато една връзка е в начален стадий. Дори да си умираш да узнаеш разни подробности от самото начало, това са неща, за които повдигаш въпроси много по-късно в играта. Не е нужно да си спазваща правилата жена като Клеър, за да стигнеш до тази обща представа. Да тръгнеш с някой нов човек е свежо начало и за двамата. Нищо добро няма да излезе, ако преразкажеш минала — а по дефиниция и провалена — връзка. Но в сравнение с факта, че той е сгоден, бившите приятели са безвредна тема. Не е нужно да градиш стратегия тук, в безопасната ми гарсонiera. Тук правилата не важат. Това може би е единственото предимство на създалото се положение.

— Беше ли влюбен в тях? — По незнайна причина ми се иска да знам.

Той се претъркулва по гръб и се заглежда съсредоточено в тавана. Харесва ми, че се замисля над въпроса ми, точно както правеше по време на изпитите във факултета. Помня го как се заглеждал в пространството през първите четирийсет и пет минути от изпита. Не написваше нито дума в синята си тетрадка, докато не премислеше целия отговор.

Той прочиства гърлото си.

— В Алис — не. Но в Сюзан бях.

Нищо чудно, че именно Сюзан безпокоеше толкова много Дарси. Тя искаше да е единствената, която той някога е обичал. Помня как в гимназията съсипваше Блейн с настойчивите си въпроси: „Не си обичал Касандра, нали? Нали?“, докато той не отговореше просто: „Не. Само теб съм обичал, Дарси“.

— Защо не си бил влюбен в Алис? — питам. Предпочитам да чуя за първата, която не е обичал.

— Не знам. Тя беше сладка. Изключително сладка. Но не знам защо не я обичах. Това е нещо, което всъщност не можеш да контролираш.

Декс е прав. Това няма нищо общо с вродената стойност на другия, със сбора от неговите добри качества. Нещо, което не можеш да се насилиш да почувстваш. Или да не почувстваш. Макар че през годините аз се справих добре в това отношение. Да вземем само Джоуи. Излизах с него две години и нито за миг не почувствах и частица от това, което чувствам сега.

— Разбира се, бяхме все още гимназисти — продължава Декс. — Колко сериозен можеш да си на тази възраст?

Кимам, мислейки си за милия Брандън. После питам Декс за Сюзан.

— Значи нея си обичал?

— Да. Но връзката ни нямаше да се развие в крайна сметка. Тя е еврейка и беше много недвусмислена в очакванията си за мен. Искаше да се прекръстя, да възпита децата ни според юдаизма, такива неща. И може би нямаше да имам нищо против — аз не съм особено религиозен — но нямаше да се справя с факта, че тя направи от това неотменимо правило. Виждах с нея живот, в който тя ме насилва за всичко. Точно както майка ѝ прави с баща ѝ. Освен това бяхме твърде млади, за да се обвързваме. Но все още ми е неприятно, че си тръгна.

— Сега омъжена ли е?

— Странно, че ме питаш това. Защото съвсем скоро научих, че се била сгодила. Месец след... — Той млъква, изглежда сконфузен.

— След теб?

— Да — прошепва, притегля ме към себе си и ме целува страстно, заличавайки всякакви мисли за Дарси. Събличаме се и се пъхваме под завивките.

— Студена си — казва ми.
— Винаги съм студена, когато съм нервна.
— А защо си нервна? Отпусни се.
— Декс... — казвам във врата му.
— Да, Рейч?
— Нищо.

Тялото му ме покрива. Вече не съм студена.
Целуваме се дълго, галим се навсякъде.
Не знам колко е часът, но вече се мръква.

Почти го възпирам поради всички очевидни причини. Но и също, защото мисля, че трябва да изчакаме, докато не прекараме една нощ заедно. А това може и никога да не се случи. Както и никога да не взема душ заедно с него, нито да го наблюдавам как се бръсне на сутринта. Или пък четете неделния „Таймс“, докато си пие кафето, убивайки времето. Ние никога няма да си държим ръцете в Сентръл Парк или да се гушкаме върху одеяло на някоя поляна. Но мога да го имам сега. Нищо не ни провали този момент.

Виждам само част от Декстър, докато се движим едновременно: единият му бакенбард със следи от сиво, силното му рамо, ушната му мида. Пръстите ми погалват ключицата му, после силно се впиват в нея.

[1] Американско ток-шоу, което търси сензацията, включва гост на живо и въпроси и коментари от публика. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 10

Не мога да престана да мисля за Декс. Знам, че ние няма да бъдем завинаги заедно, че той ще се ожени за Дарси през септември. Но ми стига да изживея момента и да си позволя всекидневното удоволствие от притежаването. Нищо не трае вечно, казвам си. Особено хубавите неща. Макар че не си изправен пред скорошен краен срок. Сещам се за няколко други примери за край на солидни, предрешени връзки. Да вземем колежа. Знаех, че ще отсъствам от дома цели четири години, ще натрупам приятелства, спомени и знания и че на определена дата за всичко това ще настъпи внезапен край. Знаех, че във въпросния ден ще получа дипломата си, ще събера вещите си в товарна кола под наем на път за Индиана и с преживяванията ми в „Дюк“ ще бъде свършено. Една завинаги затворена глава. Но това знание не ме спря да се наслаждавам, да извлека цялата радост от този период.

Така че, точно това правя с Декс. Няма да размишлявам за края за сметка на сегашния момент тук.

Тази вечер съм си вкъщи, когато Декс ми се обажда по телефона от работата си, за да ме поздрави набързо и да ми каже, че му липсвам. Това е нещо като обаждане, което гаджетето прави на гаджетето си. Няма нищо скрито или сложно в това. Правя се, че ходим в действителност. Телефонът иззвънява отново секунда, след като съм затворила.

— Здравей — казвам със същия притихнал глас, като мисля, че е отново Декс.

— Какъв е този глас? — Дарси ме връща в действителността.

— Какъв глас? Просто съм уморена. Какво става?

Тя се впуска в подробности за последната си криза в работата, която обикновено не се свежда до нещо повече от засечка на хартията в копирната машина. Това не е изключение. Това е печатна грешка в рекламна листовка за откриване на клуб. Въздържам желанието си да ѝ кажа, че въпросната публика няма да забележи грешката и вместо това я питам кой ще ходи в Хамптънс тази седмица. Чувствам сетивата си

настръхнали, очаквайки да чуя името на Декс. Той вече ми каза, че ще ходи, като ме убеди, че и аз трябва да отида. Ще бъде неловко, но ще си струва, каза той. Трябва да ме види.

— Още не е сигурно. Клеър май очаква приятели в града. Декс ще дойде.

— О, така ли? Няма ли да работи? — питам, като гласът ми издава малко повече изненада. Бодва ме чувство на безпокойство, но Дарси не забелязва фалшивия ми тон.

— Не, току-що привърши с някаква голяма сделка — отговаря тя.

— Каква сделка?

— Не знам. Някаква сделка.

Работата на Декс отегчава Дарси. Виждала съм как му затваря устата, като го прекъсва наред изречението и връща разговора към собствените си дребни грижи. Дебела ли съм? Това стои ли ми добре? Ще дойдеш ли еди-къде си с мен? Направи го заради мен. Да ме успокоиш. Мен, мен, мен.

Като че ли отгатнала мислите ми, тя ми казва, че ще прати запис в „Биг Бродър“ и щяло да бъде забавно да участва в шоуто. Забавно за екзхибиционистка. Малко неща са по-ужасяващи от това да се появиш по националната телевизия, да си там за света, който да съди, преценява, гони.

— Мислиш ли, че ще ме изберат?

— Би имала голям шанс.

Тя е достатъчно красива, така че може да я изберат, има жива индивидуалност — точно каквото се търси за реалити шоу. Оглеждам се в огледалото, мисля си за Декс, който ми казва, че приличам на модел на Джей Крю. Може би съм привлекателна. Но ни най-малко не мога да се сравнявам с Дарси, с нейните изящни черти, невероятни скули, извити устни.

Сега тя се смее шумно по телефона, докато ми разказва друга история за нейния ден. Проглушава ми ушите. Идва ми наум думата „рязък“ и докато отново се оглеждам в огледалото, решавам, че макар да не съм много красива, може би имам поне онази мекота, която на нея ѝ липсва.

Четвъртък е — денят преди заминаването ни за Хамптънс. Декс е при мен. Бяхме решили да изчакаме до другата седмица, за да се видим насаме, но и двамата свършихме работата си по-рано. И ето ни сега отново заедно. Веднъж вече се любихме. Сега съм положила глава върху гърдите му. При дишането му лицето ми се повдига леко. Доста дълго време никой от нас не продумва, после изведнъж той пита:

— Какво *правим!*

Ето го и него — Въпросът!

Мислех за него стотици пъти, изговарях го точно както прозвуча сега, със същата интонация, със същото наблягане на думата „правим“. Но всеки път отговорите ми бяха различни.

Следваме сърцата си.

Рискуваме.

Луди сме.

Самоунищожителни сме.

Похотливи сме.

Объркани сме.

Бунтуваме се.

Той се страхува от брака.

Аз се страхувам да бъда сама.

Ние се влюбваме.

Вече сме влюбени.

И най-общият: нямаме представа.

И именно този отговор му давам:

— Не знам.

— Аз също — тихичко казва той. — Да разговаряме ли за това?

— Ти искаш ли?

— Не особено.

Олеква ми от отговора му. Защото и аз не искам. Много се опасявам от това какво ще решим. И двата избора са плашещи.

— Тогава да не говорим. Не и сега.

— А кога?

Не знам защо отговарям:

— След Четвърти юли.

Прозвучава произволно, но то винаги е било някак знаменателно — средата на лятото. Въпреки че остава повече от половината лято след Четвърти юли, другата половина минава по-бързо, половината,

която винаги лети. Юни, макар и по-къс, като че ли е много по-дълъг от август.

— Добре — казва той.

— Никакво задълбаване до Четвърти юли — заявявам правилото ясно, както правех в самото начало на изпит в Юридическия факултет. Гласът ми е твърд, макар да не съм сигурна какво точно решихме преди малко. Че ще сме приключили до Четвърти юли? Или може би... Не, той не би си помислил, че именно тогава ще каже на Дарси, че не може да се ожени за нея. Не, не това решихме току-що. Ние просто решихме да не решаваме нищо. Това е.

И все пак избирането на дата ме плаши. Представям си гигантско обратно броене на дни, часове, минути, секунди. Като часовниците, нагласени през 1999 г., за обратно броене до новото хилядолетие. Помня как наблюдавах изнизването на секундите на един часовник в пощата близо до Гранд сентърл стейшън някъде през декември. Часовникът ме изнерви, подлуди ме. Прииска ми се да нападна списъка си с предстоящите задачи, да разчистя бюрото си от дразнещи обаждания, да приключа с това моментално. В същото време наблюдаването на тези цифри ме парализира. Имах толкова много неща да върша, така че защо изобщо да върша нещо?

Опитвам се да преброя колко часове остават до Четвърти юли. Колко нощи ще бъдем заедно? Колко дълго ще правим любов?

Стомахът ми се разбунтува. Или да не би да е неговият? Не мога да кажа, защото съм допряна плътно до него.

— Гладен ли си? Можем да си поръчаме отвън — казвам и го целувам по гърдите. — Или пък аз да приготвя нещо.

Представям си се как правя вкусна бърза закуска. Не мога да готвя, но ще се науча. Ще стана великолепна, грижовна съпруга.

Той ми казва, че не иска да губи време в ядене. Може да си вземе нещо на път за къщи. Или направо да си легне гладен. Казва, че иска да ме чувства до себе си, докато стане време да си тръгва.

На другия ден питам Декс дали е имал някакви проблеми, след като се е прибрал. Това е неопределен въпрос, но той разбира какво питам. Отговаря ми, че Дарси не си била къщи, когато се прибрал, така че имал време да си вземе душ и с неохота да ме отбие от себе си.

Казва още, че Дарси му била оставила бележка: „Часът е единайсет, а ти не отговаряш нито на мобилния, нито на служебния си телефон. Вероятно имаш връзка. Излизам с Клеър“.

Това е обичайното ѝ иронично обвинение, когато Декс работи до късно. Тя го пита дали има връзка, без изобщо да вярва в това. И сменя жената всеки път, като назовава напосоки името на някоя негова колежка. Колкото по-непривлекателна е жената, толкова повече се забавлява Дарси. „Ясно е, че си влюбен в Нина“, току ще подметне тя, знаейки, че въпросната Нина е топчеста жена от Стейтън Айлънд, която обработва документи и е с изкуствени нокти, украсени с блещукащи декорации.

Замислям се за прибирането на Декс у тях снощи. Цялата сцена се разиграва в ума ми — Декс се промъква тихомълком в апартамента си, бърза да си вземе душ и да си легне, очаквайки да чуе завъртането на ключ в бравата и да се престори на заспал, когато Дарси влезе в спалнята. Тя се надвесва над него и го оглежда в тъмнината.

— Как мина срещата ти с Нина? — пита тя с раздразнен, висок глас.

Той разтвива очи с юмруци, както правят хората по телевизията, когато биват събудени от дълбок сън.

— Здравсти! — казва той с уморен глас и се прави, че отново заспива.

Тя се сгушва до него и подмята едно „Обичам те“.

Той стисва челюсти, но ѝ отговаря по същия начин. Нима има друг избор? Заспива отново с мисъл за мен. С мисълта, че брадичката ѝ е прекалено остро забита в гърдите му.

Наблюдавам ги на плажа, до ръба на водата. Дарси и Декс стоят един до друг на не много горещото юнско слънце. Това е първият уикенд, в който ги виждам заедно, откакто Декс и аз трезво, предумишлено правим любов. Аз съм с тъмни очила, за да мога да ги гледам от мястото си, без това да е очевидно, а Клеър ми бърбри за — какво друго? — сватбата. Ами ако вечерта е студена? Дали да не си купим подходяща дреха за намятане — лека, тънка вълнена жилетка? Аз кимам и смотолевям, че идеята не е лоша.

Декс току-що беше поплувал малко, въпреки че водата е ледена. Сега двамата разговарят, сгъшени един до друг. Вероятно той я уведомява за температурата на водата. Тя колебливо пристъпва поблизо до океана, толкова, колкото водата да покрие ходилата ѝ. И двамата се смеят, Декс изритва вода в пищялите ѝ, тя изписква, обръща се и изтичва по-далече от него. Виждам как мускулите в дългите ѝ, загорели от слънцето крака се напрягат. Тя си е сложила бикините с телесен цвят. Косата ѝ е пусната и се издува около лицето ѝ. Той се смее, а тя размахва показалец, сякаш да го сгълчи, после отново тръгва към него. Те са напълно унесени във веселба. Боли ме, като ги гледам, но продължавам. Не мога да извърна поглед.

Имам чувството, че те правят представление. Е, Дарси винаги прави представление. Но Декс участва с желание. Положително знае, че всички ние ги наблюдаваме. Че аз наблюдавам. Винаги е така, когато си в група и някой решава да иде да поплува или да се разходи до водата. Океанът е като гигантска сцена. Естествено е другите да наблюдават, дори само за малко. Декс сигурно го съзнава и въпреки това показва, че е част от приповдигнатото настроение на една радостна двойка. А би трябвало да седи върху хавлиената си кърпа и да размишлява, да дреме или да чете роман — нещо потайно, за да ми създаде впечатлението, че е объркан, разстроен, разкъсван. Но вместо това той пръска Дарси с вода и се смее.

Маркърс огражда със свити длани устата си и им подвиква:

— Много ли е студена?

— Направо ледена! — съобщава Дарси, докато гали гърба на Декс, а той смело отговаря:

— Неее! Приятна е. Хайде, идвай.

Гневът се смесва с болка.

За първи път дълбоко съжалявам, че правих секс с Декс. Чувствам се глупаво, изведнъж ставам сигурна, че за него това не е било почти нищо. Очите ми се насълзават и аз се мъча да обърна глава от двойката, слагам си слушалките. Заповядвам си да не плача.

Преди да включа дискмена, Маркърс ме пита какво слушам. С него се видях само веднъж след срещата ни — за един бърз обяд през седмицата в една закусвалня, близо до кантората ми, но иначе бяхме говорили няколко пъти по телефона, като един от разговорите продължи повече от час. Единствената очевидна причина да не

излезем на втора среща, поне доколкото аз знам, е просто стечение на обстоятелства. Той е зает, аз съм заета. Работата се оказва безумно много. Цялата тази рутина. Така че вратата е все още широко отворена, от което съм много доволна. Трябва повече да се съсредоточавам върху него. Чувства към него могат да възникнат още щом оставя Декс зад гърба си. Усмиввам се и казвам:

— Трейси Чапман. Хубав компактдиск. Искаш ли да послушаш? Подавам му слушалките, докато Декс и Дарси вървят към нас. Маркърс послушва няколко секунди.

— Хубаво е — връща ми слушалките и изважда от хладилната чанта една кока-кола. — Искаш ли глътка? — пита ме той, когато Декс и Дарси са вече до нас.

Приемам, взимам кутията и избърсвам с края на кърпата си капачето, след като отпивам.

Той казва с многозначително, глуповато изражение.

— Нямам нищо против твоите микроби. Ако схващаш накъде бия.

Засмивам се и поклащам глава, сякаш да кажа: „Ах, ти, Маркърс, луда глава такава“.

Маркърс примигва. Аз се размивам отново.

Свършено навреме. Декс чува нашата размяна на думи. Аз не го поглеждам. Няма да го погледна.

— Някой иска ли да се топне? — пита той.

Клеър му отговаря по стандартен начин.

— Още не. Не съм се сгорещила достатъчно. Маркърс казва, че не обича да плува, особено в ледена вода.

— Моля те, накарай ме да видя, че това е забавно.

Дарси се кикоти.

— Не е забавно. Цяло мъчение е!

Не продумвам, пак натискам бутона на моя дискмен.

— А ти, Рейчъл? — пита Декс все още прав до мен.

Не отговарям, правя се, че звукът е много силен, за да го чуя.

Той и Дарси се връщат при кърпите си от другата страна на Клеър. Дарси избърсва пясъка от ходилата и глезените си, а Декс сяда, кръстосва крака и се заглежда в океана. С крайчеца на окото си виждам рамото и гърба му. Опитвам се да не мисля за гладката му кожа и как го

чувствам до себе си. Повече няма да изпитам това чувство. Казвам си, че това не е краят на света. То е за добро.

По-късно същия ден, преди вечеря, докато се обличам, Дарси влиза в стаята ми и ме пита дали нося машинка за извиване на мигли. Отговарям ѝ, че не, защото нямам такава. Може би Хилари има, но тя е под душа. Дарси сяда на леглото ми и въздъхва, чертите ѝ са пренагласени в замечтан израз.

— Току-що правих най-хубавия секс — казва тя.

Мъча се да запазя самообладание.

— О, наистина ли? — Съзнавам, че отварям врата към повече излияния, но не се сещам какво друго да кажа. Лицето ми гори. Надявам се Дарси да не забележи.

— Да, беше феноменално. Чу ли ни? — На Дарси ѝ е присъщо да споделя такива подробности. Тя винаги дава пълен отчет на сексуалните си преживявания. Ще каже какви думи са били разменяли по време на оргазма. Всеки път съм я изслушвала, обикновено със смях, а понякога дори съм се забавлявала на разказите ѝ. Но тия дни отдавна отминаха.

— Не. Сигурно съм била под душа — отговарям.

— Дааа, ние бяхме и под душа. — Тя разресва с пръсти косата си, после поклаща глава. — Леле! Не съм правила такъв секс от месеци.

Замислям се за мокрите им тела, притиснати едно в друго, и не мога да реша кого мразя повече.

Късно е, минава два сутринта. Цялата вечер избягах Декс — и в къщата, и на вечеря. Сега сме в „Токхаус“. Току-що съм поръчала две бири — за мен и за Хилари, — когато Декс ме заварва на бара.

— Здравей, Рейч.

Аз съм пияна и дръзка. Алкохолът е пресушил болката ми, като е оставил само възмущение и гняв. С тези емоции е по-лесно да се справиш, те са по-разбираеми.

— Да?

— Какво става? — пита той нехайно.

— Нищо — отсичам и се обръщам да си вървя.

— Почакай малко. Къде отиваш?

— Да занеса бирата на Хилари.

— Искам да говоря с теб.

— За какво? — Правя гласа си леден.

— Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред — отговарям, с желанието да измисля нещо остро и отмъстително. Нямам голяма практика в това да бъда зла, но тонът ми вероятно е свършил работа, защото Декс изглежда наранен. Не толкова наранен, колкото бях аз през деня на плажа или по време на „отчета“ на Дарси относно секса. Недостатъчно наранен. Повдигам вежди и го поглеждам с леко отвращение, сякаш го питам: „Да? Мога ли да направя нещо за теб?“.

— Да не би... да си ми сърдита? — пита той.

Засмивам се... не, по-точно изсумтявам презрително.

— Сърдита ли си ми?

— Не, Декс, не съм ти сърдита. Наистина не ме е грижа за теб. Нито какво правиш с Дарси.

Сега вече той разбира, че знам.

— Рейчъл — подхваща той развълнуван. После се опитва да ми каже, че идеята била нейна, че тя започнала.

— Тя ми каза, че това е бил най-хубавият секс в живота й — казвам, докато се отдалечавам и го оставям сам на бара. — Браво на теб. Поздравления.

Дори в замъгленото си съзнание знам, че нямам право да се държа така с Декс. Единственото, което е сторил, е, че е правил секс с годеницата си. Той нищо не ми е обещавал — ние не би трябвало дори да обсъждаме нещо до Четвърти юли. Не е правено никакво обективно изопачаване. В действителност изобщо не е правено изопачаване, било то обективно или друго. Аз съм в това положение по мое лично съгласие, не съм била измамена. Въпреки това го мразя.

Погледът ми пробягва из тълпата, търсейки Хилари. Декс ме последва и ме хваща за ръката над лакътя. Аз изпускам едната бира. Шишето се счупва.

— Чудесно. Виж какво направи — казвам с поглед към оплескания под.

— Ще ти купя друга.

— Не се притеснявай.

— Рейчъл, моля те... Не можах да го предотвратя. Дарси настоя, кълна се.

Изведнъж Хилари изниква до нас.

— Какво става?

Не съм сигурна дали е чула нещо от разговора ни.

— Нищо — отговаря бързо Декс. — Рейчъл просто ми се ядоса, че изпуснах бирата ѝ.

— Вземи моята — предлага Хилари.

— Не, вземи тази. — И ѝ подавам другото шише.

Тя с неохота го взема и пита къде е Дарси.

— И ние я търсим — казвам.

Поглеждам към Декс. Той се мъчи да се прикрие пред Хилари, но не се справя особено добре. Очите му са широко отворени от безпокойство, устата му е разтегната в неловка усмивка. Бас лоя, че не е имал такова изражение на лицето под душа.

Това е краят, казвам си наум с драматичното заявление на оскърбената жена. После се обръщам да потърся Маркърс. Милият Маркърс, който ми поднесе кола на плажа и не е сгоден за никоя.

ГЛАВА 11

— Ахааа! Значи имаме случая със зайчето в тенджерата — възкликва Итън, когато в понеделник сутринта му съобщавам последните новини.

— Не е никакъв случай със зайчето в тенджерата — възразявам, спомняйки си, че гледах „фатално привличане“ с Дарси и Итън. Дарси направи основно възражение срещу цялата предпоставка. Непрекъснато повтаряше колко било нереално — никой мъж не би изневерил на жена си с по-непривлекателна жена. Аз като че ли опровергавам теорията ѝ.

— О, не е ли? — казва безизразно Итън. — Е, тогава може би вариация на тази тема. Но по-неуловима. Ти просто си внесла леко напрежение... и си му дала да разбере, че е неприемливо да продължиш връзката с неговата годеница.

— Ами във всеки случай... всичко свърши — отговарям, съзнавайки, че последните две думи ме пращат направо в множеството от наивни жени, които казват „всичко свърши“, а се молят да не е свършило и търсят някаква искрица надежда, настоявайки, че искат само прекратяване, когато всъщност това, което искат, е един последен разговор, замаскиран като търсене на прекратяване, а всъщност гледат да оставят вратата отворена за нещо повече. И патетичната истина е, че аз наистина искам нещо повече. Ще ми се да мога да залича конфликта в „Токхаус“. Не биваше да казвам нито дума на Декс. Чувствам болка от безпокойството, че той изобщо ще престане да ме вижда. Вероятно ще реши, че не си струва, че така или иначе ситуацията е сложна.

— Всичко свърши, а? — пита Итън със съмнение.

— Да.

— Bravo — казва Итън с най-чистия си френски акцент. — Начин да вземеш твърдо становище.

— Да, точно така — отговарям, сякаш ми е лесно да стоя далече от Декс.

— Да... точно така. Ще дойдеш ли в Лондон през седмицата на Четвърти юли?

Бях го споменала като вероятност в последния си имейл, преди двамата с Декс да определим тази дата. Сега не искам да замина. Просто в случай, че нещата не са напълно свършили.

— Ммм, съмнявам се. Вече се обвързах с Хамптънс.

— Декс няма ли да е там?

— Ще бъде, но аз още искам да получа най-доброто за парите, които съм платила за тази къща.

— Правилно. Тъхъ.

— Не говори така.

— Добре — отговаря той и сменя тона. — Но изобщо ще дойдеш ли тук някога? Ти ме пренебрегна и след изпита ти при встъпване в адвокатската колегия. Заради онова момче, Нейт.

— Ще дойда. Обещавам. Може би през септември.

— Добре... Но Четвърти юли ще бъде забавен.

— Там дори няма да е почивен ден — казвам.

— Да. Странно е, че британците не празнуват нашата независимост от тях... Но ще бъде празник в сърцето ми, Рейчъл.

Засмивам се и му казвам, че ще проверя какви полети ще има през есента.

— Добре. Ще ти пратя имейл със свободните ми уикенди... и всичките ми среейци.

Той знае, че мразя да произнася така „среци“. Както мразя и хората, които правят „резерве“ за вечеря. Или настояват да им се обадиш „че пе се“ — „час по-скоро“. И най-любимата фраза на Итън, предназначена специално за мен — „сам-сам“, тоест „сам-самичка“.

Усмиввам се.

— Звучи „слав“.

— Супер тогава.

Телефонът ми извънхва веднага щом затварям с Итън. На дисплея се изписва името на Лес. Помислям си да не го вдигам, но бях научила, че техниката на избягването не работи добре в адвокатска фирма. Това само прави съдружниците по-раздражителни, когато в края на краищата решиш да се обадиш.

— Как придвижваш пълномощията? — изревава той веднага след моето „ало“. Лес винаги подминава любезните встъпления.

— В какъв смисъл?

— Начинът на придвижване. По пощата? На ръка?

Заковавам ги на съответната врата на къщата, задник такъв, помислям си и си спомням старомодния начин на работа, изпробван от нюйоркската адвокатска колегия.

— По пощата — отговарям, поглеждайки към овехтялото копие на Нюйоркските правила на гражданско съдопроизводство.

— Страхотно. Адски страхотно! — изрича той с обичайния си фалшив тон.

— Какво?

— Какво? *Какво?* — изкрещява той в телефона. Отдалечавам слушалката от ухото си, но сега пък чувам гласа му, изпълващ стаята през стереото. — Провалила си се. Ето какво! Пълномощията трябва да се доставят на ръка! Не си ли си направила труда да прочетеш съдебното разпореждане?

Погледът ми пробягва по писмото от съдията. По дяволите, той е прав!

— Прав си — казвам важно. Той мрази извиненията, а и аз нямам никакво. — Оплесках нещата.

— Ти каква си? Проклет начинаещ съдружник ли?

Вторачена съм в бюрото си. Той много добре знае, че съм съдружник от пет години.

— За бога, Рейчъл, искам да кажа, че това е професионална небрежност — изръмжава той. — Ще доведеш тази фирма до съд, а ти ще си уволнена, ако не ти дойде умът в главата.

— Съжалявам — отговарям и мигом си спомням, че той те ненавижда още повече, когато съжаляваш.

— Не съжалявай, ами оправи тази каша! — И ми затваря телефона. Не знам Лес някога да е завършвал разговора с „дочуване“, дори когато е бил в добро настроение.

Не, аз не съм начинаеща, задник такъв. Така че, твоята тирада няма никакъв ефект. Хайде, давай, уволни ме. На кого му пука? Връщам мислите си към времето, когато започнах работа във фирмата. Един съдружник беше повдигнал вежди и ме бе изпратил отново в кантората ми, сълзите ми бликнаха, паника се надигна за сигурността на работата ми или най-малкото — за годишната ми оценка. С годините придобих рутина и в този момент изобщо не ме е грижа.

Имам по-важни въпроси от тази фирма и кариерата ми на адвокат. Не, зачеркни думата „кариера“. Кариерата е за хора, които искат да напреднат. Аз искам само да оцелея, да си получавам чек за заплатата. Това е просто работа. Мога да остана или да напусна това място. Започвам да си представям как напускам и следвам своята тепърва определяща се страст. Мога да си кажа, че макар да ми липсва пълноценна, здрава връзка, аз имам своята работа.

Обаждам се на противниковия адвокат — разумен, четирийсет и няколко годишен съдружник със слаб говорен дефект, който трябва да е бил прехвърлен тук за партньор. Казвам му, че пълномощията ни са били предадени неправилно, че ще ги връча отново на ръка, но ще пристигнат с един ден закъснение. Той ме прекъсва с любезно хихикане и изфъфля, че нямало значение, че, разбира се, не би оспорил начина на уведомяването. Мога да се обзаложа, че той мрази работата си не по-малко от мен. Ако я харесваше, щеше дори да се престарее по отношение на тази грешка. Лес щеше да ликува, ако другата страна връчеше документа с един ден закъснение.

Изпращам на Лес имейл с кратко изречение. „Противниковият адвокат каза, че няма да възразят, ако получат пълномощията на ръка днес.“ Това ще му даде да се разбере. И аз мога да бъда рязка и груба.

Към един и половина, след като принтирах нов комплект от документи и ги предадох на куриера ни да ги връчи, в кантората ми влиза Хилари и ме пита дали имам планове за обяд.

— Не, никакви. Искаш да излезем ли?

— Да. Да отидем на някое хубаво място, а? С добра храна? Пържола или италианска кухня?

Кимам усмихната и изваждам чантата си изпод бюрото. Хилари може да яде обилен обяд всеки ден, но на мен ми се доспива следобед, ако ям така. Веднъж, след като си бяхме поръчали печен сандвич с пуешко и пюре от картофи и грах, после направо взех метрото и се прибрах вкъщи да подремна следобед. Като се върнах на работа, имах шест съобщения по гласовата поща, включително едно с кресливия глас на Лес. Това беше последната ми следобедна дрямка, като се изключат моментите, когато обръщам стола си към прозореца и балансирам някой документ в скута си. Техниката е безотказна — ако някой нахлуе в стаята, ще изглеждам, все едно че чета. Нарамвам

чантата си през рамо, когато Кени, нашият куриер от вътрешната ни поща, наднича през откритата врата.

— Здравсти, Кени, влизай.

— Рачел. — Той изговаря името ми с френски акцент. — Това е за теб — и се подсмивва, докато ми подава стъклена ваза, пълна с червени рози. Много рози. Повече от дузина. Повече от две дузини, макар да не ги броя. Засега.

— По дяволите! — Хилари ококорва очи. Мога да кажа, че тя прави огромни усилия да не се пресегне да вземе картичката.

— Къде да ги оставя? — пита Кени.

Разчиствам място върху бюрото си и посочвам.

— Ето тук.

Кени разтърсва китките си, преувеличавайки тежестта на вазата, подсвирква и възкликва:

— Леле, Рачел, някой много си пада по теб.

Размахвам ръка към него, но няма начин да отрека, че цветята са от друг, а не от човек, който проявява романтичен интерес. Ако не бяха червени рози, щях да се обзаложа, че са по семеен повод и да им кажа, че денят е специален за мен или че родителите ми са узнали за грешката ми в работата и се опитват да ме утешат. Но това не са просто рози, това са червени рози. При това красиви. Повече от сигурно е, че не са от роднини.

Кени подмята още една забележка за розите — че някой сериозно се е охарчил. Аз се опитвам да тръгна към вратата след него, но няма начин да изляза с Хилари, без тя да е получила пълна информация.

— От кого са?

Свивам рамене.

— Нямам представа.

— Няма ли да прочетеш картичката?

Страхувам се да я прочета. Вероятно са от Декс и... ами ако се е подписал? Твърде е рисковано.

— Сетих се от кого са — казвам.

— От кого?

— От Маркъс. — Той е единствената вероятност.

— От Маркъс ли? Та вие двамата почти не сте се виждали този уикенд. Какво става? Криеш ли нещо от мен? Гледай да не криеш нищо от мен!

Шъткам ѝ да млъкне и ѝ казвам, че не искам никой от фирмата да знае за личния ми живот.

— Добре, тогава, кажи ми. Какво пише в картичката? — Тя е в настроение да разпитва. Колкото и да мрази фирмата, тя е строга в разпитите.

Знам, че не мога да се отърва, без да прочета картичката. Освен това аз също умирам да разбера какво пише в нея. Изваждам белия плик, отварям го много бавно, като междувременно умът ми препуска, за да съчини история за Маркъс. Вземам картичката и чета наум двете изречения: „МНОГО СЪЖАЛЯВАМ. МОЛЯ ТЕ, ДА СЕ ВИДИМ ДОВЕЧЕРА“. Написано е с печатни букви от Декстър, което означава, че лично е отишъл в цветарницата. Не се беше подписал, вероятно предвиждайки ситуация като тази. Сърцето ми тупти, но аз се опитвам да сдържа усмивка до уши пред Хилари. Розите ме развълнуваха. А бележката — още повече. Знам, че няма да откажа поканата му. Ще се видя с него довечера, макар да се страхувам повече отвсякога, че ще бъде наранена. Облизвам устните си и се мъча да запазя самообладание.

— Да, от Маркъс е — казвам.

Хилари ме гледа втренчено.

— Дай да видя. — И се пресяга за картичката.

Аз дръпвам ръката си и я пускам в чантата си.

— Пише просто, че мисли за мен.

Тя прибира косата си зад ушите и пита с подозрение:

— Срецали ли сте се повече от един път? Каква е цялата история?

Въздишам и тръгвам към коридора, напълно готова да продам горкия Маркъс.

— Добре де, срещнахме се миналата седмица, но не ти казах — подхващам, докато вървим към асансьора. — И... тъъ... той ми каза, че чувствата му се задълбочавали...

— Така ли каза?

— Нещо от сорта. Да.

Тя преглъща информацията.

— А ти какво му отговори?

— Че не съм сигурна как се чувствам и, тъъ, че ми се иска да задържим нещата на бавни обороти през уикенда.

Фрида от счетоводството се втурва в асансьора след нас. Надявам се Хилари да престане да разпитва, докато сме в асансьора, но не, тя продължава, след като вратата на кабината се затваря.

— Вие двамата излизайте ли?

Кимам, за да може Фрида, която е с гръб към нас, да не чуе. Трябваше да кажа „не“, но червените рози ще загубят смисъла си, ако не сме се виждали.

— Но не сте спали, нали? — Това поне е изречено шепнешком.

— Не — отговарям и ѝ показвам с поглед да млъкне. Вратите на асансьора се отварят и Фрида слиза.

— Е, кажи ми нещо повече — настоява Хилари.

— Нещата са доста маловажни. Стига, Хилари. Нямах милост.

— Ами, ако ми разкажеш цялата история, няма да е нужно да нямам милост. — Лицето ѝ отново изглежда доверчиво. Вече съм в безопасност.

Говорим за друго по краткия ни път до Второ авеню. Но после, по време на пържолите в „Палм ту“, тя подхваща отново:

— Помниш ли, когато изпусна шишето с бира онази вечер, докато двамата с Декс разговаряхте?

— Кога? — питам и се изпълвам с паника.

— Когато двамата разговаряхте и аз се появих до вас... в края на вечерта?

— А, да. Какво за тогава? — опитвам се физиономията ми да е съвсем безизразна.

— Какво ставаше тогава? Защо Декс беше толкова разстроен?

— Разстроен ли е бил? Не си спомням — поглеждам към тавана и сбърчвам чело. — Не забелязах да е разстроен. Защо питаш?

Когато си в капан, да отговаряш на въпрос с въпрос винаги е солидна тактика.

— Без причина. Просто ми се видя странно.

— Странно?

— Знам ли. Налудничаво е...

— Кое?

— Налудничаво е, но... вие, двамата, изглеждахте като двойка. Изсмивам се нервно.

— Това е налудничаво!

— Знам. Но, докато ви наблюдавах да разговаряте, си помислих, че ти стоиш по-добре до Декс. Нали разбираш, по-добре, отколкото той до Дарси.

— О, я стига. — Отново се изсмивам нервно. — Те изглеждат чудесно заедно.

— Дума да няма. Да. Външно всичко им е наред. Но има нещо, в което не си пасват. — Тя поднася чашата до устните си и ме наблюдава над ръба ѝ.

Гледай си дневната работа, Хилари.

Казвам ѝ, че не е с всичкия си, макар да ми харесва това, което току-що ми каза. Искам да я питам защо мисли така. Защото и двамата сме учили в юридическия ли? Защото имаме някои общи черти — повече дълбочина или достойнство от Дарси ли? Но не казвам нищо повече, понеже винаги е по-разумно да говориш възможно по-малко, когато си виновен.

Лес нахълтва в кантората ми следобед, за да ме пита нещо друго за същия клиент. С годините бях установила, че това е неговият непохватен начин за извинение. Той влиза в кантората ми само след някоя експлозия, като онази сутрин.

Завъртам се на стола си и му предавам последните новини.

— Проверих всички случаи в Ню Йорк. Както и федералните случаи.

— Добре. Но имай предвид, че нашият образец на факти е уникален. Не съм сигурен дали съдът ще го е грижа за прецедента.

— Наясно съм с това. Но доколкото знам, генералната ни съдебна практика, на която се позоваваме в Секция 1 от нашето писмено изложение, е все още добър закон. Така че това е добра първа стъпка.

На пък!

— Тогава провери прецедентното право в други юрисдикции — казва той. — Имаме нужда да предвидим всички техни аргументи.

— Добре.

Той се обръща да си върви и казва през рамо:

— Хубави рози.

Слисвам се. Лес и аз никога не си разменяме празни приказки и той никога не е коментирал нещо извън работата ми, нито дори въпроси от рода на „Как прекара почивните дни?“ в понеделник сутрин или „Много ли ти беше студено?“, когато се засечем в асансьора в някой снежен ден.

Може би две дузини рози ме правят по-интересна. Аз съм по-интересна, мисля си. Този букет ме постави в ново измерение.

Изключвам компютъра си и се каня да си вървя, с планове да се видя с Декстър. Дватамата още не сме разговаряли, само си разменихме няколко помирителни съобщения, включително едно от мен, в което му благодаря за красивите цветя.

На вратата ми се появява Хилари, която също си тръгва.

— И ти ли си тръгваш?

— Да — отговарям, съжалявайки, че не се измъкнах преди нея. Тя често ме пита дали искам да пийнем нещо след работа, дори в понеделник, което виртуално всеки друг счита за единствената вечер от седмицата, която не се прекарва навън. Тя не си пада много по заведенията като Дарси, просто не е от типа жени, които си стоят вкъщи и бездействат.

И наистина, пита ме дали искам да обърнем по една „Маргарита“ в „Текилавил“ — нашето любимо местенце до канторите ни, независимо от — а може би тъкмо поради — престоялия чипс и туристическата тълпа. Винаги е добре дошло бягство от предвидимата нюйоркска сцена.

Отговарям: не, не мога.

Естествено, тя иска да узнае причината. Всяка причина, която измисля, тя може и ще отхвърли: Уморена съм (О, хайде, само по едно питие?), трябва да ходя на фитнес (Отложи го), гледам да намалявам алкохола (Празен, невярващ поглед). Затова ѝ казвам, че имам среща.

Лицето ѝ светва.

— Значи цветята на Марки Марк извършиха вълшебство, а?

— Позна — казвам и като прибавка поглеждам часовника си.

— Къде ще ходите? Или няма да излизате?

Казвам ѝ, че ще излизаме.

— Къде?

— В „Нобу“ — уточнявам, защото там се храних наскоро.

— В „Нобу“ в понеделник вечер, а? Той наистина си пада по теб.

Съжалявам, че назовах това заведение, трябваше да кажа някой безименен италиански ресторант до нас.

— Ако срещата ви приключи преди два, обади ми се да ми разкажеш. Разбира се.

Прибирам се, забравяйки напълно за Маркърс и Хилари.

— Благодаря ти, че прие да се видим — казва Декс, когато отварям вратата. Той е облечен с тъмен костюм и бяла риза. Без вратовръзка е, вероятно я е напъхал в коженото си куфарче, което слага на пода точно до вътрешната страна на вратата. Очите му са уморени. — Не вярвах, че ще се съ согласиш.

Никога не ми е минавало и през ум да не искам да го виждам. Казвам му го, съзнавайки, че може да подроня авторитета си. Не ми дреме. Това е истината.

И двамата започваме да се извиняваме, като пристъпваме колебливо, стеснително един към друг. Той взема ръката ми в своята и я стиска. Допирът му е едновременно утешаващ и наелектризиращ.

— Съжалявам за всичко — изрича той бавно.

Питам се дали знае, че трябва да съжалява и за плажа, ако това влиза във „всичко“. Преповтарях десетки пъти тази сцена, предимно в червеникавокафяво, както Дон Хенли във видеото „Летни момчета“. Примигвам, изхвърляйки образите от съзнанието си. Искам да компенсирам. Да продължа напред.

— И аз съжалявам — казвам. Хващам другата му ръка, но между нас все още има голямо разстояние. Достатъчно да побере още един, дори двама души.

— Ти няма защо да съжаляваш.

— Напротив. Нямах право да ти се сърдя. Беше толкова неуместно... Ние не биваше да обсъждаме нищо преди Четвърти юли. Такова беше споразумението...

— Не е честно спрямо теб. Това е шибано споразумение.

— Не възразявам срещу начина, по който са нещата. — Това не е съвсем вярно, но аз се опасявам да не го изгубя, ако искам повече. Разбира се, ужасява ме и мисълта да бъда истински с него.

— Трябва да ти кажа за онзи следобед с Дарси.

Знам, че има предвид епизода под душа и не мога да понеса да го чуя. Едно е червеникавокафявият плаж, съвсем друго — цветната порносцена в близък план. Не желая нито една подробност от неговата перспектива.

— Моля те, недей. Наистина, не е нужно да ми обясняваш.

— Стана тъй... Аз искам да знаеш, че тя започна всичко... Истината е... че аз го избягвах от дълго време и просто не можах да се измъкна. — Лицето му се изкривява, добива маска на виновност и неудобство.

— Не е нужно да ми обясняваш — повтарям аз по-твърдо. — Тя ти е годеница.

Той кима, изглежда облекчен.

— Помниш ли, когато двамата бяхте на плажа? — попитах тихо, изненадана от себе си, че повдигам тази тема.

— Да — отвърна той уверено и сведе поглед. — Когато се върнах до кърпите, разбрах. Разбрах, че си разстроена.

— Как разбра?

— Ами, чу ме, като те повиках, но не ми обърна внимание. Беше толкова хладна, чак смразяваща. Стана ми неприятно.

— Съжалявам. Но ти изглеждаше толкова щастлив с нея. И аз се почувствах толкова... толкова... — мъчех се да намеря правилната дума — отритната, употребена.

— Не си отритната, Рейчъл. Ти си всичко, за което мисля. Снощи не можах да мигна. Днес и работата не ми спореше. Ти си всичко, само не и отритната. — Той почти шепнеше, двамата стояхме в позата на бавен танц, ръцете му бяха обвили врата ми. — И трябва да знаеш, че изобщо не те използвам — добавя той в ухото ми. Чувствам как настръхвам цялата.

— Знам — казвам в рамото му. — Но е толкова странно. Да те наблюдавам с нея.

Целуваме се веднъж. Мека целувка със затворени устни, които едва се докосват. Няма никакъв намек за похот или секс, или страст. Това е другата страна на една любовна връзка, тази страна, която най-много харесвам.

Придвижваме се към леглото ми. Той присяда в края, аз — до него с кръстосани крака.

— Просто искам да знаеш — подхваща той и ме гледа право в очите, — че никога не бих правил това, ако не изпитвах дълбока обич към теб.

— Знам.

— И аз... нали разбираш... се отнасям към цялата тази работа съвсем сериозно.

— Нека не говорим за това до Четвърти юли — изричам бързо.
— Нали така се споразумяхме.

— Сигурна ли си? Защото можем да говорим за това и сега.

— Сигурна съм. Напълно.

И наистина съм сигурна. Страхувам се да не ме подведе с каквото и да е за бъдещето ни. Не мога да понеса мисълта да го загубя, но трябва да помисля и за това какво би било да загубя Дарси. Да направя нещо толкова огромно, всеобхватно, нередно и безвъзвратно на най-добрата си приятелка!

Той ми казва, че чак се плаши от това колко много означавам за него и дали предполагам от какво огромно значение съм за него?

Кимам. Знам.

Той отново ме целува, този път по-силно. После преживявам първия си наистина невероятен секс за сдобряване.

На другата сутрин Хилари ме навестява на път за офиса си. Пита ме как е минала срещата ми. Казах ѝ: страхотно. Тя се строполява тежко на един от столовете ми за клиенти и поставя върху бюрото ми вода „Поланд спринг“ и сусамова кифличка. Обляга се назад и затръшва вратата ми с лакът. Лицето ѝ е напълно сериозно.

Оказва се, че Маркърс наистина избрал безименен италиански ресторант близо до дома му. Същият безименен италиански ресторант, в който фантазията на Хилари я завела снощи. В един многомилionen град Маркърс и Хилари се озовали през две маси един от друг, с еднакви поръчки от равиоли, в една случайна понеделнична вечер. Добре дошли в Манхатън, острова, който е по-малък, отколкото сте смятали!

— Единственото, за което всъщност не ме излъга — подхваща Хилари, размахвайки пръст пред лицето ми, — е, че Маркърс наистина

имаше среща. Само че не с твоя лъжлив задник — макар че момичето много приличаше на теб в устата и брадичката.

— Луда ли си?

— Не, не съм луда.

— Тогава какво?

— Ами първо, бях шокирана. Нямах представа, че си способна на такава измама. — Тя изглежда впечатлена от това разкритие. — Но съм също и обидена, задето чувстваш, че не можеш да ми се довериш. На мен ми харесва да считам себе си за най-добрата ти приятелка — не да съм някоя статистка или обикновена съученичка от гимназията, — а настоящата ти най-добра приятелка. Кое то ме довежда до следващата точка... — допълва тя многозначително и ме чака да запълня мълчанието.

Поглеждам телбода си, после клавиатурата и отново телбода си.

Много пъти си бях представяла как бивам залавяна на местопрестъплението, но всеки път — от Дарси. Защото в края на краищата, ако оставиш ума ти да се рее, тогава се стреми към най-лошия сценарий, а не към някое междинно ниво на съдбата. То е все едно да се безпокоиш за гаджето си, че ще пострада при шофиране в пияно състояние — не си помисляш, че се е ударил в пощенската кутия и си е разцепил устата. Представяш си го обграден от лилии в отворен ковчег.

Така че съм си представяла картини как Дарси ни хваща. Не точно хванати голи в леглото — това е прекалено изсмукано от пръстите, особено в сграда с портиер, а нещо по-умерено. Дарси се отбива неочаквано и Хосе я пуска, без да ме уведоми първо по домофона (бележка наум: да не забравя да го предупредя никога да не го прави). Отварям вратата, предполагайки, че е момчето с доставка от китайския ресторант, който носи супа „уонтон“ в картонени купи и яйчени ролца за Декс и мен, тъй като е разбираемо, че сме изгладнели от нашите лудории (бележка наум номер две: винаги да поглеждам през шпионката, преди да отворя). И ето я, тя стои там, големите ѝ очи поемат всичко. Безмълвна е от ужас. Тя побягва от сцената. Декс хуква след нея в коридора по евтени боксерки и крещи името ѝ, както Марлон Брандо в „Трамвай Желание“.

Следваща сцена: Дарси насред кашони, опакова компактдискете си, а до нея винаги подкрепящата я Клеър час по час

й подава книжни кърпички. Декс поне ще получи всички албуми на Спрингстийн, дори „Поздрави от парк «Асбъри»“, които някой беше подарил на Дарси. Повечето от книгите също ще останат, тъй като Дарси беше донесла малко четива по време на съжителството им. Само няколко списания за лъскавата масичка за кафе.

Веднъж четох — по ирония на съдбата в едно от списанията на Дарси — че когато човек има любовна връзка и си представя, че го хващат, трябва да извиква в съзнанието си и суровите последици. Тези картини трябва да те върнат в реалността, да те накарат да мислиш трезво, да осъзнаеш какво би изгубил. Разбира се, статията имаше предвид връзка на основата на похот и не беше насочена към свободно лице в триъгълника, а по-скоро към обвързано. Статията предполагаше също, че третата страна не е шаферката в предстоящата сватба на другите двама души. Съвсем ясно нашите обстоятелства не се вписваха в калъпа на типичното прелюбодеяние.

Във всеки случай не знам как точно ще се чувствам, когато Дарси ни свари и приятелството ми с нея приключи. Това не мога да си го представя, факт е, че Дарси сто процента няма никакви улики и тя и Декс са все още сгодени. И вероятно така ще бъде; те ще се оженят и тя никога няма да научи истината за нашата връзка.

Хилари е друго нещо.

— Е? — пита тя.

— Какво „е“?

— С кого всъщност си се видяла снощи? Кой всъщност ти ги изпрати. — Тя посочва розите.

— Друг човек.

— Много ясно.

Преглъщам.

— Добре, виж какво, аз не съм вчерашна. В „Токхаус“ вие с Декс се разправяхте и двамата се успокоихте, когато се появих аз. После на другия ден ти си тръгна от Хамптънс по-рано, в лошо настроение и с фалшивото твърдение, че имаш неотложна работа — аз знам графика ти, Рейч, и ти нямаше нищо довчера. После пристигат тия цветя. — Тя посочва все още разцъфналите ми рози. — Твърдиш, че са от Маркърс, когото на практика игнорира през уикенда. Което е странно, макар че реши да се правиш на унила. После ми казваш, че имаш среща с

Маркърс, а аз го виждам без теб... с друга жена! — Тя приключва с каталога с доказателства и се усмихва тържествувашо.

— Готина ли беше?

— Жената ли?

— Да, гаджето на Маркърс.

— Да, беше доста привлекателна. Като че ли ти пука.

Права е — не ми пука.

— Хайде сега, престани да се запъваш и мини на въпроса ми.

— Какъв е въпросът?

— Рейчъл!

— Нещата изглеждат доста зле.

— Рейчъл, на кого мислиш, че ще кажа? Аз съм твоя приятелка.

А не на Дарси. Божичко, та аз дори не я харесвам особено...

Вземам тиксото, издърпвам пет сантиметра лента и я задържам между палеца и показалеца. По някаква причина тази изповед е по-тежка от изповедта пред Итън. Може би защото е лице в лице. Може би защото нейното минало не е толкова рисковано като това на Итън.

— Добре — опитва отново Хилари. — Нека аз да изричам думите вместо теб, а ти само ще кимаш — говори като майка на дете.

Аз нервно си играя с тиксото, увивам лентата около палеца си. Тя е на път да изплюе всичко, а аз имам два избора — да призная или да отрека. Признанието би било огромно облекчение. Отричането ще трябва да бъде съпътствано с подходящ израз на възмущение и поток от: „Как можа да си го помислиш? Да не си луда?“ и от този род. Не съм в настроение за такава шарада.

— Декс мами Дарси — казва тя. — С теб.

Заби барабан.

Вирвам брадичка и отвърщам на погледа й. После кимам възможно най-незабележимо, главата ми почти не помръдва.

— Знаех си!

Решавам да й кажа, че не ми се говори за това, но истината е, че ми се говори. Искам тя да ми каже, че не съм ужасен човек. Искам да ми повтори по-раншното си твърдение, че аз съм по-подходяща за него, отколкото Дарси. Но преди всичко просто искам да говоря за Декс.

— Кога започна?

— Вечерта на празненството за рождения ми ден.

Тя поглежда за секунда към тавана и кимва, сякаш сега всичко е добило смисъл.

— Добре, започни от самото начало. Не пропускай нищо. — Тя се настанява на стола и отчупва зальк от кифлата си.

— Първия път, когато спях с него, беше случайно.

— Първия път? Значи спиш с него? Много пъти?

Поглеждам я.

— Извинявай, давай нататък. Направо не мога да повярвам!

— Добре. Да, в нощта на рождения ми ден ние останахме последни... продължихме да пием другаде... едното нещо доведе до другото и ние преспяхме в апартамента ми. Беше случайно, искам да кажа, че бяхме пияни. Поне аз бях.

— О, спомням си. Ти беше малко не на себе си онази вечер.

— Да, бях. Но колкото и да е странно, Декс твърди, че не е бил пиян. — Тази подробност не само измества отговорността в негова посока, но и прави генезиса на цялата работа по-значим.

— Значи, какво? Той се е възползвал от теб?

— Не! Не това имах предвид... Аз знаех какво правя.

— Добре. — Тя ми прави знак да продължа.

Разказвам ѝ за събуждането на другата сутрин. За обезумелите съобщения на Дарси и как Декстър използва Маркър за алибито си.

— И това е — заключавам.

— Как така „това е“? Явно, че не е. — Тя поглежда розите ми.

— Имам предвид, че това беше за известно време. И двамата се разкаяхме и...

— Как тъй се разкаяхте?

— Разкаяхме се, Хилари! Беше очевидно! — Мислено си спомням онзи първи ден и пълната ми липса на разкаяние. — И това беше. За мен всичко свърши.

— Но не и за него, нали?

Подбирам думите си внимателно и ѝ разправам за обаждането му в понеделник и какво ми е казал. А после — за всичко, което се случи в Хамптънс. И за първата ни трезва целувка. Целувката на обрата. За първата ни истинска любовна нощ заедно.

Тя отхапва още един голям зальк от кифлата си.

— Това... какво е? Чисто физическо привличане? Или ти наистина го харесваш?

— Наистина го харесвам.

Тя преглъща казаното.

— А той ще развали ли годежа?

— Не сме говорили за това.

— Как така не сте говорили? Я почакай... За това ли се разправяхте в „Токхаус“?

Обясних ѝ, че не е било точно разправяне, а че бях разстроена, че е правил секс с Дарси. Затова бяха и розите.

— Ясно. Значи, ако той съжاليا, че е спал с годеницата си, това звучи, че той е тръгнал в посока да разваля годежа, така ли?

— Не знам. Изобщо не сме обсъждали това.

Тя изглежда объркана.

— Кога ще го обсъдите?

— Решихме да говорим за това около Четвърти юли.

— Защо тогава?

— Произволна дата. Не знам защо.

Тя отпива глътка вода.

— Добре, ти наистина смяташ, че той ще я изостави, нали?

— Не знам. Дори не знам дали го искам.

Тя ми хвърля озадачен поглед.

— Хилари, ти забравяш един важен момент в цялата история. Дарси е моя дългогодишна приятелка за цял живот. А аз пък съм нейна шаферка.

Хилари извъртява очи нагоре.

— Подробности.

— Ти просто не я харесваш.

— Тя наистина не е любимата ми личност в света, но не Дарси е същността.

— По моему тя е първостепенна същност. Тя ми е приятелка. Освен това, дори да не беше, дори да беше случайна жена, не мислиш ли, че ще трябва да застана лице в лице с аспектите на лошата карма в тази ситуация?

Чудно ми е защо възразявам срещу себе си. Тя изправя гръб на стола си и заговаря бавно:

— Светът не е чак толкова черно-бял, Рейчъл. Морални безусловности няма. Ако ти спеше с Декс заради чистата тръпка,

тогава може би щях да се безпокоя за кармата ти. Но ти имаш чувства към него. А това не те прави лош човек.

Старая се да запамята думите й. Морални безусловности няма. Добре звучи.

— Ако се разменяха местата — продължава тя, — Дарси щеше да постъпи по същия начин, без да се колебае.

— Мислиш ли? — питам я, разсъждавайки над това.

— А ти не ли?

— Може би си права. — В края на краищата Дарси натрупа цял куп вземания. Аз давам, тя взема. Винаги е ставало така. Досега.

Хилари се усмихва и кима.

— Аз те съветвам да не се отказваш.

Малко или повече Итън каза същото. Това прави два гласа за мен, нула за Дарси.

— Ще продължа да го виждам, докато мога. Ще видим какво ще стане — заключавам, съзнавайки, че просто „ще видим какво ще стане“ е моята версия, на „да не се отказваш“.

ГЛАВА 12

Двете с Дарси сме в самолета на път за родната Индиана, където сме канени на бебешкото парти на Анализе и аз седя на ужасната средна седалка. Това място се беше паднало на Дарси, но, разбира се, тя ме склони да си сменим местата, защото ако не можела да гледа през прозореца, където беше моето място, ѝ прилошавало. Прииска ми се да ѝ кажа, че този принцип при пътуване в кола не се отнася до самолети, но не си направих този труд, просто отстъпих пред настояването ѝ. В миналото щях да го направя с безразличие, но сега се възмутих. Помислих си за Итън и Хилари и тяхното мнение за Дарси. Тя е егоистична, пряма и обикновена. Това е самата истина, независимо от чувствата ми към Декс.

Четирийсет и няколко годишен мъж с ниско подстригана коса седеше на седалката до пътеката, вляво от мен. Той беше заел по дължина и ширина цялата дясна и нашата обща облегалка за ръце — от лакътя до върховете на пръстите. Той пие и обръща страниците на списание с лявата си ръка, за да не загуби терена си.

Пилотът съобщава, че небето е ясно и ще кацнем по-рано от разписанието. Дарси съобщава, че ѝ е скучно. Не познавам друг човек над дванайсет години, който да казва толкова често, че му е скучно.

Вдигам поглед от книгата си.

— Прочете ли сватбеното издание на Марта Стюарт?

— От кора до кора. Но там няма нищо ново. Между другото ти си единствената, която трябва да го прочете. Има статия за сватбените сувенири... ти обеща да ми дадеш оригинална идея за тях — казва тя и накланя облегалката си назад, после отново я вдига.

— Какво ще кажеш за картонени кибрити?

— Нали каза, че трябва да са оригинални! — Дарси скръства ръце. — Всеки раздава кибрити. Те са нещо очаквано. А на мен ми трябва подходящ сувенир в допълнение към кибрита.

— Какво предлага Марта? — питам, като отбелязвам с палец страницата, до която съм стигнала.

— Не знам, нещо трудоемко. Нещо, в което е бил вложен труд. — Тя ме поглежда умолително. — Трябва да ми помогнеш. Знаеш, че не ме бива по занаятите.

— Мен също.

— Все пак си по-добра от мен!

Връщам вниманието си към книгата и се правя, че съм погълната от текста.

Тя въздиша и започва по-яростно да дъвче своята „Джуси фрут“. И когато и това не свършва работа, удря гръбчето на книгата ми.

— Ре-е-йчъл!

— Добре, добре!

Тя се усмихва невъзмутимо, като дете, което не се интересува, че кара майка си да страда, а настоява да получи онова, което иска.

— Значи смяташ, че трябва да направим нещо с „д“?

— Д? — питам, правейки се на ударена.

— Нали знаеш, „д“ от Декс и Дарси. Или е прекалено евтино и безвкусно?

— Безвкусно е — отговарям, както бих направила и преди дните на Д и Р.

— Добре... тогава какво да бъде? — Тя проверява калориите в сандвича си, после го напъхва в джоба на седалката пред себе си.

— Ами нали имаш захаросани бадеми в мрежичка, вързани с пастелни панделки... или ментови бонбони в тенекиена опаковка с надписана на нея датата на сватбата ти — отговарям и плъзвам леко левия си лакът, за да го наместя в малкото пространство на облегалката си за ръце. С периферното си зрение виждам Късо Подстригания да се съпротивлява, огъвайки бицепса си. — Освен това имаш събрани разни спомени като играчки за коледна украса.

— Не мога. Ние имаме много гости евреи — както, честно казано, и хора, които празнуват Куанза^[1] — прекъсва ме тя, горда от списъка си с разнообразни гости.

— Добре. Но имаш същественото. Такива неща. Постоянни спомени: украса, домашно записани компактдискове с твоите любими песни.

Тя се оживява.

— Идеята с компактдисковете ми харесва! Но няма ли да е много скъпо?

Фиксирам я с поглед, който казва: „Да, но ти можеш да си го позволиш.“ Тя го преглъща.

— Всъщност какво са още неколкостотин долара в цялата схема, нали така?

Сигурна съм, че родителите ѝ ще харесат едно такова изявление.

— Така е — отговарям снизходително.

— Значи може да имаме нещо от рода на „Саундтрак на Дарси и Декс“ и да включим любимите ни песни в диска.

Трепвам.

— Сигурна ли си, че няма да е безвкусно? Кажете ми истината.

— Не, това ми харесва, харесва ми — искам да сменя темата, но се опасявам, че това ще провокира разговор за недостатъците ми като шаферка. Затова заемам замислена поза и ѝ казвам, че макар компактдискете да отнемат време и да излизат скъпи, те ще представляват прекрасен, специален спомен. После я питам дали Декс ще хареса идеята.

Тя ме поглежда така, сякаш казва: „На кого му пука какво иска Декс? Младоженецът няма думата“.

— Добре. А сега ми помогни да подберем песните.

Чувам Шаная Туейн да пее „Под чие легло са били ботушите ти“. Или може би Даяна Рос, която нарежда: „Спри! В името на любовта!“. Не, неподходящи са. И двете песни вкарват Дарси в ролята на благородна жертва.

— Не се сещам за нито една песен. Умът ми е празен. Помогни ми да мисля — казва Дарси с писалка върху салфетката. — Нещо от Принс? Или Ван Хейлън?

— И на мен нищо не ми идва наум — отговарям с надеждата Брус Спрингстийн да не влезе в списъка.

— Сигурна ли си, че не е блудкаво?

— Не е блудкаво — отговарям, после прошепвам: — Този мъж до мен много ме дразни. Изобщо не ми оставя място на облегалката за ръце. — И бързо се обръщам да огледам самонадеяния профил на Късо Подстригания.

— Извинете, господине! — Дарси се накланя през мен и го сръгва по ръката. Веднъж, два, три пъти. — Господине! Господине!

Той ѝ хвърля поглед, изпълнен с отвращение.

— Господине, бихте ли направили малко място на облегалката и за ръката на приятелката ми?

Той отмества ръката си с един сантиметър. Аз промълвявам едно „благодаря“.

— Видя ли? — пита ме гордо Дарси.

Това е мигът, в който от мен се очаква да ѝ се възхитя за начина, по който се справя с мъжете.

— Просто трябва да знаеш как да си поискаш, каквото желаеш — прошепва тя. Моят ментор умее да се справя с противоположния пол.

Замислям се за Декс и Четвърти юли.

— Може и да опитам по този начин — отговарям.

Родителите ми се обаждат по мобилния ми телефон, за да се уверят дали бащата на Дарси ни е посрещнал и дали сме яли в самолета. Отговарям, да, господин Роун ни посрещна и не, не сме яли, понеже още преди десет години престанаха да поднасят храна по време на полети от Ню Йорк до Инди.

Когато свихме по нашата глуха улица, аз мярвам баща ми, който ме чака на предната веранда на двуетажната ни къща, облицована отстрани с бял алуминий и със зелени капаци. Той е облечен в риза на прасковени и сиви карета, с къси ръкави и подходящи към нея сиви „Докърс“. По всеки критерий това е „екипировка“, издаваща намесата на майка ми. Благодаря на господин Роун за посрещането и казвам на Дарси, че ще ѝ се обадя по-късно. Олеква ми, че тя не предлага да се видим всички на вечеря. Беше ми дошло до гуша от разговори за сватбата, а знам, че госпожа Роун не е в състояние да говори за друго.

Докато пресичам двора на Дарси и влизам в нашия, баща ми вдига ръка и помахва енергично над главата си, сякаш сигнализира на далечен кораб.

— Здравей, адвокате! — извиква той, ухилен до уши. Това, че има дъщеря адвокат, е все още неувяхваща новина.

— Здравей, тате! — Целувам първо него, после майка ми, която се върти край него и вече ме оглежда за евентуални признаци на анорексия, което е нелепо. Никоя част на тялото ми не може да мине за слаба, но майка ми не приема нюйоркското определение за „слаба“.

Докато отговарям на въпросите им относно полета, забелязвам, че тапетите на стените в коридора са сменени. Бях посъветвала майка ми да не слага вече тапети, с уверението, че боята придава по-свеж вид. Тя обаче държеше на тапетите, като този път беше сменила шарките от мънички цветенца на още по-мънички цветенца. Вкусът на родителите ми не се беше развил горе-долу от времето, когато стрелях по Роналд Рейгън. В дома ни още се забелязват провинциални белези — избродирани с кръстат бод изрази като „Съседите са най-добрите приятели“, разхвърляни навсякъде дървени крави, прасета и ананаси, шевици.

— Хубави тапети — отбелязвам, като се старая да прозвуча искрено.

Майка ми не се хваща.

— Знам... ти не харесваш тапети, но ние с баща ти ги харесваме — казва тя и ме повежда към кухнята. — В края на краищата ние сме тези, които живеят тук.

— Никога не съм казвал, че харесвам тапети — обажда се баща ми и ми намига.

Тя му стрелва обигран поглед на раздразнение.

— Казвал си го и още как, Джон. — После ми прошепва така, че и той да чуе, че всъщност той е избрал новите тапети.

Той ме поглежда с изражението „Кой, аз?“.

Те никога не се уморяват от своето всекидневие. Майка ми е в ролята на безстрашен водач, обсебвайки своя непокорен съпруг, добродушния глупак. Макар че прекарах по-голямата част от младежките си години дразнейки се от това еднообразие, особено когато имах приятели там, напоследък започнах да го оценявам. Има нещо успокояващо в неизменността на тяхното взаимодействие. Горда съм, че двамата останаха заедно, за разлика от родителите на много мои приятели, които се разведоха, имат повторни бракове, обединяват две семейства в едно с различна степен на успех.

Майка ми посочва чиния със сирене чедър, крекери „Риц“ и червено грозде.

— Хапни — казва ми.

— Гроздето без семе ли е? — питам. Грозде със семе просто не си струва усилието.

— Да, без семе е. Да ти забъркам ли набързо нещо или предпочиташ пица?

Тя знае, че ще предпочета пица. Първо, защото обичам пица от „При Сал“, която мога да ям само когато съм си у дома. Второ, „да ти забъркам набързо нещо“ е свършено точно описание на готвенето на майка ми — нейната представа за подправки е сол и черен пипер, а представата ѝ за рецепта е доматиена супа с крекери. Нищо не всява страх в сърцето ми така, както гледката как майка ми си връзва кухненска престилка.

— Пица — отговаря баща ми от името на нас двамата. — Ние искаме пица!

Майка ми отлепва от хладилника един рекламен талон на „При Сал“, набира номера и поръчва една голяма пица с гъби и наденичка. После захлупва с длан мембраната на слушалката и ме пита:

— Нали такава, Рейчъл?

Потвърждавам, като вдигам палец. Лицето ѝ грейва от усмивка — горда е, че е запомнила любимата ми комбинация.

Преди още да е затворила телефона, ме пита за любовния ми живот. Сякаш всеки път отговорите ми по телефона, че нямам никого, са били своего рода хитрост и пазя истината за този момент. Баща ми запущва ушите си с престолено притеснение. Аз му се усмихвам със стиснати устни, мислейки си, че целият този разпит е единствената част от завръщането ми у дома, която не харесвам. Чувствам, че съм разочарование. И че разочаровах тях. Аз съм единственото им дете, тяхната единствена надежда за внуци. Математиката е проста: ако нямам деца в следващите пет-шест години, няма вероятност те да доживеят да видят внуците си да завършват колеж. Нищо по-хубаво от малко допълнително напрежение към един вече стресиращ стремеж.

— Никакво момче ли си нямаш? — пита майка ми, докато баща ми търси идеалното парче сирене. Очите ѝ са широко отворени, пълни с надежда. Подпитването можеше да изглежда безчувствено, ако тя не вярваше искрено, че имам избор от дузина мъже и че единственото, което ме възпира да нямам нейни внуци, е моята невроза. Тя не разбира, че простата, пряма, реципрочна любов, която тя изпитва към баща ми, не се намира така лесно.

— Никакво — отговарям и свеждам поглед. — Казвам ти, да намериш свестен мъж в Ню Йорк е по-трудно от където и да било

другаде — това е клише на самотниците в Манхатън, но е самата истина.

— Не го разбирам — вметва баща ми, кимайки искрено. — Толкова много хора са впримчени в оная безскрупулна надпревара. Може би трябва да се върнеш у дома. Или поне да се преместиш в Чикаго. Къде-къде по-чист град. Защото в Чикаго има алеи, нали разбираш — всеки път, когато баща ми дойде в Ню Йорк, „опяваше“ за липсата на алеи, как е възможно да строят град без алеи.

Майка ми поклаща глава.

— Всеки в предградията е женен с бебета. Тя не може да направи това.

— Може, стига да поиска — отговаря баща ми с уста, пълна с крекери.

— Е, да, но тя не иска, нали, Рейчъл? — пита майка ми.

— Да — отговарям извинително. — Засега Ню Йорк ми харесва.

Баща ми събира вежди, сякаш да каже: в такъв случай решение няма.

Мълчание изпълва кухнята. Родителите ми си разменят печални погледи.

— Всъщност... имам нещо като приятел... — избъбрям само за да ги ободря.

Лицата им грейват, двамата изправят рамене.

— Наистина ли? Знаех си! — пляска с ръце радостно майка ми.

— Да, много приятен човек. И много умен.

— Сигурна съм и че е красив — добавя тя.

— С какво се занимава? — пита баща ми. — Външният вид на мъжа не е от съществено значение.

— Работи в областта на маркетинга, финанси — не съм сигурна кого имам предвид: Маркъл или Декс. — Но...

— Какво „но“? — прекъсва ме майка ми.

— Но той съвсем наскоро е преживял раздяла, така че нещата може би не са... свършени.

— Нищо не е свършено — заявява пак майка ми. — Въпросът е ти как гледаш на връзката.

Кимам искрено, мислейки си, че тя трябва да избродира с кръстосан бод тази мъдрост и да я закачи над двойното ми легло.

— По скалата от едно до десет доколко се ужасяваш от това празненство? — пита ме Дарси на другия ден, докато отиваме у Анализе с колата на майка ми — „Камри“ от 1986 г., колата, на която се научих да шофирам. — Десет е максимумът, максимум ужас като от Второто пришествие. Едно е, че не мога да чакам, това нещо ще бъде адски забавно.

— Шест — отговарям.

Дарси изпуска одобрителен звук, после отваря пудриерата, за да провери червилото си.

— В действителност — добавя тя, — мислех, че оценката ти ще е по-висока.

— Защо? Теб доколко те ужасява?

Тя затваря пудриерата си, вглежда се в пръстена си от 2.3 карата и отговаря:

— Мммм... не знам... Четири и половина!

Оооо, ясно, помислям си. Аз имам по-голяма причина да се ужасявам. Защото съм единствената, влизаща в стая, пълна с омъжени и бременни жени — много от които са ми съученички от гимназията — без дори да имам гадже. Само една от нас е на трийсет и е съвсем сама, трагична комбинация в което и да е предградие. Това си мисли Дарси. Но аз я карам да го каже, питам я защо тя предполага, че аз се ужасявам от това празненство с един пункт и половина повече.

Тя най-безсрамно и без да се поколебае, за да измисли тактична дума, ми отговаря:

— Защото ти си сама.

Продължавам да гледам в пътя, но чувствам погледа ѝ в мен.

— Ядоса ли се? Нещо нередно ли казах?

Поклащам глава, включвам радиото. Лайънъл Ричи ридае на една от станциите, подбрана предварително от майка ми.

Дарси намалява звука.

— Не исках да кажа, че това е нещо лошо. Напротив, напълно ценя човек да е сам. Винаги съм искала да се омъжа след трийсет и три. Аз имах предвид тях. Те са толкова тесногръди, нали разбираш за какво говоря?

Тя току-що направи нещата по-лоши, като ми заяви, че дори не иска този налудничав годеж. Предпочитала още три и повече години

ергенуване. Но ето на, всичко ѝ се поднесло на тепсия. Какво да прави в такъв случай едно момиче?

— Те са толкова тесногръди, че дори не съзнават, че са тесногръди — продължава тя.

По този въпрос тя, разбира се, е права. Тази група млади жени, на която Анализе е член от деня, когато напусна колежа, живеят като жени на петдесет. Те избират порцеланови образци преди двайсет и втория си рожден ден, омъжват се за първото си гадже, купуват си къща с три спални на километри разстояние или поне на пресечки от родителите си и запретват ръкави да създават семейство.

— Така е — промълвявам аз.

— Та това имах предвид — пояснява тя невинно. — И дълбоко в себе си толкова те ревнуват. Ти си първокласен адвокат във фирма в голям град.

Казвам ѝ, че е луда — никое от момичетата не копнее за кариера като моята. А повечето дори не работят.

— Да, но не е само кариерата. Ти си свободна и сама. В смисъл, че те гледат „Сексът и градът“. Знаят какъв е животът ти. Но няма да ти позволят да видиш тяхната несигурна страна. Защото това ще направи живота им много по-жалък, нали разбираш? — Тя се усмихва, доволна от агитацията си. — Така е. Твоят живот е съвсем като в „Сексът и градът“.

— Да, доста приличам на Кари Брадшоу — казвам бездушно.

Като се изключат прословутите ѝ обувки, невероятната ѝ фигура и съпричастната най-добра приятелка.

— Точно така! Така вече приемам.

— Виж какво, мен наистина не ме е грижа какво мислят те — започвам, знаейки, че това е само половината истина. Грижа ме е до степен, до която се съгласявам. И част от мен смята, че да си на трийсет и сама е тъжно. Дори с хубава работа. Дори в Манхатън.

— Правилно — казва тя и пляска окуражаващо бедрата си с ръце. — Правилно. Това се казва дух.

Стигаме до Джесика Пел — наша не особено близка приятелка от гимназията — точно навреме. Дарси поглежда часовника си и настоява да направим едно кръгче за още няколко минути, за да сме закъснели по светски.

Казвам ѝ, че не е нужно да сме закъснели по светски на празненство по случай бременност, но се подчинявам и по нейна молба я превеждам по пътеката за „Макдоналдс“. Тя се накланя през мен и извиква на спикера, че би искала малко диетично „Пепси“. Аз обаче знам, че в „Макдоналдс“ не продават „Пепси“, а „Кола“. Дарси ми беше казала по-рано, че ѝ харесва да ги изпробва, да види дали ще я попитат. Хората на „Пепси“ винаги питат дали ще поръчат „Кола“, докато хората на „Кока-кола“ — невинаги.

Но това е възможност да раздвижиш нещата, да направиш размяна. Пимпли от предградието се среща със супермодел от Големия град.

— Шъ искате ли диетична „Кока“? — измънка момчето в микрофона си.

— Предполагам, че ще ми се отрази добре — казва тя с добродушен кикот.

Допива напитката си точно когато спираме пред къщата на Джесика.

— Е, започва нищото — възкликва тя и разбухва косата си, сякаш това празненство е за нея, а не за Анализе и нероденото ѝ дете.

Другите гости вече са се събрали в дневната. Анализе изпищява, тръгва към нас с патешка походка и ни събира двете в обща прегръдка. Въпреки особеното положение, ние все още сме ѝ най-добрите приятелки. И е ясно, че сме почетни гости, роля, която ме кара да се чувствам някак неловко.

— Как се радвам да ви видя, момичета! Много ви благодаря, че дойдохте — казва Анализе. — И двете изглеждате удивително. Удивително. Всеки път, когато си идвате у дома, сте все по-стилни!

— И ти изглеждаш великолепно — казвам. — Бременността ти се отразява добре. Сякаш излъчваш сияние.

И Анализе, като родителите ми, се съпротивлява на промяната. Тя продължава да носи същата прическа — дълга до раменете коса, с навит навътре бретон — която беше страхотна през осемдесетте, но ужасна в средата на деветдесетте и поради малко странен късмет — не чак толкова ужасна сега. Минава за хубава подстрижка за майка. Лицето ѝ, винаги заоблено като слива, вече не е толкова бузесто, а е просто част от симпатичната опаковка на бременността. Анализе е от

ония бременни жени, на които хората с удоволствие отстъпват мястото си в метрото.

Дарси потърква корема на Анализе с лявата си, украсена с бижу ръка. Диамантът улавя светлината и проблясва в лицето ми.

— Боже мой! — изгуква Дарси. — Вътре има едно малко голичко човече!

Анализе се засмива и казва:

— Е, да, това е един от начините, по които се възприема това! — Тя ни представя на някои от гостите — колежки учителки и детски възпитателки от училището, в което тя преподава, и други приятелки съседки. — А всички останали ги познавате!

Ние си разменяме прегръдки с Джес и другите ни съученички от гимназията. Тук е Брит Милър (която безсрамно боготвореше и копираше Дарси в училище). Триша Салерно. Дженифър Макгауън. Ким Фризби. С вероятното изключение на Ким, която изглеждаше празноглава мажоретка и, колкото и чудно да беше, учеше в класа по висша наука и математика, никое от момичетата не беше особено умно, интересно или популярно в училище. Но като съпруги и майки тяхната посредственост вече не играеше роля.

Ким сяда на дивана и ми предлага място до нея. Питам я как са Джеф (който също завърши в нашия клас и играеше бейзбол с Брандън и Блейн) и синовете ѝ. Били много добре, Джеф току-що бил повишен, което било вълнуващо, щели да си купуват нова къща, а момчетата били просто прекрасни.

— С какво се занимаваше Джеф? — питам я.

Тя отговаря: с продажби.

— А децата ти са близнаци, нали?

— Да, момчета. Стенли и Брик.

Знам, че Брик е моминското име на майка ѝ, но пак се чудя как е могла да кръсти така едно дете. Ами Стенли? Кой нарича едно бебе Стенли или дори Стен? Стенли и Стен са имена на мъже. Никой не би трябвало да носи такова име под трийсет и пет годишна възраст. И дори ако имената са поносими сами по себе си, те не си подхождат, болното ми място в избора на имена. Не че трябва да избереш римуващи се имена за близнаци или пък имената им да започват с една и съща буква, като Брик и Брок или Брик и Брак. Подхождат си Стенли

и Фредерик — и двете имена за възрастни мъже. Или Брик и Тайлър — и двете претенциозни фамилни имена. Но Стенли и Брик? Моля ви!

— Имаш ли снимки на момчетата? — задавам задължителния въпрос.

— Всъщност, да — отговаря Ким и изважда малък албум, на чиято корица с големи, пурпурни заоблени букви пишеше „Книга за хвалби“. Усмиввам се, докато го разглеждам, задържайки се за нужното време на всяка страница. Брик в коритото. Стенли с топка „Уифъл“. Брик с баба и дядо Брик.

— Прекрасни са — казвам, като затварям албума и ѝ го връщам.

— И ние така смятаме — кима усмихнато Ким. — Мисля да ги запазим.

Докато тя прибира албума в чантата си, чувам Дарси да разказва на Дженифър и Триша за годеща си. Брит я подканва да продължава.

— Кажи ѝ за розите.

Бях забравила за розите — може би ги бях изтласкала от съзнанието си след пристигането на моите.

— Да, цяла дузина червени рози — продължава Дарси. — Беше ги оставил да ме чакат в апартамента след предложението му.

Не две дузини.

— Къде ти предложи? — поиска да узнае Триша.

— Ами бяхме излезли за един истински хубав обяд и след това той предложи да се поразходим в Сентръл парк...

— Ти заподозря ли нещо? — попитаха в един глас двете момичета.

— Ни най-малко...

Това е лъжа. Помня, че два дни преди Декс да ѝ предложи, тя ми каза, че очаква такова нещо. Но ако го признаех, това щеше да намали драмата на разказа ѝ, а също щеше да омаловажи образа ѝ на преследвана жена.

— После какво ти каза? — пита Брит.

— Вече знаете историята! — размива се Дарси. Тя и Брит продължават да поддържат връзка от време на време поради усърдието от страна на Брит; нейното преклонение пред тийнейджърския ѝ идол не намаля нито за момент.

— Разкажи я пак! — казва Брит. — Историята с моя годещ е толкова прозаична — аз сама си избрах пръстена в мола! Трябваше да

го почувствам чрез теб.

Дарси прави скромна физиономия:

— Той каза: „Дарси, не мога да измисля нищо, което ще ме направи по-щастлив от това да те имам за своя съпруга“.

Освен да бъда с твоята най-добра приятелка.

— После добави: „Моля те, сподели живота си с мен“.

И сподели най-добрата си приятелка с мен.

Последваха хорови *Ооо!* и *Ах!* В себе си си казвам, че тя украсява приказката, че той всъщност е изрекъл стандартното „Ще се омъжиш ли за мен?“

— Свали си пръстена — шумно извиква Брит. — Искам да го пробвам.

Ким казва, че е лош късмет да сваляш пръстена си по време на годежа.

Свали го!

Дарси свива рамене, за да демонстрира, че свободният ѝ дух е все още непокътнат. Или може би да изтъкне, че когато си Дарси Роун, късмет не ти е нужен. Тя изхлузва пръстена и го подава на всяка от заобиколилите я в кръг нетърпеливи жени. Той стига до мен, която съм последна.

— Пробвай го, Рейч — казва Брит.

Това е номер на омъженото момиче. Да накара самотно момиче да пробва диамантен пръстен, за да може тя дори за миг да се доближи до непознатата еуфория на сгодяването. Поклащам учтиво глава, сякаш отклонявам повторно парче кейк.

— Не е нужно — казвам.

— Рейчъл, имаш ли си ухажори? — пита Триша колебливо, както човек пита някого за резултатите му от медицински изследвания.

Готова съм да отговоря с твърдо „не“, когато Дарси ме изпреварва:

— С тонове. Но нито един по-специален. Рейчъл много подбира.

Тя се опитва да помогне. Но по някакъв начин това има обратен ефект и аз се чувствам още повече като очертаваща се стара мома. Освен това не мога да не си мисля, че тя проявява само снизхождение, защото аз толкова ясно изглеждам като странната, отхвърлена жена, неудачницата в групата. Ако бях сгодена, да речем, за Брад Пит, Дарси в никакъв случай не би се хвалила от мое име. Напротив, щеше да седи

нацупена в ъгъла, а чувството ѝ за състезателност щеше да кипи с пълна пара, когато споделя с Брит в тоалетната, че да, Брад си е Брад, но Декс е къде-къде по-сладък и с една идея по-малко хубав. Разбира се, с това аз като нищо щях да се съглася.

— Не бих казала, че подбирам много — казвам прозаично.

Само съм безнадеждно сама и имам връзка с бъдещия съпруг на Дарси. Но всички вие съзнавате, че аз завърших елитен юридически факултет и доходът ми е шестцифрено число, нали? И че не ми е нужен мъж, дявол да ви вземе! Но когато наистина намеря такъв и имам бебе, повече от сигурно е, че ще му избира по-хубаво име от Брик!

— Подбираш и още как — казва Дарси на мен, но така, че да чуят всички присъстващи. Тя отпива глътка пунш.

— Вземи Маркърс, например.

— Кой е Маркърс? — пита Ким.

— Маркърс е момчето, с което Декс учил в „Джорджтаун“. Хубав, умен, забавен — пояснява Дарси, размахвайки ръка, — но Рейчъл дори не разменя поздрав с него.

Ако тя продължеше да говори в този дух, те щяха да почнат да си мислят, че съм лесбийка. С което бих изглеждала истинска особнячка в очите им. Тяхната представа за различна личност е тази, която посещава училище за хора с умствени проблеми и не е членувала в университетски женски клуб.

— Какво, липсва тръпката ли? — пита ме съчувствено Ким. — Тръпката е необходима. Ние с Джеф имахме тръпка още в единайсети клас и я имаме до днес.

— Точно така — съгласявам се. — Тръпката е необходима.

— Абсолютно — смънка Брит.

Колективният им съвет: Не се примирявай. Продължавай да търсиш. Намери господин Подходящия. Тъкмо това правят всички те. И, за бога, според мен те го вярват. Защото никой, който се жени в зрялата възраст от двайсет и три, не може да се примири. Естествено. Това е феномен, който се случва само на жени във възраст от трийсет години.

— Значи си избрала окончателно име на бебето си? — питам Анализе с отчаяното желание да сменя темата. Знам, че тя има предвид

Хана или Грей, ако е момиче, и Майкъл или Дейвид, ако е момче. Хубави, класически, солидни имена. Без прекалено старание.

Моят специалитет е кражба на годеник.

След като поиграваме няколко глупави игри, свързани със случая, Анализе отваря подаръците. Най-много са жълтите облекла, понеже Анализе не знае дали бебето ѝ ще е момче, или момиче. Така че розово липсва с изключение на една касичка-зайче от „Тифани“ — акт на внимание от страна на Дарси, която заявява, че е сигурна, че Анализе ще има момиче и че имала много вярно чувство за тези неща. Мога да кажа, че Анализе се надява тя да е права.

— Освен това — допълва Дарси, — дори да не съм познала — а няма да е така — знаете ли, че от началото на века розовото стана за момчета, а синьото — за момичета?

Всички отговаряме, че не знаем. Питам се дали тя не си го измисли в момента.

Анализе стига до моя подарък. Тя отваря картичката ми и я чете гласно под носа си. Очите ѝ се напълват със сълзи от думите ми — че тя ще стане най-прекрасната майка и че аз нямам търпение да наблюдавам този процес. Тя ми помахва да отида при нея, както направи на всички преди мен, и ме прегръща сърдечно.

— Благодаря ти, мила — прошепва. — Казано е толкова хубаво.

После отваря подаръка ми — светлосиво кашмирено одеялце с ивица от мечета. Струваше ми цяло състояние, но се радвам, че мога да се изфукам, като наблюдавам изражението на Анализе. Тя ахва, докато го разгъва, допира го до бузата си и ми казва, че е разкошно и че с него ще доведе бебето вкъщи от болницата.

— Искам пак да дойда, когато тя се роди! — вметва Дарси. — По-добре да не ходя на медения си месец!

Дали го направи нарочно, или просто тя винаги е приповдигната, нещо, което не може да контролира, но Дарси винаги се вмъква във всеки момент. Обикновено нямам нищо против, но след като загубих сума ти време, за да намеря най-подходящия подарък за моята втора най-стара приятелка, ми се ще тя да бъде по-сдържана и да спре да засенчва Анализе и мен за наносекунда.

Както винаги дипломатична, Анализе се усмихва бързо на Дарси, преди да върне вниманието си отново към мен и одеялцето. Тя го подава всеки да го подържи и да се увери, че е идеално за изписване

одеялце, толкова прекрасно, толкова мекичко. Всъщност точно това казаха всички. Нещо обаче ми подсказва, че те до една си мислят: *Не лош избор от страна на адвокатка със съмнителни майчински инстинкти.*

[1] Африкански фестивал на плодородието — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 13

Когато се прибрах вкъщи след партито, майка ми ме последва в семейната спалня и ме бомбардира с въпроси. Разказвам ѝ най-същественото, но тя е ненаситна. Иска да узнае всички подробности за всяка гостенка, за всеки подарък и разговор. Това ме връща към времето в гимназията, когато се прибирах изтощена от ден на академично и социално напрежение, а тя започваше да пита за отбора на Итън или за репетицията на Дарси и другите мажоретки, или за какво сме говорили в часа по английски. Ако не се покажех достатъчно общителна, тя запълваше дупките, като разказваше за почасовата си работа в кабинета на зъболекаря или колко грубо се изразил Брайън Гъмбъл в предаването „Днес“, или как случайно се срещнала с учителката ми от трети клас в бакалията. Майка ми е същинско кречетало и очаква всички да са като нея и по-специално — единственото ѝ дете.

Тя престава да разпитва за приема и минава към — какво друго? — сватбата.

— А Дарси спря ли се на воал? — Тя подрежда купчината от броеве на „Нюзуик“ върху масичката за кафе, очаквайки задълбочен отговор.

— Да.

Тя се доближава до дивана.

— Дълъг ли?

— От горе до долу.

Тя плясва с ръце.

— О! Ще ѝ стои много красиво.

Майка ми е и винаги е била голям фен на Дарси. За нея нямаше значение фактът, че в гимназията Дарси изобщо не залагаше на ученето и проявяваше подчертана зловредна момчешка лудост. Въпреки това майка ми просто оплакваше горката обична Дарси, може би защото Дарси ѝ разказваше за нашия живот с подробности, които тя толкова копнееше да чуе. Дори покрай формалните родителски шегии,

Дарси разговаряше с майка ми като със свещеник. Ще дойде след училище вкъщи, ще се облегне на кухненския плот, похапвайки си от бисквитките, които майка ми беше направила за нас, и ще говори ли, говори. Дарси разказваше на майка ми за момчетата, които харесва, както и за техните качества и недостатъци. Казваше, например: „Устните му са прекалено тънки, обзалагам се, че не може да се целува“, което доставяше още по-голямо удоволствие на майка ми и Дарси ѝ го даваше, докато накрая аз напусках стаята, за да подготвя домашното си по геометрия. Е, какво нередно има в тази картинка?

Спомням си, че веднъж в седми клас отказах да участвам в годишното представление на таланти, въпреки че Дарси непрекъснато ме подтикваше да стана една от танцьорките ѝ в нейната необичайна интерпретация на „Материално момиче“. Макар и срамежлива, Анализе бързо се съгласи, но аз не се поддадох, не ме интересуваше, че хореографията на Дарси изискваше три момичета, както и че съм заплашила вероятността да грабне синята лента. Често се оставях на Дарси да ме придумва за нещо, но за този случай бях непреклонна. Казах ѝ да не си хаби времето, защото нямам никакво намерение да стъпя някога на сцена. Когато най-накрая Дарси отстъпи и покани Брит на моето място, майка ми ме укори, че трябвало да започна да се включвам в забавни дейности.

— Не са ли ти достатъчни високите ми оценки? — попитах я веднъж.

— Аз просто искам да се забавляваш, мила.

Отвърнах ѝ остро:

— Не, ти просто искаш да бъда като нея!

Тя ми каза да не ставам смешна, но част от мен го вярваше. Сега се чувствам по същия начин.

— Мамо, нищо лично към теб или втората ти дъщеря, но...

— Ооо, не започвай пак с тези глупости! — Тя потупва пепеляворусата си коса, която боядисва с една и съща боя „Клеърол“ от двайсет години насам.

— Добре — казвам, — но на мен ми дойде до гуша от сватбата на Дарси. — Задържам ръката си малко под брадичката, после я повдигам дори още по-високо.

— Това не е поведение на шаферка. — Тя се нацупва и потърква единия си показалец върху другия.

Аз свивам рамене.

Майка ми се засмива — добродушен родител, който отказва да вземе на сериозно единствената си дъщеря.

— Добре, трябваше да предвидя, че ще видиш зор с Дарси като булка. Сигурна съм, че тя иска всичко да е безупречно.

— Да, тя го заслужава — подмятам саркастично.

— Вярно, заслужава го. Както и ти... И твоето време ще дойде.

— Тъхъ.

— Затова ли ти е неприятно? — пита тя с вид на подготвена жена, гледала много токшоута относно смело посрещане на чувствата ти и поддържане на връзките ти.

— Не точно.

— Тогава защо по-точно? Да не би тя да е трън в „знаеш кое“? Това, което питам... разбира се, че е тя! Заради Дарси е! — Още едно ласкаво хихикане.

— Да.

— Какво „да“, миличка? Какво ти се върти в главата?

— Да, тя е трън в очите ми — казвам и взимам дистанционното, за да включа отново говора.

— Какво прави тя? — настоява спокойно майка ми.

— Просто си е Дарси. Всичко се върти около нея.

Майка ми ме поглежда съчувствено.

— Знаем, мила.

После избъбрям, че тя не заслужава Декстър, че той е прекалено добър за нея. Майка ми ме оглежда предпазливо. О, по дяволите, помислям си. Знае ли нещо? Едно е да знаят Итън и Хилари, съвсем друго — майка ми. Никога не съм ѝ казвала кои са готините момчета в училище, така че този въпрос не е на дневен ред. Няма да понеса да я разочаровам. На трийсет съм, но все още съм радостта на родителите си. И майка ми, жена, която намира ключа за живота в избродирани сентенции, никога не би разбрала тази злоупотреба с приятелството.

— Освен това го влудява. Сигурна съм в това — добавям, за да замажа нещата.

— Декстър ли ти го каза?

— Не, не съм обсъждала това с Декс. — Технически това изявление е вярно. — То се вижда.

— Добре, но имай търпение с нея. Никога няма да съжалиш, че си добра приятелка.

Обмислям този бисер, изречен от майка ми. Трябва да си притиснат до стената, за да не се съгласиш с това. Всъщност по този начин живях цял живот. Избягвайки съжалението каквото и да става. Да бъде добра без значение в какво. Добра студентка. Добра дъщеря. Добра приятелка. И все пак ме смайва едно внезапно осъзнаване, че съжалението се разклонява в две посоки. Може да съжалявам, че съм жертвала себе си и собствените си желания заради Дарси в името на приятелството, в името на това да бъде добър човек. Защо трябва да съм мъченицата в случая? Представям си се сама на трийсет и пет, сама на четирийсет. Или още по-лошо, да се задомя с безлична, разводнена версия на Декс. Декс с по-слаба брадичка и с коефициент за интелигентност с двайсет точки по-малко. Ще бъде принудена да живее с „Какво би било, ако...?“ завинаги.

— Да, мамо, знам. Отдавай се на другите. Дрън-дрън. Ще бъде добра приятелка на безценната Дарси.

Майка ми свежда поглед към скута си и заглажда с ръка полата си. Нараних чувствата ѝ. Казвам си, че трябва да бъде мила само още една вечер. Това е най-малкото, което мога да направя. Нямам брат или сестра, на които да охлабят юздите и които да бъдат добри деца, когато аз съм извън играта. Усмиввам се и сменям темата.

— Къде е татко?

— Отиде до железарския магазин. Отново.

— Този път за какво? — питам, за да я вълвека в шегата „На татко не му стигат железарските магазини и дилърството с автомобили“.

— Кой знае. Кой изобщо знае? — тръска глава тя, отново щастлива.

Полузаспала съм, мислейки си за Декс, когато мобилният ми телефон извънпява. Държа го до леглото с напълно заредена батерия и звънът — настроен докрай, с надеждата, че Декс ще ми се обади. На дисплея светва неговият номер. Притискам телефона до ухото си.

— Здравсти, Декс.

— Здравсти — отговаря той с нисък глас. — Събуждам ли те?

— Нещо такова. Но всичко е наред.

Той не се извинява, което ми харесва.

— Господи, колко ми липсваш. Кога се връщаш?

Той знае кога се връщам, знае, че и годеницата му има същия маршрут. Но нямам нищо против да ме пита. Този въпрос е за мен. Той иска мен — не Дарси — отново в неговия часови пояс.

— Утре следобед. Кацаме в четири.

— Ще дойда у вас.

— Добре.

Мълчание.

Питам го къде се намира в момента.

— На дивана.

Представям си го в моя апартамент, на моя диван, въпреки че той е върху техния разтегателен от „Потъри Барн“, онзи, който Дарси възнамерява да смени с „по-изискана мебел“ още щом се оженят.

— О! — Не искам да затварям, но в съненото си състояние не мога да измисля какво друго да кажа.

— Как беше партито?

— Не са ли ти докладвали?

— Да, Дарси се обади.

Доволна съм, че ми казва, че тя му се е обадила, питам се дали не изрече тази подробност нарочно.

— Но аз питам теб как мина.

— Беше чудесно, че се видяхме с Анализе... Но иначе беше трагично.

— Защо?

— Събирания от този род винаги са такива.

После му казвам, че ми се ще той да е до мен. Това е нещо, което обикновено не признавам, освен ако той не каже пръв нещо подобно. Но тъмнината и разстоянието ме правят дръзка.

— Наистина ли? — пита той с тона, който аз използвам, когато искам повече. Мъжете не са много по-различни от нас, помислям си, което винаги ще изглежда като забележително откровение, независимо колко пъти си го помислям.

— Да. Ще ми се да си тук до мен.

— В твоето легло у вас, точно там, с родителите ти в съседната стая?

Засмивам се.

— Те са широко скроени.

— В такъв случай и на мен ми се ще да съм там.

— Въпреки че имам две единични легла. Няма много място.

— В единично легло с теб няма да е лошо. — Гласът му е нисък и секси.

Знам, че и двамата мислим едно и също. Чувам дишането му. Не проговарям, само се докосвам и мисля за него. Искам и той да прави същото. Прави го. Телефонът се е нагорещил до лицето ми и както обикновено, когато говоря по него, се питам за радиацията, която бих поела. Но тази нощ не ме интересува никаква радиация.

На другия ден Дарси и аз взимаме такси за вкъщи от „Ла Гуардиа“. Аз слизам първа. В мига, в който стъпвам на тротоара, се обаждам на Декс, намирам го в офиса му, очаквайки позвъняването ми. *На твоє разположение съм*, заявявам му аз, щастлива, че си обръснах краката още в Индиана. Той ми казва, че ще дойде при мен още щом тя му се обади в офиса. „Нали разбираш“, добавя той, с притеснение от новата му тактика. Разбирам. За секунда ми става криво, че животът ми се състои от такива извънбрачни стратегии, съшити с бели конци. Но само за секунда. После си казвам, че Декс и аз не сме в този къп. Че според думите на Хилари животът не е черно-бял. Че понякога целта оправдава средствата.

Същата вечер, след като с Декс прекарахме няколко часа заедно, аз съзнавам, че нашите срещи започват да протичат в едни чудесни неясни очертания от разговори, милувки, сънливост и просто съвместно съществуване в топло, непринудено мълчание. Като съвършената морска ваканция, където рутината е толкова блажено ненарушима, че когато се прибереш вкъщи и приятелите те питат как си прекарала, ти не можеш да си спомниш какво всъщност си правила, за да запълваш многото часове. Това е да си с Декс.

Престанах да броя колко пъти сме правили любов, но знам, че е доста над двайсет. Питам се колко пъти е бил с Дарси. Това са нещата, за които си мисля сега. Така че няма да е вярно, ако кажем, че тя няма

нищо общо с нас. Да се каже, че това не е съперничество, е нелепо. Тя е нивелирна лата; аз не ѝ се давам. Когато сме в леглото, се питам дали и тя прави това и това като мен? По-добре ли го прави? Дали те са следвали сценарий досега или тя непрекъснато внася по нещо ново? (Моят глас, колкото и да е тъжно, е за последното. И дори още по-тъжното — когато тялото ти е привлекателно, има ли всъщност значение дали сексът е банален?) Мисля за нея и после, когато често се чувствам стеснителна за тялото си. Гълтам стомаха си, оправям гърдите си, когато той е с гръб към мен и никога не се разхождам из апартамента си гола. Питам се колко пъти трябва да сме заедно, преди да се откажа от любимото си бельо — сиви пликчета или памучни долнища на пижами „Гап“, които нося, когато съм сама. Ние вероятно нямаме време да стигнем до този етап. Поне не и преди сватбата. Времето изтича. Повтарям си да не се паникьосвам, да се наслаждавам на мига.

Но мога да почувствам скорошната промяна. Позволявам си да мисля за бъдещето. Престанах да се побелявам, когато си представям, че Декс отменя сватбата. Престанах да чувствам, че моята лоялност към Дарси трябва винаги да е над всичко друго, а именно — какво искам аз. Все още не съм сигурна докъде ще стигнат нещата, докъде искам да стигнат, но страхът от нарушаване на правилата някак се е притъпил, както и инстинктът ми да поставя Дарси над себе си.

Тази вечер Декс говори за работа. Той често ми разказва за сделките си и макар да проявявам интерес към механиката на всичко това, на практика ми харесва цветът, с който Декс оцветява главните играчи във фирмата му, хората, които изпълват всекидневието му. Например, знам, че той харесва да работи за Роджър Болинджър, шефа на групата му. Декс е златното момче на Роджър, а Роджър е образец за подражание на Декстър. Когато разказва случка с Роджър, той имитира бостънския му акцент по начин, който ме убеждава, че ако някога се запозная с Роджър, ще изглежда така, сякаш Роджър имитира как Декс имитира Роджър. Роджър е висок едва метър и шейсет и пет (моето възражение е: мъжете обикновено не дават подробности за външния вид на другите мъже и съвсем не са склонни да говорят за остроумие и интелигентност), но според Декс това не го смущава пред жените. Случайно Декс ми каза за тази пикантна новина и то съвсем прозаично, без възхищение, което ме увери, че Декс няма склонност

към женкарство. Женкарите са или а) впечатлени от колегите си женкари или б) се състезават с тях.

Той престава да ми разказва за Роджър и ме пита:

— Казах ли ти, че Роджър е бил сгоден два пъти?

— Не — отговарям, мислейки си, че той знае, че не ми е казал. Това не е нещо, което човек забравя, че е споделил, особено при нашите обстоятелства. Изведнъж ми става студено и издърпвам чаршафа върху двамата.

— Да. Като и двата пъти той е развалил годежа. Все ми повтаря: „Не е свършило, докато не свърши“ и „Дебелата дама още не е пяла“.

Питам се дали Роджър знае всичко за нас, или просто си прави типичните ергенски закачки.

— Кога? — питам го.

— Кога запява Дебелата дама ли? — Декс усуква тялото си около моето.

— Ами да. От този сорт. — Навлизаме в чувствителна територия и аз съм благодарна, че той не вижда очите ми. — Кога е развалял годежите?

— За първия не знам точно. Но втория път е било точно преди сватбената церемония.

— Занасяш ме.

— Не. Булката се обличала, когато той тръгнал към стаята ѝ. Почукал на вратата и поднесъл новината направо пред майка ѝ, баба ѝ и деветдесет и пет годишната ѝ прабаба.

— Тя изненадала ли се е? — питам, съзнавайки, че въпросът е тъп. Никой не очаква младоженецът да нахлуе в стаята и да отмени сватбата.

— Очевидно. Но не е трябвало да бъде чак толкова изненадана... Сигурно е знаела, че веднъж вече го е правил.

— Друга ли е била причината? — питам колебливо.

— Не мисля. Май не.

— Тогава защо го е направил?

— Каза, че не си представял това да трае вечно.

— О!

— Ти какво мислиш?

Той би трябвало да знае какво мисля.

— Нищо.

— Кажи, де.

— Нищо.

— Кажи, де.

Диалогът на новата връзка. След като една двойка се утвърди, въпросът става реликва.

— Мисля, че не вярвам да се случва в сватбения ден, практика ала Джулия Робъртс в „Булката беглец“ или от страна на младоженеца.

— Не вярваш!

Пипам внимателно.

— Просто смятам, че не е необходимо... безсмислено е. Ако някой ще отменя сватбата си, би следвало да го стори преди деня на сватбата.

Не долови съвсем посланието ми.

— Съгласен съм, но не мислиш ли, че е по-добре да се откажеш, отколкото да направиш грешка? Не дължиш ли на другия, на себе си и на цялата брачна институция да кажеш нещо, дори да си се осъзнал късно в играта?

— *Аз по никакъв начин не се застъпвам за подобни грешки.* Просто казвам, че човек трябва да размисли преди сватбения ден. Именно затова са годежите. И според мен до сватбения ден е сключена сделка. Осмисли я и извечи най-доброто от нея. Жестока стъпка е това да кажеш на булката, когато сватбената рокля е на гърба ѝ.

Представям си Дарси в този унизителен сценарий и влизането ми в положението ѝ е просто и ясно.

— Така ли мислиш? Дори накрая да се стигне до развод? — пита той.

— Дори това. Питаш жената дали предпочита да се разведе, или я напускаш, както е в роклята си, пред всички поканени.

Той издава едно уклончиво „Хм“, така че не мога да кажа дали е съгласен. Питам се какво ли ще означава всичко това за нас. Дали изобщо той мисли за нас. Би трябвало. Чувствам как мускулите ми се напрягат, стъпалата ми трепват нервно. Напомням си, че все още не е Четвърти юли. Не искам повече да мисля за това.

Присягам се през Декс и включвам стереото. „Крийдънс Клиъруотър ривайвъл“ пеят „Гледайки от задната си врата“. Говорихме си за оптимистична песен. Точно това ми трябва, за да заличи картините от сватбата на Декс и Дарси в съзнанието ми. Вместо това

си представям, че пътувам с Декстър. Ние сме в бял кабриолет със свален покрив, с тъмни очила и се движим по магистралата, а наоколо няма други коли.

*„Вади ми душата утре,
днес на скръб няма да се отдам.
Ду, ду, ду,
гледайки от задната си врата.“*

ГЛАВА 14

Всяка година за Четвърти юли Манхатън масово се изпразва. Хората се отправят към курортите Хамптънс, Кейп, Мартас Виниярд, дори към Ню Джърси. Всички заминават. Дори Лес. Когато навремето с Нейт оставахме в града през лятото, за да учим за изпита при встъпване в адвокатската колегия, бях удивена колко различно и съвсем спокойно ставаше това място без всичките тези хора. Разбира се, планирам и тази година да остана тук — не мога да преглътна мисълта да гледам Декс и Дарси заедно. Обаждам се на Декс и му го казвам. Той отговаря точно това, на което се надявах.

— Аз също оставам.

— Наистина ли? — Сърцето ми се разтуптява само като си представя, че ще прекарам нощта с Декс.

— Да. Да го направим.

И тъй, съставяме план: и двамата в последния момент ще „установим“, че се налага да работим. Ще се оплакваме и ще се вайкаме до небесата, но ще настояваме, че Дарси трябва да замине и да се забавлява без нас. Дотогава тя ще си е направила педикюр, ще си е купила дрехи, ще е организирала купони и ще е резервирала места в любимите си ресторанти. Така че няма начин да си остане вкъщи и двамата с Декс ще останем сами, необезпокоявани с дни. Ще спим заедно, ще се събуждаме заедно, ще се храним заедно. И въпреки че Декс не го е потвърдил, аз предполагам, че в даден момент ние ще проведем нашия важен разговор.

Споделям плана с Хилари, която има големи очаквания. Тя е убедена, че дългият уикенд ще бъде повратна точка във взаимоотношенията ни с Декс. Когато по обяд на трети си тръгва от работа, тя се отбива в кантората ми и ми пожелава да прекарам страхотен уикенд.

— Късмет! — добавя и стиска палци във въздуха.

— Защо? Мислиш, че ще ни хванат ли?

— Не. Не това имах предвид. Пожелавам ти късмет за разговора ви. Нали ще говориш с Декс за това какво става с вас?

— Да, предполагам.

— Предполагаш?

— Сигурна съм. Такъв е планът.

— Добре. Гледай да го направиш. — Тя ме поглежда строго. — Ножът вече е опрял до кокала.

Правя гримаса.

— Рейчъл, не губи смелост. Ако искаш да бъдеш с него, сега е моментът да поставиш ребром въпроса.

— Знам. Разбрах. — За секунда си се представям като Хилари — силна, дръзка, уверена.

— Ще ти се обадя, ако твоята девойка покаже подозрение.

Кимам и ме пробожда чувство за вина, задето заговорничим против Дарси.

Хилари разбира какво си мисля.

— Трябва да направиш каквото е нужно — казва тя. — Не се размеквай сега.

Точно в седем, както е по план, Декстър се появява на вратата ми, току-що подстриган, от което скулите му изпъкват още повече. Държи в ръката си бутилка червено вино, малък платнен сак и букет от бели лилии „Казабланка“ — от ония, които можеш да намериш за три долара стръка във всеки корейски магазин за деликатеси. Макар да не са скъпи и някак увехнали, аз ги харесвам не по-малко от скъпите ми рози.

— За теб са — казва той. — Съжалявам, че вече оклюмаха.

— Прекрасни са. Благодаря ти.

Той ме последва в кухнята, докато аз търся ваза за тях. Посочвам любимата си синя ваза най-горе върху бюфета, която не успявам да стигна.

— Би ли я свалил?

Той взема вазата и я оставя върху плота, аз започвам да подрязвам стъблата и да ги подреждам. Аз съм домашна богиня, доколкото може да каже той.

— Направихме го — прошепва Декс в ухото ми.

Цялата настръхвам. Успявам да сложа цветята във вазата и наливам малко вода, преди да се обърна да го целуна. Вратът му е топъл, косата на тила му е все още влажна от подстригването. Той ухае на одеколон, който рядко използва. Разбира се, аз също съм си сложила парфюм, който също рядко използвам. Но случаят е специален. Когато си свикнал на отрязъци от време, периодът от дни може и да ти се стори вечен. Начинът, по който се чувствам, ми напомня за втурването в автобуса в последния учебен ден преди лятната ваканция. Никакви притеснения, освен какво първо да направя — да карам велосипед, да отида до басейна или да играя на някаква игра с Дарси и Анализе в нашия студен, недовършен сутерен. Днес знам какво искам да направя първо и съм напълно сигурна, че скоро ще го започнем. Целувам Декс по врата и вдишвам нежната му кожа и уханието на лилии.

— Този уикенд ще бъде извън контрол — казва той, докато изхлузва горнището ми и го пуска в краката ни. Откопчава сутиена ми и обхваща гърдите ми в шепите си, после лицето ми. Пръстите му притискат тила ми.

— Много се радвам, че си тук. Толкова съм щастлива.

— Аз също. — Той разкопчава копчетата ми.

Повеждам Декс към леглото и го събличам, като се възхищавам на тялото му от всеки ъгъл, целувайки го по нови места. В ямките на коленете. По лактите. Имаме достатъчно време.

Любим се бавно, всеки от нас възпира другия в дадени моменти, докато накрая не можем повече да се въздържаме, после се обръщаме в другата, безразсъдната, спираща дишането посока. Той ме чувства повече от всякога и знам защо: тази нощ няма да се прибира. Няма да се налага да измие или да се проверява за следи от времето, прекарано с мен. Забивам нокти в гърба му и го притискам по-силно до себе си.

След като правим любов, си поръчваме храна от ресторант и ядем бургери на светлината на свещи. После пак отиваме на леглото, където разговаряме и слушаме музика, преборвайки се с умората, за да се наслаждаваме по-дълго на времето, в което сме заедно, а не да го пропиляваме в сън.

Единственото ни прекъсване е чак към полунощ, когато Декс казва, че може би трябва да се обади на Дарси. Казвам му, че идеята е добра и се питам дали да го оставя сам, или да остана в леглото до него. Решавам да отида в банята, за да си изпълни той задължението.

Пускам водата, за да не чувам нито дума от разговора им. След минута Декс ме извиква.

Открехвам вратата.

— Приключи ли?

— Даа. Ела тук. Не беше нужно да ставаш.

Връщам се на леглото до него, хващам ръката му.

— Съжалявам за това.

— Няма нищо. Разбирам те.

— Просто вземам предохранителни мерки... Според мен сега тя няма да звъни. Казах ѝ, че съм на път за вкъщи да си лягам.

— Тя какво прави?

— В момента всички са в „Токхаус“. Пияни и щастливи.

А ние сме трезви и по-щастливи, с усукан около нас чаршаф, главите ни почиват на едната възглавница. Когато Декс сядна на леглото, за да духне догарящата върху перваза на прозореца свещ, забелязвам, че върху бялата калъфка на възглавницата има косъмчета от скорошното му подстригване. Нещо в тези къси косъмчета ме изпълва с такова щастие, че ми иде да заплача.

Затварям очи да предотвратя това. В даден момент заспиваме.

После идва утрото.

Отварям очи и си спомням за първата сутрин, когато се събудихме заедно, за паниката, която стегна сърцето ми в онази неделя, когато чукнах трийсетте. Чувството, което ме изпълва сега, не е по-различно. Спокойна радост.

— Здравей. Рейчъл.

— Здравей, Декс.

И двамата се усмихваме.

— Честит Четвърти юли! — казва той, докато ръката му почива между бедрата ми.

— Честит да е и на теб.

— Това не е обичайният ти Четвърти юли. Няма фойерверки, няма пикници, няма плаж. Добре ли се чувстваш така? — пита той.

— Да, много добре.

Правим любов, после си взимаме душ заедно. Отначало се смущавам малко, но след няколко минути се отпускам и го оставям да

измие гърба ми. Стоим под горещата вода (и той, като мен, обича горещи душеве) много по-дълго, докато пръстите ни се набръчкат. После излизаме навън и вървим пеша по Трето авеню към „Старбъкс“. Денят е влажен и сив, изглежда ще вали. Но на нас не ни трябва хубаво време. Щастието просто струи от мен.

Ние сме единствените „на опашката“ за поръчване, по уредбата се чува гласът на Марвин Гей. Аз си поръчвам дълго кафе с обезмаслено мляко. Декс казва:

— Дайте ми същото, но голямо с... ммм... с обикновено мляко.

Момичето на касата съобщава на висок глас поръчката на колежката си, която бързо маркира чашите ни с черен маркер. Всички от персонала на „Стар-бъкс“ са последователни и необикновено весели, дори в натоварените часове, когато обслужват ордите от раздразнителни хора, чакащи нетърпеливо за доза кофеин.

— О, един момент — казва усмихнатото до уши момиче. — Заедно ли ще плащате, или поотделно?

Декс бързо отговаря.

— Ние сме... Заедно ще плащаме.

Усмихвам се на изпускането му. Ние сме заедно.

— Ще има ли нещо друго?

— Тъъ. Да. Аз ще взема кейкче с боровинки — казва Декс и ме поглежда. — А ти, Рейчъл?

— И за мен същото — отговарям, едва сдържайки се да не добавя „нискомаслено“ кейкче. Не искам изобщо да бъда като Дарси.

— Значи две кейкчета с боровинки. — Декс плаща и пуска рестото си в чашката за бакшиш пред касата. Момичето ми се усмихва, сякаш казва: „Твоят човек е не само готин, но и щедър“.

И двамата с Декс си сипваме по пакетче кафява захар в кафето, разбъркваме го и заемаме местата на плота, гледащ към улицата. Тротоарите са пусти.

— Харесва ми Ню Йорк такъв — казвам, като отпивам от пияната. Ние наблюдаваме едно самотно жълто такси да минава по Трето авеню. — Чуй, няма никакви клаксони.

— Да. Градът наистина е мъртъв. Бас ловя, че можем да си направим резервация навсякъде тази вечер. Искаш ли да излезем някъде?

Поглеждам го.

— Не можем да го направим.

Да пием кафе е едно. Вечеря — съвсем друго.

— Можем да отидем където си поискаме. Още ли не си намислила къде? — Той ми намига и отпива от кафето си.

— Ами ако някой ни види?

— Никой не е тук. — Той посочва през прозореца. — А и какво, ако ни видят? Позволено ни е да се храним, нали? Господи, та аз дори мога да кажа на Дарси, че сме отишли да хапнем заедно някъде. Тя знае, че и двамата останахме в града заради работата си, не е ли така?

— Сигурно.

— 'Айде. Искам да те изведа тази вечер. Никога не съм те канил на подобаваща среща. Това ме притеснява. Какво ще кажеш?

Повдигам вежди и се усмихвам насила.

— Що за изражение е това? — Пълните устни на Декс докосват ръба на чашата.

— Не „подобаваща“ е думата, която ми идва наум, когато мисля за нас.

— О, това ли било. — Декс размахва ръка във въздуха, сякаш изрекох незначителна подробност за нашата връзка. — Е, да, това няма как да се избегне... искам да кажа... да, обстоятелствата не са... чак толкова идеални.

— Това е слабо казано. Нека наричаме нещата с истинските им имена, Декс. Нашето е любовна история.

Това е най-много, което мога да кажа за това, което правим. Знаем, че Хилари няма да ме награди за откровеността, но сърцето ми все още подскача. За мен това е дързък коментар.

— Предполагам — казва той колебливо. — Но когато съм с теб, не мисля за неуместността на нашата... връзка. Това, че съм с теб, не го чувствам за нередно.

— Разбирам какво имаш предвид — отговарям, мислейки си, че малцина ще бъдат хората, които може да се съгласят.

Чакам го да каже нещо повече по въпроса. Нещо за нас. За бъдещето ни. Или поне за нашата победа тази седмица. Но той не казва. Вместо това предлага да си вземем кафето за вкъщи и да четем вестника в леглото.

— Звучи чудесно — отговарям и се питам коя страница четете първо. Искам да знам и най-малката подробност за него.

Цял ден ту вали, ту спира, затова си оставаме вкъщи, като се местим от леглото на дивана и обратно на леглото, говорим с часове, без да поглеждаме часовника. Говорим за какво ли не — за гимназията, колежа, Юридическия факултет, семействата ни, за приятели, книги, филми. Но не и за Дарси и създалото се положение. Не говорим за нея, дори когато тя се обажда по мобилния телефон на Декс, за да каже „здравей“. Аз оглеждам кожичките на ноктите си, докато той ѝ казва, че току-що е тръгнал от офиса си, за да хапне нещо и да, отхвърлил е много работа, тъй като цял ден не е вдигал глава. В края на краткия им разговор прошепва „Аз също“ и аз разбирам какво ѝ е казал току-що. Внушавам си, че много двойки завършват разговорите си с „обичам те“ по същия автоматичен начин, по който другите хора си казват „дочуване“. Това нищо не значи.

След като Декс затваря телефона с огорчено изражение, моят мобилен иззвънява. Дарси е.

Декс се разсмива.

— Тя тъкмо ми каза, че бързала. Да, бе! Да се обади на теб!

Не се обаждам, но после изслушвам съобщението ѝ. Оплаква се от времето, но иначе много се забавлявали. Много ѝ липсвам. Не било същото без Декс и мен.

Няма да се чувствам виновна. Няма.

Същата вечер Декс и аз се разделяме за няколко часа, за да може той да се прибере у тях и да се преоблече за вечеря, тъй като си беше взел само джинси, къси панталони и основни тоалетни принадлежности. Липсва ми, докато го няма, но ми харесва начинът, по който раздялата прави нашата вечеря да прилича повече на среща. Освен това съм благодарна за шанса да се накипря в негово отсъствие. Мога да правя нещата, които един мъж, с когото съвсем наскоро си започнала да се срещаш, не бива да вижда — да оскубеш някой и друг косъм от веждите си, да се парфюмираш на стратегически места (зад коленете, между гърдите) и да си сложиш грим така, че все едно нямаш.

Декс ме взема в осем без петнайсет и ние отиваме с такси до един от любимите ми ресторанти в Манхатън — „Балтазар“, където обикновено резервации се правят със седмици напред, освен ако не искаш маса за шест или за единайсет и половина часа вечерта. Но ние сме там точно в осем и ни предлагат идеално, уютно сепаре. Питам Декс дали знае, че Джери Зайнфелд е предложил брак на Джесика Склар именно в „Балтазар“. Може би това е точното място, където Джери е направил предложението с пръстен от „Тифани“.

— Не, не знаех — отговаря Декс, вдигайки поглед от менюто с вината.

— А знаеш ли, че тя зарязала съпруга си, за когото била омъжена от четири месеца, заради Джери.

Той се размива.

— Да, май чух нещо такова.

— Знааачи... „Балтазар“ вероятно е избираният за скандали ресторант.

Той поклаща глава и ми се усмихва раздразнен.

— Моля те, престани да говориш за нас по този начин.

— Погледни фактите, Декс. Това е скандално... Ние сме точно като Джери и Джесика.

— Виж какво, ние не сме виновни, че се чувстваме така — заявява искрено Декс.

Да. И може би това прошепва Джесика на Джери по мобилния си телефон, докато нищо неподозиращият ѝ съпруг седи в съседната стая и се кикоти силно на „Трябва да гледаш ТВ“.

Докато преглеждам менюто, съзнавам, че мнението ми за Джери и Джесика май се е променило. Бях се съгласявала с представата, че той е безсърдечен разбивач на семейства, а тя — безсрамна златотърсачка, която хладнокръвно изоставила съпруга си холандец за по-заможен, по-остроумен модел още в мига, когато ѝ се е предоставила такава възможност в, както четох, спортния клуб „Рийбок“ в Ъпър Уест Сайд, където членува и Дарси. Сега обаче не съм толкова сигурна. Може би тъкмо така е тръгнало всичко. Но пък може би Джесика се е омъжила за холандеца Ерик, защото е мислела, че го обича според някаква относителна мярка в живота си дотогава, а после е срещнала Джери, дни след завръщането ѝ от меден месец в Италия и бързо е разбрала, че всъщност изобщо не е обичала преди, че

чувствата ѝ към Джери са далеч по-силни от чувствата, които е изпитвала към Ерик.

Какво да прави една жена в такъв случай? Да остане омъжена за неподходящия човек и то в името на благоприличието ли? Джесика е знаела с каква помия ще бъде залята не само от страна на приятели, семейство и съпруг, с когото е обещала да бъде завинаги (не само 120 дни), но и от страна на целия свят — или поне от онези от нас, които сме толкова отегчени от собствения си живот, че търчим да си купим списание „Пийпъл“ още щом се появи на щанда. И все пак го е направила със съзнанието, че човек живее само веднъж.

Изложила се е на критика и, като жабата във вечно любимата ми видеоигра, прекосила смело улицата и благополучно се озовала в малката кутийка в горната част на екрана или както е било в нейния случай — в къща за шест милиона долара с изглед към Сентръл Парк. Истинска решителност и смелост са се изисквали, за да си признае грешката. И може би на Джери също е трябвало да се отдаде заслуженото, задето е пренебрегнал гнева на света, следвайки сърцето си на всяка цена. Може би просто истинската любов е надделяла.

Независимо какво се е случило с Джесика, Ерик и Джери, моите представи за спазването на правила в любовта се променят.

— Е, избра ли си нещо? — пита ме Декс.

Усмиввам се и му отговарям, че чакам да чуя специалитетите.

След вечеря Декс ме пита дали искам още едно питие.

— А ти? — питам го, за да му доставя удоволствие, да му дам правилния отговор.

— Аз пръв попитах.

— Предпочитам да се приберем.

— Добре. Аз също.

Ноцта се изясни и когато таксито ни сваля до моя ъгъл, виждаме изригването на няколко фойерверка в далечината над Ийст Ривър. Сини, розови и златни светлини осветяват града, който чувстваме, че е само наш. Хващаме се за ръце и за няколко секунди наблюдаваме мълчаливо небето, после влизаме в сградата и пожелаваме лека нощ на Хосе, който вече мисли, че Декс ми е гадже.

Качваме се в апартамента, събличаме се и се любим. Не, не си въобразявам — всеки път наистина е все по-хубаво. След това никой от нас не продумва, нито се помръдва. Заспиваме, преплели крака и ръце.

На сутринта се събуждам точно когато светлината се връща на небето. Вслушвам се в дишането на Декс и изучавам острата крива на бузата му. Той изведнъж отваря очи. Лицата ни са близо.

— Здравсти, миличка. — Гласът му е дрезгав от сънливост.

— Здравсти — отговарям тихо. — Добро утро.

— Защо си будна? Рано е.

— Наблюдавам те.

— Защо?

— Защото харесвам лицето ти.

Той искрено се изненадва от отговора ми. Но защо? Не може да не знае, че е красив.

— И аз харесвам как изглеждаш. — Той ме обгръща с ръце и ме притегля към гърдите си. — Харесва ми да те усещам.

Усещам, че се изчервявам.

— Както и как си на вкус — добавя той, целувайки врата и лицето ми. Избягваме устните, както правим веднага след сън. — И ми се струва, че всичко това има смисъл.

— Това пък защо го казваш?

— Ами защото...

Той диша тежко и изглежда нервен, почти изплашен. Пресягам се за презерватива в чекмеджето на нощното ми шкафче, но той връща ръката ми, прониква в мен и повтаря отново „защото“.

— Защото защо?

Мисля си, че май знам защо. Надявам се да знам защо.

— Защото, Рейчъл... — поглежда ме в очите, — защото те обичам.

Той изрича тези думи точно както ги мисля, съдържайки нарастващия импулс да ги изрека първа. И сега не е нужно.

Опитвам се да запомня всичко за този момент. Погледа му, усещането на кожата му. Дори начина, по който светлината се спуска през щорите ми. Това е момент отвъд съвършенството, отвъд всичко, което съм чувствала преди. Почти ми идва в повече, за да го понеса. Не ме е грижа, че Декс е сгоден за Дарси или че ние се промъкваме тук като двама души, обявени извън закона. Не ме е грижа, че зъбите ми

имат нужда от хубаво измиване и че косата ми е разрошена и виси около лицето ми. Чувствам единствено Декс и думите му и знам, без капка съмнение, че това е най-щастливият момент в живота ми. През ума ми се редуват кадри. Как вечеряме на светлината на свещ и отпиваме шампанско. Свили сме се до бушуващ огън в стара фермерска къща във Вермонт със скърцащо дъшеме, а навън се сипят снежинки с големината на сребърен долар. Ние сме на пикник в Бордо в средата на морава, пълна с жълти цветя, където той ми дава скъп диамантен пръстен.

Това наистина може да се случи. Той ме обича. Аз го обичам. Какво друго е нужно?

Положително няма да се ожени за Дарси. След всичко това двамата няма да бъдат щастливи. Намирам гласа си и успявам да му кажа тези две думи в отговор. Думи, които не съм изричала много, много отдавна. Думи, които до този момент не са означавали нищо.

Никой от нас не изрича отново онова, което си казахме този ден, но аз го чувствам във въздуха, около нас. То е по-осезаемо от плътната влажност. Чувствам го по начина, по който ме гледа, и по начина, по който произнася името ми. Ние сме двойка и думите ни са ни направили нахакани. В даден момент, докато се разхождаме в Сентръл Парк, той ме хваща за ръка. То е само за няколко секунди, за пет-шест крачки, но чувствам прилив на адреналин. Ами ако ни видят? Тогава какво? Малка част от мен иска да стане така, иска да се натъкнем на някоя позната на Дарси, на някоя колежка, останала в града, за да работи и излязла за кратка разходка в парка. Тя ще се яви доносничка в понеделник сутринта и ще разкаже на Дарси, че е видяла Декс и някаква жена, хванати за ръце. Ще ме опише подробно, но понеже аз не се отличавам от масата, Дарси няма да ме заподозре. В противен случай обаче, аз ще отричам, ще кажа, че цял ден съм работила. Ще кажа, че дори нямам розова блуза, която е нова и тя не я е виждала. Ще се възмутя, а тя ще ми се извини и ще се върне отново на въпроса, че Декс я мами. Ще реши да го изостави и аз ще я подкрепя, ще ѝ кажа че постъпва правилно. По този начин на Декс няма да му е нужно да решава или да прави каквото и да било. Всичко ще се разреши в наша полза.

Изкачваме се до езерото в Сентръл парк, заобикаляме го и се възхищаваме на гледката на града. Подминаваме един младеж, облечен от главата до петите във военни работни дрехи, разхождащ старо куче-зайчар, а след това възпълна жена, която диша тежко от бавен джогинг, а лактите ѝ стърчат смешно настрани. Иначе обикновено оживената пътека сега е само за нас. Вслушвам се в хрущенето на чакъл под кецовете ни, докато вървим в свършен ритъм. Доволна съм. Езерото, гледката, градът и целият свят принадлежат на Декс и мен.

Тъмни облаци се задават, когато най-накрая напускаме парка. Решаваме да не се преобличаме за вечеря и се отправяме към „Атлантик грил“ — ресторант близо до апартамента ми. И на двамата ни се яде риба с бяло вино и ванилов сладолед за десерт. След вечеря се затичваме към моя блок под проливния дъжд, като се смеем, докато пресичаме улиците и пробягваме през локвите на тротоарите. Отново вкъщи, събличаме мокрите си дрехи и се подсушаваме един друг с хавлиени кърпи, без да спираме да се смеем. Декс си слага боксерки. Аз навличам една от неговите тениски. После пускаме компактдиск на Били Холидей и отваряме нова бутилка вино — червено този път. Изтягаме се на дивана и разговаряме с часове, ставайки само да си измием зъбите и да се прехвърлим на леглото за още един задоволителен сън заедно.

После, изведнъж, както винаги става, времето ускорява своя ход. И точно както да бъда с Декс през първата ни вечер беше като началото на лятото, така усещането, че приближава края на времето ни заедно ми напомня за късния август. Добре си спомням това чувство — смес от тъга и паника. Точно така се чувствам сега, докато седим на дивана в събота и следобедът преминава във вечер. Продължавам да си втълпявам да не съсипвам последната си вечер, изпълвайки се с тъга. Уверявам се, че най-доброто предстои. Той ме обича.

Сякаш прочел мислите ми, Декс ме поглежда и казва:

— Говорех сериозно.

Това е първата забележка към свещената ни размяна.

— Аз също. — Изпълнена съм с дълбок копнеж и съм сигурна, че разговорът ни скоро ще започне. Нашият разговор след Деня на независимостта. За това как няма да можем да понесем да нараним Дарси, но ще се наложи. Чакам той да започне. С неговото излияние трябва да се започне.

И тогава той казва:

— Каквото и да се случи, аз говорех сериозно.

Думите му са като звука на игла, която скърца по грамофонна плоча. Залива ме остро, болезнено чувство. Именно затова никога, никога не бива да си вдъхваш големи надежди. Именно затова трябва да виждаш, че бутилката е наполовина празна. Така че, когато цялата работа рухне, да не си толкова съкрушена. Иде ми да заплача, но запазвам спокойно изражение, слагам си психологическа инжекция ботокс. Не мога да заплача по няколко причини, най-малката от които е тази, че ако ме попита защо плача, няма да съм в състояние да дам отговор.

Боря се да спася нощта, да върна времето. Той ме обича, обича ме, обича ме, внушавам си аз. Но това не помага. Той ме поглежда разтревожен.

— Какво има?

Поклащам глава и той пита отново, с нежен глас.

— Ей, ей, ей... — Вдига брадичката ми и ме поглежда в очите.
— Какво има?

— Просто се натъжих. — Гласът ми трепери. — Това е последната ни нощ.

— Изобщо не е последната ни нощ.

Поемам си дълбоко въздух.

— Не е ли?

— Не.

Но това всъщност не обяснява много. Какво означава „не“? Че ще продължим по същия начин още няколко седмици? До нощта преди репетицията им за сватбата? Или иска да каже, че това просто е нашето начало? Защо не е по-точен? Не мога да се накая да го попитам. Плаша се от отговора му.

— Рейчъл, обичам те.

Устните му остават извити в края на последната дума, докато не се навеждам и не го целувам. Целувка е моят отговор. Няма да го изрека гласно, докато не проведем разговора си. Начин да взема становище!

Целуваме се на дивана, после започва свалянето на ципове и разкопчаване, внимателно плъзгане надолу на денима, което се оказва невъзможно. Преместваме няколко издания на „Таймс“ от пътя ни и

сме на пода. Сигурното положение, мисля си — панацеята. Правим любов, но аз не участвам. В това време мисля ли, мисля. Чувствам как мозъкът ми бръмчи и се върти като механизма на швейцарски часовник. Как ще постъпи той? Какво ще се случи?

На сутринта, когато се събуждам до Декс, го чувам да казва „няма значение какво ще се случи“. Но в съня ми съзнанието ми възпроизведе отново значението на думите му, водещи до съвършено логично обяснение: Декстър е искал да каже, че каквато и гадост да изникне, каквото и да каже или направи Дарси, ако на нас ни е нужно известно време да сме разделени заради противните последици, той ще изчака да ме обича и накрая всичко ще се оправи. Сигурно това е имал предвид. И все пак. Искам да го чуя от устата му. Той положително ще каже нещо, преди да се върне в Ъпър Уест Сайд.

Ние ставаме, вземаме си заедно душ и отиваме в „Старбъкс“. Вече ни е станало навик. Часът е единайсет. Дарси и другите скоро ще се приберат. Остават ни само минути, а разговор и заключения все още няма. Допиваме си кафето, после се отбиваме в магазин за играчки. Декс трябва да купи подарък за бебе на свои колеги. Просто някакъв малък символ, уточнява той. Не мога да реша дали ме радва чувството, че сме толкова утвърдена двойка, че пазаруваме заедно, или негодувам, че тази случайна задача прахосва намаляващите ни мигове. По-скоро е второто. Аз просто искам да се приберем, за да имаме още няколко момента заедно. Още време за него, за да ми сподели плановете си.

Но Декс се застоява при различните играчки и книги, иска мнението ми, затруднява се в избора си, който няма никакво значение за схемата на нещата. Накрая се спира на зелен рогат тревопасен динозавър с израз като от комикс. Не това бих избрала за новородено, но се възхищавам на убедеността му. Надявам се да прояви същата убеденост и за нас.

— Сладко е, не мислиш ли? — пита той и криви малката му глава.

— Прелестно е.

После, тъкмо да плати динозавъра, зърва пластмасова кутия, пълна с дървени зарове. Изважда два червени със златни точки и ги задържа в разтворената си длан.

— Колко струват две зарчета?

— Четирийсет и девет цента едното — отговаря мъжът на касата.

— Добре. Ще ги взема.

Излизаме от магазина и тръгваме към апартамента ми. Хората се завръщат в града на талози; движението възвръща нормалния си ритъм. Почти сме до моята пресечка. Декс държи торбичката с динозавъра в дясната си ръка и заровете — в лявата. През целия път ги разбъркваше в дланта си. Питам се дали и него, като мен, го свива стомахът.

— Какво мислиш? — питам го. Искам дълъг отговор, изяснявайки всичко, което си мисля. Искам уверение, някаква малка искра надежда.

Той свива рамене, облизва устни.

— Нищо специално.

Ще се ожениш ли за Дарси? Думите бучат в главата ми. Но не казвам нищо, безпокоя се, че не е стратегически разумно да го притискам. Сякаш онова, което кажа или не кажа в тези последни минути, в които сме заедно, може да има значение. Може би е толкова незначително, неуловимо — съдбата на трима души е на кантар, като люлката в детското стихче.

— Обичаш ли хазарта? — пита Декс, оглеждайки заровете, докато вървим.

— Не. — Изненада. Изненада. Рейчъл, действай внимателно. — А ти?

— Да. Обичам да хвърлям зарове. Щастливото ми число е шест — четири и две. А ти имаш ли си щастливо число?

— Не... Всъщност обичам две шестици — отговарям, мъчейки се да замаскирам чувството си на отчаяние. Отчаяните жени не са привлекателни. Отчаяните жени губят.

— Защо две шестици?

— И аз не знам. — Не ми се обяснява, че ми е останало от времето, когато като малка играех табла с баща ми. Тогава припях за две шестици и когато хвърлях такива, той ме наричаше Бокскар Уили. И до днес не знам кой е Бокскар Уили, но ми харесваше да ме нарича така.

— Искаш ли да ти хвърля две шестици?

— Да. — И посочих мръсния тротоар, за да му угодя. — Давай.

Спряхме се на ъгъла на Седемдесета и трета. Един автобус минава покрай нас, а една жена с малко дете за малко да блъсне количката в Декс. Той като че ли не вижда никого и нищо около себе си, разклаща заровете в двете си шепи, лицето му издава, че е напълно съсредоточен. Ако го видех точно такъв, но в Атлантик сити, облечен в полиестер и със златен ланец, щях да се запитам дали не е заложил на карта къщата и спестяванията си.

— Какво залагаме? — питам.

— Залагаме ли? Та ние сме от един отбор, мила — казва той с куински акцент, после духва силно в заровете, гладките му бузи се издуват като на малко момче, духащо свещичките на тортата за рождения си ден.

— Хвърли ми веднага две шестици.

— Ами ако ги хвърля?

Помислям си: *Хвърлиш ли две шестици, накрая ще бъдем заедно. Няма да има сватба с Дарси.* Но отговарям.

— Това ще означава късмет за двама ни.

— Добре тогава. Веднага имаш две шестици. — Той облизва устни и разклаща заровете още по-силно.

Слънцето свети в очите ми, когато той подхвърля заровете във въздуха, хваща ги, после драматично сваля ръката си към земята, сякаш ще засили топка на боулинг. Разтваря шепи с разперени пръсти и заровете потракват по цимента право към оживената манхатънска пресечка.

Единият червен зар спира веднага на шестица. Сърцето ми подскача при мисълта: *Ами ако стане?*

Ние сме клекнали над спрялото зарче и неговото близначе, което продължава да се търкаля, сякаш никога няма да спре. Да поискаш едно зарче да се търкаля толкова дълго, няма да успееш да го постигнеш. Но ето, че то се завърта на единия си ъгъл — размазано петно от златни точки на червен фон. После въртенето му става все по-бавно и по-бавно и то спира точно до първото. Две редици от по три точки на второто зарче.

Две шестици!

Бокскар Уили.

Не може да бъде, помислям си... Няма сватба с Дарси!... Той искаше да говори за „няма значение какво ще се случи“, сякаш някой

направляваше отгоре; е, ето на. Получи го. Две шестици. Нашата съдба.

Вдигам поглед от зарчетата към Декс, колебаейки се дали да му кажа какво си бях намислила. Той ме гледа с леко отворена уста. Връщаме погледите си към зарчетата, сякаш нещо сме сбъркали.

Какви са шансовете?

Ами... би трябвало да е точно едно на трийсет и шест. Точно под три процента.

Значи говорим за едно на милион. Но тези статистики подвеждат, когато са извадени от нашия контекст. Точно когато сме на минути от разделянето на пътищата ни (за деня? завинаги?), на Декс му хрумва да купи зарове и да ги хвърли, вместо да ги сложи в плика при плюшения динозавър и да приеме момчешката си комарджийска персона. Аз играя, въпреки че не ми е до това. После решавам, макар и безмълвно, условията на хвърлянето. И той хвърля две шестици. Сякаш да каже, ние сме понятни дори за глупаци, мила.

Поглеждам към деветдесет и осемцентовите му (плюс данъка) зарчета с благоговението, което човек изпитва към кристалната топка и пълната с мека мебел стая на най-великата гледачка на бъдещето, набръчкана от персийското слънце, която току-що ти е казала как стоят нещата и какво да очакваш. Дори Декс, който не знае какво точно запечата за нас, е впечатлен, като ми казва, че има нужда да ме заведе в Атлантик сити или Вегас, защото ние сме страхотен екип. Точно така.

Той ми се усмихва и казва:

— Това е твоят късмет, мила.

Дума не обелвам, само вземам заровете и ги напъхвам в джоба на късите си панталони.

— Задигаш заровете ми?

Нашите зарове.

— Трябват ми — казвам.

Връщаме се в апартамента ми, където той събира нещата си и ми казва довиждане.

— Благодаря ти за страхотния уикенд. — Сега лицето му отразява моето. Той също е тъжен.

— Да. Беше великолепно. И аз ти благодаря. — Заемам позата на уверената жена.

Той хапе долната си устна.

— Най-добре да тръгвам. Колкото и да не ми се иска.

— Да, най-добре да тръгваш.

— Скоро ще ти се обадя. Когато и да е. Веднага щом мога.

— Добре — кимам.

— Добре. Чао.

След една последна целувка той си тръгва.

Сядам на дивана, стискайки здраво зарчетата. Те ме утешават — хвърлянето е почти толкова хубаво, колкото един разговор. Дори може би по-хубаво. Разговор не проведохме, защото всичко е очевидно. Ние сме влюбени и това означава, че ще сме заедно, зарчетата също го потвърдиха. Поставям ги със страхопочитание върху бялата хартиена подплата в неговата кутия от канелени бонбони „Алтоидс“ с шестиците нагоре. Докосвам редиците от точки като обратен брайлов шрифт. Те ми казват, че ще бъдем заедно. Че това е нашата съдба. Цялото ми същество го вярва. Затварям тенекиената кутия и я слагам до вазата с букета от лилии, които са все още свежи. Заровете, кутията, лилиите — ето че сътворих светилище за нашата любов.

Обхващам с поглед своя чудесен, подреден апартамент, като се изключи неоправеното ми легло. По чаршафите още си личат отпечатъците на телата ни. Искам пак да съм там, да го чувствам по-близо до себе си. Изхлузвам сандалите си и отивам до леглото, пъхам се под завивките, които са студени от климатика. Ставам, спускам щорите и включвам стереото. Били Холидей напява тихо. Връщам се в леглото, свличам се към долната му част и провесвам стъпалата си надолу. Оставям сетивата ми да се изпълнят с Декс. Виждам лицето му, чувствам го до себе си.

Питам се дали вече се е прибрал, или е попаднал в задръстване. Дали ще целуне Дарси за поздрав? Дали устните ѝ ще му се сторят странни и непознати, след като ме е целувал през целия уикенд? Дали тя ще почувства, че нещо не е наред, без да е в състояние да определи какво точно и без да ѝ мине през ума нито за секунда, че шаферката ѝ и чифт зарове може да имат нещо общо с разсеяния поглед в очите на годеника ѝ?

ГЛАВА 15

На другия ден Хилари идва на работа малко преди единайсет. Облечена е със смачкани панталони и протрити черни сандали. Лакът на ноктите на краката ѝ е грозно олющен, от което нокътят на палеца ѝ прилича на тумбест бонбон. Засмивам се и поклащам глава, когато тя сяда тежко в любимия си стол в кантората ми.

— Какво смешно има?

— Гардеробът ти. Ще вземат да те уволнят.

Наскоро фирмата ни смени правилата на обличането ни — от костюми на делово всекидневно облекло, стига да няма взаимодействие с клиентите. Но аз съм напълно сигурна, че тоалетът на Хилари не е точно този, който партньорът ни е имал предвид със забележката си „подходящо делово всекидневно облекло“.

Тя свива рамене.

— И без това искам да ме уволнят... Хайде, разкажи ми за уикенда. Не си спестявай никакви подробности.

Усмиввам се.

— Толкова ли хубаво беше?

Казвам ѝ, че сме прекарвали страхотно. Че сме ходили в „Балтазар“ и „Атлантик грил“, за разходката в парка и колко хубаво ми беше да прекарам толкова бреме с Декс. Надявам се, че ако съм говорила достатъчно, ще успее да избегна очевидния въпрос.

— Ще отмени ли сватбата?

Това е единият.

— Не съм сигурна.

— Не си сигурна? Значи е казал, че ще си помисли, така ли?

— Не точно.

— Или изобщо не мисли за това?

— Ами... Не стигнахме дотам. — Опитвам се да звуча много отбранително.

Тя сбърчва нос. После ме поглежда озадачено. Питам се дали неодобрението ѝ има нещо по-общо с инертността ми, или с нейното

нарастващо подозрение, че Декс ме прави на глупачка. Първото може и да е вярно, но второто — не.

— Нали каза, че ще обсъдите нещата — каза тя, бърчейки чело.

— Да, но...

— Но какво?

— Но той ми каза, че ме обича. — Нямах намерение да споделям точно тази лична подробност, но някак си почувствах, че трябва.

Изречението на Хилари се промени.

— Наистина ли?

— Да.

— Пиян ли беше?

— Не! Не беше пиян — възразявам и поглеждам екрана на компютъра, с надеждата да получа имейл от Декс. От вчерашната ни раздяла още не сме разговаряли.

Но Хилари не се успокоява.

— А ти каза ли му същото?

— Да, казах му. Защото е така.

Тя ми предоставя няколко почтителни секунди мълчание.

— Добре. Значи и двамата се обичате. И сега какво? Кога ще се случи малкото скъсване?

Опълчвам се срещу лекомисленото охарактеризиране на препятствието пред него.

— Отменяне на сватба и прекратяване на дълга връзка трудно би минало за „малко“ скъсване.

— Добре де, каквото и да е там. Кога ще го направи?

Стомахът ме пробожда, когато отговарям, че не знам. Изкушавам се да й разкажа за заровете, но го запазвам за себе си. То е между Декс и мен. Освен това случаят не би се изтъквал както трябва и вероятно Хилари само ще се отврати от мен, че се осланям на хвърлени зарове, вместо да бъде директна.

Прочиствам гърлото си.

— А Дарси споменава ли го?

— Рядко... Но трябва да призная, че бях поизоставила работата си на наблюдател. Имам оправдание. — Тя се ухилва.

— Какво оправдание?

— Запознах се с един мъж!

— Не думай! Кой е той? Познавам ли го?

— Не. Живее в Монтаук. Казва се Джулиан. Рейчъл, изобщо не съм вярвала в приказките за „сродни души“, докато не го срещнах.

— Започни от самото начало — подканвам я. Няма по-добра публика за влюбения човек от влюбения човек.

Казва ми, че е трийсет и седем годишен, писател, още не се е женил. Запознали се на плажа. Тя излязла на разходка, той излязъл на разходка. Двамата били сами и вървели в една и съща посока. Той непрекъснато се спирал да оглежда мидени черупки и накрая тя го настигнала и се представила. После отишли в неговата къща, където той ѝ направил салата от домати с моцарела и босилек. Доматите и босилекът били от градината му, а моцарелата — прясно купена. Не могли да спрат да говорят. Той бил блестящ, красив, чувствителен.

— След този ден видяхте ли се пак?

— О, да. Излизахме непрекъснато през целия уикенд... Рейч, ние сякаш прескочихме всички прелюдии. Трудно ми е да го обясня... Вече сме заедно. Той е най-свестният.

— Кога ще ме запознаеш с него?

— Той ще дойде тук този уикенд. Може тогава да ви запозная.

— Нямам търпение.

Радвам се за нея, но и малко ѝ завиждам. Предполагам, че Джулиан не е сгоден. Лес ме търси и прекъсва момента ни. Не се обаждам — някак не съм в състояние да се разправам с него. На Хилари също като че ли не ѝ се мърда от стола, за да иде в кабинета си и да провери съобщенията си. Фирмата и всички търтеи в нея могат да почакаат. Ние говорим за любов.

След като накрая Хилари си тръгва, аз отново съм обсебена от Декс, чакам имейл или обаждане по телефона. Когато телефонът иззвънява, подскачам.

Но се оказва, че е Дарси, пита ме дали съм свободна за обяд.

Отговарям ѝ, че да. Никак не ми се иска да се виждам с нея, но имам нужда да узная какво става. Може би Декс ѝ е казал нещо.

Срещаме се в „Напълс“ — ресторант във фоайето на „Мет Лайф Билдинг“. Има опашка, затова ѝ предлагам да идем в закусвалнята отсреща. Тя отказва, умираше за пица. Съгласявам се и чакаме за маса. Оглеждам лицето ѝ за евентуален признак за скъсване. Никаква промяна, само дето в косата ѝ има повече осветлели от слънцето

кичури. Прибрана е на ниско вързана конска опашка. От ушите ѝ висят аквамаринови обеци.

— Да нямам нещо на лицето? — пита ме Дарси, замахвайки силно към бузите си.

— Не, гледах обеците ти. Много са хубави. Нови ли са?

— Не. Декс ми ги подари отдавна.

— Кога? За рождения ти ден ли?

— Не... Не мога да си спомня точно. Беше подарък без повод.

Пронизва ме ревност, но си казвам, че оттогава много неща са се променили.

Дарси ме пита как съм прекарала уикенда.

— Добре — отговарям и сърцето ми затуптява само при мисълта за това време. — Нали знаеш. Много работа... А ти?

— Страхотно. Трябваше да дойдеш. Луди купони. Луди банди в „Токхаус“. Бож'мой, беше такава забава. Вие с Декс не улучихте най-точния уикенд за работа.

Вие с Декс. Вие с Декс. Вие с Декс.

— Декс през цялото време ли е работил? — питам аз на всичко отгоре.

Тя извърта очи.

— Да, да не би да е нещо ново? Омъжвам се за работохолик.

— Той е безсилен пред работата си.

Или пред чувствата си.

— Да, да, да. Но бас ловя, че всичко, с което доброволно се нагърбва, се отнася до работа. Мога да се закълна, че това му доставя удоволствие. Кара го да се чувства значим. — Гласът ѝ е леко фалшив. Може би това е прелюдия към нейната история за тяхната голяма битка.

— Мислиш ли?

— *Знам* го — отговаря тя в момента, в който ни повеждат към една маса на открито. — Предполагам, вече си узнала, че Хилари се запозна там с един мъж, нали?

— Да, тя ми разказа. А ти видя ли го?

— За малко.

— И какво ти е мнението?

— Не изглежда зле. Но не е моят тип — прекалено е претенциозен. Но все пак е доста сладък. Чудесата никога не

престават.

— В какъв смисъл? — питам, макар много добре да знам какво иска да каже: че е невероятно събитие Хилари да срещне приятен мъж.

— Погледни я само. Тя изобщо не се грижи за външността си. А в повечето време дори не се държи като жена.

— Според мен е хубава.

Дарси ми хвърля поглед, означаващ „я слез на земята“.

Сецам се за измачканите панталони и олющения лак на ноктите на Хилари.

— Само защото е небрежна към външността си, не значи, че не е привлекателна.

— Тя прехвърли трийсетте. Трябва да започне да носи грим. Модата „о натюрел“^[1] отмина още през седемдесетте.

— Е, да, ама очевидно Джулиан не го е грижа.

— Да. Е, добре, ще видим колко дълго ще продължи това — допълва тя и топва залък хляб в чинийка с олио.

Да, ще видим колко дълго ще продължите ти и Декс. Помислям си за червените зарове, прибрани на сигурно в металната кутия от бонбони и мигом ме изпълва угризение на съвестта. Не искам да я наранявам. Ще ми се да имаше начин Декс и аз да сме заедно, без Дарси да бъде наранена. Защо щастливият край на всяко нещо идва толкова трудно? Замислям се за Хилари и Джулиан.

— Струва ми се, че тя е много хлътнала по него — казвам.

— Тъхъ — изрича Дарси и извърта очи нагоре. — Сигурно знаеш, че бившето ѝ гадже е с ново момиче?

— Да, разбира се, че знам. Тя престана да се интересува от Кори и го заряза, не помниш ли?

— Но той пък започна да излиза с едно дващест и три годишно маце и се перчеше с него в „Токхаус“ съвсем под носа ѝ... И тъкмо тогава тя се е убедила, че Джулиан е нейният човек. Съвпадение ли? Едва ли.

Казвам ѝ, че злобее.

— Престани да я критикуваш.

— Да, добре. Както и да е. Следваща тема — казва Дарси и попива със салфетката ъглите на устата си. — Кога за последен път разговаря с Маркълс?

— Миналата седмица.

Тя се навежда към мен и ми казва, че той на няколко пъти заговарял за мен през уикенда.

— Радвам се — отговарям, без да отмествам поглед от менюто. Маркъс ми е като древна история.

Тя прави физиономия.

— Защо си толкова безразлична към него? Не го ли намираш за сладък?

— Да, сладък е.

Идва сервитьорът да вземе поръчките ни. Дарси си поръчва пица. Аз — салатата „Цезар“.

Дарси възразява.

— Няма ли да си вземеш още нещо?

Сигурна съм, че тя се подразни от това, че аз ще ям само салатата, а тя — пица. Харесва ѝ тя да е вискателната към храната. Затова я успокоявам с думите:

— Салатите „Цезар“ са питателни и от тях доста се пълнее.

— Да, но ще трябва да хапнеш от пицата ми. Аз не мога да я изям цялата сама. — Тя говори на мен, но всъщност думите са предназначени за сервитьора. Той ѝ се усмихва. Тя добива приятелско и открито изражение. Улавям я как пъха лявата си ръка под масата, за да скрие от него пръстена си.

Когато той се обръща да си върви, Дарси подвиква:

— О, и ще се погрижите ли да не ми прегарят пицата отдолу? Понякога я прегарят. А аз обичам пицата да е... как да кажа? Недопечена? — И прехвърля конската опашка пред едното си рамо.

Сервитьорът се усмихва и ѝ намигва.

— Бъдете спокойна.

— Той е прекалено млад за теб — казвам, без да ме е грижа, че момчето е все още близо до нас.

— Какво? — прави невинна физиономия тя. — О, моооля те. Аз не флиртувам.

Преди да е подхванала нова тема, трябва да проверя дали не се подготвя някаква домашна неприятност. Използвам сватбата.

— Е, какво реши за компактдискете?

— Компактдискете ли? — изглежда объркана. — О, да, тези неща. Повече не съм мислила за тях. Извадих сватбените си планове от уикенда. Освен това ми се струва, че това ще е пипкава работа. Може

би ще предпочета ядки или дъвки в крайна сметка. А и правят такива хубави бонбони „Алтоидс“ в кутии във формата на сърце. Знаеш колко ги обича Декс.

— Ммм... не, не знаех.

— Да. Тези с канела.

Декс се обажда едва късно същата вечер и аз пропускам обаждането, защото преглеждам документи в заседателната зала. Съобщението му е кратко:

„Здравей, Рейч. Извинявай, че не ти се обадох досега... Цял ден в офиса беше пожар заради крайния срок в четвъртък. Наистина трябваше да отхвърля малко от работата през уикенда... Не че щеше да е по-различно. Струваше си да съм с теб. Липсваш ми. Скоро ще ти се обадя да си поговорим“.

Съобщението му ме накара да се почувствам празна. Това ли е? Преглед на работния му график? И използването не на друго, а на израза „на пожар“. Другото, което знам, че ще ми каже е, че е „затънал до гуша“ — поредният банков израз за „много съм зает“. И по-важното: не каза нищо за Дарси, за това кога ще се видим, нищо. Само че му липсвам. Имам чувството, че ми се изплъзва, опитът ми за щастие се проваля. Започвам да се паникьосвам, но после си казвам да бъда търпелива. Декс ще направи каквото е редно. Накрая ще бъде с мен.

Най-сетне в четвъртък вече се виждам с Декс. Той идва в апартамента ми късно, изтощен от работа. Ние разговаряме няколко минути, после той заспива в скута ми, докато гледам „Семейство Сопрано“. Тони отново изневерява на Кармела. Моята съпричастност към нея е огромна и всецяла и иронична, защото тя е съпругата, а не другата жена. Мисля за Дарси, сравнявам нашите чувства към Декс. Тя

не го обича като мен. Вероятно не може. Това ще бъде крайното ми осмисляне в домашната обстановка.

Събуждам го малко след полунощ, подсещам го, че може би е време да се прибира. Той неохотно се съгласява и ми казва колко съжالياва за този безумен работен график. Отговарям, че разбирам, че знам какво е. Той ме целува и ме задържа дълго в прегръдките си. После си тръгва, за да бъде отново с Дарси. Докато върви към вратата, го питам какво ще прави през уикенда. Опитвам се да изглеждам равнодушна, но в сърцето си се хващам за сламка, надявайки се да получа подаяние от няколко часа.

— Баща ми и жена му ще идват. Не ти ли казах?

— Не. Не. Не си. Но това е чудесно. Какво ще правите?

— Нали знаеш — обичайното. Вечери. Може би някакво представление.

Представям си ги четиримата в града. Боли ме, че не мога да се запозная с баща му, втълпявайки си все повече: аз не съм с Декс. Аз съм другата жена. Замислям се за всички други жени, които получават случайни нощи в четвъртък, но никога на празници, на специални семейни поводи или важни работни вечери. С изключение, когато е наистина от значение. После си помислям, че Декс изобщо не ми е давал никакви уверения — фалшиви или други, които винаги получават другите жени във филмите. Нищо, освен няколкото „обичам те“ и едни червени зарове.

В събота вечер Хилари ме увещава да изляза с нея и Джулиан. Чувствам вина, че ще съсия вечерята им, но се съгласявам, понеже не искам да оставам сама с мислите си за Декс. Бях завладяна от уютния семеен уикенд — Декс се усмихва наред неизбежното бърбене за сватбата и се прави, че изпълнява напълно графика за сватбата си. Може би той наистина е изпълнявал графика. Нямам представа какво става, така че чакането и въпросите, които си задавам, трудно се понасят след прекарания уикенд заедно.

И тъй, аз тръгвам за Грамърси и се срещам с Хилари и Джулиан в „И Трули“ — италиански ресторант. Сядаме край малка кръгла маса в красивата задна градина, заобиколена от кафяви каменни стени, а над нас се вижда отрязък от морскосиньо небе. Вътрешният двор е осветен

от свещи и мънички бели лампи, вплетени в клоните на дърветата. Обстановката не би могла да е по-романтична. С изключение на факта, че аз съм излишната.

След петнайсет минути съм наясно, че Джулиан ми харесва. Той съвсем не е превзет, но говори бавно, подбирайки внимателно думите си — използва „любим“ вместо „предпочитан“, „приятно“ вместо „хубаво“ и „начало“ вместо „старт“. Това са прости алтернативи, а не претрупани енциклопедични думи, така че разбирам, че той не се перчи. (Веднъж бях излязла на среща с един млад мъж, който използва „здравословен“, „шивачески“ и „словоохотлив“ в една вечер. Отклоних поканата му за втора среща с опасението, че може би ще се появи с широка вратовръзка.) И въпреки че Джулиан не е традиционно красив, на мен ми харесва на външен вид. С къдравата си, въздълга коса, загорялата от слънцето кожа и тъмнокафявите очи той ми прилича на португалски рибар.

Наблюдавам как Джулиан се размива от нещо, казано от Хилари, и се навежда към нея. Никой не би казал, че те са се запознали само преди седмица. Тяхното взаимодействие е гладко и непринудено, а тя не прави нищо от нещата, които жените обикновено правят в началните фази на връзката. Два пъти го попита дали има спанак между зъбите си и изядва пицата си до последната хапка, после настоява да си поръчаме десерт.

След поднасянето на чийзкейка двете с Хилари казваме на Джулиан колко много мразим работата си. Той пита защо тогава не напуснем. Отговаряме му, че не е толкова лесно — златни вериги, изплащане на заемите ни, дъра-бъра. Освен това какво друго можем да работим? Той ме поглежда и пита: да, какво друго бихте работили? Отмествам поглед към Хилари и чакам тя първа да отговори.

— Хил би отворила антикварен магазин — казва той и я докосва по китката. — Нали?

Тя му се усмихва. Те вече са обсъждали нейните мечти. Сигурна съм, че Хилари ще отвори свой магазин в центъра на Монтаук.

— А ти, Рейчъл? — пита отново Джулиан и ме пронизва с тъмните си очи.

Това е обичаен въпрос по време на събеседване за постъпване в адвокатска фирма, наравно със „Защо решихте да запишете право?“, при повече място даваш подходящ отговор „за търсене на

справедливост“, а всъщност си мислиш: *Защото съм от онези реализирали се хора, които нямат никаква идея какво друго да правят; бих следвала медицина, но от кръв ми прилошава.*

Отговарям, че не знам, притеснена от истината в думите ми.

— Може би ако напуснеш, ще можеш да решиш по-бързо — казва той със спокойния си глас. — Бедността и гладът са неща, които ще ти помогнат да си по-наясно.

Клетъчният ми телефон иззвънява. Звукът е дразнещ. Извинявам се, казвам, че съм мислила, че съм го изключила преди вечеря. Може би е Декс. Може би се е промъкнал в банята, за да ми се обади.

— Кой е? — пита Хилари. Сигурна съм, че и тя се пита дали не е Декс.

— Нямам представа.

— Добре де, провери — подканва ме тя. — Ние нямаме нищо против, нали?

Джулиан свива рамене.

— Ни най-малко.

Не мога да устоя. Изваждам телефона от чантата си и изслушвам съобщението. Маркърс е. Казва, че знае, че е късно, но се питал какво ми се прави.

— Маркърс — отговарям, без да съм в състояние да прикрия разочарованието си.

Хилари напомня на Джулиан кой е Маркърс — мъжът от нашата къща. Той кима, да, разбира се, че си спомня кой е.

— Защо не му се обадиш? Кажу му да дойде тук — предлага Хилари. — Ще поръчаме още една бутилка вино.

Много е мила с предложението си, но почти съм сигурна, че предпочита поделената част от вечерта да свърши. А и аз не искам повече милосърдие. Отказвам, изтъквайки, че съм уморена, че вечерята беше прекрасна, но наистина трябва да се прибирам. Джулиан улавя погледа на сервитьорката ни и прави знак, че иска сметката.

Когато напускаме ресторанта, Хилари ме пита дали ще взема такси. Казвам й: не, ще походя пеша.

— Четирийсет и кусур пресечки?

— Вечерта е чудесна.

Сбогуваме се на Двайсет и седма и Лекс. Джулиан ме целува по бузата. Той е висок почти колкото мен, близо пет сантиметра по-нисък от Хилари. Изненадана съм, че Дарси пропусна да отбележи това. Казвам на Джулиан, че ми е било приятно да се запознаем. Той отговаря, че и на него също и че ще чака да ме види в Монтаук. Прегръщам Хилари и ѝ се усмихвам възбудено, за да ѝ дам да разбере, че най-чистосърдечно одобрявам любимия ѝ. На път за вкъщи осъзнавам, че макар искрено да се радвам за Хилари, нейната нова връзка ме кара да се чувствам още по-празна и по-самотна.

Приятната четворка вероятно вече излиза от театъра и върви по авенютата на път към някой хубав ресторант, за да вечеря, всички се смеят и си тананикат мелодия от представлението. Изпълва ме възмущение. Ако зарчетата бяха у мен, щях да ги хвърля в канавката.

Продължавам към Трета и поглеждам часовника си. Малко след десет е и изведнъж чувствам, че не ми се прибира. Обмислям да се обадя на Маркъс, притеснявайки се, че няма да е честно и че само го използвам, за да преодоля Декс. Но съм толкова нещастна и гневна, че набирам номера на Маркъс.

Той се обажда след първото позвъняване.

— Какво правиш?

— Хей, получи ли съобщението ми?

— Да, получих го. Бях на вечеря. Близо до теб съм. Искаш ли да идем някъде да пийнем?

— С удоволствие. Къде си?

Казвам му: на Двайсет и седма и Трета.

— Тогава направо в „Родео бар“.

Вдигам поглед. Той има точните координати.

— Да, отсреща е.

— Добре, влез вътре и ми поръчай бира „Питс Самър брю“, става ли?

Гласът му е одухотворен и бодър и това ме разсмива. Отговарям, че ще го чакам в бара с неговата „Питс“.

Атмосферата в „Родео бар“ е дотолкова южняшка, доколкото може да бъде в Манхатън. Стари регистрационни табели на коли обточват бара, от тавана виси огромна препарирана глава на бизон, фъстъчени люспи покриват пода.

— Хей, хубавице — чувам гласа на Маркър зад себе си. — Това място свободно ли е?

Засмивам се и му казвам:

— Да, заповядай.

— Ето ти и бирата.

— И все още е студена — казва той, след като отпива. —
Благодаря.

— Пак заповядай.

— Е, а ти къде беше?

— В „И Трули“.

Той кима, за да потвърди, че знае заведението.

— Чудесно. Среща ли имаше? — В гласа му се долавя ревност. Вдига юмрук, сякаш е на път да отблъсне този, който навлезе в територията му.

Това ме размива.

— Не, бях с Хилари и Джулиан, новия й приятел. Запознал си се с него миналия уикенд, нали?

— О, да. Контето, което Хилари забърсала на плажа.

Разсмивам се отново.

— Нещо такова.

— Така е. Наистина. Бил е силен ход.

— В някои отношения Хилари се държи повече като мъж, отколкото като жена — отговарям, мислейки си, че аз никога не бих заговорила непознат на плажа.

— Да. Страхотно е, наистина. Аз все още очаквам да станеш агресивна към мен.

— О, наистина ли? — питам усмихната.

— Да, наистина. — Също усмихнат, той ме гледа право в очите.

— И тъй.

— И тъй. — Той доближава ръката си до моята.

— Колко съм бяла — казвам, сравнявайки цвета на кожата ни.

— Харесвам бялата кожа. По-женствена е.

— Нека да уточня. Харесваш агресивните жени, които изглеждат женствени, така ли?

Той щрака с пръсти във въздуха и ме посочва.

— Позна. Представяш ли си?

Засмивам се и отпивам от бирата си, питайки се дали Маркъс ще ме целуне тази вечер. Ако да, може би и аз ще му отвърна. Може дори да ми хареса. *Щом не можеш да бъдеш с човека, когото обичаш...*

Изпиваме бирите си. Казвам, че съм уморена от кънтри музика и питам Маркъс дали е готов да си тръгваме? Той веднага се съгласява и пита дали искам да отидем в друг бар? Била ли съм в „Обет“. На няколко пресечки оттук е.

— Да. На улицата, на която се намира „И Трули“, нали?

— Да. Само че съм бил там все през работни дни, така че не знам какво ще е сега. Но там предлагат ябълково мартини по твой вкус.

Засмивам се. Откъде знае той какво е по мой вкус? Декс е по мой вкус.

— Разбира се. Да вървим.

Тръгваме забързано към „Обет“, минаваме покрай мускулестия портиер, облечен в черно. Влизаме вътре. Вървя след Маркъс към бара във форма на пура в задната част и сядам до него на кожен диван с високи облегалки за ръце. Уютно е, но щеше да е по-уютно с Декс. Пропъждам го от ума си.

— Какво искаш?

— Ябълково мартини. — Чувствам как червеното вино и бирата се издигат към главата ми. Вероятно едно мартини не е добра идея, но не ме е грижа.

— Няма да съжаляваш. След малко се връщам.

Той идва с ябълковото мартини за мен и чаша скоч за себе си.

— Как е? — пита той, след като отпивам.

— Добро е.

— По вкус наподобява „Джоли Ранчър“.

Отпивам втора глътка.

— Да, наистина. Искаш ли да го опиташ?

Той отпива от чашата ми, облизва устни и ме поглежда. Това е покана. За секунда в полупияното си състояние се смущавам, не знам какво да правя по-нататък. Мисля за Декс. Той още не е развалил годежа. Може би изобщо няма да го развали. Междувременно мога да целуна Маркъс. Трябва да закрилям сърцето си. И нещо ми подсказва, че Маркъс не би имал против да бъде използван по този начин. Накланям се към него, предприемам целувка.

— Виж ти! — Той се усмихва. — Не очаквах това.

Целувам го отново.

— Нито това.

Питам се дали ще каже на Декс. Част от мен се надява да го направи. Целувам го трети път, като добавям и малко език. Пак разговаряме. Аз съм замаяна и смътно привлечена от него. Той има хубави ръце, не много окосмени. Целуваме се още няколко пъти. Приятно ми е, но нищо не трепва вътре в мен. И всеки път, когато устните ни се докосват, чувствам, че Декс ми липсва все повече.

Накрая си тръгваме от „Обет“ и заставаме смутени на улицата. Едно такси се задава по Двайсет и седма по посока Леке. Маркъс не ме възпира да му махна, не ме кани у тях. Това ме облекчава, защото сигурно трябваше да приема. И щеше да е грешка. Трябваше да говори само ябълковото мартини — то и нарастващото негодувание в гърдите ми, че ето ме на, изоставена от шест дни, влязла в ролята на излишната на една романтична вечеря и целувам не когото трябва в задимено от цигари заведение без прозорци.

[1] Au naturel (фр.) — В естествен вид. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

Целувах се с Маркърс, за да дам повече време на Декс. Логиката е заплетена, но чувствам, че този малък акт на предателство ме поставя на равна нога с Декс, поне за кратко. Той е сгоден; аз се целувах с приятеля му.

Хилари не е съгласна с рационалното. Тя е извън себе си, настоява да скъсам. Стига толкова. Било достатъчно.

— Само още малко време — настоявам. — Все още е юли.

Тя ме изглежда скептично.

— Хайде, Хил. Търпението е добродетел... Добрите неща се случват на онези, които чакат. Времето лекува всичко.

— Ъхъ. Ами как ще приемеш „Не изпускай момента“? Да си чувала този израз?

— Скоро ще ти дам отговор. Ще видиш.

— Добре. Защото ти наистина не можеш да отлагаш повече. Трябва да го накараш да говори. За да продължиш с живота си по един или друг начин. Тая работа с изчакването не ти е от полза, Рейчъл. Сериозно съм загрижена за теб...

— Знам. Скоро ще имам какво да кажа — уверявам я. — Не забравяй, че от уикенда, прекаран с него, съм го виждала само веднъж. И то късно една вечер след работа. Той заспа на дивана.

— Е?

— Какво „е“?

— Това нищо ли не ти говори?

Разбирам какво намеква. Че ако Декс ме обича достатъчно, ще отделя повече време за мен. Че съм загубила инерция от Четвърти юли насам.

— Не, не ми говори — отговарям отбранително. — Работата влудява и двама ни. Лес вилнее из офиса. Знаеш това. Ние буквално нямаме време да се видим.

— Добре. Но аз му давам само още една седмица. След това извинения няма.

— Две седмици — пазаря се аз и после обяснявам, че само много повърхностен човек би сметнал, че е невероятно лесно да се развали годеж. Че положението е много по-сложно, отколкото тя си мисли. Че Декс не би ме разигравал за нищо на света. Че той цени поне приятелството ни. Че цени също и приятелството ми с Дарси. Че той е почтен. Че ми е казал, че ме обича. И наистина го мисли. Изваждам всички пречки, опитвайки да убедя себе си.

— Добре тогава, две седмици. Не повече.

Усмиввам се и кимам, мислейки, че две седмици ще са съвсем достатъчни. По един или друг начин.

Междувременно трябва да се изправя пред друго препятствие — моминското парти на Дарси. То беше отдавна отбелязано в календара — третата събота на месец юли — но по очевидни причини аз трябва тепърва да планирам този купон. Същия следобед Клеър ми се обажда да настоява за подробности.

— Дали да не отидем в Хамптънс, или да останем в града?

— Не знам. Ти как мислиш? — Аз съм разсеяна, забелязвам, че секретарката ми е писала „препоръка“ с две „а“ на листа от факса, който аз не успях да коригирам. Ако Лес го види, направо ще полудее.

— Зависи какво ще иска Дарси — отговаря Клеър.

Естествено. Винаги е така.

— Добре — казвам.

— Е, какво ли ще поиска тя да направи? — Клеър пита с тон, който подсказва: „ти трябва да знаеш, ти си шаферката“.

Признавам, че не съм сигурна.

— Тогава да я питаме и да разберем — предлага Клеър със социално властния си глас. Казва ми да изчакам и превключва на линията, на която е Дарси.

Ние предлагаме на Дарси да избере — Манхатън или Хамптънс. Клеър описва в общи черти за и против всеки избор и я уверява, че и в двата случая моминското парти ще бъде най-доброто, правено досега.

Дарси отговаря, че не я интересувало. И двата избора били страхотни. Тя е сломена. Нещо не е наред. Може би някаква неприятност се мъти вкъщи, видима пукнатина в тяхната връзка. Може би Декс ѝ е казал нещо. Изпълва ме прилив на надежда, последван от

голяма доза вина. Как мога толкова лесно да приемам нещастieto на приятелката си?

— Не те интересува ли? — пита я Клеър. — Но това е важно.

— Вие, момичета, решавайте. За мен ще е добре и в двата случая.

— Какво ще прави Декс? — пита Клеър.

Разбира се, и аз се питам същото.

— Нямам представа. Спомена нещо, че ще ходи в Хамптънс на голф.

— Е, в такъв случай ние трябва да останем в града. Ти не го искаш до теб в голямата вечер, нали?

— Не — отговаря Дарси. — Мисля, че не.

Нещо определено не е наред. Тя изобщо не звучи развълнувана за вечерта в нейна чест. Инстинктът ми да я утеша изчезва.

— Ние с Клеър ще я организираме и ще те уведоим къде да дойдеш — намесвам се аз. — Ще ти е удобно ли така?

— Да. Много. — Гласът ѝ е равнодушен.

— Всичко наред ли е? — пита Клеър.

— Да. Просто съм малко изморена.

— Добре. Ние ще се заловим с това, Дарс. Ще стане страхотен купон — обаждам се аз.

Всички се казваме дочуване и затваряме.

Клеър веднага ми се обажда отново.

— Какво ѝ е? Звучеше разстроена.

— Не знам.

— Мислиш ли, че ни е бясна, защото още не сме готови с купона? Много го протакаме. — В гласа на Клеър се долавя безпокойство. Плашещо е, когато Дарси ти е бясна.

— Не. Едва ли е това. Тя знае, че ние сме казали на всички за датата още преди седмици... Всички ще дойдат. Просто е въпрос на уточняване на последните подробности. Ще говоря с нея — обещавам.

Затварям и се обаждам веднага на Дарси. Тя вдига телефона, гласът ѝ е безжизнен.

— Сигурна ли си, че си добре? — питам я, напълно обърквана, докато чакам отговора ѝ.

— Добре съм. Просто съм уморена... И може би малко скапана.

— Защо? Как мина уикендът?

— Добре.

— Забавлява ли се с бащата на Декс?

— Да, той е чудесен.

— А хареса ли ти мащехата му?

— Хареса ми. Но може да бъде и много досадна.

Нужно е да опознаеш човек.

— Какво е направила?

— Ами, например, непрекъснато се оплакваше колко ѝ било студено в театъра. Да беше я чула как го повтаряше през целия антракт, дори след като господин Галер ѝ даде сакото си. Декс и аз бяхме на едно мнение, ами така е, като си облечен оскъдно.

Декс и аз бяхме на едно мнение... Стомахът ми се свива. Надявам се да не ми предстои цял живот да чувам тези думи.

— Но като цяло добре ли мина уикендът?

— Да, добре.

— Тогава защо си скапана?

— О, и аз не знам. Мисля, че заради цикъла ми. Ще ми мине.

Обикновено в такива случаи бих се опитала да прилаская Дарси и да я извадя от това настроение, бих намерила начин да я развеселя, но сега казах просто:

— Е, трябва да вървя. Чака ме организиране на парти.

Тя се кикоти.

— Да. И още как. Направи го страхотно.

— Добре — отговарям, знаейки, че ще оставя Клеър да поеме по-голямата част. Тя ще се радва да се залови с проекта. Знам, че тя вярва, че е по-важна за Дарси от мен, че тя щеше да ѝ бъде шаферка, ако Дарси и аз не се познавахме от по-отдавна. Вероятно е права. Главното, което ни свързва с Дарси, е миналото ни. Миналото и Декс.

Останалите дни от седмицата минават бързо. Не се виждам с Декс, но само защото той е в командировка в Далас. Опитвам се да уверя Хилари, че крайният му срок трябва да бъде удължен с три дни, понеже докато е в Тексас, той не може да направи нищо за положението (въпреки че Декс и аз успяваме да отбележим над четири часа телефонно време). Тя ми казва, че ако трябва да сме искрени, времето далеч оттук би трябвало да му даде възможност да си даде

сметка за чувствата и да излезе с план за действие. Казвам ѝ: сигурна съм, че той точно това прави.

В петък сутринта, само часове след завръщането си в Ню Йорк, Декс се обажда и ми предлага да се видим за обяд, преди да замине за Хамптънс. Уговаряме се да се срещнем в „Пик а бейгъл“, близо до апартамента ми, за да избегнем обедните тълпи в Мидтаун. Нервно ми е, когато вземам метрото. Не съм го виждала повече от седмица, което е откакто целунах Маркър. Съзнавам, че целуването на Маркър не е забележително събитие (явно, че не е забележително и за него, тъй като почти не сме се чували оттогава и с него), но се чувствам някак странно, когато целувам Декс за поздрав. Не точно виновна, просто сдържана.

— Много ми липсваше — казва Декс, клатейки глава. — Надявах се да долетиш до Далас и да ме изненадаш.

Засмивам се, защото такава мисъл наистина ми беше минала през ума.

— Ти също ми липсваше — чувствам се успокоена.

Стоим на ъгъла и се усмихваме един на друг като побъркани, накрая влизаме в закувалнята. Заведението е пълно с хора, което ни дава извинение за близостта. Пръстите му леко докосват моите, бедрата ни отстрани се отъркват едно в друго, ръката му се задържа върху гърба ми, докато ме води напред на опашката. Радвам се, че съм близо до Декс, което ме разсейва да си поръчам нещо. Пропускаме трима души да минат пред нас, преди и двамата да се спрем на сандвичи със салата с яйца. Плащаме за пълнените хлебчета и два изстудени чая „Снапъл“ с лимон, после бързо тръгваме за апартамента ми. Когато най-накрая оставаме сами, си казвам да не издавам прекалено чувствата си. Наистина трябва да поставя въпроса пред Декс, преди началото на ергенските празненства. Трябва да го направя, докато ядем салатите си. Освен, разбира се, ако той не започне пръв.

Приближавахме апартамента ни, когато зървам Клеър да се задава към нас. Чувам как Декс изругава под носа си в мига, когато виждам смутеното изражение по лицето на Клеър. Няма време да решим с Декс какво история да измислим. След пет крачки тя е пред нас. Хванати сме натясно.

— Здравей, Клеър! — поздравява я бодро Декс.

— Какво правите двамата тук? — Тя прехвърля чантата си „Прада“ с цвят на горчица от едното на другото рамо и ми се усмихва смутено.

Засмивам се нервно.

— А ти какво правиш тук? — питам я.

Това е немощен опит да спечеля няколко секунди. Чувствам се под ужасно напрежение, пълна гибел. Не биваше да съм ищец, поне не и такъв, който е виждал светлината на съдебна зала. Повече ми подхождат огромните кашони с документи в заседателните зали с климатици.

— Днес излязох по-рано, за да се приготвя за утрешното празненство. Бях в „Кейтс Пейпъри“, за да купя опаковъчна хартия и картичка за Дарси. — Тя поглежда кафявите ни книжни пликкове. Аз нося чайовете „Снапъл“, Декс — сандвичите.

— Ще обядвате ли?

— Не — отвръща Декс, който се владее отлично. — Всъщност, да, току-що си купихме обяд. Но аз съм тръгнал към колата — заминавам за Хамптънс.

— О! — възкликва тя, но не е удовлетворена. За щастие погледът ѝ се задържа в Декс. Аз имам повече вяра в него, отколкото в себе си.

— Трябваше да дам нещо на Рейчъл за Дарси — казва Декс.

Тя накланя глава на едната си страна.

— Какво е то?

Не мисля, че тя е подозрителна; просто не съобразява, че онова, което правим, не е нейна работа. В очите ѝ тя е сред най-приближените на Дарси, осведомена за всяка информация, засягаща приятелката ѝ. А Декс и аз положително засягаме Дарси.

— Една бележка — отговаря Декс. — Нещо малко, което искам Дарси да получи, преди дивата ѝ и лудешка нощ в града.

— О! — усмихва се Клеър и очевидно не се пита защо Декс просто не е оставил бележката в апартамента им, защо му е да използва мен за куриер. — Ами, да, наистина ще бъде дива и лудешка нощ. Бъди сигурен в това.

— Мога само да си представя... — казва Декс.

— Е, Рейчъл, в такъв случай ще се освободиш ли за следобеда?

Аз се запъвам и смотолявам: не, да, не съм сигурна, може би.

— О, гадна работа! Тогава просто ела сега с мен и ми помогни за задачите, които изникнаха в последния момент. Тръгнала съм за „Ланджъри“ на Лекс да купя още няколко неща — казва тя. Бяхме запланували утре вечер да направим партито, като го превърнем в кръстоска от предбрачен купон с подаръци бельо и моминска вечер. — Моля те, ела.

— Добре, разбира се. Само че трябва да се прибера, за да се преоблека и да се обадя по телефона. Да се видим след петнайсет минути?

— Чудесно! — отговаря Клеър.

Изчаквам я да тръгне първа, надявайки се да остана за малко насаме с Декс, но тя не помръдва от тротоара. След няколко секунди Декс се отказва и се сбогува с нас. Старая се да не поглеждам след него.

— Добре тогава — казвам на Клеър. — Изчакай ме малко.

Влизам вкъщи паникьосана, казвам си, че всичко е наред, че Клеър положително не подозира такова изумително предателство. Декс се обажда в мига, когато затварям входната врата. Отговарям с трепереща ръка.

— Здравей! — казва той. — Да не повярваш, нали?

— О, Божичко! Имам чувството, че ще припадна. Къде си?

— Зад ъгъла. В колата... Мислиш ли, че всичко е наред?

— Надявам се. — Чувствам, че пулсът ми отново става нормален. — Ти се справи чудесно... Как тъй бързо измисли оправдание?

— Не знам. Тя се хвана, нали?

— Така изглежда... но какво ще правим с бележката?

— Сега ще я напиша. По дяволите, нямам представа какво да измисля. Толкова е нелепо. Добре де, ще измисля, нали?

Казвам му, че идеята да се срещна с Клеър не е добра. Той въздиша.

— Исках да прекарам малко време с теб. Можеш ли да се измъкнеш?

Чувствам как се размеквам.

— Не смяташ ли, че може да заподозре нещо, ако я зарежа?

— О, хайде, само за няколко минути, а?

— Добре — съгласявам се. — Качи се, но само да ми дадеш бележката. После наистина ще трябва да се срещна с нея.

След минути той е на вратата ми, подава ми сандвича и сгънатата бележка. Оставям и двете неща на масичката за кафе до чайовете ни. Сядаме на дивана.

— Как е възможно все подобни неща да се случват в този град? — питам.

— Така е — отговаря той и взема ръцете ми. Опитва се да ме целуне, но аз все още треперя, за да му отвърна. Не мога да се отпусна. Сякаш Клеър е все още с нас.

— Наистина трябва да тръгвам — ядосана съм, че тя провали шанса ни да проведем важен разговор, но в същото време и облекчена.

Той продължава да ме целува, като сваля сакото ми и гали рамото ми.

— Декс!

— Какво?

— Трябва да вървя.

— След минута.

— Не. *Сега*.

Но когато той погалва ключицата ми, аз преставам да мисля за Клеър. След минути ние правим любов.

Веднага след това мобилният ми телефон иззвънява.

— О, по дяволите! Това сигурно е Клеър. *Наистина трябва да тръгвам*. — И се изправям до седнало положение.

— Но аз исках да говорим за този уикенд — казва той.

— Какво за него? — избягвам погледа му, докато закопчавам блузата си.

— Ами това, че... наистина съжалявам за тази моминска вечер и за всичко...

Прекъсвам го.

— Знам, Декс.

— Нещо трябва да се направи скоро. Просто нямах и една свободна минута. Нямах възможност... Но искам да знаеш, че мисля за това... и за теб... през цялото време. Действително през цялото време... — Изражението му е искрено, измъчено. Той ме изчаква да заговоря.

Това е удобният ми случай. В главата ми се оформят думи; те са вече на езика ми, но не изричам нито една от тях, разсъждавайки, че сега не е моментът да се задълбочавам... Ние нямаме достатъчно време за истински разговор. Уверявам себе си, че не съм страхливка, просто съм търпелива. Искам да изчакам удобния момент, за да обсъдим злочестината на най-добрата ми приятелка. Затова давам време и на него, и на себе си.

— Знам, Декс. Нека поговорим другата седмица, става ли?

Той кимва мрачно и ме прегръща плътно.

След като си тръгва, се обаждам на Клеър и ѝ казвам, че служебно обаждане ме е задържало и че слизам веднага. Преобличам се, поглъщам чая си и слагам сандвича в хладилника. Вече съм до вратата, когато съзирам бележката. Не мога да се въздържа, връщам се я разгъвам.

„Дарси,

Просто исках да имаш нещо малко от мен преди голямата ти вечер. Надявам се да прекараш добре с приятелките си.

С любов, Декстър“

Защо трябваше да вмъква израза „с любов“? Утешавам се, като си помислям, че той не е правил току-що любов с нея и че ще говорим следващата седмица, което все още влиза в определения от Хилари срок. После се затичвам да се срещна с Клеър, да ѝ помогна да подготви големия уикенд на Дарси.

Цялата ситуация е извън контрол, нещо, което се случва на другите хора. Не на хора като мен.

Предсватбената моминска вечер е агония от началото до края по обективни причини и също така понеже аз нямам нищо общо с приятелките на Дарси от PR-агенцията. Всички те са материалистични, повърхностни, отворителни егоманиачки. Сред тях най-много изпъква Клеър, което е плашещо. Насилвам се да се усмихвам и подмазвам. Става дума само за една вечер.

Първо се срещаме у Клеър, за да дадем на Дарси бельото ѝ — арсенал от черна дантела и червена коприна, с които не бих могла да ѝ съпернича. Ако Дарси се съгласи да облече това нещо преди сватбата — особено жартиерите „Ла Перла“ с мрежестите чорапи — с мен е свършено. Освен ако тя дебютира с моя подарък — дълга нощница с цвят на слонова кост, с дълбоко деколте, нещо, което Каролин Инголс може би е носила в „Малка къща в прерията“. Нощницата крещи: мила и полезна дреха, в контраст с другите страстни, оскъдни подаръци, които пък крещат: „Превий ме над стол и ме покрий със сметана“. Дарси се преструва, че харесва подаръка ми, когато улавям погледите, разменени между Клеър и Джослин — погледи ала Ума Търман. За една параноична секунда смятам, че Клеър е заподозряла истината след случайната ни среща вчера и е споделила подозренията си с Джослин. После обаче просто свързвам погледите със следното мнение: *Старомодната приятелка на Дарси пак поднася изненада. Как може да е шаферка, когато не знае дори какво подобаващо бельо да поднесе?*

След предсватбената част на вечерта ние отиваме с такси да „Чураскариа Платаформа“ — бразилски ресторант, в който сервитьорите поднасят до безкрайност порции меса на шиш. Това е забавен избор за група тънки като фиданки жени, половината от които са вегетарианки и се препитават с целина и цигари. Групата ни влиза гордо в заведението, привличайки много погледи от преобладаващото мъжко съсловие. След мъчителна поредица от прескъпи коктейли (вписани в кредитната ми карта) ние се настаняваме на дълга маса в средата на ресторанта, където момичетата от PR-агенцията продължават да сноват из помещението, правейки се, че не забелязват вниманието, което привличат от всеки ъгъл.

Виждам как една жена от близка маса, облечена в консервативен тоалет на „Ан Талер“, гледа групата ни със странна смесица от завист и снизхождение. Обзалагам се със себе си, че преди вечерта да е свършила, жената в „Ан Талер“ ще се оплаче на сервитьора, че масата ни е прекалено шумна. Сервитьорът ще ни направи сладникава забележка да бъдем по-сдържани. Тогава масата ни ще се обиди и ще заяви, че всички жени в тоалети на „Ан Талер“ са просто дебели неудачнички. Аз седя на погрешна маса, помислям си, когато Клеър и аз заставаме от двете страни на Дарси под нейна команда. Тя все още

носи късо було от панделки от подаръците ѝ, радостна, че бие на очи и че е най-готината жена на масата, пълна с прелестни жени. С изключение на мен. Правя се, че ме интересува кухият разговор, който се вихри около мен, докато отпивам от сангрията си и се усмихвам ли, усмихвам.

След вечеря отиваме във „Флоут“, клуб за танци в Мидтаун с кадифени възета отвън и самомнителни самохвалци. Разбира се, ние сме във ВИП-списъка — благодарение на Клеър — и си проправяме път покрай дългата опашка от нищожества (определение на Дарси). Вечерта следва баналния, глупав сценарий за типичното моминско парти на двайсет и няколко годишните. Което би било добре, предполагам, с изключение на факта, че повечето от нас отдавна не са двайсет и няколко годишни. Ние сме прекалено стари за крясъци и буйни танци с всеки мъж, достатъчно самоуверен (или самоубийствен) да проникне в нашата компания от девет жени. И Дарси е твърде стара за необичайния списък, изготвен от Клеър: да намери червенокосо момче, което да я „почерпи“ с коктейл „Секс на плажа“, да танцува с мъж над петдесет години (представете си тези екземпляри, които продължават да посещават клубове за танци), да целуне момче с татуировка или боди пиърсинг.

Цялото събитие е преиграно и неизискано, но Дарси сияе. Тя е на дансинга — блестяща, косата ѝ е леко накъдрена от пот. Почернелият ѝ от слънцето корем се показва между панталона с ниска талия и свободно падащото горнище. Бузите ѝ са розови, покрити с капчици пот. Всеки иска да разговаря с бъдещата булка. Момичета без гаджета я питат с копнеж как изглежда роклята ѝ и повече от едно момче ѝ казват, че тя трябва да преосмисли сватбата, или да направи поне една последна лудория. Аз танцувам в периферията на групата, очаквайки благоприятен случай.

Когато най-накрая вечерта приключва, аз съм изтощена, трезва и с петстотин кинта по-бедна. Докато се изнизваме в редица от клуба, Дарси се обръща към мен и ми казва, че иска де преспи при мен, само ние двете, както някога. Тя е толкова възбудена от идеята, че не мога да откажа. Усмихвам се. Тя шепне в ухото ми, че иска да отстрани Клеър, че няма да е същото, ако и тя дойде. Това ми напомня как в гимназията Дарси решаваше кого иска да включи и изключи. Анализе и аз рядко

имахме думата и често не можехме да разберем защо някой не успява да ѝ се противопостави.

Докато махаме на такси, Дарси благодари на Клеър и ѝ казва, че вечерта е била невероятно забавна, после се обръща към мен:

— Защо двете не вземем такси? Аз ще оставя първо теб.

Отговарям „Разбира се“ и ние се отправяме към апартамента ми.

Хосе е дежурен. Той се радва, че вижда Дарси, която винаги флиртува с него.

— Къде се загуби, момиче? — пита я той. — Вече не ме навестяваш.

— Планирам сватбата си — отговаря тя примамващо. После посочва вече смачканото си було, което стиска в ръце като ценен сувенир.

— Ооо! Така значи! Ще се омъ-ъ-ъ-жваш?

Стисвам зъби и натискам копчето на асансьора.

— Да — отговаря тя, накланяйки глава на едната си страна. — Какво, да не мислиш, че не бива?

Хосе се засмива, показвайки всичките си зъби.

— За Бога, не! Не го прави! — Дори портиерът ни я иска. — Разкарай момчето! — допълва той.

Очевидно не събира две и две.

Дарси взема ръката му в своята и се завърта. Приключва танцовата стъпка, удряйки бедро в неговото.

— Хайде, Дарс — подканвам я от кабината на асансьора, държейки бутона за отваряне на вратата натиснат. — Уморена съм.

Тя се завърта още веднъж и се качва при мен в асансьора.

Пътувайки нагоре, тя помахва и изпраща въздушни целувки в охранителната камера в случай, че Хосе я наблюдава.

Когато стигаме до апартамента ми, веднага намалявам звука на телефонния си секретар и изключвам клетъчния си телефон, ако случайно Декс се обади. После се преобличам в къси панталони и тениска и давам на Дарси дрехи, които да облече.

— Може ли вместо тези, да облека ризата ти „Гимназия Нейпървил“? Така съвсем ще се върна в старото време.

Казвам ѝ, че тя е за пране и ще трябва да се задоволи с тениската ми с надпис „1989 Инди 500“. Тя приема, тъй като тя също щяла да ѝ напомня за родното ѝ място.

Измивам зъбите си, почиствам и наплисквам лицето си, докато тя седи приседнала на ръба на ваната и ми разказва за купона, колко било забавно. Разменяме си местата. Дарси измива лицето си, после пита дали може да използва четката ми за зъби. Отговарям „да“, макар да смятам, че е противно да я ползва който и да е друг. Дори Декс. Добре, де, Декс може, но никой друг. С уста, пълна с паста за зъби, тя отбелязва, че не е пияна, дори не е много замаяна, което е изненадващо, като се има предвид количеството алкохол, което изпихме. Казвам ѝ, че вероятно се дължи на многото месо, което погълнахме.

Тя се изплюва в мивката.

— Ъф! Не ми напомняй. Сигурно съм качила две кила тази вечер.

— Изключено. Помисли си само колко си изгорила по време на танците и изпотяването.

— Добър аргумент! — Тя изплаква устата си, разплисквайки вода навсякъде, преди да излезе от банята.

— Готова ли си за лягане? — питам я, бършейки след нея с хавлиена кърпа.

Тя се обръща и ме наблюдава без капка извинение в погледа.

— Не. Искам да си поговорим още малко.

— А не може ли поне в леглото да си говорим?

— Стига да оставим лампата да свети. Иначе ще заспя.

— Добре — съгласявам се.

Лягаме си. Дарси е от страната на прозореца — мястото на Декстър. Слава богу, че сутринта смених чаршафите!

Обръщаме се с лице една към друга, коленете ни се допират.

— За какво да говорим като начало? — пита тя.

— Ти кажи.

Приготвям се за разговор за сватбата, но тя започва дълги клюки за жените на празненството, коя с какво била облечена, за новата прическа на Треиси, за битката на Джослин с булимията, за безкрайното пропускане на имена от страна на Клеър.

Става дума, че Хилари я нямаше на купона ѝ. Дарси, естествено, е бясна по този повод.

— Колкото и да е влюбена, пак можеше да остави Джулиан за една вечер.

Разбира се, не мога да ѝ кажа, че истинската причина за „бойкота“ на Хилари няма нищо общо с новия ѝ приятел.

После стигаме до Итън. Тя пита дали той е гей. Винаги е спекулирала с това, излизайки със слаби доказателства: играел фор скуеър с момичетата от началното училище, в гимназията избрал предмета домакинство вместо художествени занаяти, имал много момичета приятелки, обличал се добре и не бил излизал с никого преди Бранди. Отговарям ѝ, че не, че съм абсолютно сигурна, че не е гей.

— Откъде знаеш?

— Просто не мисля, че е такъв.

— Няма нищо лошо, дори да е — възразява Дарси.

— Знам го, Дарси. Просто не мисля, че е гей.

— А бисексуален?

— Не.

— Значи наистина не вярваш да е излизал с друг мъж?

— Наистина!

— Аз също трудно бих си представила Итън да гали мъжки член.

— Престани!

— Добре. Чудесно. Какъв ти е последният анализ за Маркърс?

— Той все повече и повече ме харесва — казвам за по-голяма сигурност... просто в случай, че тя има и най-минималната интуиция за чувствата ми към Декс.

— Наистина ли? И откога?

— В събота вечер го целунах — отговарям и мигом съжалявам: тя ще каже на Декс.

— Сериозно? Мислех, че тогава си била с Хилари и Джулиан.

— Бях. После обаче се срещнах с Маркърс... за по няколко питиета. Не че е кой знае какво.

— Отиде ли у тях?

— Не. Нищо такова нямаше.

— Тогава къде сте се целували?

— В „Обет“.

— И нищо повече? Само целувки?

— Да. Какво, да не мислиш, че сме правили секс в „Обет“?
Божичко!

— Е, това е достойно за внимание. Аз пък си мислех, че нещата между вас са се изострили. В такъв случай виждаш ли се омъжена за него?

Засмивам се. Класическата Дарси! Взема частица информация и я навива на пръста си като луда.

— Защо се смееш? Той не е ли годин за брак?

— Не знам. Може би... А сега искаш ли вече да загасим лампата? Очите ми смъдят.

Тя се съгласява, но ми хвърля предупредителен поглед, за да каже, че още не е време за сън.

Загасвам лампата на нощното си шкафче и в мига, в който сме на тъмно, тя заговаря за Декс и бележката му. Когато преди началото на празненството ѝ я дадох, тя почти не ѝ обърна внимание, а сега отбелязва колко бил внимателен.

— Ъхъ — промълвям.

Последва дълго мълчание. После тя заговаря:

— Напоследък нещата между нас са доста странни.

Пулсът ми се ускорява.

— Наистина?

— Отдавна не сме правили секс.

— Откога? — питам и стискам палци под завивката. Получавам отговора, който искам. Отпреди Четвърти.

— Сериозно? — Дланите ми се изпотяват.

— Да. Това дали е лош знак?

— Нямам представа... А преди това колко често правехте секс?
— Благославям тъмнината.

— Преди кое?

Преди той да ми каже, че ме обича.

— Преди Четвърти.

— От време на време. Но когато нещата между нас вървяха добре, всеки ден. А понякога и по два пъти на ден.

Изблъсквам болезнените образи от главата си, опитвайки се да намеря какво да кажа.

— Да не би да е от напрежението преди сватбата?

— Аха...

А може би, защото има любовна връзка с мен. Пробожда ме чувство на вина, което се засилва десетократно, когато тя отново

повдига темата и изневиделица ме пита:

— Можеш ли да повярваш колко дълго време сме приятелки?

— Знам, че е от много отдавна.

— Помисли си колко нощи сме пренощували заедно. Колко са били според теб? Аз не съм много добра в изчисленията. Има ли хиляда?

— Вероятно там някъде.

— Доста време мина от последния път — продължава тя.

Очите ми вече привикнаха на тъмнината, така че я виждам слабо. С наскоро измито лице и коса, вързана на конска опашка, тя прилича на тийнейджърка. Все едно че сме в гимназията и лежим в нейното легло, кикотим се и шушукаме, а Анализе тихичко похърква в спалния се чувал „Гарфийлд“ до леглото. Дарси винаги изчакваше Анализе да заспи. Мисля, че тя почти се надяваше да е така. Знам, че понякога и аз заспивах.

— Искаш ли да играем на „Двайсет въпроса“? — питам. Това беше една от любимите ни игри в юношеството ни.

— Да. Да. Ти започни.

— Добре. Имам предвид някого.

— Същите правила, нали?

— Същите правила.

Правилата ни (въведени официално, след като Анализе се опита да използва съседски домашни любимци) бяха прости: трябва да избереш някого, човек, когото познаваме лично (никакви знаменитости, било то живи или мъртви), и на въпроса трябва да се отговаря само с „да“ или „не“.

— От гимназията ли е?

— Да.

— Момче?

— Не.

— От нашия клас ли е?

— Не.

— От по-горния или по-долния?

— Това са два въпроса.

— Не, това е сложен въпрос — възразява тя. — Ако отговорът е „да“, аз пак ще трябва да го разделя и да задам друг въпрос. Не помниш ли?

— Добре, права си — отговарям, спомняйки си този нюанс. — Отговорът е „не“.

— Студентка ли е?

— Не. Това е петият въпрос. Остават още петнайсет.

Дарси казва, че знае, тя също брояла.

— Учителка, която и двете познаваме?

— Не — отговарям и свивам шест пръста под завивката. Дарси беше известна с това, че не брои правилно по време на играта.

— Твоя учителка?

— Не.

— Моя учителка?

— Не.

— Класна ръководителка?

— Не.

— Декан?

— Това е десети. Не.

— Друг персонал?

— Да.

— Портиер?

— Не.

— Охраната?

— Не. — Усмиввам се, като си спомням как веднъж охранителят издаде Дарси, че напуснала училището, за да отиде с Блейн на обяд. Дарси му каза да си намери истинска работа, докато той придружаваше двамата до канцеларията на декана. „На колко си ти, бе, на трийсет? Не е ли време да напуснеш гимназията?“ Забележката ѝ спечели допълнително две порицания.

— Ооо! Мисля, че се сетих! — Тя започва да се кикоти неконтролируема. — Лелката от бюфета ли?

Засмивам се.

— Тъхъ.

— Джун!

— Да! Позна.

Джун беше иконата на гимназията. Беше около осемдесетгодишна, висока метър и двама и силно набръчкана от дългогодишно пушене. Беше се прославила главно с това, че веднъж изгубила изкуствения си нокът в лазанята на Томи Бакстър. Томи

церемониално отиде отново на опашката за обяд и върна нокътя на Джун. „Мисля, че това принадлежи на теб, Джун?“ Джун се захили, избърса соса и сиренето от нокътя и го залепи отново на пръста си. Всички се развикаха, заръкопляскаха и заприпяваха: „Давай, Джун! Давай, Джун!“. Освен че си сложи обратно нокътя, нямам спомен какво друго направи тя, за да си спечели уважението на учениците. Мисля, че повече се свеждаше до това, че някой в популярната тълпа просто реши междувременно, че е много яко да харесваш Джун. Може би дори да е била Дарси. Тя притежаваше този вид власт.

Дарси се смее.

— Добрата стара Джун! Интересно дали още е жива?

— Да. Сигурна съм, че все още е там и пита децата с дрезгавия си глас дали искат маринара или месен сос върху ригатоните си.

Когато най-накрая Дарси престава да се смее, възкликва:

— Леле! Това преспиване е точно като някога.

— Да, наистина — отговарям и чувствам, че ме залива вълна от обич към Дарси.

— Много се забавлявахме като деца, нали?

— Да, така беше.

Дарси отново избухва в смях.

— Какво има?

— Помниш ли, когато отидохме да спим в дома на Анализе и обесихме куклите Барби на сестра ѝ?

Направо „падам“, като си представям как всички Барбита, вързани с конец от прежда, висяха от вратите. Малката сестричка на Анализе се разплака истерично пред родителите си, които на часа се срещнаха с нашите родители и настояха да бъдем подобаващо наказани. Цяла седмица ни беше забранено да си играем, което през лятото си е доста време.

— Беше много кофти, като се сетя за това сега — казвам.

— Така е! И помниш ли, че Анализе непрекъснато повтаряше, че идеята не била нейна?

— Да. А съвсем не беше така.

— Винаги мислехме за страхотни неща. Тя беше голяма работа.

— Да — потвърдих аз.

Млъквам и се замислям за детството ни. Спомням си деня, когато отивахме в мола с част от спестяванията си в шести клас и се

втурвахме към „Пиърсинг Пагода“, за да купим колиетата „най-добри приятелки“ — сърце, надписано с две думи, срязано по средата и всяка страна на талисмана висеше от позлатена верижка. Дарси вземаше половинката с „Най-доб прия“, а аз — половинката с „ри телки“. Разбира се, ние толкова много се безпокояхме за чувствата на Анализе, че носехме колиетата тайно, под пуловерите си с висока яка или в леглото нощем. Но си спомням трепета, с който напъхвах половината сърце под блузата си, до кожата си. Аз имах най-добра приятелка. В това имаше толкова много сигурност, такова чувство за идентичност и притежание.

Все още пазя колието в кутията си за бижута — златната пластинка беше позеленяла поради състава си и времето, но и вече потъмняла от нещо, което беше невъзможно да се премахне. Изведнъж ме обхваща дълбока тъга за онези две малки момиченца. За това, което става сега между тях. За това, което може никога да не бъде спечелено отново, независимо какво става с Декс.

— Продължавай да говориш — подканва ме нежно Дарси. Няма и следа от нахаканата, егоцентрична бъдеща булка, от която бях започнала да се възмуствам, дори да не харесвам. — Моля те, не заспивай още. Никога вече няма да прекараме така. Това ще ми липсва.

— На мен също — казвам го напълно сериозно. Питам я дали си спомня деня, когато купихме колиетата „най-добри приятелки“.

— Да. Но ми напомни подробностите — подканва ме тя по нейния очарователен начин.

Дарси обича да слуша разказите ми за нашето детство, винаги оценява по-пълните ми спомени. Разказвам ѝ за колиетата възможно най-дългата версия. Като свършвам, я питам:

— Спиш ли?

Никакъв отговор.

Докато слушам дишането на Дарси до мен в тъмнината, се питам как стигнахме до това? Как можахме да се влюбим в един и същ мъж? Как можах да саботирам годежа на най-добрата си приятелка. В последните секунди преди съня ми се приисква да се върна назад и да залича всичко, да дам на онези малки момиченца втори шанс.

ГЛАВА 17

На сутринта ме събужда шумът от бърникането на Дарси в аптеката ми. Вслушвам се как тропа, докато се опитвам да събера бедно сънищата си — поредица от несвързани мъгляви изображения на обичайните герои: родителите ми, Дарси, Декс, Маркъс, дори Лес. Фабулата е неясна, но си спомням доста неща. Почти целувах Декс десетки пъти, но всъщност изобщо не го целунах. Не мога да бъда удовлетворена дори в сънищата си. Дарси излиза от банята с радостно лице.

— Изобщо не съм махмурлия — съобщава тя. — За всеки случай обаче взех един адвил. Последния. Дано ти да нямаш нужда.

— Аз съм добре.

— Не е зле за ден след такава моминска вечер! Какво искаш да правим днес? Възможно ли е да прекараме деня заедно? Без да правим нищо. Както някога.

— Добре — отговарям с известна неохота.

— Страхотно! — Тя отива в кухнята и започва да тършува там. — Имаш ли някакви зърнени закуски?

— Не. Свърших ги. Искаш ли да идем в „И Джей“?

Тя отказва, предпочитала да хапне сладки овесени ядки тук, в гарсоньерата, за да се почувства както в старото време, без разточителните до обяд нюйоркски закуски. Тя отваря хладилника и оглежда съдържанието му.

— Божичко, ти нямаш нищо. Ще изтичам да взема кафе и някаква зърнена закуска.

— Трябва ли да пием кафе?

— А защо не?

— Защото нали искаш да сме автентични. В гимназията не пиехме кафе.

Тя се замисля за секунда, пропуска сарказма ми.

— За кафето ще направим изключение.

— Да дойда ли с теб?

— Не. Няма нужда. Бързо ще се върна.

Щом тя излиза, проверявам гласовата си поща. Декс ми е оставил две съобщения — едно от снощи, едно от тази сутрин. В първото казва, че много му липсвам. Във второто ме пита дали може да намине довечера. Обаждам му се и с изненада откривам колко облекчена се чувствам, че попадам на гласовата му поща. Оставям му съобщение, в което му казвам, че Дарси е тук и планира да остане известно време, така че срещата за довечера отпада. След това сядам на дивана и се замислям за снощната вечер, за приятелството ми с Дарси. Ще бъда ли в състояние да живея спокойно, ако получа онова, което искам, за нейна сметка? Какво ли ще бъде без нея? Все още разсъждавам над това, когато Дарси се връща. От ръцете ѝ висят пластмасови торбички. Вземам кафето, когато тя драматично оставя торбичките на пода и ми показва червените следи, които торбичките са оставили по ръцете ѝ. Издавам съчувствен звук и тя се усмихва отново.

— Купих страхотни неща! „Фрут Лупс“! Ябълков сок! И шоколадов сладолед!

— Сладолед за закуска?

— Не, за по-късно.

— Не се ли притесняваш за сватбените си килограми?

Тя махва с ръка.

— Както и да е. Не.

— Защо? — питам я, защото знам, че като го изяде, ще ме пита защо съм ѝ позволила.

— Просто така! Не бери грижа за мен!... И тъй, хайде да хапнем „Фрут Лупс“!

Тя се разшетва в кухнята, взема купи, лъжици, салфетки. Носи ги и ги оставя на масичката за кафе. Тя е във вятърничавото си, приповдигнато настроение.

— Не предпочиташ ли да седнем тук? — Посочвам малката кръгла маса за хранене.

— Не. Искам да е точно както правехме след преспиване вкъщи. Винаги се хранехме пред телевизора. Помниш ли? — Тя насочва дистанционното към телевизора и започва да превключва каналите, докато не намира MTV. После сипва в купите зърнената закуска, като внимава количеството да е еднакво и на двете. На мен не ми се яде „Фрут Лупс“, но е ясно, че нямам думата по въпроса. Макар да смятам,

че е трогателно, задето иска да възстанови детството ни, малко ме ядосва това нейно шефство. Готова е да мине през трупове, казваше Итън. Може би това е съвсем точно определение в края на краищата. И ето ме сега, охотен участник, който ѝ разрешава да ме тъпче.

— Каж ми колко искаш — пита тя, наливайки обилно мляко в купата ми. Не обичам млякото да е много.

— Стига — казвам почти веднага.

Тя спира да налива и ме поглежда.

— Толкова? Та те едва се намокриха.

— Знам — като я успокоявам: — Но точно така ги обичах в гимназията.

— Добре тогава. — И налива мляко в купата си, като я пълни до ръба.

Загребвам лъжица, докато тя разбърква съдържанието, чакайки млякото да порозовее.

Върви клипът „Благодаря ти“ на Дайдо. Естествено, това ме кара да си помисля за Декс.

— Тази песен... — подхваща Дарси, като продължава да разбърква. — Знаеш ли онази част, когато тя казва, че най-сетне си е вкъщи и мокра до кости и после „ти ми подаде кърпа“?

— Да.

— Този стих напълно ми напомня за теб.

— За мен? — Поглеждам я. — Но това нали е романтична песен.

Тя извъртява очи нагоре.

— Боже! Знам това. Не се безпокой. — Тя загребва от купата и продължава да говори с пълна уста. — Просто казвам, че ти си винаги насреща. Нали знаеш, когато се стигне до критичен момент.

— Много мило. — Усмиввам се, избутвам настрани греховността, отпивам от кафето.

Изслушваме песента докрай, като междувременно Дарси шумно дояжда закуската си. След това надига купата и изгълтва пастелно оцветеното мляко.

— Много ли съм шумна? — пита ме тя.

Поклащам глава.

— Не, не си.

— Декс ме нарича Мляскало, когато ям „Фрут Лупс“.

Усещам пробождане, както винаги, когато научавам нещо лично от тяхната връзка — за която се правя, че не съществува. После осъзнавам с още по-пронизваща болка, че на мен Декс не ми е измислил никакъв прякор. Може би съм твърде скучна, за да заслужавам такъв. Дарси изобщо не е скучна. Може би затова е трудно да я оставиш. Тя е от жените, които те привличат, задържат вниманието ти. Дори когато е ядосана, тя пак е подкупваща, завладяваща.

На екрана се появява Дженифър Лопес с цялата си чувственост. Наблюдаваме я замислено как се движи спираловидно на фона на селски пейзаж.

— Толкова ли страхотен е задникът ѝ? — пита Дарси.

— Май да — отговарям, макар че в действителност се радвам да го потвърдя пред Дарси. Тя гледа дори на знаменитостите като на съперници, докато аз изобщо не завиждам на Дженифър Лопес за фантастичния ѝ задник.

Дарси цъка с език.

— Според теб не е ли някак дебел?

— Не. Страхотен е — отговарям, знаейки, че двете задни половини на Дарси се равняват на едната на Дженифър.

— Според мен е някак дебел...

Свивам рамене.

— Декс я харесва. Намира я за много вълнуваща.

Нова информация за Декстър. *Динг! Динг! Динг!*

Какво означава това в уравнението? Аз съм по-пълна от Дарси, а тя е по-тъмна. Решавам да отхвърля пикантната новина като не особено полезна. В смисъл, че повечето мъже харесват Джей Ло, независимо какъв тип жена предпочитат. То е като Брад Пит за нас. Може и да не харесваш руси мъже с миловидни черти, но я стига, та това е Брад! Няма да го изриташ от леглото, задето яде крекери.

— Но не ме е грижа, сигурна съм, че в живота не е чак толкова хубава — продължава Дарси, предполагайки, че всички жени са като нея и имат нужда да бъдат утешавани, когато се натъкнат на някоя по-хубава.

— Ъхъ.

— Защото гримьорите могат да направят истински чудеса — заявява тя така, сякаш от години е в тази индустрия. После издърпва

одеялото от дивана и се завива с него.

— Тук ми харесва.

На Декс също.

— Студено ли ти е?

— Не, просто искам да ми е съвсем уютно. Наблюдаваме клиповете, докато накрая напълно забравям за Декс. Доколкото може човек да забрави някого, в когото е влюбен. После, изневиделица, по време на клипа на Джанет Джексън, Дарси ми задава въпрос, който изобщо не съм очаквала.

— Дали да се омъжа за Декс?

Смразявам се.

— Защо задаваш такъв въпрос?

— Не знам.

— Трябва да има някаква причина — отговарям, стараейки се да изглеждам спокойна.

— Не смяташ ли, че би трябвало да съм с някого, който е по-общителен? Като мен?

— Декс е общителен.

— Не, не е! Той е напълно улегнал.

— Мислиш ли? — Може би е такъв. Сигурно аз просто не го виждам в тази светлина.

— Абсолютно.

Изключвам звука и я поглеждам така, сякаш ѝ казвам: „Продължавай, готова съм да бъда добър слушател. Мисля да си сложа «слушателската шапка» в началното училище, да завържа въображаемата панделка под брадичката ти, както правеха момчетата“. Преглъщам, след малко казвам.

— Притеснява ме, че ми задаваш такъв въпрос. Какво си си наумила?

Чувствам как тупти сърцето ми, докато чакам отговора ѝ.

— Не зная... Понякога връзката ми се струва малко уморителна. Скучна. Това лош знак ли е?

Тя ме поглежда жално.

Това е моят шанс. Удава ми се удобен случай. Обмислям какво бих могла да кажа, колко лесно бих могла да я манипулирам. Но незнайно защо не го правя. Вече правя необяснимото, но поне ще бъда

честна в това отношение. Поставена съм в конфликт на интереси, както се изразяват в нашата фирма. Не мога да поема случая ѝ.

— Наистина не знам, Дарс. Само ти и Декстър можете да знаете дали си подходите. Но ти непременно трябва да обърнеш внимание на безпокойството си — бракът е много сериозна стъпка. Може би е по-разумно да го отложиш.

— Да отложи сватбата?

— Може би.

Дарси издава напред долната си устна и събира вежди. Сигурна съм, че сълзите ѝ напират, когато очите ѝ отскачат към телевизора. Лицето ѝ засиява.

— О! Харесвам този клип! Включи звука! Включи го!

Натискам бутона и увеличавам звука. Дарси започва да подскача на място, движи главата и торса си в ритъма на танца и припява песен, която никога не съм чувала — изпълнява се от някаква момчешка банда. Изчаквам Дарси да заговори отново за Декс, но тя не го прави.

Изпуснах шанса си да ѝ кажа да отмени цялото това нещо, че Декс изобщо не е за нея. Защо не насочих разговора в тази насока, защо не полях семената на недоволството? Никога не изигравам правилно картите си. Но пък не мисля, че Дарси всъщност иска съвета ми. Освен да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред, че трябва да се омъжи за Декстър. А ако не кажа каквото иска да чуе, тя ще намери клип, който да я разведри.

— Тази песен е бомба — казва тя и отмята настрани одеялото. Става и затътря крака из апартамента. Оглежда полицата за книги, където наскоро оставих кутията от канелени бонбони със зарчетата.

— Какво търсиш?

— Годишника ти от гимназията. Къде е?

— На долния рафт.

Тя кляка и прекарва пръсти по гръбчетата на книгите, задържа го на „Хъски Хоулър“.

— А, да. Ето го. — Става и забелязва тенекиената кутия, поставена по най-глупавия начин на нивото на очите ѝ. — Да си взема ли един бонбон?

— Кутията е празна — отговарям, но тя вече оставя годишника на леглото. Дългата ѝ, изваяна ръка се пресяга за кутията. Отваря капака. — Защо държиш зарчета тук?

— Ами не знам — измънквам и си спомням как Дарси все ми натякваше, че никога не бива да участвам в състезания с въпроси. Тя се разпореждаше, като ми казваше, че ако някога бъде избрана да участва в „Семейни войни“ (нищо, че не сме от едно семейство), тя щяла да се замисли дали да ме избере да бъда в отбора ѝ. И че нямало начин да спечеля.

— Как така не знаеш?

— Няма определена причина.

Тя задържа поглед в мен, както човек би изгледал някой бърбещ шизофреник в метрото.

— Не знаеш защо си оставила зарчетата в кутия за бонбони? Добре. Както и да е, странно е.

Тя взема зарчетата и ги разбърква в шепата си, сякаш ще ги хвърли.

— Недей — казвам с висок глас. — Върни ги в кутията.

Не е добра идея да ѝ казвам какво да прави. Тя е дете. Ще поиска да узнае защо не бива да ги хвърля. Ще поиска да ги хвърли само защото съм ѝ казала да не го прави.

И наистина:

— За какво са те? Не разбирам.

— За нищо. Просто са зарове на късмета.

— Зарове на късмета? Откога има зарове на късмета?

— Винаги съм ги имала.

— А защо ги държиш в кутия от „Алтоидс“? Ти не обичаш канелени бонбони.

— Напротив, обичам.

Тя свива рамене.

— О!

Оглеждам лицето ѝ. Не изглежда скептична, но продължава да държи зарчетата. Ще прекося стаята и ще ги изтръгна от ръцете ѝ, преди да е успяла да ги хвърли. Но тя просто ги поглежда още веднъж и ги прибира обратно в кутията. Не съм сигурна дали са все още с шестиците нагоре. По-късно ще проверя. Докато не са хвърлени отново, всичко е наред.

Тя взема годишника ми и отива с него до дивана, разлиствайки страниците за спорта и мачовете между учениците. Това ще задържи вниманието ѝ с часове. Ще намери хиляди неща, които да коментира:

помниш ли това, помниш ли онова? Тя никога не се изморява от гимназиалния ни годишник — обича да обсъжда миналото и да пита какво ли е станало с този, който не е дошъл на срещата на класа, разсъждавайки: (а) станал е пълен неудачник или (б) тъкмо обратният феномен се е случил и той толкова е преуспял, че няма време да се върне в Индиана за уикенда (категория, в която Дарси поставя мен, защото, естествено, трябвало да работя поминалия уикенд и затова не съм отишла). Или пък играе една от любимите си игри, в които отваря годишника на случайна страница, затваря очи, прекарва показалец по страницата, докато не ѝ кажа „стоп“ и което момче е най-близо до пръста ѝ, с него трябва да правя секс. Това са класическите игри на Дарси и когато преди дванайсет години за първи път излезе годишникът от последния ни клас, с тях ставаше голям смях.

— О, Божичко! Погледни ѝ косата! Виждала ли си други такива бухнали кичури? — възкликва Дарси, докато оглежда снимката на Лора Линдел. — Тя изглежда толкова смешна. Те сигурно са високи половин метър.

Кимвам в знак на съгласие и чакам следващата ѝ плячка: Ричард Мийк. Тя обаче решава да го похвали повече, отколкото, когато беше в дванайсети клас.

— Не е зле. Дори е доста сладък, нали?

— Да, доста. Има хубава усмивка. А помниш ли как пръскаше слюнки, като говореше с някого?

— Да. Така беше.

Дарси прелиства страниците, накрая ѝ писва и оставя годишника настрана, взема отново дистанционното. Попада на „Когато Хари срещна Сали“ и изписква:

— О, тъкмо започва! Да!

И двете се излягаме на дивана — крака до глава — и се вторачваме във филма, който сме гледали безброй пъти. Дарси не престава да говори високо, цитирайки частите, които знае. Аз не ѝ правя забележка да млъкне. Защото дори да казва, че говоренето по време на филм дразни Декс, аз нямам нищо против. Дори и когато тя цитира текста напълно погрешно, така че не мога да кажа какво всъщност казва Мег Райън. Такава е Дарси. Така се държи тя.

И като любим стар филм, понякога еднообразието в приятелката ти е онова, което най-много харесваш в нея.

ГЛАВА 18

На другата вечер Дарси ми се обажда точно когато се прибирам вкъщи от работа. Звучи истерично. Обзема ме студено, спокойно чувство. Възможно ли е да е станало? Казал ли й е Декс, че отменя сватбата?

— Какво се е случило, Дарси? — Гласът ми е скован и неестествен, сърцето ми е изпълнено с противоречия — любов към Декс срещу приятелство с Дарси. Приготвям се да чуя най-лошото, макар да не съм сигурна какво е по-лошото — да загубя най-добрата си приятелка или любовта на живота си. Не мога да определя.

Дарси говори нещо, което не мога да разбера, нещо за пръстена си.

— Какво има, Дарси? Успокой се... Какво за пръстена ти?

— Няма го! — изхлипва тя.

Изглежда невъзможно сърцето ти да се свие точно когато се чувстваш неизразимо облекчена и все пак точно това става, когато осъзнавам, че разговорът се отнася единствено за някакво липсващо бижу.

— Къде си го изгубила? Застрахован е, нали?

Задавам въпроси като отговорна приятелка.

Искам да помогна. Но звуча шаблонно. Ако тя не беше толкова истерична, сигурно щеше да реши, че изобщо не ми дреме, че пръстенът й е изчезнал. Казвам й, че е нехайна, че може би го е оставила някъде и е забравила къде.

— Помниш ли как веднъж помисли, че си го изгубила, а после го намери в един от чехлите си? Ти често затриваш нещата си, Дарси.

— Не, този път е различно! Този път изчезна! Няма го! Декс ще ме убие! — Гласът й трепери.

Едва ли, помислям си. Може би това ще бъде удобният случай, който той чака. После се намразвам, задето ми минават такива мисли.

— Ти каза ли му?

— Не, още не. Той е на работа... Какво ще правя?

— Добре, де, къде го загуби?

Тя не ми отговаря, продължава да плаче. Повтарям въпроса си.

— Не знам.

— Къде го остави последния път? Беше ли с него на работа днес? Сваляла ли си го, като си си мила ръцете?

— Не, никога не го свалям, като си мия ръцете! Само глупачка би го правила.

Иде ми да ѝ кажа да не ми се сопва, защото тя е глупачката, която е загубила годежния си пръстен. Но продължавам да ѝ съчувствам и я успокоявам, че положително ще го намери.

— Не, няма да го намеря. — Още хлипания.

— Откъде знаеш?

— Ей така, знам.

Изчерпах въпросите си.

— Може ли да дойда у вас? Наистина имам нужда да говоря с теб.

— Да, ела — отговарям и се запитвам да не би да има нещо повече от това, че е загубила пръстена си. — Яла ли си?

— Не. Ще ми поръчаш ли супа уонтон?

— Разбира се.

— И яйчено роло?

— Да. Хайде, идвай.

Обаждам се в „Танг Танг“ и поръчвам две супи уонтон, две яйчени рола, два спрайта и порция говеждо с броколи. Дарси пристига след петнайсет минути. Тя е размъкната — облечена е в джинсите, които помня още от гимназията и които все още ѝ прилягат перфектно — и бяла деколтирана блуза без ръкави. Без грим е, очите ѝ са зачервени, косата ѝ е вързана небрежно на конска опашка. И пак изглежда хубава. Казвам ѝ да седне и да ми разкаже всичко.

— Няма го. — Тя клати глава и вдига голата си лява ръка.

— Къде мислиш, че си го изгубила? — питам я спокойно, спомняйки си, че стотици пъти съм изживявала същото с нея. Винаги съм ѝ помагала, разчиствала съм кашите, които е забърквала, влачейки се лоялно в дирята ѝ от хаос и страх.

— Не съм го загубила. Откраднаха ми го.

— Кой го е откраднал?

— Един човек.

— Как разбра?

— Защото го няма!

Доникъде не стигаме. Въздишам и подканям Дарси още веднъж да ми предаде всички факти.

Тя ме поглежда, очите ѝ са пълни със сълзи, устните ѝ треперят леко.

— Рейчъл...

— Да?

— Ти си ми най-добрата приятелка. — Тя отново започва да плаче, сълзите се стичат изящно по блестящите ѝ бузи и капят в скута ѝ. И като плаче, пак е хубава.

Кимвам.

— Така е.

— Моята най-добра приятелка в света. И трябва да ти споделя нещо.

— Можеш да ми споделиш всичко — отговарям и преливам от безпокойство; изведнъж съм сигурна, че Декс я е подготвил за скъсването им.

Тя ме поглежда и подсмърча. Колкото и самоуверена да е Дарси, тя може да изглежда толкова жална и беззащитна, когато е потисната. И моят инстинкт винаги е бил — и все още е — да ѝ се притека на помощ.

— Говори, Дарси — подканвам я кротко.

— Рейчъл... аз... аз свалих пръстена си в един апартамент...

— Добре.

— В апартамента на един мъж.

Чувствам се като ударена с мокър парцал. Тя наистина ли казва каквото си мисля, че казва?

— Рейчъл — продължава Дарси, този път шепнешком, — аз изневерих на Декстър.

Втрещвам се в нея; не съм в състояние да прикрия шока си.

Да, Дарси е флиртаджийка. Да, тя живее живота си ексцентрично. Да, тя е егоистка. И да, обича мъжкото внимание. Като се прибавят и характерните ѝ качества, всичко се връзва. Не би трябвало да съм изненадана, че ще изневери. В смисъл, че Декс не е паднал от небето — той прави същото. И все пак съм сащисана. Тя ще се омъжи след по-малко от два месеца. Тя е бляскава бъдеща булка с

изумителна рокля — от онези, за които всяко малко момиченце мечтае. И е с Декстър. Как, Боже мой, някой може да изневери на Декстър?

В главата ми изплува едно от правилата на журналистиката. Аз съм репортерка в гимназията и вземам интервю за „Норт Стар“.

— С кого?

Тя подсмърча. Стои с наведена глава.

— С един колега.

— Кога?

— Няколко пъти. Днес. — Тя разтрива с юмруци очите си и ме поглежда косо.

Нямам представа какво издава лицето ми. Дори не съм сигурна как точно се чувствам. Облекчена? Разярена? Отвратена? Обнадеждена? Нямах време да обмисля последиците за Декс и мен.

— И така ли изгуби пръстена си?

Конската ѝ опашка подскача нагоре-надолу.

— Свалих го, понеже... ами изпълни ме вина, че съм с него, когато правя секс с друг мъж. — Тя издухва носа си във вече влажната си носна кърпичка.

— Искаш ли друга кърпичка?

Тя отново кимва. Изтичвам няколкото метра до банята и взимам кутията „Клинекс“.

— Ето — подавам ѝ цялата кутия.

Тя издърпва една кърпичка и отново шумно издухва носа си.

— И тъй, свалих пръстена си и го сложих на перваза на прозореца до леглото му. — Тя посочва леглото ми в нишата. — И той има почти същата гарсонiera като твоята.

Гарсонiera. Значи не е някой шеф, което ме изненадва. Смятах, че Дарси би се целила във властен тип. По-възрастен мъж. Бях си представила Ричард Гиър в „Хубава жена“. Прехвърлих представата си към Мат Деймън в „Добрият Уил Хънтинг“.

— Разпуснахме малко, нали разбираш. — Тя размахва ръка във въздуха. — После се облякохме и тръгнахме към метрото. На работа.

— Тъх...

— И чак в работата установих, че съм забравила да си сложа пръстена. Веднага му се обадох и му казах, че трябва да се върна у тях и да си взема пръстена. Той отговори, че няма проблем, само че в три часа имал съвещание, което щяло да трае поне два часа. Дали не

можем да се видим в седем? Разбира се, отговорих... И тъй, в седем пак се срещнахме у тях. Когато обаче влязохме, стаята беше напълно оправена. А я бяхме оставили в пълен безпорядък. И той казва: „По дяволите, чистачката е идвала“. Отиваме до прозореца, но пръстенът го нямаше там! — Тя заплаква още по-силно. — Кучката го е свила.

— Сигурна ли си? Не мога да повярвам, че някой ще постъпи така...

Тя ме поглежда с израз, който казва: „Не бъди толкова наивна!“.

— Пръстенът го няма, Рейчъл. Няма го. Няма го. Няма го!

— Добре де, не може ли той просто да се обади на чистачката и да ѝ каже, че е сигурен, че тя го е взела?

— Това направихме. Тя не говори добре английски. И непрекъснато повтаряше: „Не видяла никакъв пръстен“. — Дарси изимитира акцента на жената. — Дори и аз взех слушалката. Казах ѝ, че ще ѝ дам голямо, много голямо възнаграждение, ако го намери. Ама кучката не се оказа глупава. Тя знае, че два карата струват горе-долу двайсет милиона мръсни тоалетни.

— Ясно — казвам. — Но той е застрахован, нали?

— Да, застрахован е. Но какво, по дяволите, ще кажа на Декстър?

— Не знам. Кажи му, че е паднал в канала в работата ти... Или че си го свалила във фитнес салона и някой е разбил шкафчето ти.

Тя ми хвърля полуусмивка.

— Това с фитнес салона ми харесва. Правдоподобно е, нали?

— Напълно.

— Просто не мога да повярвам, че се случи.

Ставаме две. И аз не мога да повярвам, че Дарси ще изневери на Декс със случаен мъж. Не мога да повярвам, че помагам на Дарси да прикрие аферата си. Всички ли изневеряват, когато са сгодени?

— Задълбочена ли е тази връзка? — питам.

— Не съвсем. Само няколко пъти.

— Значи не е сериозна?

— Не знам. Не съвсем. Не знам. — Тя поклаща глава, после подпира чело върху дланите си.

Питам се дали меланхоличното напоследък настроение на Дарси има нещо общо с въпросния мъж.

— Влюбена ли си в него?

— Господи, не! Просто се забавлявам. Нищо повече.

— Сигурна ли си, че трябва да се омъжиш?

— Знаех, че ще попиташ нещо такова! — Дарси отново започва да плаче. — Не можеш ли просто да ми помогнеш, без да си толкова благочестива?...

Повярвай ми, изобщо не съм благочестива.

— Съжалявам, Дарс. Не се опитвам да се показвам благочестива... Просто ти предлагам разрешение, ако поискаш такова.

— Не искам разрешение. Искам да се омъжа. Аз просто... не знам... просто понякога се паникьосвам, че това ще е краят. Че никога вече няма да бъда с някого друго. И затова си позволих тази малка забегка. Тя не означаваше нищо.

— Добре. Аз исках само да кажа, че ако не си сигурна по отношение на сватбата... Просто искам да знаеш, че напълно те подкрепям каквото и да решиш...

Тя ме прекъсва.

— Няма какво да решавам! Ще се омъжа! Обичам Декс.

— Съжалявам — казвам и наистина съжалявам. Съжалявам, че аз също го обичам.

— Не, аз *съжалявам*, Рейчъл — казва тя и докосва крака ми. — Беше ужасен ден.

— Разбирам.

— Наистина ли разбираш? Можеш ли да си представиш какво е да бъдеш седмици до обещанието, за което се предполага, че ще трае вечно?

О, *горката!* Тя има ли представа колко много момичета биха убили, за да дадат такова обещание на човек като Декстър? Пред нея седи едно от тях.

— „Вечно“ е извънредно дълго време — казвам с нотка на сарказъм.

— Да не цитираш песен на Принс? По-добре не цитирай песен на Принс в належащ за мен момент!

Отговарям й, че не, макар точно това да правя.

— Наистина е дълго време — продължава тя. — И понякога не знам дали ще го издържа. В смисъл, знам, че искам да се омъжа, но понякога не съм сигурна дали ще издържа повече от четирийсет години или колкото дълго е това време, без да почувствам тръпката от

целувката на друг мъж. Ето, вземи например Хилари. Тя е безкрайно щастлива, нали?

— Да.

— А с Декстър вече не е така. Изобщо. Нашето просто се превърна в сиво всекидневие — той непрекъснато е на работа и ме оставя само аз да се занимавам с плановете за сватбата. Още не сме женени, а забавната част отдавна е отминала.

— Дарс, връзката ви се е развила. Вече я няма първоначалната полуда, няма го сладострастието, усещането за новост.

Тя ме поглежда така, сякаш наистина ме изслушва и си взема бележки. Не мога да повярвам какви ги приказвам. Убеждавам я, че нейната връзка е нещо велико, специално. Не знам защо го правя. Вероятно от нерви. Продължавам:

— Тръпката от преследването винаги е възбуждаща. Но една истинска, дълга, приятна връзка не включва само това. И първоначалното заслепение, редовното „не мога да държа ръцете си далече от теб“, избледнява за всекиго.

С изключение на Декс и мен. То винаги ще е специално за Декс и мен.

— Знам, права си. И аз наистина го обичам.

Знам, че тя вярва на думите си, но не съм сигурна, че наистина го обича. Не съм сигурна, че е способна да обича някого другиго, освен себе си.

Хосе звъни по интеркома да съобщи, че храната е пристигнала.

Когато излизам в коридора да платя на момчето за доставката, телефонът ми иззвънява. Изпадам в паника. Ами ако е Декс? Бързо плащам на момчето и хуквам обратно вътре, като мятам плика върху масичката за кафе и вдигам телефона миг преди телефонният секретар да се включи. Наистина е Декс.

— Здравсти — казва той. — Толкова съжалявам, че не ти се обадох днес. Беше кошмарен ден. Роджър ме накара...

— Няма нищо — прекъсвам го.

— Може ли да намина? Искам да те видя.

— Ммм, не.

— Не може ли?

— Не...

— Добре... Защо? Имаш компания ли? — снижава глас той.

— Да — отговарям, като се опитвам да контролирам гласа си за двамата слушатели. — Имам.

Поглеждам Дарси.

Тя ме пита беззвучно „Кой е?“

Подминавам въпроса ѝ.

— Разбирам... Добре тогава... Не е Маркърс, нали?

— Не... Дарси е тук.

— Оооо! По дяволите. Добре че първо се обадох — прошепва той.

— Значи ще говорим утре?

— Да — отговаря той. — При всички случаи.

— Това е добре.

— Кой беше? — пита Дарси, след като затварям телефона.

— Итън.

— Я стига, Маркърс ли беше? Можеш да ми кажеш.

— Не, беше Итън, наистина.

— Сигурно се обажда да ти каже, че е гей.

— Тъхъ — отговарям, както отварям картонените кутии с храна.

Докато ядем китайската храна, я питам за Декс как е, какво прави.

— В какъв смисъл?

— В смисъл дали подозира, че нещо става?

Тя извъртява очи.

— Не. Той толкова много работи.

Прави ми впечатление, че тя не ме поправи, като казах „нещо става“ с „нещо е станало“.

— Не ли?

— Не. Все същият си е, нормалният, мил Декс.

— Наистина?

— Да, наистина. Защо? — Тя отваря кутия „Спрайт“ и отпива.

— Просто питам. Четох някъде, че когато някой изневерява, другият обикновено го разбира някъде дълбоко в себе си.

Както си сърбаше супата с пластмасовата лъжица, тя изведнъж ме погледна безизразно и заяви:

— Не вярвам на такива неща.

— Да. Май и аз не вярвам.

След като приключваме с обяда, вдигам две бисквити с късметчета.

— Коя искаш?

Тя посочва лявата ми ръка.

— Тази. И дано да вещае добро. Не мога да понеса още нещастие.

Иде ми да ѝ кажа, че изборът ѝ да спи с колега и нехайно да остави пръстена си в апартамента му няма нищо общо с щастието. Разопаковам остарялата бисквита, счупвам я, за да извадя листчето в нея и безмълвно го прочитам. *За много неща трябва да сте благодарна.*

— Какво пише на твоето? — иска да узнае Дарси. Казвам ѝ.

— Това е хубаво.

— Да, но не е късмет, а твърдение. Не ми харесва, че искат едно твърдение да минава за пожелание.

— Тогава се направи, че пише „За много неща ще трябва да благодарите“ — казва тя и отваря своето листче. — Дано на моето да пише: „Ще получите пръстена си от пуерториканска кучка“.

Тя чете наум, после се размива.

— Какво?

— И на него пише: „За много неща трябва да сте благодарна“... Глупости. Късмети масово производство.

Да, и само една от нас трябва да е благодарна за много неща.

Дарси ми казва, че трябва да си ходи, че трябва да поеме отговорността и последствията. Отново се разплаква, когато се пресяга за чантата си.

— Ще кажеш ли на Декс вместо мен?

— В никакъв случай. Не искам да се забърквам — заявявам, развеселена от абсурдността на отговора ми.

— Какво трябваше да кажа?

— Че си го изгубила във фитнес салона.

— Има ли време да получа друг преди сватбата?

Отговарям ѝ „да“, съзнавайки, че тя нито веднъж не изрази сантименталност по отношение на пръстена, който Декс ѝ е избрал.

— Рейчъл?

— Мм?

— Мислиш ли, че съм ужасна? Моля те, не ме смятай за ужасна. Никога досега не съм му изневерявала. И това няма да се повтори. Аз наистина обичам Декс.

— Добре — отговарям и се питам дали наистина няма да го повтори.

— Мислиш ли, че съм отвратителна?

— Не, Дарси. Хората допускат грешки.

— Знам, че това беше грешка. Абсолютна грешка. Наистина, наистина съжалявам.

— Използва ли презерватив?

Представям си диаграмата в часа по здравеопазване, която показваше, че зад всеки сексуален партньор, с когото сте, има всъщност десетки други, за които дори не подозирате: всеки е спал с някого и така нататък и така нататък...

— Разбира се!

— Добре — кимам. — Обади ми се по-късно, ако имаш нужда.

— Благодаря. Благодаря ти много, че те има.

— Няма нищо.

— О, и това се подразбира... не казвай на никого. Ама наистина на никого. Нито на Итън, на Хилари...

Ами на Декс? Може ли да кажа на Декс?

— Естествено, че няма да кажа на никого.

Тя ме прегръща и ме потупва по гърба.

— Благодаря, Рейчъл. Не знам какво щях да правя без теб.

След като Дарси си тръгва, аз формулирам отговора си за очевидната дилема — да кажа или да не кажа. Подхождам към случая така, сякаш отговарям на изпитен въпрос, като се абстрахирам от емоцията:

От пръв поглед отговорът изглежда ясен: кажи на Декстър. Имам три главни причини, мотивиращи това решение. Първо, искам той да знае. За мен е най-добре той да знае. Ако все още не е решил да отмени сватбата, тази новина вероятно ще му повлияе да не се жени за Дарси. Второ, аз обичам Декстър, което означава, че дълбоко в себе си трябва да вземам решения в негов интерес. Така, аз искам той да разполага с всички факти, когато взема кардинално житейско решение. Трето, моралът диктува, че на Декс трябва да му се каже; аз имам моралното задължение да кажа на Декстър истината за

постъпките на Дарси. (Това трябва да бъде разграничено от наказателната гледна точка, макар тайната на Дарси да заслужава да бъде издадена). В заключение, аз ценя и уважавам брачната институция и изневярата на Дарси със сигурност не предвещава дълъг и вечен съюз. Третата точка няма нищо общо с моя интерес, тъй като същото разсъждение би се приложило, дори да не бях влюбена в Декс.

Логиката на точка трета, обаче, като че ли сочи, че Дарси също трябва да знае за изневярата на Декс и че аз не трябва да крия постъпките си от нея (защото тя ми е приятелка и ми вярва и защото не е редно да я мамя). Следователно може да се предположи, че моето настояване Декс да знае истината за Дарси би влязло в тотално противоречие с това да държа Дарси в неведение относно собствените ми прегрешения. Това разсъждение обаче пренебрегва едно съществено различие и това, от което зависи последният ми анализ: има разлика между това да мислиш, че човек трябва да знае/ да му бъде казано и това ти да си този вестител. Да, аз мисля, че Декс трябва да знае какво е извършила Дарси и (може би? вероятно?) ще продължи да върши. Но моя работа ли е да го кажа? Бих поспорила, че не е моя работа.

По-нататък, въпреки че Декс не трябва да се жени за Дарси, то няма да е защото той я е мамил или защото тя го е мамила. И не е защото той ме обича и защото аз го обичам. Тези неща са верни, но са само симптоми на голям проблем, т.е. техните опетнени отношения. Дарси и Декс не си подхождат, фактът, че и двамата са изневерявали, макар и с различни мотиви (любов срещу смесица от страх от обвързване и похот) е само един показател. Но дори никой от двамата да не е изневерявал, те пак нямаше да си подхождат. И ако Дарси и Декс не могат да определят тази основна истина, базирана на техните взаимодействия, чувства и годините, прекарани заедно, тогава те правят грешка и не е моя работа да играя ролята на информатор.

И може да съм изпуснала бележка под линия, може би поради морална дискусия, където бих се отнесла до измяната на Дарси: Да, няма да е редно да издам тайната на Дарси, но в светлината на

моята далеч по-голяма измяна издаването на тайна изглежда едва ли си заслужава да бъде обсъждано. От друга страна, обаче, човек може да поспори дали издаването на тайна е по-лошо. Това, че спя с Декс, няма нищо общо с Дарси само по себе си, но издаването на тайната на Дарси има общо с Дарси. И все пак, като се вземе предвид, че последното решение е да не казвам, тази точка става съмнителна.

И тъй, ето моят отговор. Мисля, че разсъждението ми може и да е малко несъстоятелно, особено накрая, където аз някак се разграничавам и казвам по същество „На пък!“ Просто мога да видя червените бележки в полето на студентската си книжка. „Неясно!“ и „Защо те трябва да правят грешка? Наказваш ги за тяхната глупост или за тяхната изневяра? Обясни!“

Но независимо от моята сбъркана обосновка и знанието, че Итън и Хилари ще ме обвинят, че съм както винаги пасивна, аз няма да изрека и дума за това пред Декс.

ГЛАВА 19

На другия ден се прибирам вкъщи от работа, Хосе ми подава дрехите от химическо чистене и пощата, която проверявам — сметка за кабелната „Таим Уорнър“, новото издание на списание „Ин Стаил“ и голям бледожълт плик, адресиран със сложна калиграфия и с две сърцевидни марки. Разбирам какво съдържа още преди да го отворя и намирам обратен адрес от Индианаполис.

Казвам си, че една сватба може да се отмени и след разпращане на поканите. Това е само още една пречка. Да, това прави нещата по-мъчителни, но е само въпрос на формалност. И все пак съм замаяна и ми прилошава, когато отварям плика и намирам вътре друг плик. На него е изписано името ми и двете унижителни думи „... и гостенин“. Хвърлям настрана картичката, на която трябва да отговоря дали ще отида, или не, и нейния плик и към пода полита сребърна копринена хартия, която се плъзва под дивана. Нямам енергията да я извадя оттам. Вместо това сядам и си поемам дълбоко въздух, събирайки кураж да прочета гравирания текст, сякаш това по някакъв начин ще влоши или подобри нещата:

„РАДОСТТА НИ ЩЕ БЪДЕ ПО-ГОЛЯМА,
АКО И ВИЕ ПРИСЪСТВАТЕ НА СВАТБАТА
НА ДЪЩЕРЯ НИ
ДАРСИ ДЖЕЙН
С
Г-Н ДЕКСТЪР ТАЛЕР“

Премигвам през сълзи и въздишам бавно, минавайки към долните редове на поканата:

„НИЕ ВИ КАНИМ ДА УВАЖИТЕ ПОВОДА,

ДА ПРИСЪСТВАТЕ НА ТЯХНАТА КЛЕТВА
И ДА ДОЙДЕТЕ НА
ПРИЕМА В «КАРЛАЙЛ» СЛЕД ЦЕРЕМОНИЯТА.
АКО ВИ Е НЕВЪЗМОЖНО ДА ДОЙДЕТЕ, МОЛИМ

ВИ

ДА ПРИСЪСТВАТЕ
С МИСЪЛ И МОЛИТВА.

Д-Р И Г-ЖА ХЮГО РОУН
(Моля, отговорете)“

Да, формулировката наистина може да влоши нещата. Слагам поканата на масичката за кафе и се вторачвам в нея. Представям си как г-жа Роун пуска пликите в пощенската станция на Джефърсън Стрийт, дългият ѝ червен маникюр потупва купчината с майчинско самодоволство. Чувам носовия ѝ глас да казва: „Радостта ни ще е по-голяма...“ и „Ние ви молим за вашето присъствие с мисъл и молитва“.

Ще ѝ изрека молитва — молитва, че бракът никога няма да се състои. Молитва за нова поща, която да пристигне на адреса ми:

„Д-Р И Г-ЖА ХЮГО РОУН СЪОБЩАВАТ, ЧЕ
СВАТБАТА
НА ТЯХНАТА ДЪЩЕРЯ ДАРСИ
С Г-Н ДЕКСТЪР ТАЛЕР
НЯМА ДА СЕ СЪСТОИ“

Ето такава формулировка мога да приема. Кратка, любезна, по същество. „Няма да се състои.“ Семейство Роун ще бъде принудено да изостави обичайния си бомбастичен стил. В смисъл, че не могат да кажат: „Със съжаление ви уведомяваме, че младоженецът е влюбен в друга“ или „С тъга съобщаваме, че Декстър разби сърцето на скъпата ни дъщеря“. Не, такава поща ще бъде съвсем делова — евтина хартия, обикновен шрифт и написани на компютър етикети. Г-жа Роун няма да иска да харчи повече пари за канцеларски материали и калиграфия, след като се е охарчила толкова по-рано. Виждам я в пощата, но този

път не ликуваща, да казва на служителката, че вече няма да ѝ трябват сърцевидни марки. Двеста официални марки ще свършат работа.

В леглото съм, когато Декс се обажда и пита дали може да намине.

В деня, когато получавам покана за сватбата му, пак казвам „да, ела“. Срам ме е, че съм толкова слаба, но като си помисля за всички тези хора в света, които са правили и по-жалки неща в името на любовта. И последният ред е: Аз обичам Декс. Дори той да е последният човек на земята, пак щях да се чувствам така, аз наистина го обичам. И още няма да се отказвам от него.

Докато го чакам, размишлявам дали да прибера, или да оставя на видно място на масичката поканата. Решавам да я пъкна между страниците на списанието „Ин Стаил“. След няколко минути отварям вратата в бялата си памучна нощница.

— Легнала ли си си? — пита Декс.

— Тъхъ.

— Е, тогава да те върна в леглото.

И двамата си лягаме. Той издърпва върху нас завивките.

— Толкова е приятно да те докосвам — казва той, милвайки ме отстрани и пъхайки ръка под нощницата ми. Понечвам да му попреча, но после се примирявам. Погледите ни се срещат, преди той да ме целуне бавно. Колкото и да съм разочарована от него, не мога да спра този прилив. Почти съм неподвижна, докато той ме люби. Този път е необичайно бърз през цялото време. Не мога да разбера какво точно казва, но чувам думата завинаги. Иска да бъде с мен завинаги, помислям си. Няма да се ожени за Дарси. Не може. Тя му изневери. Те не са влюбени. Той обича мен.

Декс обгръща лицето ми с дланите си, когато сълзите потичат върху възглавницата ми.

— Много си мълчалива тази вечер — казва той.

— Да — отговарям, като запазвам гласа си твърд. Не искам той да разбере, че плача. Последното нещо, което ми е нужно, е съжалението на Декс. Пасивна съм и слаба, но имам — макар и ограничена — гордост.

— Кажеш нещо — подканва ме той. — Какво си мислиш?

Почти съм готова да го питам за поканата, за плановете му, за нас, но успявам да прозвуча безгрижно:

— Нищо съществено... Просто се питах дали ще ходиш в Хамптънс този уикенд.

— Обещах на Маркъс да отида. Той иска пак да играем голф.

— О!

— Ти май нямаш такова намерение, а?

— Не смятам, че идеята е добра.

— Моля те.

— Не, не смятам.

Той ме целува по тила.

— Моля те, моля те, ела.

Три „моля те“ са ми достатъчни.

— Добре — прошепвам. — Ще дойда.

Заспивам, мразейки се.

На другия ден Хилари нахлува в кантората ми.

— Познай какво намерих в пощата си. — Тонът ѝ е обвинителен, ни най-малко съчувствен.

Напълно пренебрегнах факта, че Хилари също ще получи покана. Нямам подготвени отговори за нея.

— Знам.

— Значи имаш отговор.

— Не е късно той да я отмени.

— Рейчъл!

— Има още време. Ти му даде две седмици, не помниш ли? Остават му още няколко дни.

Хилари повдига вежди и се изкашля презрително.

— Скоро вижда ли си го?

Понечвам да излъжа, но нямам тази енергия.

— Снощи.

Тя ме поглежда с широко отворени очи.

— Каза ли му, че си получила поканата?

— Не.

— Рейчъл!

— Знам — казвам засрамена.

— Моля те, кажи ми, че не си от онези жени.

Ясно ми е кой тип жени има предвид. Жените, които поддържат връзка с женен мъж години наред, надявайки се, дори вярвайки, че един ден той ще се осъзнае и ще напусне съпругата си. Този момент е почти под носа ѝ — ако жената потърпи още известно време, накрая няма да съжалява. Но времето минава, а годините измислят все по-нови извинения. Децата още ходят на училище, съпругата е болна, запланувана е сватба, на път е внуче. Винаги има нещо, някаква причина да се поддържа статуквото. Но накрая извиненията свършват и тя приема, че напускане няма да има, че тя винаги ще бъде втората финализирана. И решава, че второто място е по-добро от нищо. Предава се на съдбата си. Аз имам нов принос към тези жени, въпреки че не вярвам да съм влязла вече в редиците им.

— Това охарактеризиране не е честно — заявявам.

Тя ми хвърля погледа „О, така ли?“.

— Декс не е женен.

— Права си. Не е женен. Но е сгоден. Което може да се окаже лошо. Той може да промени ситуацията ей така. — Тя щраква с пръсти. — Но не предприема абсолютно нищо.

— Виж, Хилари, ние говорим за определена програма. Аз мога да стана като „онези“ жени чак след месец.

— След месец? Смяташ да оставиш нещата до финала?

Поглеждам настрани, през прозореца.

— Рейчъл, защо чакаш?

— Искам той да вземе решение. Не искам аз да съм отговорна.

— Защо?

Свивам рамене. Ако знаеше за изневярата на Дарси, щеше съвсем да се наежи. Тя въздиша.

— Искаш ли съвета ми?

Не го искам, но въпреки това кимам.

— Трябва да го зарежеш. Още сега. Направи нещо, докато все още имаш избор. Колкото по-дълго продължава това, толкова по-зле ще се чувстваш, когато застанеш пред църквата и ги наблюдаваш как скрепяват клетвите си с целувка, която Дарси ще удължи повече, отколкото е приятно... После ще ги наблюдаваш как режат тортата и си подават един на друг късчета, докато тя цапа лицето му с глазура. После ще ги наблюдаваш как танцуват... и после...

— Знам, знам.

Хилари не е свършила.

— А после изчезват в нощта за бягството си до шибаните Хаваи!

Примигвам и ѝ казвам, че картинката ми е ясна.

— Просто не разбирам защо не направиш нещо, да му извиеш ръката, каквото и да е.

Повтарям, че не желая да нося отговорност за тяхното скъсване и че искам решението да е на Декстър.

— То ще бъде негово решение. Ти няма да му промиваш мозъка. Просто гониш своето. Защо не си по-настойтелна за нещо толкова значимо и важно?

Не мога да ѝ дам обяснение. Поне не толкова, което ще е приемливо за нея. Телефонът ми извънпява и нарушава неловкото мълчание.

Поглеждам дисплея на телефона ми.

— Лес е. Трябва да се обадя — казвам с чувството, че инквизицията е приключила. Тъжен е денят, в който изпитвам признателност, че Лес ме търси.

По-късно същия следобед правя почивка от проучвателната си работа и се измествам със стола до прозореца. Свеждам поглед към Парк авеню и наблюдавам хората, които водеха всекидневния си живот. Колко ли от тях се чувстват отчаяни, еуфорични или просто мъртви отвътре? Питам се дали някои от тях са на път да загубят нещо огромно. Дали вече са го загубили. Затварям очи и си представям сватбените сцени, които ми обрисова Хилари. После добавям собствена картина на сватбеното пътешествие — Дарси, облечена в ново бельо, в прелъстителна поза на леглото им. Виждам всичко свършено.

И изведнъж, най-ненадейно ми става ясно защо не извивам ръката на Декс. Защо не казах нищо след Четвърти юли, нищо оттогава, нищо снощи. Всичко се свежда до обяснения. Дълбоко в сърцето си всъщност не вярвам, че Декс ще отмени сватбата и ще остане с мен, независимо какво правя или говоря. Вярвам, че сватбата на Декс и Дарси и сцените на медения им месец ще се състоят, а аз оставам встрани, сама. Мога вече да почувствам тъгата, мога да си

представя последните си мигове с Декстър, ако те вече не са реалност. Естествено, понякога си представям друг завършек, като например, че ние с Декс сме заедно, но тези картини са краткотрайни и никога не напускат царството на „ами ако“. Накратко, нямам истинска вяра в собственото си щастие. И после, съществуването на Дарси. Тя е жената, която вярва, че нещата трябва да ѝ се поднасят на тепсия, затова така и става. И винаги е било така. Тя печели, защото очаква да спечели. Аз не очаквам да получа каквото искам, затова и не го получавам. Дори не се и опитвам.

Денят е събота следобед и ние сме в Хамптънс. Сутринта взех влака и сега цялата група се събираме в задния двор. Такова събиране е рецепта за бедствие. Джулиан и Хилари играят бадминтон. Те питат дали някой иска да ги предизвика в мач по двойки. Декс приема. Хилари го поглежда кръвнишки и пита:

— Кого искаш за свой партньор, Декстър?

До този момент Декстър не знаеше, че съм споделила с Хилари за нас. Имах две причини да го държа в неведение: не исках той да се чувства неловко в нейно присъствие и не исках той да има правото да сподели с приятел.

Хилари обаче прави тази фалшива забележка по начин, по който просто не можеш да подминеш, ако не си запознат със ситуацията. А Джулиан явно е, защото ѝ хвърля предупредителен поглед. Става ясно, че той ще бъде обуздаващата сила от тях двамата.

Тя не се спира.

— Е, Декс, кой ще бъде? — Тя поставя ръка на хълбока си и го посочва с ракетата си.

Декс я поглежда. Челюстите му са стиснати. Ядосан е.

— Какво ще стане, ако двама души пожелаят да ти бъдат партньор? — Тласът на Хилари издава открита нападка.

Дарси като че ли не чувства напрежението. Нито Маркър и Клеър. Може би всеки е свикнал на заядливия понякога тон на Хилари. Може би те просто си го обясняват с адвокатата в нея.

Декс се обръща и ни поглежда.

— Някой от вас иска ли да играе?

Маркър размахва ръка в знак на отказ.

— Не, човече. Благодаря. Това е женска игра.

Дарси се изкикотва.

— Да, Декс. Ти си женчо.

Клеър също отказва — не обичала спорта.

— Бадминтонът едва ли може да мине за спорт — отбелязва Маркърс и си отваря кутия „Будвайзер“. — Все едно да наричаш спорт „ринги-ринги-рае“.

— Изглежда, ще трябва да избираш между Дарси и Рейчъл. Нали? — казва Хилари. — Ти искаш ли, Рейчъл?

Застивам на мястото си до масата между Дарси и Клеър.

— Не, благодаря — отговарям тихо.

— Приемаш ли ме за партньорка, скъпи? — пита Дарси и поглежда към Декс със засенчени с длан очи.

— Разбира се. Хайде, идвай.

Хилари изсумтява, когато Дарси скача от масата с предупреждението, че е добра на бадминтон.

Декс забива поглед в тревата, докато чака Дарси да вземе четвъртата ракета и да отиде при него в отрязъка от трева, очертан от джапанки и гуменки.

— Играем до десет — заявява Хилари и мята перцето за първия си сервис.

— Защо не започна първа? — пита Декс.

— Ето — казва тя и мята перцето над мрежата. — Моля.

Декс хваща перцето и я изглежда свирепо.

Играта е убийствена, поне всеки път, когато Хилари и Декс имат контрол. Перцето е тяхната мунициция и те я удрят с всичка сила, целейки се един друг. Маркърс внася колорит с глас като на Хауърд Косел:

— И настроението тук, в Ййст Хамптън, се обтяга, тъй като и двете страни се стремят към шампионата.

Клеър вика за всеки. Аз си мълча.

Резултатът е 9 на 8, Хилари и Джулиан водят. Джулиан подава изпод рамо. Дарси изпищява и удря със затворени очи и изненадващо прави контакт с перцето. Тя го изпраща обратно над мрежата към Хилари. Хилари се престроява за ответ и удря яростно, напомняйки на Винърс Уилямс. Перцето полита във въздуха, свистейки точно над

мрежата към Дарси. Дарси прикляква и се приготвя да отблъсне перцето, когато Декс извиква.

— То излезе! Излезе! — Лицето му е зачервено и покрито с капчици пот.

Перцето пада точно до джапанките на Клеър.

— Навън е! — извиква отново Декстър и избърсва челото си с опакото на ръката.

— Глупости. Линията си е на мястото! — извиква в отговор Хилари. — Това е мач!

Маркърс подмята добродушно, че според него игра на бадминтон не бива да се нарича „мач“. Клеър става от пейката и затътря крака към перцето, за да провери от коя страна на джапанките ѝ е то. Хилари и Джулиан също отиват там от другата страна на мрежата. Пет чифта очи са вперват в перцето. Джулиан казва, че това е кофти случай. Хилари му хвърля кръвнишки поглед, преди тя и Декс да започнат отново да крещят „вън е“ и „вътре е“, като двойка състезаващи си играчи.

Клеър обявява „преиграване“ с нейния умиротворителен глас. Но тя очевидно не е момиче, расло навън, защото обявяването на преиграване е една от най-големите причини за разногласие в квартала. Хилари доказва това.

— Глупости — заявява тя. — Никакво преиграване. Линията не се е променяла цял ден.

— Цял ден ли? Та ние играем от двайсет минути — възразява Декс фалшиво.

— Все пак не мисля, че то е паднало на линията — обажда се Дарси. Не че я интересува. Тя се проявява като състезател само в истинския живот — спортът и игрите не я засягат. Тя купуваше имоти на „Монополи“ въз основа на цвета; смяташе, че малките къщи са много по-симпатични от „големите, противни странноприемници с червени покриви“.

— Добре. Щом искаш да мамиш в живота — обръща се Хилари към Декс, прикривайки истинския си намек с приятелска усмивка, сякаш просто се шегува. Очите ѝ са широко отворени, невинни.

Мисля, че ще припадна.

— Добре. Печелиш — казва ѝ Декс, сякаш на него не може да му пука по-малко. Нека Хилари спечели глупавата си игра.

Хилари не иска такова разрешение. Тя изглежда дезориентирана, несигурна дали да поднови спора, или да се наслади на победата си. Плаша се от следващите ѝ подмятания.

Декс хвърля ракетата си върху тревата под едно дърво.

— Отивам да си взема душ — обявява той на път към къщата.

— Бесен е — отбелязва Дарси очевидното. Разбира се, тя си мисли, че е заради играта. — Декс не обича да губи.

— Да, той е такова голямо бебе — казва Хилари с отвращение.

Забелязвам (със задоволство? надежда? превъзходство?), че Дарси не защитава Декс. Ако той беше мой, щях да кажа нещо. Разбира се, ако той беше мой, Хилари изобщо нямаше да е толкова безжалостна.

Поглеждам я с премерен поглед, означаващ „достатъчно“.

Тя свива рамене, строполява се на тревата и разчесва до кръв мястото върху глезена си, ухапано от комар. После удря кръвта със стръкче трева и отново вдига поглед към мен.

— Е? — изрича тя предизвикателно.

Същата вечер Декс е толкова мълчалив на вечеря, че е почти враждебен. Но не мога да кажа дали е бесен на Хилари, или на мен, задето съм ѝ казала. Той не обръща внимание на нито една от нас двете. Хилари му го връща по същия начин, само дето от време на време изрича по някоя хаплива забележка, когато аз правя плахи опити да го заговоря.

— Какво ще си поръчаш? — питам го, докато той преглежда менюто.

Той не вдига поглед.

— Още не знам.

— Измисли — промърморва Хилари. — Защо не поръчаш две ястия?

Джулиан стисва рамото ѝ и ми хвърля извинителен поглед.

Декс обръща стола си към Маркърс и успява да избегне всякакъв разговор или зрителен контакт с мен и Хилари през останалата част от вечерята. Сърцето ми е свито от притеснение. Бесен ли си? Бесен ли си? *Бесен ли си?*, мисля си, докато ям с неохота риба-меч. *Моля те, не се вбесявай.* Отчаяно искам да разговарям с Декс и да прочистя въздуха

за оставащото ни време заедно. Не искам да приключваме с такова огорчение.

По-късно, в „Токхаус“, двамата с Декс най-накрая оставаме сами. Готова съм да се извиня заради Хилари, когато той се обръща към мен със святкащи зелени очи.

— Защо, дявол да те вземе, си й казала? — изсъсква той.

Не съм обучена да се справям с конфликти и се стряскам от враждебността му. Поглеждам го безизразно, правя се на объркана. Дали да се извиня? Да му дам обяснение? Знам, че имахме негласен обет за пазене на тайна, но трябваше да я споделя с някого.

— На Хилари. Казала си й — продължава той, отмятайки кичур коса от челото си. Забелязвам, че е още по-привлекателен, когато е ядосан — челюстта му става някак по-квадратна.

Избутвам настрана това наблюдение, когато нещо в мен прещраква. Как смее той да ми се сърди! Нищо не съм му направила. Защо аз да съм тази, която отчаяно да иска да й бъде простено?

— Мога да кажа на когото си искам — възразявам, изненадана от твърдостта на гласа си.

— Кажи й да стои настрана от това — настоява той.

— От кое да стои настрана, Декс? От шибаната ни връзка ли?

Той се сепва. После добива обидено изражение. Това е добре.

— Не е шибана. Ситуацията — да, но не и нашата връзка.

— Ти си сгоден, Декстър — възмущението ми преминава в ярост.

— Не можеш да отделиш това от връзката ни.

— Да, знам, все още съм сгоден... но ти пък излизаш с Маркъс.

— Какво?! — питам невярващо.

— Целувала си го в „Обет“.

Не вярвам на ушите си — той е сгоден, а смята за нередност една нищо и никаква целувка! Питам се откога знае и защо досега не ми е споменавал. Преборвам се с инстинкта да покажа разкаяние.

— Да, целунах Маркъс. Голяма работа!

— За мен е голяма — лицето му е близо до моето и аз долавям мирис на алкохол в дъха му. — Не ми е приятно. Не го прави отново.

— Не ми казвай какво да правя — прошепвам раздражително. Гневни сълзи изпълват очите ми. — Аз не ти казвам какво да

правиш... Нали така? Може би трябва да ти казвам какво да правиш. Като това, например: ожени се за Дарси. Не ми пука.

Отдалечавам се от Декс, почти вярвайки на думите си. Това е първият ми свободен момент от лятото. Може би най-свободният момент в живота ми. Аз съм тази, която държи контрола. Аз съм тази, която решава. Намирам място в задния двор, сама сред гъста тълпа, сърцето ми е разтуптяно. След минути Декс ме открива и ме хваща за лакътя.

— Не мислиш сериозно за онова, което каза... че не ти пука — сега е негов ред да се разтревожи. Никога не спира да ме учудва колко безопасно е правилото: човек, на когото най-малко му пука (или се прави, че му пука), държи властта. За сетен път го доказвам. Издърпвам ръката си от неговата и само го гледам студено. Той се доближава още до мен, пак ме хваща за лакътя.

— Извинявай, Рейчъл — прошепва и се навежда към лицето ми.

Това не ме размеква. Няма да се размекна.

— Уморих се от противоречиви чувства, Декс. От безкрайния цикъл на надежда, вина и негодувание. Уморих се да се питам какво ще стане с нас. Уморих се да те чакам.

— Знам. Съжалявам. Обичам те, Рейчъл.

Чувствам, че се поддавам. Независимо от фасадата си на твърда жена, тръпна от това, че съм близо до него, от думите му. Поглеждам го в очите. Всичките ми инстинкти и желания, всичко ми казва да въдворя мир, да му кажа, че аз също го обичам. Но аз се боря против това като давец се човек срещу течението. Знам какво трябва да кажа. Сещам се за съвета на Хилари, за това как настояваше да кажа нещо. Но не го правя заради нея. Правя го за себе си. Съчинявам изречения, думи, които кълтяха в главата ми цяло лято.

— Искам да бъда с теб, Декс — заявявам непоколебимо. — Отмени сватбата. Остани с мен.

Това е. След два месеца чакане, цял живот пасивност, всичко е на карта. Чувствам се облекчена и освободена, променена. Аз съм жена, очакваща щастие. Заслужавам щастие. Той положително ще ме направи щастлива.

Декс си поема въздух, на път е да отговори.

— Недей — изпреварвам го, клатейки глава. — Моля те, не казвай нищо друго, освен че сватбата е отменена. Дотогава нямаме

какво друго да си кажем.

Нашите погледи се срещат. Никой от нас не мига близо минута-две. После, за първи път, аз издържам на погледа на Декс.

ГЛАВА 20

Днес е вторият ден, откакто дадох ултиматума си и един месец преди сватбата. Все още ме крепи становището ми и съм изпълнена с възвишеното си, позитивно чувство, по-силно от надежда. Имам вяра в Декс, вяра в нас. Той ще отмени сватбата. След това двамата ще заживеем щастливо. Или поне донякъде.

Естествено, безпокоя се за Дарси. Безпокоя се дори, че тя може да извърши нещо безумно, когато се изправи пред първата си доза отхвърляне. Представям си как чезне в болничното легло, прикована към системи, с тъмни кръгове под очите, с разчорлена коса и посивяла кожа. На тези картини аз съм до нея, нося ѝ списания и женско биле и я успокоявам, че всичко ще бъде наред, че за всичко случило се има причина.

Но дори ако тези сцени се изиграят докрай, никога няма да съжалявам, че казах на Декс истината за това какво искам. Никога няма да съжалявам, че се домогвам към това. Веднъж да не поставя Дарси над себе си.

Докато дните се изнизват, аз ходя на работа, прибирам се вкъщи, пак отивам на работа и очаквам да падне бомбата. Сигурна съм, че Декс ще се обади всеки момент с новина. С добра новина. Междувременно се калявам, като отказвам да се поддавам на изкушението да му се обадя. Но след като минават няколко седмици, започвам да се безпокоя и чувствам промяната към предишното си състояние. Казвам на Хилари, че искам да му се обадя, знаейки, че тя ще ме разубеди. Напомням си как една жена, въздържаща се от алкохол, се дотътря до среща на алкохолици с последно усилие да устои на влечението си.

— В никакъв случай — заявява тя. — Не го прави. Не се свързвай с него.

— Ами ако е бил пиян и е забравил за нашия разговор? — питам, хващайки се за сламката.

— Значи няма късмет.

— Мислиш ли, че си спомня?
— Спомня си.
— Ще ми се да не бях казвала нищо.
— Защо? За да прекараш още няколко нощи с него ли?
— Не — отговарям отбранително. Макар че именно това е причината.

След още няколко дни на мъчение, през които не бях в състояние да ям, да работя или да спя, решавам, че трябва да се махна оттук. Трябва да бъда някъде другаде, далече от Декс. Да напусна града е единственият начин да се опазя да не му се обадя, да се отметна от всичко заради още една нощ, още една минута с него. Решавам да замина за Индиана, но това пак не е много далече. Освен това домът ми там само ще ми напомня за Дарси и за сватбата.

Обаждам се на Итън и го питам дали мога да му погостувам. Той е развълнуван, казва, че ме чака по всяко време. И тъй, обаждам се в „Юнайтид“ и си запазвам място в самолет за Лондон. Полетът е едва след пет дни, но трябва да платя цялата стойност на билета — осемстотин и деветдесет долара — но си струва всяко пени.

След като напечатвам молбата за отпуската си, отивам да я оставя в кабинета на Лес. За щастие него го няма там.

— Той е на външна среща. Слава богу! — уведомява ме секретарката му Черил. Тя е моя съюзница, често ме предупреждава, когато Лес е в особено лошо настроение.

— Имам само няколко неща за него — казвам ѝ и влизам в неговата бърлога на ужасите.

Оставям чернова на отговора ни на стола му, а под нея — молбата ми за отпуската. После променям решението си и оставям молбата най-отгоре. Той ще се вбеси. Това ме кара да се усмихна.

— Защо е тази усмивка? — пита ме Черил, когато излизам от кабинета му.

— Заради молба за отпуск. Уведоми ме колко ме е ругал.

Тя повдига вежди и изрича:

— О! — без да прекъсва да пише. — Някой ще си има *не-приятности*.

Лес ми се обажда същата вечер, след като се връща в офиса.

— Каква е голямата идея?

— Моля? — питам, знаейки, че спокойствието ми ще го подтикне да продължи.

— Не си ми споменавала, че излизаш в отпуск!

— О! Мислех, че съм ти споменала — лъжа го.

— Кога?

— Не помня точно... Преди седмици. Отивам на сватба — две лъжи.

— Господи! — Той диша в телефона, чакайки ме да предложи да откажа пътуването. Някога, в първата си година, пасивно-агресивният номер можеше да мине. Но сега не казвам нищо. И аз го изчаквам.

— Семейна сватба ли? — пита той най-накрая. Ето къде тегли той чертата. Семейни погребения и семейни сватби. Вероятно само непосредственото семейство. Казвам му, че е за сватбата на сестра ми. Три лъжи.

— Съжалявам — допълвам насмешливо. — Шаферка съм, нали разбираш.

Оставям го няколко секунди да говори с гръмки фрази и да отправя безполезна заплаха, че ще накара друг съдружник да се заеме със случая. Като че ли някой се е засилил да работи с него. Сякаш мен ще ме е грижа, ако ме смени. После обявява със задоволство, че това означава никакъв живот извън офиса за мен до петък. Мисля си, че това няма да представлява проблем.

След минути се обажда Дарси. Тя поне разбира.

— Как можеш да си направиш резервация толкова близо до сватбата ми?

— Бях обещала на Итън да му гостувам това лято. А лятото почти свърши.

— Какво й е на есента? Сигурна съм, че Лондон е дори по-красив през есента.

— Имам нужда от ваканция. И то сега.

— Защо точно сега?

— Просто трябва да се махна оттук.

— Защо?... Свързано ли е с Маркълс?

— Не.

— Виждала ли си го?

— Не.

— Защо?

— Добре, може и да е свързано с Маркърс... — отговарям, за да ѝ затворя устата. — Мисля, че няма да се получи с него. И може би малко съм се размързелувала.

Ясно?

— О! Много съжалявам, че няма да се получи. Последното нещо, което ми е нужно, е съчувствие от страна на Дарси. Казвам ѝ, че всъщност е свързано с работата ми.

— Имам нужда да се отделия малко от Лес.

— Но аз имам нужда от теб тук — проплаква тя. Очевидно десетте ѝ секунди съчувствие изтекоха.

— Нали Клеър е тук.

— Не е същото. Ти си ми шаферка!

— Дарси, нужна ми е почивка. Разбра ли?

— Сигурно ти трябва. — Виждам я как цупи устни. — Нали? — Добавя това с нотка на надежда.

— Да.

Тя въздиша шумно и опитва друга тактика.

— Не можеш ли да отидеш, докато съм на меден месец на Хаваите?

— Бих могла... — представям си я с новото бельо, — ако моят свят се въртеше около теб... но съжалявам, той не се върти.

Никога не съм казвала такива неща на Дарси. Но времената се менят.

— Добре. Ясно. Хайде тогава да се срещнем утре по обяд в „Брайдъл парти“, за да изберем роклята ти на шаферка... Освен ако нямаш планове да ходиш във Венеция или някъде другаде.

— Много смешно! — казвам и затварям.

Така Декс вече ще знае, че ще пътувам за Лондон. Питам се как ли ще се почувства, когато го научи. Може би това ще го накара да реши по-бързо. Да ми каже нещо добро, преди да замина далече.

Продължавам да чакам, като с всеки изминал час се чувствам все по-мъчително. Нито дума от него. Никакво обаждане. Никакъв имейл. Непрекъснато проверявам съобщенията си, гледам дали няма да замига червената лампичка. Нищо. Безброй пъти понечвам да набера телефонния му номер, съчинявам дълъг имейл, който изобщо не изпращам. По някакъв начин оставам силна.

После, вечерта преди заминаването ми, Хосе ми звъни.

— Декс е тук и иска да те види.

Прилив на емоции ме връхлита. Сватбата е отменена! Като никога чашата ми не само е наполовина пълна, но и прелива. Радостта ми е временно помрачена, когато мислите ми се прехвърлят към Дарси — какво ще се случи с приятелството ни? Знае ли тя в какво съм се забъркала? Избутвам тия мисли настрана и се съсредоточавам върху чувствата си към Декс. Сега той е по-важният.

Но когато отварям вратата, лицето му е свършено друго.

— Може ли да поговорим? — пита той.

— Да — гласът ми излиза като шепот.

Сядам сковано, сякаш очаквам да чуя, че някой мой много близък човек е починал. Декс можеше да бъде и полицай, дошъл на вратата ми с шапка в ръка.

Той сяда до мен и думите излизат. *Беше трудно решение... Аз наистина те обичам... Просто не мога... Много мислих... чувствам се виновен... нямах намерение да те подвеждам... за нашите отношения... невероятно трудно... много държа на Дарси... не мога без нея... дължа го на семейството й... седем години... лятото беше напрегнато... каквото казах беше истина... съжالياвам... съжالياвам... наистина съжالياвам... винаги, винаги ще те обичам...* Декс покрива с ръце лицето си и в съзнанието ми изниква за миг сцена от рождения ми ден, как се възхитих на ръцете му, докато пътувахме с таксито по Първо авеню. Точно преди да ме целуне. И сега, ето ни пак. В самия край. И аз никога повече няма да го целуна.

— Кажи нещо — подтиква ме Декс. Очите му са влажни, миглите — мокри и мастиленочерни. — Моля те, кажи нещо.

Чувам се да казвам, че разбирам, че всичко ще бъде наред. Не се разплаквам. Вместо това се съсредоточавам върху дишането си. Дишане, издишане. Още мълчание. Няма нищо повече за казване.

— Сега трябва да си вървиш.

Когато Декс става и тръгва към вратата, ми идва да закрещя, да го замоля. *Не си отивай! Аз те обичам! Промени решението си! Тя ти изневери!* Но вместо това го проследявам с поглед как си тръгва, без да се спре или обърне за един последен поглед към мен.

Дълго време продължавам да гледам вратата, вслушвайки се в оглушителната тишина. Искам да заплача, за да може нещо да запълни

плашещото пусто пространство, но не мога. Тишината става все по-оглушителна, докато обмислям как да постъпя по-нататък. Да си опаковам багажа? Да си лягам? Да се обадя на Итън или Хилари? За една неразумна секунда ми минават онези мисли, каквито повечето хора не признават, че им минават — да погълна дузина хапчета тиленол и да ги прокарам с водка. Наистина бих могла да накажа Декс, да съсия сватбата му, да сложа край на собствената си мъка.

Не полудявай. Това е просто едно леко разбиване на сърцето. Ще го преживееш. Замислям се за всички разбити сърца в този момент — в Манхатън, в целия свят. За цялата преливаща скръб. Чувствам се по-малко сама, като си мисля, че и други хора се раздират отвътре на мънички парченца. Съпрузи напускат жените си след двацетгодишен брак. Деца плачат: „Не ме напускай, тате! Моля те, остани!“. Естествено, това, което чувствам, не може да се сравни с този вид болка. Моето беше само един летен роман. Не е ставало дума да продължи след август.

Ставам, отивам до библиотечния шкаф и вземам кутията с канелени бонбони. Изпълва ме една последна надежда. Ако ми се паднат две шестици, той може би ще промени решението си и ще се върне при мен. Сякаш правейки магия, аз духам в зарчетата, точно както правеше и Декс. После ги разклащам веднъж в ръката си и внимателно, много внимателно ги хвърлям. Както стана при първото ни хвърляне, едното зарче се заковава на място преди другото. На шестица! Стаявам дъх. За част от секундата виждам размазани точки и си помислям, че пак ще имам две шестици. Заставам на колене и се вглеждам във второто зарче.

То показва само петица.

Бях хвърлила единайсет. Почувствах се, сякаш някои ми се подигра с думите: „Почти, но не желаното“.

ГЛАВА 21

Аз съм някъде над Атлантическия океан, когато решавам, че няма да кажа на Итън всички кървящи, жалки подробности. Кацне ли веднъж самолетът на британска почва, ще престана да мисля и да се измъчвам. Това ще е първата стъпка в превъзможването на Декс, в това да продължа напред. Но докато трае полетът, ще си позволя да мисля за него и за моето положение. Как поставям себе си на риск и губя. Как щях да съм много по-добре, ако никога не бях тръгвала по този път, поставяйки се в положение да бъда отхвърлена и разочарована и да дам на Дарси шанса да ме победи отново.

Допирам чело до прозореца, когато малкото момиченце зад мен сритва седалката ми веднъж, два, три пъти. Чувам майка му да казва с меден глас:

— Стига, Ашли, престани да риташ седалката на милата дама.

Ашли продължава да рита.

— Ашли! Това е против правилата. В самолета не се рита — повтаря майката с пресилено спокойствие, сякаш да демонстрира на всекиго наоколо колко компетентен родител е. Затварям очи, докато летим в нощта и ги отварям едва когато стюардесата идва да ми предложи слушалки.

— Не, благодаря — казвам.

Не ми е до филми. Ще съм прекалено заета да се натъпча с възможно най-много нещастие през следващите няколко часа.

Бях казала на Итън да не идва на „Хийтроу“ — щях да взема такси до апартамента му. Въпреки това се надявам да ме посрещне. Макар да живея в Манхатън, се плаша от други големи градове, особено в чужбина. Освен едно пътуване с родителите си до Рим по случай двайсет и пет годишнината от сватбата им, не съм пътувала извън граница. Като не се брой отиването до Ниагарския водопад откъм канадската страна. Затова с облекчение виждам, че Итън ме чака

точно отгатък митническото гише — захилен, с момчешки вид и радостен както винаги. Носи нови очила с рогови рамки като на Бъди Холи, но кафяви. Спуска се към мен и обгръща плътно ръце около врата ми. И двамата се размиваме.

— Толкова е хубаво, че те виждам! Дай си чантата — казва той.

— Аз също се радвам да те видя. — Усмиввам се в отговор. — Харесват ми очилата ти.

— Не изглеждам ли по-интелигентен с тях? — той сваля рамката по-ниско върху носа си и заема поза на учен, поглаждайки несъществуваща брада.

— Напълно — казвам с кикот.

— Радвам се, че дойде!

— Радвам се, че дойдох.

Лято, пълно с погрешни решения, но поне едно от тях взех правилно. Просто да видя как Итън ме утешава.

— Тъкмо навреме пристигаш — казва той, маневрирайки през тълпата с чантата ми на колелца.

Излизаме навън, до опашката за таксита.

— Не мога да повярвам, че съм в Англия. Толкова е вълнуващо. — Поемам първата си глътка английски въздух. Времето е точно каквото си го представях — сиво, с ръмящ дъжд и леко хладно. — Ти не се шегуваше за времето. Прилича повече на ноемврийско, отколкото на августовско.

— Казах ти... Имахме само няколко горещи дни този месец. Но сега отново е нормално. Неумолимо. Но ще свикнеш. Просто трябва да си с подходящи дрехи.

В рамките на няколко минути ние се озоваваме на задната седалка на черно такси, багажът е в краката ми. Таксито е достолепно и много по-просторно в сравнение с жълтите таксита на Ню Йорк.

Итън ме пита как се чувствам и за секунда си помислям, че пита за Декс, но после осъзнавам, че това е стандартният въпрос след полет.

— О, добре. Ужасно се вълнувам, че съм тук.

— Умора след дългия полет?

— Малко.

— Една халба ще ти подейства добре. Никакво подремване. За една седмица ни чака много работа.

Засмивам се.

— Каква работа?

— Разглеждане на забележителности. Ходене по кръчми. Реминисценции. Поглъщаща времето, напрегната програма... Божичко, толкова е хубаво, че те виждам.

Пристигахме в приземния апартамент на Итън в Кенсингтън и той ме развежда набързо из спалнята, дневната и кухнята. Мебелите му са гладки и съвременни, стените му са покрити с абстрактни картини и постери на джаз музиканти. Ергенска квартира, но не и с постоянна мисъл за секс.

— Сигурно ще искаш да си вземеш душ?

Отговарям му: да, понеже се чувствам доста мръсна. Той ми подава кърпа в коридора пред банята и ми казва да побързам, защото искал да си говорим.

Още щом се изкъпвам и преобличам, Итън ме пита:

— Е, какво е положението с Декс? Разбирам, че те все още са сгодени, нали?

Не че бях престанала да мисля за него дори за минута. Всичко смътно ми напомня за него. Табела за Нюкасъл. Пихме с него бира „Нюкасъл“ на рождения ми ден. Шофиране от лявата страна на улицата. Декс е левичар. Дъждът. Аланис Морисет пее: „То е като дъжд на сватбения ти ден“.

Но въпросът на Итън за Декс въпреки това произвежда остра болка в гърдите ми. Гърлото ми се стяга, докато се мъча да не заплача.

— О, Боже. Знаех си — казва Итън. Той се пресяга и ме хваща за ръката, като ме придърпва да седна на дивана му, тапициран с черна кожа.

— Какво си знаел? — питам, все още борейки се със сълзите си.

— Тая твоя стисната горна устна, означаваща „Не ми пука“, беше много издайническа. — Той обвива ръка около мен. — Какво стана?

Накрая се разплаквам и му разказвам всичко с подробности. Дори за заровете. Дотук беше обетът ми над Атлантическия океан. Болката ми е кървяща, оголена.

Когато свършвам, Итън казва:

— Добре че отговорих с „не“ на поканата. Едва ли щях да издържа.

Издихвам носа си, избърсвам лицето си.

— Точно същите думи употреби и Хилари. И тя няма да ходи.

— Ти също не бива да ходиш, Рейчъл. Направи бойкот. Ще ти бъде много мъчително. Пощади се.

— Трябва да отида.

— Защо?

— Какво да ѝ кажа?

— Ами че трябва да се оперираш... че трябва да си махнеш някакъв орган...

— Какъв орган?

— Далака, например. Хората могат да живеят и без далак, нали?

— Каква е причината да си махна далака?

— Де да знам. Камък в далака? Някакъв проблем... злополука, болест. Кого го е грижа? Измисли нещо. Ще направя проучване заради теб... все ще измислим нещо правдоподобно. Само недей да отиваш.

— Трябва да съм там. — Пак мисля за спазване на правилата.

В продължение на минута ние мълчим, после Итън става, загасва две лампи, взема портфейла си от малка масичка в коридора и казва:

— Хайде.

— Къде отиваме?

— В моята местна кръчма. Ще ти подейства добре и ще те зареди. Повярвай ми, ще ти помогне.

— Но часът е едва единайсет сутринта! — Неговото повишено настроение ме развеселява.

— А имаш ли по-добра идея? — Той скръства ръце пред тесния си гръден кош. — Искаш ли да разглеждаме забележителности? Мислиш ли, че Биг Бен ще ти подейства добре в момента?

— Не. Биг Бен само ще ми напомни за минутите, доближаващи ме до най-ужасния ден в живота ми.

— Тогава, да вървим.

Отивам с Итън до кръчма, наречена „Британия“. Тя е точно каквато очаквам да бъде една английска кръчма — мухлясала и пълна с възрастни мъже, които пушат и четат вестници. Стените и килимът са тъмночервени, по стените висят лошо нарисувани маслени картини на лисици и сърни и викториански жени. Все едно, че годината е 1955. Един мъж с малко таке и лула дори прилича на Уинстън Чърчил.

— Какво искаш? — пита ме Итън.

Декс, отговарям мислено, но му казвам, че бих пила бира. Започвам да мисля, че идеята за пиене е много добра.

— Каква? „Гинес“, „Кроненбург“, „Карлинг“?

— Няма значение. Всякаква, само не „Нюкасъл“.

Итън поръчва две бири, неговата — с няколко нюанса по-тъмна от моята. Сядаме на една ъглова масичка. Проследявам линиите на дървото на масата и го питам колко време му е отнело да превъзмогне Бранди.

— Не дълго. Щом научих какво е направила, осъзнах, че тя не е такава, за каквата я мислех. Нямахше нищо, което да ми липсва. Така трябва да мислиш и ти. Той не беше подходящ за теб. Остави Дарси да го има...

— Защо тя винаги печели? — Звуча като петгодишно момиченце, но ми помага, като чувам нещастията си опростено: *Дарси ме победи. Отново.*

Итън се размива, разкривайки трапчинката си.

— Какво спечели?

— Ами, преди всичко, Декс. — Самосъжаление ме обгръща, като си го представям с Дарси. В Ню Йорк сега е сутрин. Те вероятно са все още в леглото.

— Добре. Друго?

— Всичко. — Изгълтвам бирата си възможно най-бързо. Чувствам я как стига до стомаха ми.

— Като?

Как да обясня на един мъж какво имам предвид? Звучи толкова повърхностно: тя е по-красива, дрехите ѝ са по-хубави, по-слаба е. Но това е най-малкото. Тя е и по-щастлива. Тя получава каквото иска, все едно какво е то. Опитвам се да изразя това с действителни примери.

— Ами, тя има работа, с която прави тонове пари, при положение че всичко, което трябва да върши, е да организира приеми и да изглежда красива.

— Тази нейна подмазваческа работа?! Моля те.

— По-хубава е от моята.

— По-хубава от адвокатската работа? Не мисля така.

— По-забавна е.

— На теб ще ти е неприятна.

— Не е там въпросът. Тя харесва работата си. — Знам, че не е хубаво да показвам, че Дарси е винаги печелившата.

— Тогава си намери работа каквато ти харесва. Макар че това е съвсем друг въпрос. Който ще засегнем по-късно... Но, добре, какво друго печели тя?

— Ами... приеха я в „Нотр Дам“ — отговарям, съзнавайки, че звучи нелепо.

— О, не е вярно!

— Вярно е.

— Не е. Тя каза, че са я приели в „Нотр Дам“. Кой предпочита университета в Индианаполис пред „Нотр Дам“?

— Много хора. Защо винаги отхвърляш този университет?

— Добре. Виж. „Нотр Дам“ го мразя повече. Просто казвам, че ако кандидатстваш за тези две учебни заведения и влезеш и в двете, предполага се, че ще искаш да посещаваш и двете. Затова би избрала „Нотр Дам“. То е по-добро училище, нали?

Кимвам.

— Предполагам.

— Но тя не влезе там. Както и не получи тъб, колко каза тя... хиляда триста и пет и половина или нещо такова на приемния изпит? Помниш ли тази глупост?

— Да, тя излъга за точките си.

— Излъга и за „Нотр Дам“. Повярвай ми... Някога видя ли уведомителното писмо?

— Не, но... е добре, може и да не са я приели.

— Господи, толкова си *naif* — възкликва той, произнасяйки нарочно думата „наивна“ на френски. Предполагах, че сме на едно мнение тогава.

— Беше чувствителна тема. Не помниш ли?

— О, да, помня. Ти беше толкова тъжна. Трябваше да празнуваш измъкването си от Средния запад. Разбира се, тогава ти избра второто най-противно училище в страната и влезе в „Дюк“... Знаеш теорията ми за „Дюк“ и „Нотр Дам“, нали?

Усмиввам се и му казвам, че ми е трудно да помня всички негови теории.

— Каква беше тя?

— Ами, като оставим настрана теб и няколко други изключения, тези две училища са пълни догоре с противни хора. Може би

единствено противни хора кандидатстват за там или пък тези университети привличат противни хора. Не се обиждаш, нали?

— Разбира се, че не. Продължавай. — Отчасти съм съгласна с него. Много хора в „Дюк“ — включително гаджето ми — трудно се харесваха на другите.

— Добре. Тогава защо те имат по-високо съотношение на задници на човек? Какво общо имат тези два университета, питаш ли?

— Предавам се.

— Много просто. Надмощие в Първа дивизия, генериращ държавните приходи спорт, футбол в „Нотр Дам“ и баскетбол в „Дюк“. Съединени със звездна академична репутация. И резултатът е непоносимо самодоволно студентско тяло. Можеш ли да назовеш друг университет, който има такава комбинация на характеристики?

— Мичиганския — казвам, сещайки се за Люк Гримли от гимназията, който беше нетърпим в дърдоренето си за „мичиганския“ футбол. Той и до ден-днешен говори за хвърлянията на Ръмийл Робинсън във финалите на Ен Си Ей Ей^[1].

— Аха! Мичиганския! Това е добър, хубав опит. Но не е скъпо частно учебно заведение. Общественият аспект спасява „Мичиган“, прави мичиганските възпитаници не чак толкова противни.

— Я почакай! Ами твоят университет? „Станфорд“? Вие имахте Тайгър Уудс. Страхотни плувци. Деби Томас, кънкьорката, тя не спечели ли сребърен медал? А тенисисти — в изобилие. Плюс велики академици — а той е частен и скъп. Тогава защо вие, възпитаниците на „Станфорд“, да не дразните толкова?

— Много просто. Ние не сме доминиращи във футбола или баскетбола. Вярно, бяхме добри в някои години, но не както „Дюк“ в баскетбола или „Нотр Дам“ във футбола. Не можеш да влагаш енергия в недоходоносни спортове. Това ни спасява.

Усмиввам се и кимам. Теорията му е интересна, но повече ме интригува осъзнаването — че Дарси е била отхвърлена от „Нотр Дам“.

— Може ли да запаля? — пита ме Итън, като изважда кутия от задния си джоб. Изтръсква една цигара и започва да я върти между пръстите си.

— Мислех, че си ги оставил.

— За една минута.

— Трябва да ги оставиш.

— Знам.

— Добре, да се върнем на Дарси.

— Дадено.

— Значи може би тя не получи одобрение за „Нотр Дам“. Но пък получи Декс.

Той драсва кибритена клечка и я поднася към устните си.

— На кого му пука? Нека си го държи. Той е безгръбначен. Честно казано, така си по-добре.

— Той не е безгръбначен — възразявам, надявайки се Итън да ме убеди в обратното. Искам да се хвана за фатален недостатък, да повярвам, че Декс не е човекът, за когото го мислех. Което би било много по-безболезнено, отколкото да вярвам, че аз не съм жената, която той е искал.

— Добре де, може би „безгръбначен“ е прекалено силно. Но, Рейч, аз съм сигурен, че той предпочита да е с теб. Но просто не знае как да скъса с нея.

— Благодаря за вота на доверие. Но всъщност аз мисля, че той просто реши, че предпочита да бъде с Дарси. Предпочете нея пред мен. Всеки я предпочита — допивам бързо бирата си.

— Всеки! Кой освен безгръбначния Декс?

— Добре — усмихвам се. — Ти я предпочете.

Той ме поглежда озадачен.

— Не съм.

Изсумтявам.

— Ха!

— Тя ли ти го каза?

След всички тези години никога не бях изразявала публично чувствата си относно техния двуседмичен роман в началното училище.

— Не беше нужно да ми казва. Всеки го знаеше.

— За какво говориш?

— А ти за какво говориш?

— За срещата на съученици ли?

— По случай десетгодишнината ни ли? — питам, като не знам за друга такава среща. Спомням си разочарованието, което изпитах, когато Лес настоя, че трябва да остана на работа. Това бяха дните, преди да се науча да лъжа. Той ми се присмя, когато му казах, че не

мога да остана, трябва да отида на срещата на класа по случай десет години от завършването ни.

— Да. Значи не ти е казала какво се случи? — Той всмуква дълбоко от цигарата, после си обръща главата, за да изпусне дима встрани от мен.

— Не. Какво се е случило? — Мисля си, че ще се разпадна на парчета и ще умра, ако Итън ми каже, че е спал с нея. — Моля те, кажи ми, че не си имал сексуална връзка с нея.

— Божичко, не! — възкликва той. — Но тя се опита.

Когато допивам бирата си и открадвам няколко глътки от неговата, започвам да слушам историята за съученическата ни среща. Как Дарси му се нахвърлила след купона в задния двор на Хорас Карлайл. Казала, че трябва да прекарат една нощ заедно. Щяло ли това да навреди?

— Занасяш ме!

— Не. А аз ѝ викам: „Глупости, Дарс, не! Ти си имаш приятел. Какви ги вършиш?“.

— Затова ли?

— Дали затова не спях с нея ли?

Кимам.

— Не, не затова.

— А защо тогава? — За секунда се питам дали той ще издаде тайната? Може би Дарси е права в крайна сметка.

— А ти защо мислиш? Ами това е Дарси. Аз не я виждам по този начин.

— Не я смяташ за... красива?

— Честно казано, не. Не я смятам.

— Защо?

— Нужни ли са ми причини?

— Да.

— Добре. — Той изпуска дим и поглежда към тавана. — Щото си слага прекалено много грим. Щото е прекалено... как да кажа... сурова.

— С остри черти ли? — подсказвам му.

— Да. Остри и с прекалено оскубани вежди.

Представям си тънките, силно извити вежди на Дарси.

— Прекалено оскубани вежди. Това е смешно.

— Аха. И с тия бедрени кости, дето стърчат към теб. Много е кльощава. Не харесвам това. Но не е там въпросът. Въпросът е... че това е Дарси. — Той потреперва, после си взема бирата от мен. — Изчакай ме. Ще ида да взема по още една. — Той смачква цигарата си и тръгва бавно към бара. Връща се с още две бири.

— Заповядай.

— Благодаря — казвам и започвам да пия.

Той се размива.

— Я стига! Няма да ти позволя да ме надпиеш!

Избърсвам пяната от устните си с опакото на ръката и го питам защо досега не ми е споменавал за Дарси и за срещата на съучениците.

— О! И аз не знам. Щото не беше нищо особено. Тя беше пияна. — Той свива рамене. — Може би дори не съзнаваше какво върши.

— Да, добре. Но тя винаги знае какво върши.

— Сигурно. Може би. Но наистина не беше важно.

Това обяснява защо тя смята, че Итън е гей. Защото я е отблъснал — друго обяснение няма.

— Предполагам, петокласният й чар се е стопил за теб.

Той се размива.

— Вярно, ние наистина излизахме навремето. — Той прави малки кавички във въздуха, докато изрича думата „излизахме“.

— Видя ли. Ти предпочете нея пред мен.

Той показва отново трапчинката си.

— Сега за какво, по дяволите, говориш?

— За бележката. Бележката с „отбележи квадратчето“.

— Какво?

Въздъхвам.

— Бележката, която тя ти изпрати. Бележката, на която пишеше: „С кого искаш да излизаш — с мен или с Рейчъл?“.

— В бележката не пишеше това. Там изобщо не се споменаваше за теб. Защо ще споменава за теб?

— Защото аз те харесвах! — Някак ме е срам, че го признавам, дори след толкова години. — Ти го знаеше.

Той поклаща твърдо глава.

— Не. Не съм го знаел.

— Сигурно си забравил.

— Не забравям такива глупости. Помня като слон. Твоето име го нямаше в бележката. Щях да знам, защото и аз те харесвах тогава. — Той се вторачва в мен иззад очилата си и си запалва нова цигара.

— Глупости! — Чувствам как се изчервявам. Та това е просто Итън, казвам си. Ние вече сме зрели хора.

— Добре. — Той свива рамене и обръща кибрита. Сега и той изглежда притеснен. — Не ми вярвай.

— Истина ли е?

— Напълно. Спомням си как винаги ти помагах в играта фор скуеър ти да станеш крал. Все блъсках краля, когато ти беше в положението на кралица. Остава да не си забелязвала това.

— Не съм го забелязвала.

— Излиза, че ти никак не си толкова наблюдателна, колкото си мислех навремето... Да, харесвах те. Харесвах те през всичките години на гимназията. После ти тръгна с Биймър. И разби сърцето ми.

Това е голяма новина, но все още не мога да подмина факта, че името ми не е било в бележката.

— Кълна се, че мислех, че Анализе я е видяла.

— Анализе е приятно момиче, но е такъв леминг. Дарси вероятно я е накарала да ти каже, че и твоето име е в бележката. Или по някакъв начин я е баламосала да си го мисли. Впрочем, как е Анализе? Роди ли вече?

— Не, но всеки момент се очаква да роди.

— Тя ще ходи ли на сватбата?

— Стига да не ражда тогава. Всички ще отидат, освен теб.

— И теб. Далакът ти ще те боли ужасно.

— Да. Трагично — усмихвам се. — Значи си сигурен, че името ми не е фигурирало в бележката?

Съсредоточавам се върху доказателство отпреди два̀сет години. Абсурдно е, но аз приписвам всички видове значения на това.

— Сигурен съм — отговаря той. — Си-гу-рен.

— По дяволите! Каква кучка!

Той се засмива.

— Нямах представа, че се отнасяше за мен. Мислех, че става дума за Дъг Джаксън.

— Не се отнасяше за теб. Всичко беше заради Дъг Джаксън. В това е въпросът — аз бях единствената, която те харесваше. Тя ме

копираше — отново забелязвам колко хлапашки звуча всеки път, когато описвам чувствата си към Дарси.

— Е, не си изпуснала много. Излизането ти с мен щеше да включва само поделянето на няколко малки кейкчета „Хостес“. Нямаше да е особено вълнуващо. Въпреки това те подкрепях на форскуеър.

— Тогава може би Декс ще ме подкрепи следващия път, когато всички играем тази игра. Би било наистина... — Не мога да намеря точната дума. Започвам да се чувствам пияна.

— Страхотно? Брилянтно? Съкрушително? — подсказва ми Итън.

Кимам.

— Всичко това. Да.

— По-добре ли си вече?

Той толкова много се старее. Между неговите усилия и бирата се чувствам някак излекувана, поне временно. Минава ми през ума, че съм на хиляди километри от Декс. Декстър... който наистина имаше името ми като избор, когато избираше, вместо да провери квадратчето до името на Дарси.

— Да. Малко по-добре. Да.

— Добре тогава, да повторим накратко. Стана ясно, че никога не съм избирал името на Дарси пред твоето. И че тя никога не е била приета в „Нотр Дам“.

— Но спечели Декс.

— Забрави го. Той не си заслужава. — Итън поглежда нагоре към менюто, написано на ръка на черната дъска зад нас. — А сега нека те почерпя риба и пържени картопки.

Ние обядваме — риба, пържени картопки и пюре от грах, което ми напомня за бебешка храна. Утешителна храна. И си поръчваме още две халби. После аз предлагам да се разходим, да видим нещо английско. Той ме завежда в градините „Кенсингтън“ и ми показва двореца Кенсингтън, където е живяла Даяна.

— Виждаш ли този портал? Тук полагаха цветя и писма, когато тя загина. Помниш ли тия снимки?

— О, да. Тук ли е било?

Бях с Декс и Дарси, когато научих за смъртта на Даяна. Бяхме в „Токхаус“, едно момче се доближи до нас на бара и ни попита: „Чухте

ли, че Даяна е загинала при автомобилна катастрофа?“. И макар че то можеше да говори само за една Даяна, Дарси и аз попитахме: „Коя Даяна?“. „Принцеса Даяна“, поясни момчето. После допълни, че колата карала с висока скорост, тъй като папараци я преследвали в един тунел в Париж. Дарси се разрева. Но като никога това не бяха сълзи за привличане на вниманието. Бяха искрени. Тя наистина се разстрои. И двете се разстроихме. Няколко дни по-късно заедно гледахме погребението, за което станахме в четири сутринта, за да видим целия репортаж, точно както направихме и за сватбата й с принц Чарлс шестнайсет години по-рано.

Двамата с Итън криволичехме из градините „Кенсингтън“ без чадър под ръмвящия дъжд. Нямах нищо против да се намокря. Не ме беше грижа, че косата ми ще се накъдри. Минахме покрай двореца и заобиколихме малко кръгло езеро.

— Как се нарича това езеро?

— Кръглото езеро. Описателно, нали?

Подминахме естрада за оркестър и продължихме към Албърт Мемориъл — огромна бронзова статуя на принц Албърт, седнал на трон.

— Харесва ли ти?

— Хубава е — отговорих.

— Скърбящата кралица Виктория накарала да го издигнат, след като Албърт умрял от тиф.

— Кога?

— Хиляда осемстотин или седемстотин и някоя... Хубава е, нали?

— Да.

— Очевидно тя и Ал са били много свързани.

Кралица Виктория сигурно е била по-тъжна, отколкото съм аз сега, предполагам. После ми минава мисълта, че бих предпочела да изгубя Декс от болест, отколкото от Дарси. Така че, може би не е истинска любов, щом предпочитам да го видя мъртъв... Добре де, не бих предпочела да го видя да умира.

Дъждът се усили. Освен няколкото японски туристи, които правят снимки на стъпалата на мемориала, ние сме сами.

— Готова ли си да се връщаме? — Итън посочва обратната посока. — Може да разгледаме Хайд парк и езерото Серпентин друг

ден.

— Разбира се, да се връщаме.

— Далакът ти обажда ли се в такова време?

— Итън! Трябва да отида на сватбата.

— Просто се покрий.

— Аз съм шаферката.

— О, да бе! Все забравям. — Той избърсва очилата в ръкава си.

Докато вървим към апартамента му, Итън се кикоти под носа си.

— Какво има?

— Дарси — отговаря и клати глава.

— Какво за нея?

— Просто се сетих как писа на Майкъл Джордан и го покани на училищния ни бал.

Засмивам се.

— Тя наистина е вярвала, че той ще дойде! Помниш ли колко се безпокоеше как щяла да каже за това на Блейн?

— После Джордан ѝ писа. Или неговите хора всъщност. Тази част ми се стори нереална. Никога не съм си представял, че тя ще получи отговор. — Итън се размива. Независимо какво говори за нея, убедена съм, че тя му е слабост въпреки всичко. Както и на мен.

— Да, но получи. Още пази писмото.

— Виждала ли си го?

— Да. Не помниш ли, че го беше залепила със скоч на шкафчето ни?

— Но пък писмото от „Нотр Дам“ изобщо не си го виждала.

— Добре. Добре. Може и да си прав. Но къде беше ти преди дванайсет години с твоите прозрения?

— Както ти казах, мислех, че сме в... Цялата тая работа е толкова прозрачна... Нали знаеш, пред хубава жена човек може да оглупее.

— Брей, благодаря ти.

Той докосва ръба на въображаема шапка.

— Няма защо.

Връщаме се в жилището му, където аз не издържам на умората от дългия път.

Когато се събуждам, Итън ми поднася чаша чай „Ърл Грей“ и кифлички. Обяд в кръчма, разходка по стъпките на Даяна, следобеден

сън, в който не сънувах Декс, и чай с кифлички с моя добър приятел. Пътуването се очертава да бъде добър старт. Ако изобщо нещо може да бъде добро, когато си с разбито сърце.

[1] NCAA (ориг.) — Национална академична атлетическа асоциация. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Същата вечер се срещаме с приятелите на Итън — Мартин и Фиби, с които той се запознал по време на работата си като сътрудник на „Таим Аут“. Бях чувала много за тях. Знаех, че Мартин е човек на място — следвал е в „Оксфорд“ и произхожда от много богато семейство, а Фиби, която е от Източен Лондон, веднъж била уволнена, задето казала на шефа си „да си гледа работата“ и е спала с много мъже.

Те са точно такива, каквито си ги представях. Мартин е добре облечен и приятен по не секси начин. Седи, метнал крак върху крак, кима и често бърчи чело, издава звук „хмм“ всеки път, когато някой друг говори и изглежда погълнат от внимание, Фиби е висока като амазонка и има буйна, доматеночервена коса. Не мога да определя дали оранжевото ѝ червило не си подхожда с косата ѝ или напротив. Не мога да определя също дали тя е много хубава, или просто видът ѝ е много странен. Тялото ѝ не може да мине за идеално, но тя и не се опитва да го прикрие. Между блузата и джинсите ѝ се вижда големият ѝ бял корем. Никой в Манхатън не би разкрил корема си, освен ако не е твърд като камък. Веднъж Итън ми беше казал, че за разлика от американките англичанките изобщо не са обсебени от външния си вид и мисълта да са слаби, Фиби е доказателство за това и то е освежаващо. Цялата вечер тя говори за човека, когото иска да прогони, и за човека, когото вече е прогонила. Изговаря всичко по прозаичен начин, все едно споделя колко много е напрегната работата ѝ или че ѝ е писнало от дъжда. Аз харесвам прямотата ѝ, но Мартин постоянно извърта очи нагоре и подмята сухи забележки за недодялаността ѝ.

След като посвети доста време на въпросния Роджър, който „заслужава да му бъде излят керосин върху топките“, Фиби се обръща към мен и пита:

— Е, Рейчъл, как ти се струват мъжете в Ню Йорк? И те ли са адски ужасни като англичаните?

— О, много ти благодаря, скъпа — изрича равнодушно Мартин.

Аз му се усмихвам и пак се обръщам към Фиби.

— Зависи... разнообразието е голямо. — Никога не се бях замисляла за определението „американец“. Само дотолкова са ми известни.

— Обвързана ли си с някого? — пита тя и изпуска цигарен дим към тавана.

— Ммм, не точно. Не... Не съм обвързана.

Итън и аз се споглеждаме.

Фиби мигом проявява интерес.

— Какво? Тук надушвам пикантерия. Надушвам я.

Мартин разтваря ръце, разсейва с тях дима пред лицето си и чака. Фиби ми прави знак с ръката си, сякаш да каже: „Хайде, говори!“.

— Не е нищо — отговарям. — Не си заслужава да се приказва за това, наистина.

— Кажи им — обажда се Итън.

Вече нямам избор, защото по този начин Итън дава се разбере, че има какво да се каже.

Не ми се иска да ги отегчавам с дълга препирня от рода: „нищо особено“, „хайде, разкажай“, „наистина не представлява интерес“, „хайде де, говори“, а и Фиби не е от типа хора, които толерират тази изплъзваща се шарада. В това отношение е като Хилари — Хилари умира да заяви: „Тогавя защо повдигна този въпрос?“.

Само дето в случая Итън го повдигна. Така или иначе аз съм притисната, затова отговарям:

— Виждам се цяло лято с един човек, който ще се жени след... по-малко от две седмици. Все се надявах да отмени сватбата. Но той не го направи. Затова пристигнах тук. Отново съм сама — разказвам историята без никаква емоция, факт, от който се гордея. Значи напредвам.

Фиби се обажда:

— Обикновено изчакват да се оженят и тогава почват да изневеряват. Този човек има преднина, а?... Как изглежда бъдещата му жена? Познаваш ли я?

— Да, може да се каже.

— Истинска кучка, нали? — пита Фиби загрижено.

Мартин прочиства гърлото си и отново размахва ръка, за да разсее цигарения дим.

— Може би Рейчъл не желае да обсъжда това. Не го ли взехме предвид?

— *Не, не го взехме* — отговаря му тя, а после ме пита:

— Имаш ли нещо против да говорим за това?

— Не, нямам. — Което ми се струва самата истина.

— Е? Жената, за която той ще се жени... доколко я познаваш?

— Ами... Отдавна се познаваме.

Итън се намесва.

— Казано накратко, Рейчъл ѝ е шаферка. — Той ме потупва по гърба и оставя ръката си върху рамото ми в знак на поздравление. Не скрива задоволството си, че е предложил на приятелите си такава трансатлантическа клюка.

Фиби не е развълнувана. Сигурна съм, че тя е виждала и по-големи неприятности.

— Голяма каша! — изрича тя съчувствено.

— Но всичко приключи — продължавам. — Разкрих чувствата си. Казах му да отмени сватбата. Но той избра нея. Това е! — Опитвам се да замажа факта, че аз съм отхвърлената; мисля, че се получава.

— Тя се справя чудесно — вметва Итън.

— Да, не изглеждаш никак разстроена — отбелязва Фиби. — Да не повярва човек!

— А трябва ли да се тръшка? — обръща се Мартин към Фиби.

— Аз щях. Помниш ли Оскар?

Итън издава стон и Мартин трепва. Очевидно и двамата помнят Оскар.

После Итън им казва, че според него аз не трябва да ходя на сватбата, Фиби иска да узнае повече за булката и Итън ѝ разказва накратко за Дарси, като украсява малко и приятелството ни. Дори споменава за „Нотр Дам“. Аз отговарям на въпросите, когато са ми зададени директно, но повечето време просто слушам как тримата обсъждат положението ми, сякаш мен ме няма. Забавно е да чувам Мартин и Фиби да използват имената на Декс и Дарси и да анализират и двамата с английския си акцент. Хора, които не познават, и с които едва ли биха се запознали някога. Това по някакъв начин ми помага да поставя нещата в перспектива. Почти.

— Значи не искаш да си повече с него — казва Фиби.

— Именно това ѝ казвам и аз — вметва Итън.

Мартин изказва предположението, че може би той ще отмени сватбата.

— Не, няма — възразявам. — Той дойде вкъщи вечерта преди заминаването ми и го заяви без заобикалки. Ще се ожени.

— Поне ти го е казал направо — казва Мартин.

— Поне това — отговарям и си мисля, че това беше добре. Иначе щях да продължавам да се надявам и след тази среща. Отчасти трябва да призная на Декс, че ми го каза в лицето.

Изведнъж Фиби изтърсква баснословна идея. Приятелят ѝ Джеймс също е отскоро сам, а и си падал по американките. Защо да не ни запознае и да видим какво ще стане.

— Но тя живее в Ню Йорк — възразява Мартин. — Забрави ли?

— Е, и? Това е маловажен логистичен въпрос. Тя може да се премести тук. Или той да се премести там. Най-малкото двамата ще си прекарат чудесно. Може да си допаднат сексуално.

— Не всеки гледа на секса като на терапия — казва Мартин.

Фиби повдига едната си вежда. Ще ми се и аз да можем така. Има моменти, в които този жест е толкова подходящ.

— Наистина ли? Можеше да поискаш да опиташ, Марти? — Тя се обръща към мен и чака да чуе моето отношение по въпроса.

— Един добър секс никога няма да навреди — отговарям, за да спечеля благосклонността на Фиби.

Тя прекарва ръка през разрошената си коса и показва самодоволство.

— Точно това имах предвид.

— Какво правиш? — пита Итън, когато Фиби изважда мобилния телефон от чантата си.

— Ще се обадя на Джеймс — пояснява тя.

— Стига глупости, Фийбс! Остави мобилния — намесва се Мартин. — Прояви малко такт.

— Няма нищо — казвам, преборвайки се с инстинктите си на скромност. — Нека се обади.

Фиби засиява.

— Добре. Вие, момчета, не се бъркайте.

И така, на другата вечер, благодарение на Фиби, аз вечерям тайландска храна на среща с Джеймс Хатауей. Джеймс е трийсетгодишен журналист на свободна практика. Хубав е, макар да е пълна противоположност на Декстър. По-скоро е нисък, със сини очи, светла коса и още по-светли вежди. Нещо у него ми напомня на Хю Грант. Отначало мисля, че е акцентът, но после осъзнавам, че и той, като Хю, има определен вятърничав чар. И съм готова да се обзаложа, че също като Хю, и той е спал с много жени. Може би ще трябва да го оставя да добави и мен в списъка си.

Кимам и се размивам на току-що казаното от Джеймс — ироничен коментар за двойката до нас. Той е забавен. Изведнъж ми минава през ума, че Декс не е много забавен. Разбира се, винаги съм смятала, че ако искам да се заливам от смях, ще гледам „Зайнфелд“, че не ми е нужно да излизам с комик, но смятам да преразгледам мнението си. Може би наистина искам забавен човек. Може би на Декс му липсва елемент на решителност. Опитвам се да си го представя без чувство за хумор, дори скучен. Но не се получава. Трудно е да измамя себе си по този начин. Декс е достатъчно забавен. За мен той е съвършен. Освен малката, тревожна част относно сватбата му с Дарси.

Осъзнавам, че не съм чула какво говори Джеймс, нещо за Мадона.

— Харесваш ли я? — пита ме той.

— Не особено. Но иначе е добра.

— Обикновено Мадона предизвиква по-твърд отговор. Хората или я харесват, или я мразят... Знаеш ли тази игра? Харесваш или мразиш?

— Не. Как се играе?

Джеймс ми казва правилата на играта. Назоваваш дадена тема или личност, или каквото и да е и участниците в играта трябва да решат дали им харесва, или не. Неутрален отговор не се зачита. Ами ако наистина си неутрален, питам. Аз нито харесвам, нито мразя Мадона.

— Трябва да изберем един от двата отговора. Така че, избирай — продължава той. — Харесваш ли я, или не?

Поколебавам се и отговарям:

— Добре тогава. Мразя я.

- Чудесно. Аз също.
- Наистина ли?
- Ами всъщност, да. Тя е бездарна. Сега ти предложи нещо.
- Ъмм... Нищо не ми идва наум. Пак ти предложи.
- Добре. Водни легла.
- Толкова са лепкави. Мразя ги — в случая не се колебая.
- Аз също. Твой ред е.
- Добре... Бил Клинтън.
- Харесвам го — отговаря Джеймс.
- Аз също.

Продължаваме играта, докато изпиваме виното си.

Оказа се, че и двамата мразим (или поне повече мразим, отколкото харесваме) хора, които държат златни рибки като домашни любимци, бански „Спийдо“ и Рос от „Приатели“. И двамата харесваме (или повече харесваме, отколкото мразим) Чикън Макнъгитс^[1], имплантации на бюста (тук лъжа само за да се покажа в крак с модата, но съм изненадана, че той не лъже — може би се опасява, че аз имам такива), да гледаме голф по телевизията. Не сме на едно мнение по отношение на рап музиката (аз я харесвам, а него го заболява глава от нея), Том Круз (той го харесва, аз не, задето напусна Никол), кралското семейство (аз го харесвам, той казва, че е републиканец каквото и да означава това) и Лас Вегас (той го харесва, аз го свързвам с игра на зарове, с Декс).

Струва ми се, че ми харесва (в смисъл, че обичам) играта. Крайна е. Точна. Всичко или нищо. Допускам Декс в ума си, премятайки решението си два пъти: мразя, харесвам, мразя, харесвам. Навремето майка ми беше казала, че обратното на обич не е омраза, а равнодушие. Тя знаеше за какво говори. Моята цел е да стана равнодушна към Декс.

Ние с Джеймс приключваме с вечерята и решаваме да пропуснем десерта и да се върнем у тях. Апартаментът му е хубав — просторен е от този на Итън — пълен е с растения и уютна, мека мебел. Мога да кажа, че оттук скоро се е изнесла жена. Засега половината от библиотечния шкаф е празна. Цялата лява страна. Освен ако са държали книгите си отделно, което е съмнително, и той е

избутал своите в единия край. Може би е искал да установи точния процент за това доколко по-празен е животът му без нея.

— Как се казва тя? Бившата ти? — питам нехайно. Може би не биваше да споменавам за нея, но съм сигурна, че той знае, че Фиби ми е казала за положението му. Сигурна съм, че го е уведомила и за моето.

— Катрин. Кейт.

— Как се справяш?

— Малко съм тъжен. По-скоро облекчен, отколкото нещо друго. Понякога — напълно еуфоричен. Беше дълга връзка.

Кимам, сякаш разбирам, макар че моето положение едва ли е по-различно. Може би ние с Декс сме си спестили години усилия и болка, ако щяхме да свършим като Джеймс и Кейт.

— А ти?

— Фиби каза ли ти?

Той обмисля дали да излъже, после отговаря:

— Малко или повече... да... Ти как си?

— Добре. Нашата беше краткотрайна връзка. Не може да се сравни с вашето скъсване.

Но не вярвам на думите си. В съзнанието ми изплува за миг Четвърти юли и ме облива вълна на истинска, силна скръб, която ме изненадва със силата си. Паникьосвам се, мисля си, че ще заплача. Ако Джеймс ми зададе още един въпрос за Декс, няма да се въздържа. За щастие той не си пада по сериозните разговори. Пита ме дали искам нещо за пиене.

— Чай? Кафе? Вино? Бира?

— Бира ще ми дойде чудесно.

Когато отива в кухнята, аз си поемам дълбоко въздух и избутвам Декс от ума си. Ставам и оглеждам стаята. Виждам само една снимка. Тя е на Джеймс и привлекателна, по-възрастна жена, която вероятно е майка му. Питам се колко ли снимки на Кейт и Джеймс са били махнати след скъсването. Дали ги е изхвърлил, или ги е запазил? Този факт може да говори много за човек. Прииска ми се да имам снимки с Декс. Нямаме нито една двамата, само няколко с него и Дарси. Сигурна съм, че ще имам много повече след сватбата. Дарси ще ме накара да си поръчам, дори може би ще ми даде една в рамка като сватбен спомен. Как ли ще преодолея това?

Джеймс се връща с ленени салфетки, две халби с бира и малка стъклена купа със смес от ядки. Всичко това събрано прилежно върху квадратен оловен поднос. Добре се е научил от Кейт.

— Благодаря — казвам и отпивам от едната чаша.

Двамата седим един до друг на дивана и разговаряме за моята работа, за неговото писане. Не ми е съвсем удобно, но не е и ужасно. Вероятно защото сме в едно и също положение. Втора среща няма да има, затова няма и напрежение. Никакви очаквания. Никога няма да ни се наложи да се справяме с онзи неловък период след изчерпването на темите за опознаване един друг, временното затишие в разговора, което обикновено настъпва на втората среща, когато и двамата трябва да решат дали да продължат борбата към удобната зона, или да се признаят за победени. Разбира се, ние с Декс не трябваше да се справяме с подобно нещо. Още един велик плюс за Декс. Ние първо бяхме приятели. Не мисли за Декс. Мисли за настоящия момент, че си тук с Джеймс!

Джемс се накланя и ме целува. Използва прекалено много език — напъхва го с енергично въртеливо движение — и дъхът му леко мирише на цигари, което е странно, тъй като тази вечер той не запали нито една цигара. Може би е запалил в кухнята. Отвръщам на целувката му, като се правя на ентузиасирана. Дори в един момент издавам стон. И аз не знам защо.

Колко ли пъти ще трябва да издържа да целувам някого за първи път? Макар Дарси да твърди, че ще ѝ липсва този момент от живота на свободната жена, аз не си падам по това. С изключение на първата ми истинска целувка с Декс, която беше абсолютна магия. Питам се дали Джеймс си мисли за Кейт толкова, колкото аз за Декс. След прилично продължително време ръката на Джеймс тръгва нагоре по блузата ми. Аз не се дърпам. Милувките му не са съвсем неприятни и си казвам: защо пък не? Нека опита американски бюст.

След половин час от леко до значително опипване Джеймс ме кани да остана да нощувам, казва, че не иска да спи с мен... всъщност искал, но не би опитал. Почти се съгласявам, но после научавам, че Джеймс няма физиологичен разтвор. Аз не мога да спя с контактните си лещи, а не нося очилата си. Това е. Струва ми се забавно, че зрението 20/20 на Джеймс ме предпазва от потенциално хаотична стъпка.

Целуваме се още малко, на фона на компактдиска на „Беърнейкид Аейдис“. Песните ми напомнят за завършването на Юридическия факултет, когато излизах с Нейт и бях изоставена от Нейт. Вслушвам се в текста и си спомням за тъгата.

Песни и миризми те връщат до дадени отминали моменти повече от всичко друго. Удивително е колко много неща могат да изплуват в съзнанието ти само с няколко тона на песен или с една-единствена миризма в стая. Песен, на която дори не си обръщал внимание някога, място, за което не си и предполагал, че е пропито с определена миризма. Питам се какво ли ще ми напомни някой ден за Декс и няколкото месеца, прекарани заедно. Може би гласът на Дайдо. Може би уханието на шампоана „Аведа“, който използвах цяло лято.

Някой ден времето, прекарано с Декс, ще бъде далечен спомен. Този факт също ме натъжава. То е като след нечия смърт, когато първоначалните периоди на скръб изглеждат най-мъчителни. Но по някакъв начин става по-тъжно с течение на времето и ти разбираш колко много въпросният човек ти е липсвал в живота. В света.

Засмивам се.

— Харесвам.

Джеймс се усмихва самодоволно.

— И аз съм на същото мнение.

Отключвам вратата на Итън, питайки се дали Джеймс също излъга.

Когато Джеймс ме изпраща до жилището на Итън, той се обръща и пита:

— Искаш ли да дойдеш с мен утре до Лийдс Касъл? Заедно с Итън?

— Какво е Лийдс Касъл? — питам и съзнавам, че е все едно да попитам какво е Импайър Стейт Билдинг.

— Това е замък, който е бил нормандска крепост и кралска резиденция на шест кралици през Средновековието. Прекрасен е. Наблизо има открит театър. Вече е станал туристическа забележителност, но ти все пак си туристка, нали?

Започва да ми прави впечатление, че англичаните изговарят с лека въпросителна интонация края на всяко изречение, очаквайки

потвърждение.

И аз му го давам.

— Да, туристка съм.

После му казвам, че с удоволствие ще дойда. Защото наистина ще е удоволствие. И защото всичко, което правя, всеки, с когото се запознавам, увеличава разстоянието между Декс и мен. Времето лекува всички рани, особено ако запълниш това време докрай.

— Говори с Итън какво мисли по въпроса. И ми се обади. — Той написва телефонния си номер на гърба на опаковка от дъвка, която намирам в чантата си. — Ще чакам.

Благодаря му за чудесната вечер. Той ме целува отново с ръка, върху тила ми.

— Да целуваш страстно някого веднага след раздяла с другото. Харесваш или мразиш? — пита той.

На сутринта Итън влиза със замъглен поглед в кухнята, където аз си наливам чаша прозрачен портокалов сок.

— Е? Влюби ли се в Джеймс?

— До полуда.

Той се почесва по главата.

— Сериозно?

— Не, но ми беше забавно.

Осъзнавам, че не мога дори да си представя как изглежда Джеймс. Продължавам да си представям онова момче от класа в Юридическия факултет.

— Той иска да се види с нас двамата днес. Да отидем до някакъв дворец или замък.

— Хммм. Дворец или замък в Англия. Това стеснява кръга.

— Лийдс или нещо такова.

Итън кима.

— А, да, Лийдс Касъл е хубав. Това ли искаш да правиш?

— Не знам. Защо не?

Струва ми се като губене на време и големи усилия да водя още разговори с Джеймс, но все пак му се обаждам и ние потегляме за Лийдс Касъл. Фиби и Мартин също идват с нас. Изглежда, всички приятели на Итън сами си правят работния график, защото никой от

тях не се поколеба да тръгне в една случайна сряда. Мисля си колко е различен животът ми в Ню Йорк, с Лес, надвесен над мен, дори през уикендите.

Денят е топъл, дори горещ за лондонските стандарти. Ние разглеждаме замъка и площите около него, правим си пикник на тревата. В един момент Фиби ме пита високо, та всички да чуят, дали съм лапнала по Джеймс. Аз отмествам поглед към Джеймс, който извърта очи към Фиби. После се усмихвам и ѝ отговарям със същия висок глас, че той е много симпатичен, стига да живееше в Ню Йорк. Мисля си, че нищо не ми коства да му направя комплимент. Ако той наистина ме е харесал, ще му стане приятно да го чуе. Ако не, ще се почувства в безопасност поради разстоянието.

— Тогава защо не се преместиш в Лондон? — пита отново Фиби. — Итън каза, че никак не харесваш работата си. Защо не се преместиш тук и не си намериш работа? Ще бъде приятна смяна на обстановката, нали?

Засмивам се и ѝ казвам, че не мога да го направя. Но ми хрумва, както си седим до едно спокойно езеро и се възхищаваме на приказния замък в английска провинциална местност, че бих могла да го направя. Може би нещото, което трябва да направиш, когато хвърлиш заровете — и загубиш — е да ги вземеш и да ги хвърлиш отново. Представям си как връчвам на Лес оставката си. Ще бъде невероятно задоволяващо. Чудно ми е как един добър терапевт ще определи тази стъпка — като бягство или като предприемане на ново, здравословно начало?

В последната ми вечер в Лондон ние с Итън сме отново в любимата му кръчма, която започвам да чувствам като своя местна. Питам Итън как намира идеята за преместването ми в Лондон. В продължение на петнайсет минути той ме „развежда“ из квартала. Можел да ми посочи апартамент, работа и няколко мъже, ако Джеймс не е точният, които до един имали прави, бели зъби (защото бях изказала мнението си относно лошата зъболекарска работа на британците). Направи го, съветва ме той. Просто го направи.

От неговите уста звучи толкова просто. То е просто. Семето не е само посято. То покълва и пониква във вид на мъничка пъпка.

Итън продължава:

— Трябва да се махнеш от Дарси. От това токсично приятелство... То е нездравословно. И занаят ще става още по-разрушаващо, когато ще се налага да ги виждаш след сватбата.

— Знам. — И забивам пържен картоф в пюрето от грах.

— Но дори да останеш в Ню Йорк, мисля, че е особено важно да прекратиш това приятелство. То дори не е истинско приятелство, щом тя иска единствено да те побеждава.

— Не е чак толкова злонамерено, както го предаваш — възразявам и се питам защо я защитавам.

— Права си. То не е само за да те побеждава. Според мен тя просто те уважава толкова много, че иска да те побеждава, за да спечели уважението ти... Ще забележиш, че тя няма да се отклони от пътя си, за да се държи по същия начин с Анализе. Само с теб е такава. Но понякога си мисля, че ти си много погълната от това и влагаш цялата си енергия в състезаване, отколкото в истинско приятелство — той ме поглежда многозначително, бащински.

— Мислиш, че харесвам Декс по същата причина — да се състезавам с Дарси, така ли?

Той прочиства гърлото си и попива устните си със салфетка, която после отново разгъва върху скута си.

— А не е ли възможно? — пита.

Поклащам глава.

— Ни най-малко. Не мога да се излъжа в чувствата, които изпитвам. Изпитвах — поправям се.

— Добре. Това беше само теория.

— Напротив. Това беше истинското мислене.

Но докато заспивам в леглото на Итън (той настоя да спи на дивана цялата седмица), се питам за тази негова теория. Възможно ли е тръпката, която изпитвах, когато целувах Декс, да има повече общо с гъдела от това да съм лоша, да нарушавам правила, да имам нещо, което принадлежи на Дарси? Може би романът ми с Декс беше заради въставането ми срещу собствените ми безопасни избори, срещу Дарси и срещу годините, в които се чувствах несъвършена. Обезпокоена съм от тази представа, защото човек не обича да си мисли, че е роб на такъв вид подсъзнателно привличане. Но в същото време представата ме утешава. Ако харесвах Декс поради тези причини, значи в крайна

сметка не го обичам. И ще бъде много по-лесно за мен да се преместя тук.

Но на другия ден, когато Итън ме изпраща с метрото до Падингтън стейшън, отново знам, че всъщност обичам Декс и вероятно ще го обичам още много дълго време. Купувам си билет за бързия влак до „Хийтроу“. Таблото съобщава, че следващият влак ще замине след три минути, затова ние отиваме до съответния перон.

— Знаеш какво правиш, нали? — пита той закрилнически.

За секунда си помислям, че ме пита за живота ми, после осъзнавам, че има предвид пътуването.

— Да. Влакът отива право на „Хийтроу“, нали?

— Да. Трябва да слезеш на Трети терминал. Лесно е.

Прегръщам Итън и му благодаря за всичко. Казвам му, че съм прекарала чудесно.

— Не ми се тръгва.

— Тогава се премести тук... Аз наистина мисля, че трябва да го направиш. Нямах какво да губиш.

Той е прав; нямам какво да губя. Нищо няма да оставя след себе си. Депресираща мисъл.

— Ще си помисля — казвам и си обещавам да мисля за това още щом се прибера вкъщи, вместо да продължавам сляпо постарому.

Още веднъж се прегръщаме, после се качвам на влака и наблюдавам през зацапания прозорец как Итън ми помахва. Помахвам му и аз в отговор, мислейки си, че нищо не може да се сравни със старите приятели.

Пристигам на Трети терминал, минавам през чекинга и процедурите за сигурност и оставам да чакам да се кача в самолета. Полетът ми се струва безкраен и колкото и да се опитвам, не мога да заспя. Въпреки седмицата, която ме разсея, не се чувствам по-добре, отколкото на отиване. Дори въздушната гледка на града Ню Йорк, която обикновено ме зарежда с добро предчувствие и възбуда, не ми действа изобщо. Декс е някъде сред тези сгради. Беше ми по-добре, когато Атлантическият океан ни разделяше.

Самолетът каца, аз минавам през паспортното гише, багажната лента и митницата и се озовавам до дълга опашка за таксита. Навън е разтапяща жегата и когато се качвам в такси, установявам, че климатичната инсталация едва подухва към задната седалка.

— Бихте ли пуснали и насам да духа хлад, моля? — казвам на шофьора, който пуши цигара — нарушение, което би му струвало 150 долара глоба.

Той не ми обръща внимание и ни лашка мъчително настрани. През десет секунди преминава от една лента в друга.

Моля го отново да пусне хладен въздух назад. Никаква реакция. Може би не ме чува от радиото. Или може би не разбира английски. Поглеждам към Закона за правата на пътниците. Аз имам право на: любезен, англоговорещ шофьор, който познава и спазва законите за движение по пътищата... на климатична инсталация при поискване... на (безшумно) пътуване без радио... на чист от дим и други миризми въздух... на чист багажник.

Може би багажникът е чист.

Ясно е, нали? Всичко се свежда до очакванията.

На задната седалка става все по-горещо и аз свалям стъклото на прозореца и издържам на бурния вятър да блъска косата в лицето ми. Накрая съм си отново у дома. Плащам на не толкова любезния шофьор точната сума от летище „Кенеди“, плюс такса и бакшиш (макар на табелата да пише още, че мога да откажа да дам бакшиш, ако правата ми са били нарушени). Издърпвам багажа си от задната седалка.

Часът е пет и половина. В събота по това време Дарси и Декс ще са женени. Вече ще съм помогнала на Дарси да облече роклята си и да загърне стъблата на калите с дантелената ми кърпичка — нещо, което тя взема на заем. Вече ще съм я уверила хиляда пъти, че никога не е изглеждала по-красива, че всичко е наред. Вече ще съм вървяла по пътеката между редовете в църквата към Декстър, без да го поглеждам. Е, поне ще се опитвам да не го поглеждам, но може би ще уловя мимолетен поглед в очите му — смесица от вина и съжаление. Ще съм издържала на тези мъчителни трийсет секунди да наблюдавам Дарси в цялата си слава как върви към олтара, докато държи в потната си длан платинената халка на Декстър. След шест дни най-лошото ще свърши.

— Здравей, мис Рейчъл! — казва Хосе, когато затварям вратата на таксито. После казва на някого във фойето: — Тя се върна!

Сковавам се, очаквайки да видя Дарси с нейната сватбена папка, готова да занарежда изисквания към мен. Но не Дарси ме чака във фойето в единственото кожено кресло.

[1] Пържени парченца пилешко месо, предлагани в ресторантите „Макдоналдс“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 23

Декс е. Той става, когато се взирам в него. Облечен е в джинси и сива тениска „Хойас“. Почернял е повече в мое отсъствие. Възмущават ме здравето и спокойствието, които излъчва.

— Здравей! — казва той и пристъпва към мен.

— Здравей! — Смразявам се и чувствам как се овладявам. — Как разбра, че се връщам днес?

— Итън ми даде подробности за полета ти. Намерих телефонния му номер в тефтерчето на Дарси.

— О!... Какво искаш? Какво правиш тук? — Не искам да звуча огорчена, но знам, че точно така звуча.

— Нека се кача горе. Трябва да говоря с теб — казва той тихо, но настоятелно. Хосе продължава да е ухилен до уши, няма никаква представа какво става.

Свивам рамене и натискам бутона за асансьора. Изкачването е безкрайно, мълчаливо. Поглеждам го, когато той ми прави път да слеза първа. Изражението му говори, че е дошъл да ми се извинява отново. Не му е приятно да бъде лошото момче. Е, да, но няма да му доставя това удоволствие. Нито ще допусна снизхождение. Ако започне пак да ми разправя колко съжالياва, ще го прекъсна. Дори може да му кажа за Джеймс. Ще изтъкна, че съм добре, че ще дойда на сватбата, но че след това ще искам да сведа контактите ни до минимум и че очаквам той също да помогне за това.

Не допускай никаква грешка в това отношение, ще кажа, нашето приятелство приключи.

Превъртам ключа и отварям вратата. Влизането в апартамента ми е като отваряне на горяща пещ, макар да помня, че спуснах щорите. Цветята ми са увехнали. Трябваше да помоля Хилари да ги полива. Включвам климатика и забелязвам, че той не работи на висока степен. Винаги, когато температурата се покачи над 35 градуса, ползването на електроенергия в целия град се ограничава. Липсва ми Лондон, където дори не е необходимо да имаш климатична инсталация.

— Ограничение на електроенергията — отбелязва Декс.

— Знам.

Декс сяда до мен, без първо да ме пита. Опитва се да вземе ръката ми, но аз я издърпвам.

— Защо си тук, Декс?

— Просто я отмених.

— Моля? — Сигурно не чух добре.

— Сватба няма да има. Аз... аз няма да се женя.

Слисана съм и веднага си спомням, когато за първи път чух, че хората се щипят, когато мислят, че сънуват. Бях четиригодишна и приех казаното буквално — ощипах се по ръката, сякаш може би бях все още двегодишна и съм сънувала втората половина на живота ми. Помня също, че се почувствах облекчена, че ръката ме боли.

Декс продължава с непоколебим и тих глас. Докато говори, гледа свитите си в юмруци ръце в скута си и само от време на време ме поглежда.

— Направо полудях, когато замина. Толкова много ми липсваше. Липсваше ми лицето ти, миризмата ти, дори апартамента ти. Непрекъснато редувах картини в главата си. За времето ни заедно, за разговорите ни. Юридическия факултет. Рождения ти ден. Четвърти юли. Всичко. И просто не мога да си представя никога вече да не съм с теб. Толкова е просто.

— Ами Дарси?

— Безпокоя се е за нея. Иска ми се да е щастлива. Смятах, че ще постъпя правилно, ако се ожения за Дарси. С нея сме заедно от седем години и през повечето време бяхме много щастливи. Не исках да я наранявам.

И аз не искам да я наранявам, помислям си. Той продължава:

— Но това беше, преди ти да се появиш. Така че не мога да се ожения за нея, след като изпитвам такива чувства към теб. Не мога да го направя. Обичам те. И това е само началото... Ако все още ме обичаш.

Толкова неща имам да му казвам, но съм някак безмълвна.

— Каж ми нещо.

Насилвам се да му задам въпрос.

— Каза ли й за нас?

— За нас, не. Но й казах, че не съм влюбен в нея и затова няма да е честно да се женя за нея.

— А тя какво отговори? — Трябва да узная всяка подробност, преди да повярвам, че това е истина.

— Попита ме дали има друга. Казах й, че не... че просто между нас не се получава.

— Как е тя?

— Разстроена е. Но предимно заради проклетата сватба и за това какво ще си помислят хората. Кълна се, че това я безпокои най-много.

— Къде е тя сега? Не ми е оставила никакви съобщения.

— Мисля, че отиде у Клеър.

— Тя предполага, че ти ще промениш решението си, сигурна съм в това.

Аз също го предполагам. Той ще промени решението си и когато това се случи, нещата ще станат още по-жестоки.

— Не. Тя е наясно, че говорех сериозно. Обадох се на родителите ми и им казах. А довечера с нея ще се обадим и на нейните родители. Тя казва, че иска да им каже... а после ще се обадим на останалите. — Гласът му секва и за момент си помислям, че ще се разплаче.

Казвам му, че съжалявам. Не знам какво друго да кажа. Дори не мога да смеля информацията достатъчно бързо. Искам да го целуна, да му благодаря, да се усмихна. Но не мога. Не ми се струва удачно.

Той кима, прекарва ръце през косата си, после отново ги сваля в скута си.

— Тежко е, но чувствам, че товар ми падна от плещите. Така е най-правилно.

Поглежда ме и аз издържам на погледа му, преди да го целуна. Когато ръката му ме обгръща, си казвам: *Това е истина*. После бавно се успокоявам, чувствайки се щастлива и пълноценна за първи път и имам чувството, че ще е завинаги. Преди винаги ми е липсвало някакво дълбоко спокойствие, дори когато бяхме заедно през уикенда на Четвърти юли. Сега имаме време. Време за всичко. Може би дори завинаги.

Питам се какво ли ще бъде без Дарси в картинката. Дали правенето на любов ще бъде различно? Всеки момент ще разбере, защото Декс разкопчава блузата ми. Сърцето ми е разтуптяно, когато се преместваме на леглото, където се събличаме.

— Липсваше ми, Рейчъл — казва той, а аз усещам сърцето му да бие в мен.

После Хосе ни прекъсва, като звъни веднъж, два, три пъти. Отивам да се обадя, предполагайки, че са дошли дрехите от химическото чистене или нещо, което е забравил да ми предаде. Ще му кажа, че каквото и да е, ще го взема по-късно. Но не е нищо такова. Дарси е. И тя е чула гласа ми по интеркома.

— Кажи й, че слизам веднага! — казвам му.

— Тя вече се качва! — Хосе едва ли не изпява новината. Очевидно той няма представа, че пристигането на Дарси означава, че двамата с първия ми гостенин сме хванати на тясно. Или пък може би знае. Може би портиерите, дори онези, които ти се пишат приятели, тайничко се радват на всяка драма на живущите.

— О, по дяволите! — изругавам, като ставам и се оглеждам. — Тя се качва. По дяволите!

Декс запазва спокойствие, обува отново боксерките си. Отива бързо до гардероба за спалното ми бельо и отваря вратата, носейки в ръка джинсите и тениската си. Но полиците в него са до долу. Не става.

— Влез в другия! В другия гардероб — посочвам му като обезумяла, с широко отворени очи.

Той отива до другия гардероб и го отваря. В него има място. Той кляка вътре, държейки дрехите си в ръка. Затварям вратата в мига, когато я чувам да чука.

— Идвам! — провиквам се.

Обличам отново бельото си и отварям вратата.

— Извинявай, тъкмо се преобличах.

— О, Бож'мой. Слава Богу, че се върна — казва тя.

Питам я какво има, преди да осъзная колко добре изглежда и звучи тя. Няма зачервени очи, няма размазан грим, нито унил поглед. Дарси влиза в апартамента ми, а аз бърборя, че току-що съм се прибрала и искам да се преоблека в нещо по-удобно. Обувам си къси панталони и тениска.

Тя все още не казва нищо.

— И тъй, остават шест дни. Сигурно си луднала! — засмивам се нервно. — Е, вече съм тук да помагам. На твоите услуги. Ще ти помогна за всички неща в последния момент преди сватбата.

— Сватба няма да има — подсмърча тя.

— Какво? — ахвам и ококорвам очи, пристъпвам към нея. Точно когато съм на път да изкажа съчувствието си, си спомням, че аз няма откъде да знам кой е отменил сватбата. Затова питам.

— Беше взаимно.

— Взаимно? — повишавам глас аз.

Повеждам Дарси към леглото и сядам. Гардеробът е точно до леглото. Искам Декс да чуе всичко. Взаимно? Декс каза, че той я е отменил. Ако е било взаимно или тя го е казала първа, тогава може би не е от толкова голямо значение, както си мислех. Разбира се, пак съм щастлива. Но искам изборът да е бил на Декс. Сега искам аз да съм причината.

— Е, технически беше Декстър. Днес сутринта ми каза, че не може да го направи. Че не е сигурен, че ме обича. — Тя извърта очи и се усмихва иронично.

Да можеше Декс да види изражението ѝ. Тя не вярва, че той не я обича повече, отколкото, че аз бих била в състояние да крия полуголия Декс в гардероба си.

— Занасяш ли ме? Това е лудост. Как се чувстваш?

Дарси свежда поглед към краката си. Сега ще се разплаче. И аз ще я утешавам и ще ѝ казвам, че всичко ще се оправи. После ще предложи да идем да се разходим, да подишаме чист въздух, въпреки че навън е ужасно влажно. Може би ще предложи и да вечеряме някъде. Тя да избере къде. За бургер и пържени картопки няма да е нужно да сме облечени по-специално.

Тя обаче все още не се разплаква. Поема си дълбоко въздух.

— Рейчъл... трябва да ти кажа нещо. — Гласът ѝ е спокоен. Тя не следва сценария „току-що ме напуснаха“. Нещо става. За секунда си помислям, че ще ми каже, че знае всичко, че разбира, че истинската любов трябва да има предимство и че тя е съвсем наясно, че Декс и аз трябва да сме заедно.

— Да? — питам смутена.

— Много ми е трудно да го споделя. По-трудно ми е дори от деня, когато влязох в „Нотр Дам“.

За първи път от колежа насам тя повдига въпроса за „Нотр Дам“ — което е лудост, като се има предвид последното ми разкритие. Все още не схващам смисъла на разговора. Може би ще ми довери, че тя

също е била отхвърлена. Че цял живот се е състезавала с мен. И че най-накрая признава поражението си.

— Нали помниш, като ти казах, че съм си загубила пръстена?

— Да?

— И че съм го загубила в апартамента на мой колега.

Сега вече наистина съм объркана. А Декс вероятно още повече. Радвам се, че не му казах как всъщност си е загубила пръстена. Той е отменил сватбата, без да знае това.

— И че преспях с този мъж и така загубих пръстена си?

Това е като епизод от „Трима са компания“, където Джак и Криси разговарят, а Джанет се е скрила някъде и чува разговора, изпълнена с погрешно и двусмислено разбиране. Но в моята гарсонiera не се случва така. Тук има само едно обяснение и Декс го чува ясно: тя е спала с друг. *Защо не ми каза?*, ще ме пита той, може би обвинително, и ще допълни: *Всичко щеше да стане много по-лесно*. Аз ще му кажа, че не съм мислила, че е редно да му въздействам. Може би така ще изглеждам благородна, а Дарси още по-неподходяща за него.

— Е, истината е, че не преспях с колега от работата — продължава тя бавно, изговаряйки отчетливо всяка сричка.

— Значи не си си загубила пръстена?

Да не би да се кани да ми довери, че е извършила застрахователна измама?

— Мъжът, с когото преспях, не беше мой колега. Друг беше.

— Кой?

— Маркърс — отговаря тя.

— Маркърс?! — сащисана съм.

— Твоят Маркърс. Да.

Разбира се. Моят Маркърс. Маркърс, заради когото трябваше да прелетя над Атлантическия океан, за да го превъзмогна.

— Мразиш ли ме? — пита тя сантиментално. — Моля те, кажи нещо.

— Била си с Маркърс, когато си загубила пръстена си? И си го загубила в апартамента му?

Тя кима. После за миг ме поглежда с крайчеца на окото си — просветление в очите ѝ, леко помръдваме нагоре на крайчетата на устата ѝ. Това е нейният момент да шокира. Да шокира и да ликува. Отново е победила.

Давам ѝ каквото иска. Правя се на победена. Отново съм милостивата губеща.

— Значи си спала с него? — Старая се гласът ми да не звучи обвинително, а по-скоро обидено.

— Да.

— Повече от един път ли?

— Да — отговаря тя почти шепнешком, така че не съм сигурна дали Декс чу отговора.

Затова я питам с висок и ясен глас.

— Повече?

— Да.

Правя се, че осмислям казаното. Всъщност осмислям всичко. Но на непознато за Дарси ниво.

— Така значи — казвам. — Така значи.

Не искам повече обяснения, но тя така или иначе ми ги дава.

— Всичко започна през уикенда на Четвърти юли. Върнахме се от „Токхаус“ натряскани. И едното нещо доведе до другото.

— На Четвърти юли? — питам. Става все по-добре.

— Да, но той се почувства ужасно. И ние се заклехме това да не се повтаря. Само че вече се привличахме. Беше силно чувство. Просто не можехме да страним един от друг. Започнахме да се срещаме за обяд, а понякога и след работа. Но пак се случи — отново и отново. Мразиш ли ме?

На кръстопът съм. Не знам как да реагирам. Какво ли би ме посъветвал Итън? Да се направя на бясна? *Да, мразя те. Махай се. Махай се!* Това би бил единият начин. Или по-мек, обезсърчаващ: *Как мога да те мразя? Та ти си най-добрата ми приятелка.* Или пък: *Не знам какво да мисля. Нужно ми е време.*

Докато обмислям отговорите, тя казва, че има още нещо да ми каже. Нещо съществено.

— Има още?

— Да. Има още. — Гласът ѝ е крехък, но изражението ѝ я издава. Тя определено се наслаждава.

Поглеждам краката си.

— Казвай.

— От няколко дни ми закъснява. А знаеш, че съм точна като часовник. — Тя докосва корема си с любов. Той е все още плосък.

Моят стомах се бунтува.

— Бременна си?

— Май да. Да.

Страхувам се да попитам кой е бащата. Ако е Декс, вероятно всичко ще ми бъде отнето.

— Направих си тест... положителен е.

— Положителен означава, че си бременна, така ли?

— Да. Две розови черти. Да, бременна съм.

Стаявам дъх, моля се, правя сделка с Бога. Никога няма да те моля за друго, стига само...

— Кой е бащата? — Въпросът изпълва стаята, кръжи над нас, под вратата на гардероба.

— Маркъс.

Издишам, чувствам се замаяна от облекчение.

— Сигурна ли си?

— Да. Напълно. Ние с Декс не сме правили секс от последния ми цикъл. Цяла вечност.

— Той знае ли?

— Кой? Маркъс ли?

— Да. Маркъс знае ли?

— Да. Но Декс не знае. Още не.

Вече знае.

— Искях първо да говоря с теб.

Кимам, продължавайки да осмислям думите й.

— И какво ще правиш сега?

— В какъв смисъл?

— Ще го задържиш ли?

— Да. Искам го. — Тя потърква корема си с малки кръгови движения. — Искам да се омъжа за Маркъс и да имам дете от него. Знам, че звучи налудничаво, но така ми се струва най-редно.

— А сигурна ли си, че Маркъс ще иска да се ожени?

— Разбира се.

— Мислиш ли, че Декс подозира нещо? — питам тихо. Не знам защо, но не искам той да чуе въпроса.

— Не. Но, ако трябва да съм честна, струва ми се, че той чувства колко съм се отдалечила от него. Вероятно затова отмени сватбата.

Нали знаеш, каза ми, че не ме обича... защото усещал, че го държа на разстояние.

— Разбирам.

— Изумена съм от спокойствието ти. Благодаря ти, че не ме мразиш.

— Даа... Не те мразя.

— Дано и Декс да го приеме. Поне по отношение на Маркълс. Той ще го мрази известно време. Но Декс е рационален. Никой от нас не го направи с цел да го нарани. Просто се случи.

И точно когато си помислям, че историята вече е завършила като в епизода от „Трима са компания“, забелязвам, че Дарси се е загледала в нещо зад гърба ми. По изражението ѝ си помислям, че Декс е излязъл от скривалището си. Обръщам се, очаквайки да го видя. Но не, вратата продължава да е затворена. Поглеждам отново Дарси. Тя не откъсва поглед от нещо зад мен, лицето ѝ е като камък и не издава нищо.

Накрая пита:

— Какво прави часовникът на Декс на нощното ти шкафче?

Отново проследявам погледа ѝ. Няма лъжа — неговият часовник наистина е на нощното ми шкафче. Часовникът на Декс. Нощното ми шкафче. Няма накъде да мърдам. Поне аз не мога да измисля накъде.

Свивам рамене и запъвайки се, смотолевям, че не знам. Ако допреди този момент имаше някакво съмнение за моята способност да започна да мисля, сега вече е ясно.

Избъбрям:

— О, това не е негов часовник. Мой е... Купих го от Англия. — Гласът ми трепери. В главата ми е пълна каша, умиращо теле в буря с градушка.

Дарси скача от леглото и грабва часовника, обръща го и чете на глас:

— „С цялата ми любов, Дарси.“

После ме поглежда с чиста омраза, демонстрирайки как аз трябваше да реагирам на историята ѝ с Маркълс.

— Какви ги дрънкаш? — Студен, твърд въпрос. Очите ѝ са цепки. — Какви ги дрънкаш! — изкрещява тя, това вече е твърдение. Което означава, че трябва да отговоря.

Ставам, а тя ме подминава грубо на път за банята. Последвам я и виждам как отдръпва рязко завесата настрани. Показват се само две

шишенца за тен „Аведа“, розова пластмасова самобръсначка и използван калъп сапун.

Започвам да съчинявам история: Декс е дошъл да ми каже, че са скъсали. Свалил си часовника, за да прочете с тъга гравирания му надпис. Не бил на себе си от скръб. Утешила съм го, след което той си тръгнал, за да се поразходи в парка.

Но вече е твърде късно за обяснения. Трийсетсекундното прозорче за обяснение се затвори. Дългите, кокалести пръсти на Дарси обгръщат топката на вратата на гардероба.

— Дарси, недей — извиквам, показвайки ясно, че бившият ѝ годеник е зад врата номер две. Заставам пред нея и се облягам с гръб на гардероба.

— Дръпни се! — изкрещява тя. — Знам, че той е вътре!

Отмествам се — какво друго би трябвало да направя? Тя е права. Всички знаем, че той е вътре. Но когато тя отваря вратата, част от мен си помисля, че Декс ще е успял някак си да се завре в единия заден ъгъл на гардероба. Или пък е излязъл и е побягнал през секундите, в които ние с Дарси бяхме в банята. Или по някакъв магически начин е открил отвор отзад като в „Лъвът, вещицата и дрешникът“.

Но не, той е вътре, свит надве, както го оставих, по тъмносините си боксерки, с джинсите и ризата си в ръка и ни гледа. Излиза и застава прав.

— Лъжец такъв! — изписква Дарси, забивайки пръст в гърдите му.

Той не ѝ обръща внимание и започва спокойно да се облича — първо единия крак в крачола, после другия. Звукът от вдигнатия цип отеква силно в стаята.

— Ти ме излъга!

— Сигурно ме будалкаш — отговаря Декс, намирайки отвора на ръкава на тениската си. Гласът му е нисък, сдържан. — Върви на майната си, Дарси!

Лицето на Дарси пламва и от устата ѝ излизат пръски, когато изкрещява.

— Каза, че нямало друга. А чукаш най-добрата ми приятелка!

Аз изхленчвам името ѝ като развалена грамофонна плоча:

— Дарси. Дарси. Дарси.

Тя не иска и да чуе, продължава да гледа кръвнишки Декс. Чакам той да ни защити, да замаже фактите, да ѝ каже, че не сме се чукали. Че не е ставало нищо до днес, когато той е дошъл да потърси утеха. Но Декс изрича спокойно:

— Това не е ли като присмял се хърбел на щърбел, Дарс? Ти и Маркъс, а? И ще имате бебе? Изглежда е редно да се изкажат поздравления.

Очаквам тя да заговори за лоялност, любов, приятелство. Очаквам преди всичко да ни обвини за стореното. Но тя само поглежда мен, после Декс и заявява, че е знаела какво става и че мрази много и двама ни. И винаги щяла да ни мрази. И тръгва към вратата.

— О, Дарси? — повиква я Декс.

— Какво? — Тя изкрещява думата, но изразът в очите ѝ е жадуващ, очакващ.

— Може ли да си получа обратно часовника, моля?

Тя подхвърля доказателството с всичка сила. По всичко личи, че иска да го удари и нарани. Но прицелът ѝ не е точен и часовникът рикошира в стената и се плъзга по паркета към краката ѝ с надписа нагоре. Тя го поглежда, после вдига поглед към мен.

— А и ти! Изобщо не искам да те виждам повече. За мен ти си мъртва!

Тя затръшва вратата и изчезва от погледите ни.

ГЛАВА 24

Без да губи време, Дарси разказва своята версия на станалото. Явно е започнала с Хосе. Когато излизаме от сградата, минути след като тя си тръгна, минаваме покрай него. Както никога той не се усмихва. Провалът в задълженията му като портиер може да доведе до уволнението му. Той изглежда разтревожен.

— Здравей, Хосе — казваме едновременно Декс и аз.

— Леле Боже, толкова съжалявам, че я пуснах — оправдава се той. — Аз... ъъ, не знаех... нали разбирате.

— Няма нищо — казвам. — Не се безпокой, Хосе.

— Наговори ли ти куп излишни приказки? — пита го весело Декс, сякаш цялата работа е налудничав бъркотия, а не животоопределящ момент за поне четирима души.

Хосе получава негласно разрешение да се усмихне отново.

— Ъхъ... може да се каже, че ми наговори разни неща. Ха-ха-ха. Но не се безпокойте — размива се той. — Не вярвам нито дума на онова, което каза за теб... поне на повечето.

Той плясва длан в дланта на Декс, сякаш са стари приятели, каквито, предполагам ще станат. Вървя с Декс до ъгъла. Той се прибира, за да спаси толкова лични вещи, колкото може да опакова — и двамата смятаме, че Дарси е от жените, способни да нарежат и изгорят вещите му.

— Ще се върна възможно най-бързо — обещава той.

Кимам.

— Сигурна ли си, че мога да остана за няколко дни при теб?

Той ми задава този въпрос за трети път вече.

— Разбира се. Остани колкото искаш — отговарям, помисляйки си, че сега той не само ме иска, но и се нуждае от мен. Приятно чувство е Декс да се нуждае от мен.

Заставаме един срещу друг на улицата за момент, после Декс спира такси и се навежда да ме целуне. Несъзнателно обръщам глава и му подавам бузата си. После си спомням, че няма нужда повече да се

крием. Обръщам се отново с лице и устните ни се срещат посред бял ден.

Прибирам се в апартамента в състояние на полушок. Чувствам се така, сякаш трябва да направя нещо церемониално. Да пиша в дневника си, който не бях докосвала от месеци (не можах да се накая да пиша за Декс, в случай че нещо ми се случи). Да танцувам. Да викам. Вместо това се съсредоточавам върху земните неща, в което ме бива. Вземам си душ, разопаковам багажа си, поливам цветята, отварям си пощата, изваждам двата вентилатора от гардероба и ги включвам в близост до леглото, изваждам две престоляни фурми.

Час по-късно Декс се връща с цял комплект светлокафяви куфари „Хартман“ и два черни спортни сака „Найк“, всички натъпкани с дрехи, обувки, документи, тоалетни принадлежности, дори няколко снимки в рамки.

— Спасителната мисия осъществена — заявява той. — Тя не си беше вкъщи.

Оглеждам куфарите.

— Как довлачи всичко това толкова бързо тук?

— Не беше лесно — отговаря той, като си избърсва потта от челото. Сивата му тениска е мокра под мишниците и на гърдите.

— Можеш да закачиш костюмите си в предния гардероб — казвам му, все още съсредоточена върху практичните неща, неспособна да възприема всичко, което става, макар че присъствието на вещите на Декс ми помага за това.

— Благодаря. — Той изтръсква няколко тъмни костюма и бели ризи и ме поглежда. — Не се плаши. Не се местя тук.

— Не се плаша — отговарям и го наблюдавам как окачва дрехите си. Освен с истина съм изпълнена и с внезапно безпокойство. Ами сега? Какво следва? Не бях се замисляла за това — за временното съжителство, за края на приятелството ми с Дарси, за странната и ненадейна промяна в статуквото. — Просто не мога да повярвам.

Той ме обгръща с ръка.

— На какво не можеш да повярваш?

— На всичко. На нищо. На нас.

Затварям очи в мига, когато телефонът иззвънява. Скачам.

— Ужас! Мислиш ли, че е тя? — Почти съм изплашена от Дарси, от това, което ще направи.

— Съмнявам се. Тя е с Маркъс, сигурен съм.

Вдигам телефона.

— Вярно ли е? — пита майка ми в паника. — Това, което чух от госпожа Роун? Кажй, че не е, Рейчъл. *Моля те, кажй ми!*

— Зависи какво си чула. — Подбирам думите си внимателно, после с устни казвам на Декс, че е майка ми.

Той прави физиономия и се хваща за облегалката на дивана, сякаш се приготвя да посрещне падащ в апартамента ми метеор. Предпочитам метеор пред този разговор.

— Тя ми каза, че Декс е отменил сватбата.

— Това е вярно.

— И че по някакъв начин си се забъркала с Декс... Казах й, че вероятно е станала някаква грешка, но тя беше категорична. Много е разстроена. Дватама с баща ти сме като онемели.

— Мамо, много е сложно — признавам по всеки показател.

— Рейчъл. Как можа? — Никога не е звучала по-разочарована от мен. Целият ми труд, постиженията ми, годините, в които бях послушно момиче — всичко това отиде в канала. — Дарси е най-дългогодишната ти приятелка на света! Как можа?

Казвам на майка ми, че сигурно ще поиска да чуе моята версия на случилото се, преди да хвърля обвинения. Не мислех, че е нужно да си завършил право, за да изтъкнеш, че „човек е невинен до доказване на противното“.

Тя отговаря: добре, продължавай, моля те. Виждам как клати глава и крачи из кухнята, чакайки обяснение, макар че никакво няма да я задоволи.

Толкова съм вбесена, че не мога да й кажа нищо. Как е възможно да взема страната на Дарси вместо моята, преди да е чула и дума от мен?

— Не съм в настроение да обсъждам случая с теб — заявявам и добавям: — или с татко.

Защото знам, че тя ще използва него като последно оръжие, както правеше, когато бях малка. „Почакай баща ти да се прибере“ — тази безброй пъти чувана от много деца заплаха не се използваше със същото значение в нашия дом. Беше заплаха, която да очерни името ми като съвършеното малко момиченце на татко. Един строг поглед от

страна на баща ми беше по-лош от всякакво наказание и майка ми добре го знаеше.

— Баща ти е в гаража, напълно не на себе си — продължава тя с глас, колебаещ се между писклив и спокоен. — Едва ли би могъл да разговаря с теб, дори да искаш. Не помисли ли поне веднъж за Дарси или за доктор и госпожа Роун?

Когато се влюбих ли? Не, не помислих! Не помислих и за твоя клуб по бридж, нито за учителката ми в трети клас!

— Мамо, това не е твоят живот. Нито татковият... Виж какво, трябва да вървя.

Казвам дочуване и затварям, преди тя да е продумала отново. Нека да съжалява, когато научи, че Дарси очаква дете от друг човек. Нека използва математиката и да извади месеците от август назад. Може би тогава ще ми се обади и ще ми се извини и ще подхвърли нещо друго от любимите ѝ изрази — Хора в парници...

Замислям се дали да се обадя на Анализе, преди да е чула невярна история. Но не искам да натоварвам предстояща родилка с този случай.

— Както разбирам новината е стигнала на запад, така ли? — пита Декс.

— Аха. Госпожа Роун се обадила на майка ми.

— Каква глупост! Дарси е бременна от друг! Дали е споделила и това със съседите си?

— Очевидно, не.

— Мислиш ли, че трябва да се обадя на госпожа Роун?

— Не... Остави нещата в сянка, докато всичко излезе наяве. Майната им на всички.

— Права си — казва той и удря юмрук в дланта си. — Дарси! Тя е адски невероятна!

— Знаем.

И двамата се умълчаваме. Чувствам се неловко. За част от секундата съм обезпокоена, че може би теорията на Итън ще се окаже вярна — че аз исках Декс само за да победя Дарси и сега, когато го имам, не знам какво да правя. Но не, под пластове на тревогата намира непогрешимо чувство на любов. Просто ще ни трябва известно време, за да си дойде всичко отново на мястото. Кое е ирония, защото нашият случай всъщност никога не е бил нормален.

— Да поръчаме ли вечеря? — нарушава мълчанието Декс.

— Не съм гладна. Мисля направо да си легна — отговарям, макар че е едва осем часът. — Умората от дългия полет си казва думата. Освен това ми е много горещо, за да ям.

Мисля, че той знае причината, задето не ми се яде.

— И аз не съм гладен — казва той.

Наблюдавам Декс, който апатично подрежда вещите си и намира несесера си за бръснене. После си взема душ, докато аз си мия зъбите, заключвам външната врата и си лягам. Умът ми работи прекомерно, мъчейки се да прати ясно съобщение на сърцето ми. Не обичам чак толкова много чувства и все пак не съм в състояние да определя коя е преобладаващата ми емоция. Предимно щастлива ли съм? Или тъжна? Или изплашена? Не знам. Помислям си за Итън. Колко ще се изненада. Безгръбначният Декс не се оказа чак толкова безгръбначен в крайна сметка. После мислите ми отскачат към Джеймс. Дали съм го целувала, когато Декс е съчинявал начин да бъде с мен? Трябва ли да се чувствам виновна? Трябва ли да кажа на Декс за него?

Накрая се замислям за нас, четиримата: Маркъл постъпи нелоялно към Декс. Аз постъпих нелоялно към Дарси. Декс постъпи нелоялно към Дарси. Единствено Дарси направи нещо на двама души — на мен и на Декс. Тя е единствената, която се оказа двойно нелоялна. Сещам се за моето момиче в ложата на съдебните заседатели. То триумфира сега, изтъквайки този факт и заявява на Костюма „Шанел“: „Нали ви казах“.

Декс сваля хавлиената си кърпа, слага си бели долни гащета и се запътва към мен. Застава до леглото. Аз се премествам на неговото място. Може би ще си сменим местата — нашият начин да запазим промяната в отношенията ни, потвърждавайки тяхната нова легитимация.

Той изгасва лампата ми и ме намира под чаршафите. Ръката му ме обгръща. После ме целува два пъти по ухото. Но никой от нас не предприема нещо повече.

Може би той също се замисля върху огромните размери на случилото се.

— Лека нощ, Декс.

— Лека нощ, Рейчъл.

Дълго време чувам дишането на Декс. Когато съм напълно сигурна, че е заспал, изричам тихо името му.

— Да? — отговаря той, все още ококорен.

— Добре ли си?

— Да... А ти?

— И аз.

После го чувам да издава звук. Отначало ми заприличва на плач. После с облекчение установявам, че той се смее.

— Какво има?

— Ти. — И ме имитира: — „Купих часовника от Лондон“ — смее се още по-силно.

Аз си позволявам лека усмивка.

— Не бях в състояние да мисля!

— Беше очевидно.

— Ти беше този, които го остави върху нощното шкафче.

— Знаем... По дяволите! Сетих се още с влизането й. После си помислих, че може и да не го види. След това чух въпроса... и зачаках да измислиш нещо правдоподобно. Най-малко „Купих го от Лондон“ очаквах да чуя. Стоях там и клатех глава в тъмното като „всичко е свършено, мила“.

— Може да е за добро... Сега поне всичко излезе наяве. Рано или късно тя щеше да разбере.

Но всъщност нямах предвид това. „Рано или късно“ щеше да е по-добре от днес. Тогава може би тя никога нямаше да узнае, че всичко се случи това лято, докато тя все още беше с Декс.

— Да. *Финито* на един годеж и две приятелства — заключава Декс.

Питам се коя част го натъжава? Надявам се да е за Маркъс.

— Наистина ли смяташ, че няма да бъдеш отново приятел с Маркъс?

Той въздиша и наглася възглавницата си.

— Сериозно се съмнявам, че скоро ще прием заедно бира.

— Това натъжава ли те?

— Какъв е смисълът да се натъждавам? Ето ни тук сега.

Искам да кажа на Декс, че го обичам, но решавам, че това може да почака до утре. А може би дори до вдругиден.

Дванайсет часа по-късно, както съм на път към кабинета на Хилари, в коридора се сблъскам с Лес.

— Хубаво. Върнала си се. Трябва да те видя.

Да, прекарах чудесна ваканция. Благодаря, че попита.

— Сега ли? — питам.

— Да, сега. Ела в кабинета ми. *Пронто*.

Иска ми се да му кажа, че нормалните хора не използват думата „пронто“, освен ако не се занасят или не играят „Скрабъл“.

— Трябва да си взема бележник — отговарям. Дотук със спокойното завръщане към някогашното ми всекидневие.

След секунди седя в кабинета му, който мирише на лук, и бързо пиша инструкции за три нови задачи. Всички те отнемат време и сковават съзнанието, всъщност са глупави проучвателни проекти като през първата година, пълни с фалшиви крайни срокове. Това е наказанието ми, задето си взех почивка. Той ми говори с агресивни изречения без паузи помежду им, а тонът му е снизходителен, когато се осмеля да го прекъсна, за да задам уместен въпрос. Докато оглеждам топчестия му нос, си мисля, че нямам нужда от това. Спомням си колко свободна се чувствах в Лондон, защото бях далече от това място, фантазирам си как напускам, отивам на друга работа в Ню Йорк или може би се премествам в Лондон заедно с Декс. Напускам насред възложена задача. Оставям Лес на сухо. Казвам му каквото мисля за него на път към вратата. Казвам му, че наистина трябва да направи нещо с тия косми в ноздрите си.

След като цял час съм негова затворничка (той дори проведе два дълги телефонни разговора по време на присъдата ми), съм освободена. Отивам право в кабинета на Хилари. Там е военна зона, по-зле от обикновено. Документи покриват всеки сантиметър от подовото пространство. И двата стола за посетители са заети от книжа, върху бюрото ѝ се издигат купчини папки, договори и стари вестници.

Тя се извърта на стола си.

— Ей, здрасти! Сядай! Разкажи ми за пътуването си!

— Къде да седна?

— О! Просто изхвърли тия неща някъде... Е, как беше в Англия? Как се чувстваш?

— Ами, да видим — отговарям, докато разчиствам един от столовете. — В Англия беше чудесно. Напреднах в преодоляването на Декс... Но после, като се върнах снощи, научих, че в крайна сметка Декс е отменил сватбата.

Тя ме изглежда въпросително.

— Отменил я? Сигурно ли е?

Разказвам ѝ цялата история. Тя не пропуска нито една моя дума и накрая заприличва на онези хора, които отварят вратата и се изправят пред Ед Макмъхоун с огромен чек и телевизионна бригада. Тя покрива лицето си с длани, смее се, клати глава, после заобикаля бюрото и ме прегръща. Не съм изненадана от реакцията ѝ. Не съм очаквала да схване нещо от тънкостите — факта, че Дарси и аз вече не сме приятелки, факта, че родителите ми са разстроени и че новината за измяната ми пътува със скоростта на светлината из цяла Индиана.

— Ами това е страхотна, страхотна новина. Дължа на Декс извинение. По дяволите! Наистина го бях отписала, задето е поредният женкар.

— Той не е такъв.

— Вече разбрах... Толкова се радвам за теб.

Усмиввам се.

— А тук какво става?

— О, нищо особено. Същите стари глупости... Ние с Джулиан имахме първата голяма разправия.

— Какво? Защо?

Тя свива рамене.

— Започнахме със спор, който ескалира.

— За какво?

— Дълга история... но в основни линии постигнахме правилото за пълно разкриване. Никакви тайни за каквото и да било.

— Тайни за миналото ви ли?

— Да. И за всичко друго. Във всеки случай на купона той разговаряше с едно момиче и ме запозна с него. Тримата подхванахме дълъг разговор за всякакви неща. И по-късно същата вечер го попитах откъде познава това момиче... Отговори ми, че се запознали преди две лета... и нищо повече. После подметнах на шега: „Спал ли си с нея?“. А той само ме гледа... Спал е!

Не се опитвам да прикрия подигравателната си усмивка.

— Вбесила си се от едно бивше гадже?

— Не. Вбесих се, че трябваше да го питам дали е спал с нея. А той трябваше пръв да отвори дума за това. Това не е в духа на споразумението. И аз, разбира се, започнах да се замислям дали той е толкова честен, колкото изглежда.

Поклащам глава.

— Ти халюцинираш. И си такъв инат.

— Той също... Не сме разговаряли близо двайсет и четири часа.

— Божичко! Трябва да му се обадиш!

— В никакъв случай. Да не би пръстът му да е счупен!

Думите и стойката ѝ са дръзки и предизвикателни, но за първи път я виждам толкова уязвима. Нещо в очите ѝ я издава.

— Според мен ти трябва да се обадиш — повтарям. — Това са глупости.

— Възможно е. Не знам... а и може би не сме напълно един за друг, както си мислех отначало.

— Заради една разправия?

Тя свива рамене.

— Хилари, мисля, че реагираш прекомерно. Вдигни телефона и му се обади.

— Никога! — заявява тя, но по начина, по който поглежда към телефона си, мога да кажа, че се размеква.

Мисля си, че когато си влюбен, понякога трябва да преглътнеш гордостта си, а понякога трябва да се бориш да запазиш гордостта си. Въпрос на баланс. Но когато една връзка е точна, намираш баланса. Сигурна съм, че Хилари и Джулиан ще го намерят.

Когато се връщам в кантората си, намирам телефонния номер на единствения си друг съюзник. Знаем, че Итън няма да пропусне сложността на ситуацията, може би защото познава Дарси по-добре от Хилари. В някои отношения той разбира по-добре от мен.

Нито веднъж не ме прекъсва, докато му разказвам историята.

— Значи си го подозирал? Когато Декс ти се е обадил, за да узнае кога е полетът ми ли? — питам, след като свършвам.

— Надявах се... Затова му дадох нужната информация. Но не съм задавал никакви въпроси. Просто ти стисках палци.

— Надявал си се? Наистина ли? Реших, че не го харесваш.

— Е, не го харесвах, задето те разиграва цяло лято. Сега вече го харесвам. Дори му се възхищавам. Не е избрал лесния път. За което истински го уважавам. Мнозина биха оставили годежа да продължи до края и да ги залееят поздравления за сватба. Декс постъпи правилно. Признавам му го. Най-сериозно.

— Аз пък се радвам, че именно той отмени сватбата, вместо Дарси да вземе това решение, след като се разбере за бременността ѝ. Тогава винаги щях да се питам, нали разбираш, дали просто съм спечелила второто място.

— А ти как се чувстваш? — Въпросът му е любезен и знам, че има предвид Дарси.

Казвам му, че съм щастлива, разбира се, но че съм съкрушена, че загубих Дарси и тя повече няма да бъде част от живота ми. Макар всъщност да не мисля, че това е достигнало до съзнанието ми.

— Не е край като на приказка — добавям.

— Не, и никога не е.

— Всичко стана толкова бързо. В един момент мислех, че отивам на сватба в събота. В следващия — сватба няма да има, аз ще бъда с Декс, Дарси — с Маркърс и тя носи неговото бебе. Налудничавата история.

— Не мога да повярвам, че е бременна... Ама че момиче! — възкликва той някак развеселен.

— Знам.

— При нея скука няма.

— Така е... Май това ще ми липсва у нея.

— Да. Е, тя може и да дойде на себе си.

— Възможно е.

Той прочиства гърлото си.

— Макар че се съмнявам.

— Аз също.

— Така значи — Маркърс и Дарси! — И подсвирква. — Това се казва неочакван обрат!

— Да. На мен ли го казваш! Но вече го проумявам... Има смисъл. Тя винаги се е присмивала на Декс, че много работи. А Маркърс е неговата пълна противоположност.

— А ти пък си повече като Декс.

— Вярно е. Дотук с теорията, че „противоположностите се привличат“.

— Звучи ми така, сякаш всичко се е подредило. Освен за Джеймс. Той ще бъде съкрушен.

— Да, така е.

— А пък аз, разбира се, съм малко разочарован.

— Защо?

— Защото си мислех, че ще се преместиш тук.

— Кой знае. Може и да го направя.

— И да изоставиш Декс?

— Той може да дойде с мен.

— Вярваш ли, че ще се навие?

— Може би.

Може би ме обича толкова много, че да е готов да ме последва навсякъде.

Затварям телефона и се залавям със задачите си, позовавайки се на законите, като бегло прочитам и се запознавам с всеки един случай. Продължавам да проверявам имейлите си в очакване телефонът да звънне. Отначало си мисля, че чакам Декс да се обади, но после вдигам телефона, обаждам му се и пак оставам с празно, болезнено чувство. Тогаваш именно осъзнавам, че всъщност очаквам обаждане от Дарси. И то всеки момент. Нека ми се разкреци, нека ми наговори какво ли не, но само да каже нещо. Да общуваме по някакъв начин. Телефонът обаче не звъни, докато работя и в обедната почивка. Най-сетне, към четири часа, телефонът иззвънява.

— Рейчъл? — Клеър изревава в слушалката.

Извъртам очи.

— Здравей, Клеър.

— Какво става, дявол да го вземе? — пита тя, правейки се, че не е запозната с подробностите. Сигурна съм, че Дарси я е накарала да ми се обади. Дори може би сега е до нея и слуша какво говоря. Напълно типично за Дарси. Спомням си за онова време в гимназията, когато тя придумваше мен и Анализе да правим такива неща.

Не се хващам на въдицата. Набързо казвам на Клеър, че след половин час трябва да съм в съда и затова нямам време да обсъждам с нея създаването на положението.

— Добре... — Разочарованието ѝ от липсата на сочна клюка е осезаема. — Обади ми се, когато можеш...

Не стой със затаен дъх.

— Просто се чувствам ужасно заради вас двете. Вие сте приятелки от толкова отдавна... — Гласът ѝ е наситен с фалшиво съпричастие. Привлича я новото ѝ положение като най-добра приятелка на Дарси. Представям си ги как са си сложили колиетата „най-добри приятелки“. Ако някой би ги въвел отново на мода, то това ще са Дарси и Клеър.

— Ъхъ. — Нищо не коментирам. Клеър ще бъде заслужилата потърпевша от раздялата ми с Дарси. Повече няма да се правя, че я харесвам.

Сряда вечер е. Три дни след сблъсъка. Декс и аз сме свити в леглото, когато телефонът извънпява. Сигурно е Дарси, казвам си. Хем жадувам, хем изпитвам страх от обаждането ѝ, обаждане, което може никога да не чуем.

Казвам нервно:

— Ало?

— Здравсти, Рейчъл.

Анализе е. Звучи изморена и за секунда си помислям, че Дарси я е въвлякла в нашата сага. Приготвям се за нерешително, боязливо „конско“ в стила на Анализе. Вместо това чувам детски плач в слушалката.

— Момиче е — обявява Анализе. — Имаме си момиче!

Дарси беше права, е първата ми мисъл, преди да се разхълцам. Новината ме завладява. Приятелката ми е станала майка.

— Поздравления! Кога?

— Преди два часа. В осем и четирийсет и две. Два килограма и осемстотин грама.

— Как се казва?

— Хана Джейн... Джейн на теб и Дарси.

Приятелството ни с Анализе и второто име Джейн са единствените неща, които Дарси и аз все още споделяме.

— Анализе, много съм трогната. Никога не си споменавала, че си мислила за „Джейн“.

— Трябваше да е изненада.

— Хана Джейн. Красиво име.

— Самата тя е красива.

— Прилича ли на теб?

— Не знам. Според мама, да. Но аз мисля, че има носа и краката на Грег.

— Нямам търпение да я видя.

— Кога ще си дойдеш?

— Скоро. Обещавам.

За момент си помислям, че Дарси се е въздържала да въвличе Анализе в скандала. Но след малко тя казва:

— Рейчъл, вие с Дарси трябва да се сдобрите. Тя ми се обади снощи. Щях да ти позвъня, но точно тогава водите ми изтекоха.

Дарси ли няма да предизвика раждане!

— Каквото и да се е случило... може да се оправи, нали? — пита Анализе.

Иска ми се да я питам какво знае, какво ѝ е казала Дарси. Но очевидно няма да споменавам Дарси. Сега не е време да се задълбаваме в нашата сапунена опера.

— Да — отговарям. — Не се безпокой за това... Твоето е много по-важно. Ти имаш бебе!

— Аз имам бебе!

— Ти си майка!

— Знам. Чувството е толкова хубаво.

— Съобщи ли на Дарси?

— Още не. Сега ще ѝ се обадя...

Помислям си, че ако Дарси научи, че Анализе се е обадила първо на мен, още повече ще се вбеси.

— Да, знам, че ще трябва да се обадиш на много хора. Предай моите поздравления и на Грег. И на родителите ти... Много се радвам за теб.

— Благодаря ти, Рейчъл.

— Обичам те, Анализе. — Чувствам как сълзите ми напират.

— И аз те обичам.

Затварям, залята от емоция, която не разбирам напълно. Знаех, че бебето ще дойде рано или късно. И все пак съм отнесена от реалността на това, което току-що се случи. Анализе стана майка. Тя има

дъщеричка. Това е момент, за който тя, Дарси и аз говорихме като малки. Сега Дарси също чака дете, а аз няма дори да ѝ се обадя по телефона, когато роди. Ще чуя за това от втора ръка. Не се очакваше да стане така. Бебето на Анализе прави пукнатината още по-трагична. Никога добрата новина не е изглеждала толкова горчиво-сладка.

— Анализе е родила ли? — пита Декс, когато се връщам в леглото.

— Да. Момиченце... Хана Джейн — продължавам, докато не избухвам в сълзи. За първи път плача пред Декс. И то по начин, от който лицето ти става подпухнало, грозно и мокро, не можеш да дишаш през носа си и чувстваш как главата ти ще се пръсне. Знам, че на сутринта ще имам мигрена, ако не престана да плача. Но не мога. Извръщам глава от Декс и хлипам. Декс ме е прегърнал плътно и издава утешителни звуци, но не ме пита защо всъщност плача. Може би, защото разбира. Може би, защото знае, че не е моментът да задава въпроси. Каквато и причина да има той, чувствам, че никога не съм го обичала повече. Давам му да ме целуне. И аз го целувам. Правим любов за първи път „след Дарси“.

ГЛАВА 25

На другия ден Дарси най-накрая се свързва с Декс. Той веднага след това ми се обажда, за да ме уведоми.

Сърцето ми подскача. Никога не ме е напуснал страхът, че Дарси по някакъв начин ще си върне Декс, ще прекъсне бременността, ще промени решението си, ще пренапише историята.

— Каж ми всичко — настоявам.

Декс обобщава разговора им или по-скоро изискванията на Дарси: до седем дни да дойде да си вземе останалите неща — през работно време — иначе ще бъдат хвърлени на боклука. Да остави ключовете. Мебелите ще останат, с изключение на масата, която той я „насилил“ да купи, тоалетната масичка, която „внесъл в подигравката с един съюз“ и „грозните лампи“ от майка му. Трябвало да върне на родителите ѝ парите за роклята ѝ и неподлежащите на връщане сватбени депозити, които включват почти всичко, в излишък от петдесет хиляди долара. Тя щяла да се заеме с връщането на сватбените подаръци. Щяла да задържи диамантения пръстен, с който той заменил другия само дни преди скъсването им.

Изчаквам го да свърши и казвам:

— Доста изопачени условия, не мислиш ли?

— Така си е.

— Вие двамата трябва да поделите сватбените разноски. Тя е бременна от друг!

— На мен ли го казваш!

— А технически пръстенът е твой — продължавам аз. — Според законите на щата Ню Йорк. Ти не си се оженил за нея. Тя получава пръстена само ако си се оженил.

— Не ме е грижа. Не си струва да се боря за това.

— Ами апартаментът? Преди всичко той е твой.

— Знаем... но вече дори не го искам. Нито мебелите.

Радвам се, че той се чувства така. Не мога да си представя да го навестявам в стария апартамент на Дарси.

— Къде възнамеряваш да се преместиш?

— Просто ще остана да живея при теб.

— Наистина ли?

— Пошегувах се, Рейч... За известно време ще задържим нещата така.

Засмивам се.

— Е, да... Добре.

Малко съм разочарована, но преди всичко успокоена. Чувствам, сякаш бих могла да заживея с Декс веднага, но ми се иска нещата да проработят, да влязат в релси и не виждам причина да ги пришпорвам.

— Тази сутрин се обадох на няколко места... Попаднах на един едностаен в Ийст Енд. Струва ми се, че уцелих десетката.

Уцели десетката. Точно както и с мен.

— Дарси как ще плаща наема сама? — питам повече от любопитство, отколкото от загриженост, въпреки че част от мен се тревожи за благосъстоянието ѝ, за това как ще се устрои, какво ще се случи с нея и бебето. Не мога да дръпна шалтера „грижа за Дарси“, след като цял живот съм се грижила за нея.

— Може би Маркъс ще се нанесе при нея — казва Декс.

— Мислиш ли?

— Та те двамата ще имат бебе.

— Е, да. Но мислиш ли, че ще се оженят?

— Нямам представа. И не ми пука.

— Не си се чувал с Маркъс, нали?

— Не... А ти?

— И аз не.

— Не вярвам да ме потърси.

— Ти ще му се обадиш ли?

— Може би някой ден. Но не и сега.

— Хмм — помислям си, че може би един ден и аз ще се обадя на Дарси. Въпреки че не мога да си представя, че ще мине много дълго време. — Е, и това ли беше? Тя спомена ли нещо за мен?

— Не. Което ме шокира. Страхотно въздържане от нейна страна. Тя сигурно доста е тренирала.

— Не се занасяй. Въздържането не е в стила на Дарси.

— Стига сме говорили за нея. Да я забравим за малко.

— Аз ще я забравя, ако и ти го направиш.

— Е, какво искаш да правим довечера? — пита той. — Мисля, че ще мога да си тръгна отгук в приличен час. А твоят график какъв е?

Сега е пет часът, а ще ми трябва поне още четири часа, за да довърша работата си, но му казвам, че мога да си тръгна, когато поискам.

— Да се видим в осем тогава?

— Дадено. Къде?

— Хайде да вечеряме у вас. Никога не сме го правили.

— Добре, но... аз не мога да готвя — признавам си.

— Можеш, и още как.

— Не, наистина не мога. Сериозно.

— Готвенето е лесна работа. Аз ще ти помогна да се справиш.

Усмиввам се.

— Тогава, може.

В крайна сметка не е малко това, което правя напоследък.

Час по-късно си тръгвам от кантората на път за вкъщи, без да ме е грижа дали ще се натъкна на Лес. Вземам асансьора за фойето, после с два ескалатора слизам до Гранд центръл стейшън. Спирам се да се полюбувам на прелестния главен терминал, толкова познат и толкова свързан с работата ми, че понякога във всекидневието ми липсва красотата му. Оглеждам мраморните стълби в двата края на широката зала, сводестите прозорци, драматично белите колони и извисяващия се тюркоазен таван, изрисуван със съзвездия. Наблюдавам хора, облечени предимно в делови костюми, които се движат във всички посоки към влаковете, отправящи се за предградията и стигащи до всеки ъгъл на Ню Йорк и множеството от изходи към оживените улици на града. Поглеждам часовника в средата на терминала и неговия сложно украсен циферблат. Часът е точно шест. Рано е.

Вървя бавно към Гранд центръл маркет — площ за хранителни стоки, запълнена с щандове за лакомства, намираща се в източния край на залата. Често съм минавала през този коридор с Хилари, за да си купя шоколадови трюфели за нашето кафе „Старбъкс“. Но тази вечер имам по-важна мисия. Минавам от щанд на щанд и пълня ръцете си с деликатеси: твърдо и меко сирене, току-що изпечен хляб, сицилиански

зелени маслини, италиански магданоз, пресен риган, съвършен лук „Видалия“, чесън, олио и подправки, паста — червена, жълта и зелена, скъпо шардоне и два изискани сладкиша. Излизам по коридора, водещ към „Лексингтън“, минавам покрай опашка за такси и тълпи от забързани за Мидтаун чиновници. Решавам да се прибера пеша. Пликовете ми тежат, но няма значение. Не нося куфар, пълен с юридически книги и дела, нося вечеря за Декс и мен.

Когато стигам до блока, казвам на Хосе, като дойде Декс, да го пусне направо да се качи.

— Вече не е нужно да ме предупреждаваш за него.

Той примигва и ми отваря вратата на асансьора.

— Ау! Значи е сериозно! Това е хубаво нещо.

— Хубаво нещо е — отговарям като ехо, усмихната.

След малко подреждам продуктите върху плота — толкова храна на куп гарсоньерата ми не е виждала. Слагам шардонето в хладилника, пускам класическа музика и търся готварската книга, която майка ми ми беше подарила преди поне четири Коледи, книга, от която нито веднъж не се възползвах. Прелиствам лъскавите, чисто нови страници, намирам рецепта за салата и паста — имам почти всички продукти за тях. После откривам кухненска престилка — още един неотварян подарък — и започвам да беля, режа и задушavam. Поглеждам в книгата за напътствия, но не следвам точно всяка инструкция. Заменям магданоза с босилек, пропускам изцедените каперси. Вечерята няма да е съвършена, но научавам, че не съвършенството е от значение. Всъщност тъкмо това е нещото, което може да те съсипе, ако го допуснеш.

Преобличам се. — Избирам бяла рокля с избродирани в розово цветя. После подреждам масата, слагам да кипне вода за пастата, паля свещи и отварям бутилката шардоне, пълня две чаши, отпивам от моята. Поглеждам часовника си. Разполагам с още десет минути. Десет минути, за да поседна и да поразмишлявам за новия си живот, за това какво е да бъда законната, единствена любов на Декс. Настанявам се на дивана, затварям очи, поемам си дълбоко въздух. Приятни ухания и красиви, ясни тонове изпълват апартамента ми. Мир и покой ме заливат, когато изхвърлям всички лоши чувства: аз не съм ревнива, не се безпокоя, не съм изплашена, не съм самотна.

Едва тогава осъзнавам, че това, което чувствам, може би всъщност е истинското щастие. Дори радост. През изминалите няколко дни, когато чувствах началото на тази емоция да свива сърцето ми, ми мина през ума, че ключът към щастието не бива да се намира в мъжа. Че една независима, силна жена трябва да се чувства осъществена и да разчита единствено на себе си. Тези неща може би са истински. И без Декс в живота ми искам да мисля, че бих могла някак да намеря удовлетворение. Но истината е, че се чувствам по-свободна с Декс, отколкото когато бях сама. Чувствам се повече себе си с него, отколкото без него. Може би истинската любов допринася за това.

А аз наистина обичам Декс. Обичала съм го от самото начало, още в Юридическия факултет, когато се правех, че той не е мой тип. Обичам го заради неговата интелигентност, чувствителност, смелост. Обичам го изцяло, безусловно и безрезервно. Обичам го достатъчно, за да поема рискове. Обичам го достатъчно, за да жертвам приятелство. Обичам го достатъчно, за да приема собственото си щастие и да го използвам, на свой ред, да го направя щастлив.

На вратата се почуква. Ставам да отворя. Готова съм.

ГЛАВА 26

Днес е съботата, която щеше да бъде сватбената вечер на Дарси и Декс. Аз съм с Декс в „7 В“ — бара, откъдето започна всичко в навечерието на трийсетия ми рожден ден. Седнали сме в същото сепаре. Идеята да дойдем тук беше моя. Подметнах я на шега, но в действителност изпитвах силна нужда да се върна тук и да ревизирам начина, по който се чувствах, преди да започне всичко. Искам да питам Декс дали го изпълва тъга тази вечер, но вместо това му разказвам за Лес — как ме порица остро в коридора, задето в едно адвокатско досие не съм използвала чернова на проектодоговор.

— Тоя човек е пълен нещастник... Не можеш ли да работиш с някой друг?

— Не. Аз съм неговата лична робиня. Той монополизира времето ми и сега другите съдружници няма да поискат да работят по техните въпроси, защото Лес неизбежно злоупотребява с високото си положение и ще ги остави на сухо. В капан съм.

— Не си ли мислила да смениш фирмата?

— Понякога. Дори днес започнах да преразглеждам резюмето си. Може би ще напусна изобщо правната работа, макар да нямам представа какво друго бих правила.

— Ще бъдеш добра в много неща — казва Декс с лоялно кимване.

Добавям „закрилник“ към увеличаващия се списък на нещата, които обичам у него.

Премислям дали да му кажа за идеята си за временно преместване в Лондон и се питам дали би дошъл с мен. Но тази вечер не е време за такъв разговор. Ние имаме достатъчно други неща, които кипят под повърхността. Той сигурно си мисли за нея „какво би станало, ако...?“. И как би могъл да не мисли?

— Ще ида да пусна няколко песни по джубокса — казвам.

— Да дойда ли с теб?

— Не. Няма да се бавя.

— Избери някои хубави, чу ли?

Хвърлям му поглед, означаващ „имай ми вяра“ и тръгвам към джубокса, като минавам покрай една двойка, пушеща цигари в мълчание. Пускам зацапана монета в процепа. Машината ми връща монетата три пъти, но аз не губя търпение, поглаждам бедрата си отстрани, докато накрая монетата се задържа вътре. Започвам да се ровя в песните, като обмислям внимателно всяка една. Избирам песни, които Декс харесва, и песни, които ми напомнят за нашето първо лято заедно. И, разбира се, избирам „Гъндър Роуд“. Поглеждам към Декс, който изглежда потънал в мисли. Изведнъж обаче вдига поглед към мен и ми помахва, по устните му играе глупава усмивка. Връщам се и сядам до него. Докато той ме обгръща с ръка, вълна от емоции ме оставя без дъх.

— Ей, здрасти! — казва той по начин, който ми говори, че той знае много добре как се чувствам.

— Здрасти! — отговарям му със същия тон.

Ние сме от онези двойки, които бях наблюдавала, мислейки си, че никога няма да изживея нещо толкова специално. Спомням се как се уверявах, че това вероятно изглежда по-хубаво, отколкото е в действителност. Радвам се, че съм грешала.

Усмивам се на Декс, погледът ми се спира върху едно мъничко петънце в лявата му вежда — празно място, където би трябвало да има три-четири косъмчета.

— От какво ти е това? — питам, пресягайки се да докосна веждата му. Пръстът ми остава леко допрян до нея.

— О, белегът ли? Паднах, докато играех хокей като момче. Там така и не пораснаха косми.

Питам се защо досега не го бях забелязвала и осъзнавам, че никога не съм знаела, че той е играл хокей. Има още толкова много неща, които не знам за Декс. Но вече имаме време. Безкрайно време се простира пред нас. Оглеждам лицето му, за да открия други неща, докато той се засмива стеснително. Аз също се засмивам, после усмивките ни изчезват едновременно. Пием бирите си „Нюкасъл“ в приятно мълчание.

— Декс? — казвам след доста дълго време.

— Да?

— Тя липсва ли ти?

— Не — отговаря той твърдо. Дъхът му е топъл в ухото ми. — Аз съм с теб. Не.

Вярвам, че казва истината.

— Изобщо ли не си тъжен тази вечер?

— Ни най-малко. — Той ме целува отстрани по главата. — Много неща чувствам тази вечер. Но тъгата не е сред тях.

— Добре. Радвам се.

— А ти как се чувстваш? На теб тя липсва ли ти?

Обмислям въпросите. Предимно съм щастлива, но с мъничко носталгия, спомняйки си за всичко, което сме преживели заедно с Дарси. Досега нейният и моят живот бяха толкова преплетени — тя беше моят основен критерий за толкова много събития. Когато биехме барабани по време на парада по случай 200-годишнината на страната. Когато връзвахме жълти панделки около стволите на дърветата в нашия заден двор по време на кризата със заложниците. Когато наблюдавахме падането на „Чалънджър“ от небето, срутването на Берлинската стена, разпадането на Съветския съюз. Когато узнахме за смъртта на принцеса Даяна, за съдбата на Джон Ф. Кенеди-младши. Когато скърбяхме след 11 септември. Всичко това ставаше с Дарси до мен. И после — нашата лична история. Спомените, които правехме заедно. Неща, които друг човек никога не би разбрал.

Декс ме наблюдава съсредоточено, чака отговора ми.

— Да — казвам най-накрая. — Липсва ми. Нищо не мога да направя за това.

Той кима, сякаш ме разбира. Питам се защо на мен ми липсва, а на Декс — не. Може би защото аз я познавам от много по-отдавна. Или може би това е самото естество на приятелството, сравнено с интимната връзка. Когато имаш връзка, ти съзнаваш, че един ден тя може да приключи. Може да се разделите, да намериш някого друго или просто да разлюбиш другия. Но при едно приятелство не е така — ти допускаш, че то ще трае вечно, особено старо приятелство. Приемаш неговата дълготрайност за даденост и именно тя може да се окаже толкова скъпа за това приятелство. Дори когато Декс хвърли онези две шестици, и през ум не ми е минавало, че ще настъпи край между Дарси и мен.

Сега си представям, питам се какво ли чувства тя точно в този момент. Дали е толкова меланхолична, колкото и аз? Или е просто

гневна? С Маркърс ли е, или с Клеър? Или е сама и прелиства тъжно годишника ни от гимназията и стари снимки на Декс? Дали и аз й липсвам? Ще бъдем ли отново приятелки, съгласявайки се колебливо да обядваме или да прием кафе заедно, като така направим първата малка стъпка? Може би двете ще се смеем на това безумно лято, когато една от нас все още беше на двайсет и няколко години. Съмнявам се. Това човек не може да преодолее, особено ако Декс и аз останем заедно. Нашето приятелство с Дарси е приключило завинаги и може би това е за добро. Може би Итън е прав — беше дошло време да престана да използвам Дарси като мерило за собствения си живот.

Прекарвам ръка по чашата си, чудейки се колко много неща се промениха за кратко време. Колко много се промених самата аз. Бях доброто момиче за родителите си, отговорната приятелка. Правех безопасни, внимателни избори и се надявах, че нещата ще се подредят в моя полза. После се влюбих в Декс и все още гледам на това като на нещо, случващо се на мен. Надявах се той да оправи всичко или съдбата да се намеси. Но бях научила, че човек сам кове щастието си, че част от стремежа ти към онова, което искаш, означава да загубиш нещо друго. И когато залозите са високи, загубите могат да бъдат много по-големи.

Двамата с Декс разговаряме още дълго, засягайки виртуално всеки момент от нашето лято, следвайки хронологията — и на хубавото, и на лошото. Предимно се смеем и само веднъж аз стигам до сълзи, в частта, когато той ми каза, че ще се ожени за Дарси. Казвам му как търкулнах нашите зарчета, след като той си тръгна тогава. Той отговаря, че съжالياва. Аз казвам, че няма причина да съжالياва, че тогава не е съжالياвал, и определено не съжالياва и сега.

И тогава, точно преди полунощ, се разнася онзи звук на хармоника, отначало бавно, после набирайки инерция, преди Брус да запее:

*„Стъклената врата се хлопва,
роклята на Мери се развява.“*

По лицето на Декс се разлива усмивка, очите му светват и стават особено зелени. Той ме притегля към гърдите си и казва в ухото ми:

— Радвам се, че точно сега не ядем кейк.

— Аз също.

Декс ме държи в прегръдките си, докато слушаме Брус и думите, пълни с нашето значение:

*„Ей, какво друго можем да правим сега,
освен да смъкнем стъклото на прозореца
и да пуснем вятъра да издухва назад косата ти.
И ето, пада нощ,
и тези две платна ще ни закарат навсякъде.“*

Хрумва ми, че тази вечер е край и начало. Но като никога прегръщам и двете. Последният стих на „Гъндър Роуд“ изпълва бара:

„Аз се измъквам оттук, за да победя.“

— Искаш ли вече да тръгваме? — питам Декс.

Той кима.

— Да.

Ставаме и прекосяваме задимения бар, напускайки „7 В“, преди да е започнала следващата песен. Навън е красива, ясна нощ с лек хлад във въздуха. Есента идва. Хващам ръката на Декс, докато вървим по Авеню В и се оглеждаме за такси в нашата посока.

НАРЪЧНИК ЗА РАЗБОР НА КНИГАТА

1. Каква според вас е била истинската подбуда на решението на Рейчъл да спи с Декс след празненството ѝ по случай рождения ѝ ден? Свързана ли е с желанието ѝ да разчупи впечатлението за послушно момиче? Свързана ли е с отколешното ѝ негодувание спрямо Дарси? Или и двете?

2. Как гледате на Декс? Как ще опишете връзката на Декс и Рейчъл? Какво ги привлича един към друг? Насърчавате ли ги да останат заедно? Мислите ли, че любовта им е истинска?

3. Всичко ли в приятелството между Рейчъл и Дарси е искрено? Вярвате ли, че то ще се промени след време? Защо Рейчъл брани Дарси от атаките на Итън и Хилари? Сравнете и съпоставете приятелството на Рейчъл с Хилари и Итън с приятелството ѝ с Дарси.

4. Мислите ли, че Декс и Дарси щяха да се оженят, ако не беше връзката на Декс с Рейчъл? Защо той остава с Дарси толкова дълго?

5. С какво несъвършената представа на Рейчъл за себе си допринася за дилемата, пред която се изправя? Какво виждате като нейна най-голяма слабост?

6. Стана ли моралната дилема на Рейчъл по-лесна поради личността на Декс? Щеше ли тя да се остави да бъде привлечена от Декс, ако Дарси беше друг тип човек и приятел? Ако Рейчъл се беше влюбила в Джулиан, щеше ли да действа по същия начин? Как Рейчъл осмисля връзката си с Декс?

7. Какви рискове поема Рейчъл, когато се отдава на връзката си с Декс? Кой е най-големият момент на риск за нея? Как Рейчъл се развива и променя в романа?

8. Нелоялността е главна тема в този роман. Колко различно гледат на измяна на приятел мъжете и жените? Защо толкова се възмуцава Дарси, когато хваща Декс и Рейчъл заедно, при положение че тя самата също има връзка?

9. При какви обстоятелства е оправдано да избереш любовта пред приятелството? Колко е важно за жените да се поддържат? Имали

ли сте приятелство като това между Дарси и Рейчъл?

10. Този роман е разказан от гледната точка на Рейчъл. Как според вас Дарси би разказала същата история? Как би описала тя Рейчъл? И как гледа тя на тяхното приятелство?

Емили Гифин е родена на 20 март 1972 г. и детството ѝ преминава изключително щастливо, изпълнено с внимание, книги и разбира се — писане на много „собствени истории“. По време на гимназиалното си обучение тя се занимава активно с творческо писане, ангажирана в различни училищни институции, и печели редица награди.

През 1999 г. Емили Гифин завършва факултета по право във Вирджинския университет и започва да работи в „Уинстън&Стро“, но скоро разбира, че истинската ѝ професионална страст е писането.

През 2001 г. тя се премества в Лондон, където започва да работи като професионален писател. Светът на Дарси и Рейчъл е създаден именно там, в апартаментата ѝ край Хайд парк.

Следващата година носи много изненади за Емили — тя се омъжва и сключва договор за две книги със St.Martin's Press. Така, въпреки че не е възнамерявала това, вниманието ѝ постепенно се насочва и към историята на Дарси. В момента писателката живее в Атланта със съпруга си и двамата им сина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.